EMILY ST. JOHN MANDEL

SIMFONIA ITINERANTĂ

DECLARATĂ CEA MAI BUNĂ CARTE
A ANULUI 2014 DE CĂTRE
ENTERTAINMENT WEEKLY ŞI BOOKPAGE

Emily St. John Mandel

Simfonia itinerantă

(Station Eleven)

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

În amintirea lui Emilie Jacobson

Cuprins

Vânt cald în frunzele palmierilor,
iar eu mă gândesc la zăpada
Din ţinutul meu îndepărtat, unde s-au întâmplat lucruri
Care aparţin unei alte vieţi, de neimaginat.
Partea luminată a planetei se îndreaptă către întuneric,
Iar oraşele adorm, fiecare când îi vine ceasul,
Dar pentru mine, acum, ca şi atunci, e prea mult.
Lumea este prea mare.

Czesław Miłosz, *Caiete răzleţe*

1
Teatrul

1

Regele stătea într-un con de lumină albastră, dezlănţuit. Era actul al IV-lea al piesei *Regele Lear,* într-o seară de iarnă la teatrul Elgin din Toronto. Mai devreme în acea seară, trei fetiţe jucaseră jocul de-a bătutul din palme pe scenă, pe când publicul intra în sală, versiuni copilăreşti ale fiicelor lui Lear, iar acum se întorseseră ca halucinaţii în scena nebuniei. Regele se împletici şi întinse mâinile spre ele, în timp ce acestea alergau de colo colo în umbre. Numele lui era Arthur Leander. Avea 51 de ani şi flori în păr.

— Mă cunoşti? întrebă actorul care îl juca pe Gloucester.

— Îmi amintesc ochii tăi destul de bine, spuse Arthur distras de versiunea copilărească a Cordeliei, şi acesta fu momentul când se întâmplă.

Pe chipul lui apăru o schimbare, se împletici, întinse mâna spre o coloană, dar aprecie greşit distanţa şi o lovi zdravăn cu laterala palmei.

— De la brâu în jos, sunt centauri, rosti el, iar aceasta nu numai că era o replică greşită, dar o spuse cu glas şuierat, abia audibil.

Îşi cuibări mâna la piept ca pe o pasăre rănită. Actorul care îl întruchipa pe Edgar îl privea cu atenţie. La momentul acela, încă era posibil ca Arthur să fi jucat, dar, în primul rând din secţiunea unde se afla orchestra, un bărbat se ridică de la locul lui. Avea pregătire de paramedic. Prietena bărbatului îl trase de mânecă şi şuieră:

— Jeevan! *Ce faci?*

La început, nici Jeevan nu fu sigur, oamenii din rândurile aflate în spatele lui şoptindu-i să se aşeze. Un plasator se îndrepta spre el. Zăpada începu să cadă pe scenă.

— „Şi pasărea, şi musca-şi fac de cap”[1], şopti Arthur, iar Jeevan, care cunoştea piesa foarte bine, îşi dădu seama că actorul sărise douăsprezece replici. „Şi pasărea…”

— Domnule, spuse plasatorul, vă rog să…

Dar Arthur Leander nu mai avea timp. Se clătină, ochii îşi pierdură concentrarea, iar pentru Jeevan fu evident că nu mai

[1] *Regele Lear,* actul al IV-lea, scena 6 (n.tr.).

era regele Lear. Jeevan îl dădu la o parte pe plasator şi se repezi spre treptele care duceau către scenă, dar un al doilea plasator venea alergând pe culoar, ceea ce îl sili pe Jeevan să sară pe scenă fără ajutorul scării. Aceasta era mai înaltă decât estimase, aşa că trebui să-l împingă pe primul plasator, care îl apucase de mânecă. Zăpada era din plastic, remarcă Jeevan în treacăt, mici bucăţele din plastic translucid, care i se agăţau de haină şi îi zgâriau pielea. Atenţia lui Edgar şi a lui Gloucester fu distrasă de agitaţia din sală, aşa că niciunul dintre ei nu se uită la Arthur, care se sprijini de o coloană din furnir, privind în gol. Se auziră ţipete din spatele scenei, două umbre apropiindu-se rapid, însă Jeevan ajunsese deja la Arthur şi îl prinsese pe actor exact când îşi pierdea cunoştinţa, punându-l cu blândeţe pe podea. Zăpada cădea în jurul lor, strălucind în lumina alb-albastră. Arthur nu respira. Cele două umbre – paznicii – se opriseră la câţiva paşi distanţă, probabil dându-şi seama deja că Jeevan nu era un fan cu tulburări psihice. Din public se auzea larmă de voci, bliţurile camerelor foto din telefoanele celulare, exclamaţii neclare în întuneric.

— Isuse Cristoase! rosti Edgar. O, Isuse!

Renunţase la accentul englezesc pe care îl folosise mai devreme, iar acum vocea îi suna ca şi cum era din Alabama, de unde şi provenea de fapt. Gloucester dăduse la o parte bandajul din tifon care îi acoperise jumătate din faţă – la acel moment al piesei, personajului său îi fuseseră scoşi ochii –, iar acum părea încremenit, gura deschizându-i-se şi închizându-i-se ca a unui peşte.

Inima lui Arthur nu mai bătea. Jeevan începu să-l resusciteze. Cineva strigă un ordin, iar cortina coborî, un foşnet de material care scoase publicul din ecuaţie şi reduse lumina de pe scenă la jumătate. Zăpada din plastic încă mai cădea. Paznicii se retrăseseră. Luminile se schimbară, albastrul şi albul furtunii de zăpadă fiind înlocuite de o strălucire fosforescentă, care, prin comparaţie, părea galbenă. Jeevan lucra în tăcere la lumina de culoarea margarinei, privind uneori chipul lui Arthur. „Te rog, gândi el, te rog!” Ochii lui Arthur erau închişi. Cortina se mişcă, cineva din partea cealaltă bâjbâind după o deschizătură în ea, apoi un bărbat în costum gri îngenunche de partea cealaltă a pieptului lui Arthur.

— Sunt cardiolog, spuse el. Walter Jacobi.

Ochii lui erau măriţi de ochelari, iar părul i se rărise pe

creştetul capului.

— Jeevan Chaudhary, rosti Jeevan.

Nu era sigur cât timp stătuse acolo. Oamenii se mişcau în jurul lui, dar toată lumea părea să fie departe şi neclară cu excepţia lui Arthur şi, acum, a acestui bărbat care li se alăturase. Jeevan se gândi că era ca şi cum el, Walter şi Arthur se aflau împreună în calmul din ochiul unei furtuni. Walter atinse cu blândeţe fruntea actorului, ca un părinte care alină un copil febril.

— Au chemat o ambulanţă, spuse Walter.

Cortina căzută dădea o intimitate neaşteptată scenei. Jeevan se gândea la momentul când, cu ani în urmă, îl intervievase pe Arthur în Los Angeles, în timpul scurtei sale cariere de jurnalist de divertisment. Se gândea la prietena lui, Laura, întrebându-se dacă îl aştepta pe scaunul ei din primul rând sau dacă se dusese în foaier. Gândea: „Te rog, respiră din nou, te rog!” Se gândea la modalitatea prin care cortina se închisese devenind al patrulea perete, transformând scena într-o încăpere, deşi o încăpere cu un spaţiu cavernos în loc de tavan, braţe de pasarele şi lumini printre care cineva se putea strecura nevăzut. „E un gând ridicol, îşi spuse Jeevan. Nu fi prost.” Dar simţi un fior la ceafă, un sentiment că era privit de sus.

— Vrei să trec eu în locul tău? întrebă Walter.

Jeevan înţelese că medicul cardiolog se simţea inutil, aşa că dădu din cap şi îşi ridică mâinile de pe pieptul lui Arthur, iar Walter începu să-l apese ritmic.

„Nu e chiar o cameră”, gândi Jeevan acum, privind de jur împrejurul scenei. Era prea tranzitorie, cu toate acele uşi şi spaţii întunecate între culise, cu tavanul care lipsea. Era mai mult ca un terminal, o staţie de tren sau un aeroport, toată lumea trecând repede pe-acolo. Ambulanţa sosise, iar doi medici se apropiau prin zăpada care, în mod absurd, încă mai cădea – un bărbat şi o femeie în uniforme negre dându-l pe Jeevan la o parte, femeia fiind atât de tânără, încât ar fi putut fi considerată adolescentă. Jeevan se ridică şi se dădu îndărăt. Coloana lângă care Arthur se prăbuşise era netedă şi fină sub vârfurile degetelor sale, lemnul fiind pictat să arate ca piatra.

Pretutindeni se aflau maşinişti, actori, funcţionari fără nume care aveau clipboarduri în mâini.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl auzi Jeevan pe unul dintre ei spunând, nu poate nimeni să oprească afurisita asta de

zăpadă?

Regan şi Cordelia se ţineau de mâini şi plângeau lângă cortină, Edgar şedea cu picioarele încrucişate pe podea, în apropiere, acoperindu-şi gura cu o mână. Goneril vorbea încet la celular. Genele false aruncau umbre pe ochii ei.

Nimeni nu se uita la Jeevan, iar lui îi trecu prin minte că rolul său în acest spectacol se terminase. Medicii nu păreau a avea succes. Voia s-o găsească pe Laura. Probabil că îl aştepta supărată în foaier. Era posibil ca ea – era un gând vag, şi totuşi un gând – să considere gestul său ca fiind admirabil.

În cele din urmă, cineva reuşi să oprească zăpada, iar ultimii fulgi translucizi pluteau spre duşumea. Jeevan tocmai căuta cea mai uşoară cale de a părăsi scena când auzi un scâncet şi văzu o copilă pe care n-o observase mai devreme, o mică actriţă îngenuncheată pe scenă lângă următoarea coloană din placaj de la stânga sa. Jeevan mai văzuse piesa de patru ori, dar niciodată cu copii, aşa încât se gândise că era o punere în scenă inovatoare. Fata avea şapte sau opt ani. Îşi tot ştergea ochii cu o mişcare ce lăsa dâre de machiaj şi pe faţa, şi pe dosul mâinii ei.

— La o parte, spuse unul dintre medici, iar celălalt se dădu îndărăt în vreme ce primul trimise curent electric în trup.

— Bună, îi zise Jeevan fetei.

Îngenunche în faţa ei. De ce nu venise nimeni s-o ducă departe de toate astea? Ea îi urmărea pe medici. El nu avea experienţă cu copiii, deşi îşi dorise mereu să aibă unu sau doi, aşa că nu ştia exact cum să le vorbească.

— La o parte, rosti medicul din nou.

— Nu vrei să te uiţi la asta, rosti Jeevan.

— O să moară, nu-i aşa?

Respira cu mici suspine.

— Nu ştiu.

Dorea să-i spună ceva care s-o liniştească, dar trebuia să recunoască faptul că lucrurile nu arătau bine. Arthur zăcea nemişcat pe scenă, cu două şocuri administrate, Walter ţinându-l de încheietură şi privind sumbru în gol, în timp ce aştepta revenirea pulsului.

— Cum te cheamă?

— Kirsten, rosti fata. Sunt Kirsten Raymonde.

Machiajul de scenă era deconcertant.

— Kirsten, spuse Jeevan, unde este mama ta?

— Nu vine să mă ia până la unsprezece.

— Sun-o! zise unul dintre medici.

— Cine are grijă de tine când te afli aici?

— Tanya este dresoarea.

Fata încă se uita la Arthur. Jeevan se mişcă pentru a-i bloca vederea.

— Nouă şi paisprezece p.m., rosti Walter Jacobi.

— Dresoarea? întrebă Jeevan.

— Aşa o numesc ei, spuse Kirsten. Ea are grijă de mine cât mă aflu aici.

Un bărbat în costum apăruse din partea dreaptă a scenei şi vorbea pe un ton insistent cu medicii, care îl legau pe Arthur de o targă. Unul din ei ridică din umeri şi trase pătura în jos, pentru a potrivi o mască de oxigen pe faţa lui Arthur. Jeevan îşi dădu seama că şarada era probabil pentru familia lui Arthur, ca să nu afle de la ştirile serii despre moartea lui. Fu mişcat de decenţa gestului.

Jeevan se ridică şi întinse mâna spre copila care îşi trăgea nasul.

— Haide, zise el, hai s-o găsim pe Tanya. Probabil te caută.

Lucru care părea îndoielnic. Dacă Tanya ar fi căutat-o pe copila pe care o avea în grijă, cu siguranţă ar fi găsit-o până acum. O conduse pe fetiţă în culise, dar bărbatul în costum dispăruse. În spatele scenei era haos – numai sunete şi mişcare, ţipete de eliberare a drumului pentru procesiunea lui Arthur, Walter deschizând calea tărgii. Parada dispăru pe coridorul către uşile scenei, iar agitaţia spori în urma sa, toată lumea ţipând sau vorbind la telefoane, sau adunându-se în mici grupuri, povestind şi repovestind unul altuia cele întâmplate – „Aşa că m-am uitat într-acolo, iar el tocmai se prăbuşea” – sau lătrând ordine, sau ignorând ordinele lătrate de alţii.

— Atâţia oameni, rosti Jeevan. Nu-i plăceau prea mult mulţimile? O vezi pe Tanya?

— Nu. N-o văd nicăieri.

— Ei bine, spuse Jeevan, poate că ar trebui să stăm într-un loc şi să o lăsăm pe ea să ne găsească.

Îşi aminti că citise cândva un asemenea sfat într-o broşură despre ce să faci dacă te rătăceşti în pădure. De-a lungul peretelui din spate se aflau câteva scaune, iar el se aşeză pe unul dintre ele. De acolo, putea să vadă placajul nevopsit al decorurilor. Un maşinist mătura zăpada.

— O să se facă bine Arthur?

Kirsten se cocoţase pe scaunul de alături şi strângea materialul rochiei în ambii pumni.

— Tocmai făcea lucrul pe care îl iubea cel mai mult pe lumea asta, spuse Jeevan.

Îşi baza cuvintele pe un interviu citit cu o lună în urmă, pe care *Globe and Mail* i-l luase lui Arthur – „Am aşteptat toată viaţa să fiu suficient de bătrân pentru a-l juca pe Lear, şi nimic nu mă încântă mai mult decât să fiu pe scenă, importanţa sa...” –, dar cuvintele păreau superficiale privite retrospectiv. Arthur era în primul rând actor de film, şi cine de la Hollywood tânjeşte să îmbătrânească?

Kirsten rămase tăcută.

— Vreau să spun că, dacă să joace a fost ultimul lucru pe care l-a făcut, spuse Jeevan, atunci a fost ceva care l-a făcut fericit.

— A fost ăsta ultimul lucru pe care l-a făcut?

— Cred că da. Îmi pare atât de rău.

Zăpada era acum o moviliţă în spatele decorurilor, un mic munte.

— Este lucrul care şi mie îmi place cel mai mult pe lume, rosti Kirsten după o vreme.

— Care anume?

— Să joc, spuse ea, şi chiar atunci, o femeie cu faţa pătată de lacrimi ieşi din mulţime, cu braţele întinse.

Femeia abia se uită la Jeevan, în vreme ce o luă pe Kirsten de mână. Kirsten se uită o dată peste umăr, apoi dispăru.

Jeevan se ridică şi se duse pe scenă. Nimeni nu-l opri. Se aştepta pe jumătate s-o vadă pe Laura stând acolo unde o lăsase, în mijlocul rândului din faţă – oare cât timp trecuse? –, însă, după ce reuşi să iasă prin cortina de catifea, constată că publicul plecase, iar plasatorii măturau şi culegeau programele căzute între rânduri, o eşarfă uitată fiind pusă pe spătarul unui scaun. Ieşi în extravaganţa cu covor roşu a foaierului, având grijă să nu întâlnească privirea plasatorilor, iar acolo văzu zăbovind câteva persoane din public, însă Laura nu era printre ele. O sună, dar ea îşi închisese telefonul când intrase la spectacol şi se părea că nu-l pornise din nou.

— Laura, rosti el pentru mesageria vocală. Sunt în foaier. Nu ştiu unde eşti.

Se duse la uşa toaletei pentru doamne şi o chemă pe femeia de serviciu, însă aceasta îi spuse că toaleta era goală. Dădu ocol foaierului încă o dată, apoi se duse la garderobă, unde văzu că

haina lui era printre ultimele câteva care mai atârnau în cuiere. Haina albastră a Laurei dispăruse.

Zăpada cădea pe Yonge Street. Când ieşi din clădirea teatrului, Jeevan fu uimit să vadă acest ecou al plasticului translucid de pe scenă încă agăţat de sacoul său. O jumătate de duzină de paparazzi îşi petrecuseră seara în faţa intrării actorilor. Arthur nu mai era la fel de faimos cum fusese cândva, dar fotografiile lui încă vindeau publicaţiile, mai ales acum, că era implicat într-un divorţ cu o actriţă/fotomodel, care îl înşelase cu un regizor, divorţ asemănător unei lupte cu gladiatori.

Până de curând, Jeevan însuşi fusese paparazzo. Sperase să treacă neobservat pe lângă foştii săi colegi, însă aceştia erau oameni printre ale căror abilităţi profesionale se afla capacitatea de a-i observa pe cei care încercau să se furişeze pe lângă ei, aşa că se năpustiră imediat asupra lui.

— Arăţi bine, spuse unul dintre ei. Ce palton frumos ai!

Jeevan era îmbrăcat cu un palton, care nu era suficient de călduros, dar care avea efectul dorit, de a-l face să nu semene cu foştii săi colegi, care aveau tendinţa de a purta geci groase şi blugi.

— Pe unde ai umblat, omule?

— Sunt barman, spuse Jeevan. Mă pregătesc să devin paramedic.

— Paramedic? Serios? Vrei să ai ca meserie culegerea beţivilor de pe trotuare?

— Vreau să fac ceva care contează, dacă despre asta vorbeşti.

— Mda, bine. Ai fost înăuntru, nu? Ce s-a întâmplat?

Câţiva dintre ei vorbeau la telefoane:

— Îţi zic, omul e mort, spunea unul dintre ei lângă Jeevan. Da, sigur, zăpada strică fotografiile, dar uită-te la cele pe care tocmai ţi le-am trimis, la faţa lui în aia în care îl urcă în ambulanţă…

— Nu ştiu ce s-a petrecut, rosti Jeevan. Pur şi simplu, au coborât cortina în mijlocul actului IV. Răspunse astfel parţial pentru că nu voia să stea de vorbă cu nimeni în clipa aceea, poate, eventual, cu Laura, parţial pentru că nu voia să stea de vorbă cu ei în mod special. L-aţi văzut luat de ambulanţă?

— L-au scos pe targă, pe la intrarea actorilor, spuse unul dintre fotografi. Fuma o ţigară, cu mişcări repezi, nervoase. Medici, ambulanţă, tot tacâmul.

— Cum arăta?

— Sincer? Ca un afurisit de cadavru.

— Există botox şi *botox,* rosti unul dintre ei.

— S-a dat vreo declaraţie? întrebă Jeevan.

— Un tip în costum a ieşit şi a vorbit cu noi. Epuizare şi, fireşte, deshidratare. Câţiva dintre ei izbucniră în râs. Mereu e vorba de oboseală şi deshidratare la oamenii ăştia, nu?

— Ai crede că le va spune cineva, zise omul cu botoxul. Că va avea cineva inima să-l tragă pe vreunul, sau chiar pe doi dintre actorii ăştia deoparte şi să-i spună: „Ascultă, amice, dă de veste: trebuie să vă îmbibaţi cu lichide şi să dormiţi din când în când, bine?”

— Mă tem că am văzut chiar mai puţine decât voi, rosti Jeevan şi se prefăcu că a primit un telefon important.

Porni pe Yonge Street, cu telefonul rece lipit de ureche, şi se opri la jumătate de stradă distanţă, la adăpostul oferit de pragul unei uşi, pentru a apela din nou numărul Laurei. Telefonul era închis încă.

Dacă lua un taxi, ajungea acasă într-o jumătate de oră, dar îi plăcea să stea afară, la aer curat, departe de alţi oameni. Zăpada cădea mai repede acum. Se simţea extravagant, vinovat de plin de viaţă. Din pricina nedreptăţii că inima lui bătea ireproşabil, în vreme ce, undeva, Arthur zăcea rece şi ţeapăn. Merse spre nord pe Yonge Street, cu mâinile băgate adânc în buzunarele paltonului şi cu zăpada înţepându-i faţa.

Jeevan locuia în Cabbagetown, la nord-est de teatru. Era genul de plimbare pe care, până în 30 de ani, ar fi făcut-o fără să ezite, câţiva kilometri prin oraşul străbătut de tramvaie roşii, dar nu mai făcuse o astfel de plimbare de ceva vreme. Nu era sigur dacă s-o facă acum, dar, când coti la dreapta pe Carlton Street, simţi un anumit impuls care îl făcu să treacă de prima staţie de tramvai.

Ajunse în Allan Gardens Park, care se afla mai mult sau mai puţin la jumătatea drumului, iar acela fu locul unde se pomeni copleşit de o bucurie neaşteptată. „Arthur a murit, îşi spuse el, nu l-ai putut salva, nu ai niciun motiv să fii bucuros.” Dar era, era în culmea fericirii pentru că toată viaţa lui se întrebase ce profesie ar trebui să aibă, iar acum era sigur, absolut sigur că voia să fie paramedic. În momentul în care ceilalţi oameni nu puteau decât să privească, el voia să fie cel care păşea în faţă.

Simţi o dorinţă absurdă de a alerga în parc. Căpătase un aspect străin din pricina furtunii, fiind tot numai zăpadă şi umbre,

siluetele negre ale copacilor şi strălucirea parcă subacvatică a sticlei domului serei. În copilărie, îi plăcuse să stea întins pe spate în curte şi să privească zăpada căzând pe el. Cabbagetown se vedea la câteva străzi în faţă, luminile înceţoşate de zăpadă ale Parliament Street. Telefonul îi vibră în buzunar. Se opri şi citi mesajul de la Laura: „M-a apucat durerea de cap, aşa că m-am dus acasă. Poţi să iei lapte?”

Iar în clipa aceea, acolo, impulsul dispăru. Nu putu merge mai departe. Intenţionase ca biletele la teatru să fie un gest romantic, un „hai-să-facem-ceva-romantic-pentru-că-nu-facem-altceva-decât-să-ne-certăm”, iar ea îl abandonase acolo, îl lăsase pe scenă, resuscitându-l pe actorul mort, şi plecase acasă, iar acum dorea ca el să cumpere lapte. Fiindcă se oprise din mers, lui Jeevan i se făcu frig. Degetele de la picioare îi erau amorţite. Toată magia viscolului îl părăsise, iar fericirea pe care o simţise cu o clipă în urmă pălea. Noaptea era întunecată şi plină de mişcare, zăpada cădea repede şi în linişte, iar maşinile parcate pe stradă căpătau contururi tot mai ample. Se temea de ce avea să spună dacă se ducea acasă la Laura. Se gândi să caute un bar în apropiere, dar nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni, iar când se gândi la asta, îşi dădu seama că mai ales nu dorea să se îmbete. Voia doar să fie singur un moment, până se decidea unde avea să se ducă. Intră în liniştea parcului.

2

Puţini oameni mai rămăseseră la Elgin and Winter Garden Theatre Centre. O femeie călca nişte costume la garderobă, iar un bărbat călca alte costume alături. O actriţă – cea care o jucase pe Cordelia – bea tequila în culise cu asistentul directorului de scenă. Un maşinist tânăr spăla scena cu mopul, dând din cap în ritmul muzicii de la iPod. Într-un vestiar, femeia a cărei slujbă era să le supravegheze pe actriţele copii încerca s-o consoleze pe înlăcrimata fetiţă care fusese pe scenă atunci când murise Arthur.

Şase rătăciţi ajunseseră la barul din hol, unde un barman milos rămăsese la datorie. Şi directorul de scenă se afla acolo, la fel şi Edgar, şi Gloucester, un machior, Goneril şi un producător executiv care se aflase în public. În clipa în care Jeevan intra în ninsoarea din Allan Gardens Park, barmanul îi turna un whisky lui Goneril. Conversaţia ajunsese la informarea rudelor lui Arthur.

— Dar cine făcea parte din familia lui?

Goneril era cocoţată pe un scaun de bar. Ochii îi erau roşii. Fără machiaj, avea chipul ca marmura, cea mai albă şi mai impecabilă piele pe care barmanul o văzuse vreodată. În afara scenei, părea mult mai mică şi, de asemenea, mult mai puţin diabolică.

— Pe cine avea?

— Avea un fiu, spuse machiorul. Tyler.

— Câţi ani are?

— Şapte sau opt? Machiorul ştia exact câţi ani avea fiul lui Arthur, dar nu voia să se afle că el citea revistele de bârfe. Am impresia că locuieşte cu mama lui, în Israel, poate la Ierusalim sau la Tel Aviv.

Ştia că era vorba de Ierusalim.

— A, da, actriţa aceea blondă, spuse Edgar. Elizabeth, parcă? Eliza? Ceva de genul ăsta.

— Fosta soţie numărul trei? rosti producătorul.

— Cred că mama copilului e soţia numărul doi.

— Sărmanul copil, spuse producătorul. Avea Arthur pe cineva care îi era apropiat?

Această întrebare provocă o linişte inconfortabilă. Arthur avusese o relaţie cu femeia care avea grijă de actriţele copii. Toţi

cei prezenţi ştiau asta, cu excepţia producătorului, dar niciunul nu ştia dacă şi ceilalţi ştiau.

— Unde-i Tanya?

— Cine-i Tanya? întrebă producătorul.

— Unul dintre copii încă n-a fost luat. Cred că Tanya este în vestiarul copiilor.

Directorul de scenă nu mai văzuse niciodată pe cineva murind. Dorea o ţigară.

— Ei bine, spuse Goneril, cine altcineva mai este? Tanya, băieţelul, toate acele foste neveste, mai e cineva? Fraţi, părinţi?

— Cine-i Tanya? întrebă producătorul din nou.

— Despre câte foste soţii vorbim?

Barmanul lustruia un pahar.

— Are un frate, zise machiorul, dar nu-mi pot aminti numele lui. Îmi amintesc doar că a spus că are un frate mai mic.

— Cred că au fost trei sau poate patru, rosti Goneril referindu-se la fostele soţii. Trei?

— Trei. Machiorul clipea pentru a-şi reţine lacrimile. Dar nu ştiu dacă ultimul divorţ a fost finalizat.

— Deci, Arthur nu a fost căsătorit cu nimeni în momentul… nu era căsătorit cu nimeni în seara asta?

Producătorul ştia că pare prostesc, dar habar n-avea cum altfel să formuleze. Arthur Leander intrase în teatru cu doar câteva ore în urmă, şi i se părea de neconceput că, a doua zi, nu avea să intre din nou.

— Trei divorţuri, spuse Gloucester. Vă puteţi imagina? El însuşi divorţase recent. Încerca să se gândească la ultimul lucru pe care i-l zisese Arthur. Ceva despre blocare în actul al II-lea? Îşi dori să-şi poată aminti. A fost cineva informat? Pe cine să sunăm?

— Ar trebui să-l sun pe avocatul lui, rosti producătorul.

Această soluţie era de necontrazis, dar atât de deprimantă, încât grupul bău în tăcere câteva minute înainte de a se putea hotărî cineva să vorbească.

— *Avocatul* lui, spuse barmanul în cele din urmă. Cristoase, ce chestie! Mori, iar ei îl sună pe *avocatul* tău.

— Cine altcineva mai este? întrebă Goneril. Agentul lui. Puştiul de şapte ani? Fostele soţii? Tanya?

— Ştiu, ştiu, zise barmanul. Doar că e lucrul naibii.

Din nou tăcură cu toţii. Cineva făcu un comentariu despre zăpada care cădea din abundenţă, şi chiar aşa era, după cum

puteau vedea prin uşile din sticlă de la capătul îndepărtat al foaierului. De la bar, zăpada era aproape abstractă, un film despre vreme rea pe o stradă pustie.

— Ei bine, în cinstea lui Arthur, rosti barmanul.

În vestiarul copiilor, Tanya îi dădea lui Kirsten un prespapier.

— Poftim, spuse ea punându-l în mâinile lui Kirsten. O să mai încerc să dau de părinţii tăi, iar tu încearcă să nu mai plângi şi uită-te la obiectul ăsta frumos…

Kirsten, cu ochii în lacrimi şi fără suflare, mai având doar câteva zile până să împlinească opt ani, se uită la acel obiect şi se gândi că era cel mai frumos, cel mai minunat, cel mai ciudat lucru pe care i-l dăduse cineva vreodată. Era o bucată de cristal în interiorul căruia era captiv un nor de furtună.

În foaier, oamenii adunaţi la bar îşi ciocniră paharele.

— Pentru Arthur, rostiră ei.

Mai băură câteva minute, apoi fiecare porni pe drumul lui prin furtună.

Dintre toţi cei aflaţi la bar în seara aceea, barmanul supravieţui cel mai mult. Muri trei săptămâni mai târziu, pe un drum din afara oraşului.

3

Jeevan rătăci de unul singur prin Allan Gardens Park. Se lăsă atras de lumina rece a serei ca de un far, zăpada ajungându-i deja până la jumătatea gambelor, cuprins de plăcerea copilărească de a fi primul care lăsa urme în zăpadă. Când se uită pe geam, se simţi alinat de paradisul de dinăuntru – flori tropicale estompate de sticla aburită, frunzele palmierilor ale căror forme îi amintiră de o vacanţă de demult petrecută în Cuba. Se decise că avea să se ducă la fratele lui. Îşi dorea foarte mult să-i povestească lui Frank despre seara aceea, atât despre cumplita moarte a lui Arthur, cât şi despre revelaţia că a fi paramedic era lucrul cel mai bun pe care îl putea face cu viaţa lui. Până în seara asta, nu fusese sigur. Îşi căutase o profesie de atât de mult timp. Fusese barman, paparazzo, jurnalist de divertisment, apoi iarăşi paparazzo, apoi din nou barman – şi asta doar în ultimii doisprezece ani.

Frank locuia într-un turn de sticlă aflat la marginea sudică a oraşului, pe malul lacului. Jeevan ieşi din parc şi aşteptă o vreme pe trotuar, ţopăind pentru a se încălzi, se urcă într-un tramvai, care apăru din noapte plutind ca un vapor, şi îşi sprijini fruntea de geam pe când acesta înaintă încet pe Carlton Street, întorcându-se din drumul pe care mersese spre casă. Viscolul redusese aproape de tot vizibilitatea, aşa că tramvaiul se deplasa la pas. Mâinile îl dureau de cât apăsase inima refractară a lui Arthur. Tristeţea întâmplării, amintiri de când îl fotografiase pe Arthur la Hollywood, cu mulţi ani în urmă. Se gândea la fetiţă, Kirsten Raymonde, strălucitoare în machiajul ei de scenă; la cardiologul îngenunchind în costumul său gri; la ridurile de pe chipul lui Arthur, la ultimele lui cuvinte – „Şi pasărea...” –, iar asta îl făcu să se gândească la păsări, la Frank cu binoclul său în cele câteva dăţi când urmăriseră împreună păsările, la rochia de vară favorită a Laurei, albastră cu papagali galbeni; Laura, ce se va întâmpla cu ei? Încă era posibil să se ducă acasă mai târziu sau era posibil ca ea să-l sune în orice clipă şi să-şi ceară scuze. Aproape că ajunse de unde plecase, teatrul închis şi întunecat zărindu-se la câteva străzi distanţă spre sud. Tramvaiul se opri la mică distanţă de Yonge Street, iar el văzu că o maşină derapase pe şinele acestuia, trei oameni împingând-o în timp ce roţile i se

învârteau inutil în zăpadă. Telefonul îi vibră din nou în buzunar, dar, de data asta, nu era Laura.

— Hua, rosti el.

Îl considera pe Hua cel mai bun prieten, cu toate că se vedeau rareori. Fuseseră colegi la bar doi ani, imediat după absolvirea colegiului, în vreme ce Hua studia pentru examenul de admitere la medicină, iar Jeevan încerca fără succes să devină faimos ca fotograf de nunţi, după care Jeevan îl urmase pe alt prieten la Los Angeles, pentru a le face poze actorilor, iar Hua intrase la o facultate de medicină. Acum, Hua lucra multe ore la spitalul Toronto General.

— Te-ai uitat la ştiri? întrebă Hua cu o intensitate ciudată în glas.

— În seara asta? Nu. Am avut bilete la teatru. De fapt, n-o să crezi ce s-a-ntâmplat. Eu…

— Stai, ascultă, trebuie să-mi spui sincer dacă vei avea vreunul dintre atacurile tale de panică în caz că-ţi dau o veste foarte, foarte proastă.

— N-am mai avut atacuri de panică de trei ani. Doctorul meu a spus că toată treaba asta a fost doar ceva temporar, pe fondul stresului, ştii asta.

— Bine. Ai auzit de gripa georgiană?

— Sigur, rosti Jeevan, ştii că încerc să urmăresc ştirile.

Cu o zi în urmă apăruse o ştire alarmantă despre un nou soi de gripă care izbucnise în Republica Georgia, cu rapoarte conflictuale despre rata mortalităţii şi numărul de decese. Detaliile fuseseră sumare. Numele dat de prezentatorii de ştiri – gripa georgiană – i se păruse lui Jeevan dezarmant de drăguţ.

— Am o pacientă la Terapie Intensivă, spuse Hua. O fată de şaisprezece ani, care a venit aseară de la Moscova, s-a prezentat azi-dimineaţă, la Urgenţe, cu simptome de gripă.

Abia acum desluşi Jeevan epuizarea din vocea lui Hua.

— Lucrurile nu par să stea deloc bine pentru ea. Ei bine, până la mijlocul dimineţii am avut alţi doisprezece pacienţi cu aceleaşi simptome, toţi dovedindu-se a fi venit cu acelaşi zbor. Cu toţii spun că au început să se simtă rău în avion.

— Dar rudele? Prietenii primei paciente?

— Nimic. Cu toţii s-au îmbarcat în acelaşi avion din Moscova.

— Fata de şaisprezece ani…?

— Nu cred că o să supravieţuiască. Deci, există acest grup iniţial de pacienţi, pasagerii de la Moscova. Apoi, în această

după-amiază a venit un nou pacient. Aceleaşi simptome, dar el nu a fost în avion. Este doar un angajat al aeroportului.

— Nu sunt sigur ce vrei să...

— Un agent de la poartă, rosti Hua. Spun că singurul contact pe care l-a avut cu ceilalţi pacienţi a fost când a vorbit cu unul dintre ei despre locul de îmbarcare în cursa spre hotel.

— O! exclamă Jeevan. Sună rău.

Tramvaiul încă era blocat în spatele maşinii împotmolite.

— Deci, probabil că vei lucra până târziu în seara asta.

— Îţi aminteşti de epidemia de SARS? întrebă Hua. Discuţia pe care am avut-o?

— Îmi aduc aminte că te-am sunat din Los Angeles când am aflat că spitalul tău a fost pus în carantină, dar nu-mi amintesc ce am spus.

— Ai fost îngrozit. A trebuit să te liniştesc.

— Bine, cred că îmi amintesc. Dar, uite, în apărarea mea, trebuie să-ţi spun că ştirile erau foarte...

— Mi-ai spus să te sun dacă se va declanşa vreodată o epidemie reală.

— Îmi amintesc.

— De azi-dimineaţă, am internat peste două sute de pacienţi cu gripă, rosti Hua. O sută şaizeci în ultimele trei ore. Cincisprezece dintre ei au murit. Secţia de Urgenţe este plină de cazuri noi. Avem paturi până şi pe holuri. Ministerul Sănătăţii din Canada este pe cale să facă un anunţ.

Jeevan îşi dădu seama că nu era doar epuizare. Hua era înspăimântat.

Jeevan trase clopoţelul şi se îndreptă către uşa din spate. Se pomeni uitându-se la ceilalţi pasageri. La tânăra femeie care avea o pungă cu alimente, la bărbatul în costum sobru care se juca pe telefonul mobil, la cuplul în vârstă care sporovăia încet în hindi. Venea oare vreunul dintre ei de la aeroport? Conştientiză faptul că toţi respirau în jurul lui.

— Ştiu cât de paranoic poţi deveni, zise Hua. Crede-mă, eşti ultima persoană pe care aş fi sunat-o dacă aş fi crezut că e ceva neimportant, dar...

Jeevan lovi cu palma sticla uşii. Cine o atinsese înaintea lui? Vatmanul se uită urât peste umăr, dar îl lăsă să coboare. Uşile şuierară şi se închiseră în urma lui Jeevan, iar el păşi în viscol.

— Dar nu crezi că e ceva lipsit de importanţă.

Jeevan trecea pe lângă maşina împotmolită, cu roţile încă

învârtindu-i-se inutil în zăpadă. Yonge Street era chiar în faţă.

— Sunt sigur că nu e ceva lipsit de importanţă. Ascultă, trebuie să mă întorc la treabă.

— Hua, sper că nu te-ai ocupat toată ziua de pacienţii ăştia.

— Sunt în regulă, Jeevan, n-o să păţesc nimic. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

Jeevan îşi băgă telefonul în buzunar şi merse mai departe prin zăpadă, cotind spre sud pe Yonge Street, către lac şi către turnul în care locuia fratele lui. „Eşti în regulă, Hua, bătrân prieten, sau *vei fi* în regulă?” Era profund neliniştit. Luminile de la Elgin and Winter Garden Theatre Centre se zăreau chiar în faţă. Interiorul teatrului era întunecat acum, afişele încă anunţau piesa *Regele Lear,* cu Arthur având flori în păr şi privirea ridicată în lumina albastră, ţinând-o pe Cordelia moartă în braţele lui. Jeevan se opri pentru a se uita la afişe. Plecă încet mai departe, gândindu-se la telefonul ciudat primit de la Hua. Yonge Street era complet pustie. Se opri în uşa unui magazin care vindea valize, pentru a-şi trage sufletul, şi privi un taxi înaintând încet pe strada nedeszăpezită, dezvăluind viscolul în lumina farurilor sale, iar această imagine, zăpadă în lumini, îl transportă pentru un moment în imitaţia de viscol de pe scena de la Elgin Theatre. Clătină din cap pentru a alunga imaginea privirii goale a lui Arthur şi porni mai departe cuprins de o ameţeală obosită, prin umbrele şi luminile portocalii de sub Gardiner Expressway către sticloasa margine sudică a oraşului Toronto.

Viscolul era mai sălbatic pe Queens Quay, vântul bătând dinspre lac. Jeevan tocmai ajunsese, în cele din urmă, la blocul lui Frank când Hua sună din nou.

— Mă gândeam la tine, spuse Jeevan. Chiar este…?

— Ascultă, rosti Hua, trebuie să pleci din oraş.

— Poftim? În noaptea asta? Ce se petrece?

— Nu ştiu, Jeevan. Ăsta-i răspunsul scurt. Nu ştiu ce se petrece. Este o gripă, măcar atât lucru este evident, dar n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Este atât de rapidă. Pare să se răspândească atât de rapid…

— E mai rău?

— Secţia de Urgenţe e plină, spuse Hua, ceea ce-i o problemă pentru că, în clipa asta, jumătate din personalul de-aici este prea bolnav pentru a lucra.

— Au luat boala de la pacienţi?

În holul blocului lui Frank, portarul de noapte frunzărea un

ziar, un tablou abstract în cenuşiu şi roşu lumina pe peretele din spatele lui, portarul şi tabloul reflectându-se în dungi pe podeaua lustruită.

— Este cea mai rapidă perioadă de incubaţie pe care am văzut-o vreodată. Tocmai am văzut o pacientă care lucrează aici, la spital, ca infirmieră şi care era de serviciu azi-dimineaţă, când au început să vină primii pacienţi. A început să se simtă rău câteva ore mai târziu, a plecat acasă mai devreme, iar prietenul ei a adus-o înapoi, după două ore, iar acum e pe ventilaţie. Dacă eşti expus la asta, te îmbolnăveşti în câteva ore.

— Crezi că o să se răspândească în afara spitalului...?

Lui Jeevan îi era destul de greu să gândească acum coerent.

— Nu, ştiu că s-a răspândit în afara spitalului. Este o epidemie în plină desfăşurare. Dacă se răspândeşte aici, se răspândeşte în tot oraşul, iar eu n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Vrei să spui că ar trebui ca eu să...

— Spun că ar trebui să pleci acum. Sau, dacă nu poţi pleca, măcar fă-ţi provizii de hrană şi rămâi în apartamentul tău. Trebuie să mai dau câteva telefoane, zise el şi închise.

Portarul de noapte dădu pagina ziarului. Dacă ar fi fost altcineva decât Hua, Jeevan nu ar fi crezut, dar nu cunoscuse niciodată un om cu un dar mai mare de a minimaliza lucrurile. Iar dacă Hua spunea că era epidemie, atunci „epidemie” nu era un cuvânt suficient de puternic. Jeevan se simţi zdrobit de o certitudine bruscă, şi anume că asta era, că această boală descrisă de Hua avea să fie linia de demarcaţie între „înainte” şi „după”, o linie trasată prin viaţa lui.

Jeevan se gândi că era posibil să nu mai fie prea mult timp. Se îndepărtă de blocul lui Frank şi trecu de cafeneaua de pe chei, de micul port plin cu ambarcaţiuni de agrement acoperite cu zăpadă, după care intră în magazinul alimentar aflat în cealaltă parte a portului. Când intră, rămase locului un moment, clipind în lumină. Doar unu sau doi alţi clienţi rătăceau printre rafturi. Simţi că ar trebui să sune pe cineva, dar pe cine? Hua era singurul lui prieten apropiat. Pe fratele lui avea să-l vadă în câteva minute. Părinţii lui erau morţi, iar cu Laura nu prea îi venea să vorbească. Se decise să aştepte până va ajunge la Frank, se va uita la ştiri, apoi va parcurge contactele din agenda telefonului şi îi va suna pe toţi cunoscuţii.

Un mic televizor era montat deasupra tejghelei unde se developau filmele, pe un program de ştiri. Jeevan se apropie de

el. O reporteră stătea în faţa spitalului Toronto General, în zăpadă, iar un text alb se derula pe lângă capul ei. Toronto General şi alte două spitale locale fuseseră izolate. Ministerul Sănătăţii din Canada confirma izbucnirea gripei georgiene. Deocamdată nu erau date publicităţii numere, dar existaseră decese, iar alte informaţii aveau să fie disponibile în curând. Se sugera că oficialii georgieni şi ruşii nu prea fuseseră sinceri în privinţa severităţii crizei de-acolo. Oficialii rugau pe toată lumea să facă tot posibilul pentru a rămâne calmă.

Ce înţelegea Jeevan prin pregătirea pentru dezastre se baza exclusiv pe filmele de acţiune, dar, pe de altă parte, văzuse multe filme de acţiune. Începu prin a lua apă, umplând un cărucior mare cu câte baxuri şi sticle putu îndesa. Avu un moment de îndoială în drum spre casa de marcat, în timp ce se lupta cu greutatea căruciorului – oare exagera? –, dar se decise că era prea târziu pentru a da înapoi. Casiera ridică o sprânceană, însă nu spuse nimic.

— Am parcat chiar la intrare, zise Jeevan. O să aduc înapoi căruciorul.

Casiera dădu obosită din cap. Era tânără, puţin peste 20 de ani probabil, cu breton negru, pe care şi-l tot îndepărta de pe ochi. Împinse afară căruciorul imposibil de greu, pe jumătate împingând, pe jumătate derapând prin zăpada de la ieşire. Exista o rampă care ducea spre un mic aranjament de bănci şi ghivece. Căruciorul prinse viteză la vale, se împotmoli în zăpada adâncă şi alunecă lateral într-un ghiveci.

Era 11.20. Supermarketul se închidea în 40 de minute. Îşi imagină cât de mult avea să dureze până ducea căruciorul în apartamentul lui Frank, până îl descărca, până îi explica şi până îl convingea că era zdravăn la cap, după care să se întoarcă la magazin pentru a lua alte provizii. Era vreo problemă dacă lăsa căruciorul acolo, deocamdată? Nu era nimeni pe stradă. Îl sună pe Hua în vreme ce se întorcea în supermarket.

— Ce se întâmplă?

Jeevan se deplasă grăbit printre rafturi în timp ce Hua vorbea. Un alt bax de apă – Jeevan trăia cu impresia că niciodată nu puteai avea prea multe – şi nenumărate conserve, toate cutiile de ton şi fasole, şi supă de pe raft, paste şi tot ce părea că va ţine o vreme. Spitalul era plin de pacienţi cu gripă, iar la celelalte spitale din oraş, situaţia era identică. Serviciul de ambulanţe era copleşit. 37 de pacienţi muriseră deja, inclusiv toţi care fuseseră

în cursa de la Moscova şi cele două asistente de la Urgenţe care fuseseră de gardă la sosirea primilor pacienţi. Jeevan se afla din nou la casă, casiera scanând conservele şi cutiile. Hua îi spuse că o sunase pe soţia lui şi îi zisese să-i ia pe copii şi să plece din oraş în noaptea asta, dar nu cu avionul. Acea parte a serii de la Elgin Theatre părea că se petrecuse într-o altă viaţă. Casiera se mişca foarte încet. Jeevan îi dădu un card de credit, iar ea se uită la el de parcă nu l-ar fi văzut cu cinci sau zece minute în urmă.

— Ia-i pe Laura şi pe fratele tău, spuse Hua, şi plecaţi din oraş în noaptea asta.

— Nu pot pleca din oraş în noaptea asta, nu cu fratele meu. La ora asta, nu pot închiria o dubă cu acces pentru scaunul cu rotile.

Drept răspuns se auzi un sunet estompat. Hua tuşea.

— Eşti bolnav?

Jeevan împingea căruciorul spre uşă.

— Noapte bună, Jeevan.

Hua închise, iar Jeevan se pomeni singur în zăpadă. Se simţea ca posedat. Umplu următorul cărucior cu hârtie igienică. Pe următorul cu alte conserve, plus carne congelată şi aspirină, saci de gunoi, înălbitor şi bandă adezivă.

— Lucrez la o instituţie caritabilă, îi spuse el fetei de la casă a treia sau a patra oară când avu de-a face cu ea, însă aceasta nu-i acorda prea multă atenţie.

Se uita la micul televizor de deasupra tejghelei unde se developau filme, scanându-i produsele de parcă era pe pilot automat. La al şaselea drum prin magazin, Jeevan o sună pe Laura, dar intră mesageria vocală.

— Laura, începu el. Laura.

Se gândi că era mai bine să-i vorbească direct, dar era deja aproape 11.50, aşa că nu avea vreme pentru asta. Umplând alt cărucior cu mâncare, deplasându-se repede prin această lume cu miros de pâine şi flori, acest loc aproape dispărut, gândindu-se la Frank, care se afla în apartamentul său de la etajul 22, sus în viscol, cu insomnia lui şi cu proiectul de carte, cu exemplarul din *New York Times* vechi de o zi şi cu Beethoven. Jeevan îşi dorea cu disperare să ajungă la el. Se decise să o sune pe Laura mai târziu, se răzgândi şi o sună pe telefonul fix în timp ce stătea lângă casa de marcat, evitând s-o privească în ochi pe casieră.

— Jeevan, unde eşti?

Desluşi în vocea Laurei o notă uşor acuzatoare. Îi dădu

casierei cardul de credit.

— Te uiţi la ştiri?

— Ar trebui?

— Laura, s-a declanşat o epidemie de gripă. E ceva serios.

— Chestia aia din Rusia sau de unde o fi? Ştiu de ea.

— A ajuns aici. E mai rău decât s-a crezut. Tocmai am vorbit cu Hua. Trebuie să părăseşti oraşul.

Se uită în sus la vreme pentru a vedea privirea pe care i-o aruncase fata de la casă.

— *Trebuie?* Poftim? Unde eşti, Jeevan?

Îşi semnă numele pe bon, luptându-se cu căruciorul spre ieşire, unde calmul din magazin se sfârşi şi începu nebunia viscolului. Îi era greu să manevreze căruciorul cu o mână. Deja erau cinci cărucioare lăsate aiurea printre bănci şi ghivece, acoperite acum cu zăpadă.

— Dă drumul la ştiri, Laura.

— Ştii că nu-mi place să mă uit la ştiri înainte de culcare. Ai un atac de panică?

— Poftim? Nu. Mă duc la fratele meu, să mă asigur că e în regulă.

— De ce n-ar fi?

— Nu mă asculţi. Nu mă asculţi niciodată. Jeevan ştia că era un lucru neînsemnat de spus în condiţiile în care probabil că exista o pandemie de gripă, dar nu se putu abţine. Lăsă căruciorul lângă celelalte şi se repezi înapoi în magazin. Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat la teatru, zise el. M-ai părăsit la teatru, în timp ce încercam să-l resuscitez pe actorul acela mort.

— Jeevan, spune-mi unde eşti.

— Sunt într-un magazin alimentar. Era 11.55. Acest ultim cărucior era plin cu lucruri de calitate: legume, fructe, săculeţe cu portocale şi lămâi, ceai, cafea, sărăţele, sare, prăjituri ambalate. Uite ce e, Laura, nu vreau să mă cert. Gripa asta este serioasă şi e rapidă.

— Ce e rapidă?

— Gripa, Laura. Se răspândeşte foarte repede. Hua mi-a spus. Se răspândeşte atât de repede! Cred că ar trebui să pleci din oraş.

În ultimul moment, adăugă un buchet de narcise.

— Poftim? Jeevan…

— Eşti suficient de sănătos pentru a te urca într-un avion, rosti el, apoi o zi mai târziu mori. Mă duc să stau cu fratele meu.

Cred că ar trebui să împachetezi şi să te duci la mama ta înainte să afle toată lumea, iar drumurile să fie blocate.

— Jeevan, sunt îngrijorată. Asta îmi sună a paranoia. Îmi pare rău că te-am lăsat la teatru, doar că am avut cu adevărat o durere de cap şi…

— Te rog, dă drumul la ştiri, spuse el. Sau du-te şi citeşte pe internet ori ceva.

— Jeevan, te rog zi-mi unde eşti, iar eu o să…

— Fă asta, Laura, te rog, spuse el pentru că ajunsese la casă pentru ultima oară, iar timpul de vorbit cu Laura se scursese.

Încerca din răsputeri să nu se gândească la Hua.

— Tocmai vrem să închidem, rosti casiera.

— Cu asta, am încheiat, îi spuse el. Probabil credeţi că sunt nebun.

— Am văzut şi mai rău.

El îşi dădu seama că o speriase. Auzise o parte din conversaţiile lui telefonice, iar la televizor se transmiteau ştiri îngrijorătoare.

— Ei bine, încerc doar să mă pregătesc.

— Pentru ce?

— Nu ştii niciodată când se poate întâmpla un dezastru, zise Jeevan.

— Asta? Fata arătă spre televizor. O să fie cum a fost cu SARS, rosti ea. Au făcut mare caz, apoi s-a dezumflat foarte repede.

Nu părea pe deplin convinsă.

— Nu este cum a fost cu SARS. Ar trebui să plecaţi din oraş.

Nu dorise decât să fie sincer, poate s-o ajute într-un fel, dar îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală. Era speriată, însă, pe de altă parte, îl considera nebun. Îl privi placidă în timp ce scana ultimele câteva produse, apoi, o clipă mai târziu, fu din nou în zăpadă, un tânăr cu barbişon de la raionul de legume şi fructe încuind uşa în urma lui. Stând afară, cu şapte cărucioare enorme, care trebuiau transportate prin zăpadă până la apartamentul fratelui său, leoarcă de transpiraţie, dar şi îngheţând de frig, simţindu-se ca un prost, însă şi înspăimântat, şi puţin nebun, şi cu toate gândurile ducând la Hua.

Avu nevoie de aproape o oră pentru a împinge cărucioarele, unul câte unul, prin zăpadă, până la blocul fratelui său, apoi prin hol şi în liftul de marfă, pentru a cărui folosire neprogramată

Jeevan trebuise să-l mituiască pe portarul de noapte, după care să le urce pe rând până la etajul 22.

— Sunt un supravieţuitor, explică Jeevan.

— Nu prea avem mulţi pe-aici, spuse portarul.

— Tocmai de aceea este un loc atât de bun pentru asta, zise Jeevan cam într-o doară.

— Un loc bun pentru ce?

— Pentru supravieţuire.

— Înţeleg, rosti portarul.

După ce îi dădu 60 de dolari, Jeevan rămase singur în faţa apartamentului fratelui său, cărucioarele fiind aliniate pe coridor. Se gândi că poate ar fi trebuit să-l sune de la magazinul alimentar. Era ora unu într-o noapte de joi, pe coridor fiind linişte, iar toate uşile, închise.

— Jeevan, spuse Frank când veni la uşă. Ce plăcere neaşteptată.

— Eu…

Jeevan nu ştiu cum să-i explice, aşa că, în loc să vorbească, se dădu îndărăt şi făcu un gest slab spre cărucioare. Frank înaintă în scaunul său cu rotile şi se uită în hol.

— Văd că ai fost la cumpărături, rosti Frank.

4

Elgin and Winter Garden Theatre Centre era gol deja, cu excepţia unui paznic, care juca Tetris pe telefon, în foaier, şi a producătorului executiv, care se decisese să dea cumplitul telefon dintr-un birou de la etaj. Fu surprins când avocatul lui Arthur răspunse la telefon, pentru că, la urma urmelor, era ora unu noaptea, cu toate că, desigur, avocatul se afla în Los Angeles. Oare avocaţii din divertisment lucrau în mod normal până la zece p.m. ora Pacificului? Producătorul presupuse că, în acest segment în care îşi desfăşurau profesia, competiţia era neobişnuit de mare. Transmise mesajul despre moartea lui Arthur, apoi plecă acasă.

Avocatul, care fusese dependent de muncă toată viaţa lui şi care se antrenase a supravieţui cu perioade de somn de 20 de minute, îşi petrecu două ore revăzând testamentul lui Arthur Leander, apoi toate e-mailurile primite de la el. Existau câteva lucruri nelămurite. Îl sună pe cel mai apropiat prieten al lui Arthur, pe care îl întâlnise o dată, la un ciudat dineu din Hollywood. Dimineaţă, după câteva telefoane din ce în ce mai iritante, cel mai bun prieten al lui Arthur începu să le sune pe fostele soţii ale lui Arthur.

5

Miranda se afla pe coasta sudică a Malaysiei când primi acel telefon. Era directoarea executivă a unei firme de transport şi fusese trimisă acolo pentru o săptămână, ca să observe condiţiile de pe teren, după cum se exprimase şeful ei.

— Pe teren? întrebase ea.

Leon zâmbise. Biroul lui era alături de al ei şi avea o vedere identică spre Central Park. Lucrau împreună de multă vreme deja, de peste zece ani, şi supravieţuiseră împreună la două reorganizări ale corporaţiei şi la o relocare de la Toronto la New York. Nu erau tocmai prieteni, cel puţin nu se vedeau în afara biroului, dar ea îl considera pe Leon aliatul cel mai prietenos.

— Ai dreptate, a fost o alegere ciudată a cuvintelor, spusese el. Atunci, condiţiile de pe mare.

Asta se întâmpla în anul în care 12 procente din flota comercială a lumii zăcea la ancoră pe coasta Malaysiei, navele-container fiind inactive din pricina colapsului economic. Ziua, masivele vapoare se vedeau ca nişte siluete cenuşii-maronii pe fundalul cerului, neclare în pâclă. Doi până la şase oameni se aflau pe un vas, un echipaj scheletic bântuia prin încăperi şi coridoare pustii, zgomotul paşilor lor stârnind ecouri sumbre.

— Ne simţim singuri, îi spuse unul dintre ei Mirandei când aterizase pe o punte, cu un elicopter al companiei, împreună cu un interpret şi cu un şef al unei echipe locale.

Compania avea aici o duzină de vapoare la ancoră.

— Nu pot sta, pur şi simplu, să se relaxeze acolo, îi zisese Leon. Şeful echipei locale nu-i rău, dar vreau ca ei să ştie că firma deţine controlul asupra situaţiei. Nu pot să nu-mi imaginez o armadă de petreceri plutitoare.

Dar oamenii erau serioşi şi rezervaţi şi se temeau de piraţi. Stătu de vorbă cu un bărbat care nu mai fusese pe ţărm de trei luni.

În acea seară, pe plaja din faţa hotelului ei, Miranda fu cuprinsă de un sentiment de solitudine pe care nu şi-l putu explica. Crezuse că ştia tot ce era de ştiut despre această rămăşiţă a flotei, dar nu fusese pregătită pentru frumuseţea ei. Vapoarele erau luminate pentru a preveni coliziunile pe întuneric,

iar când le privi, avu impresia că erau abandonate, strălucirea luminii la orizont dând impresia de mister şi depărtare imposibilă, făcându-le să pară un regat de poveste. Îşi ţinea telefonul în mână deoarece aştepta un apel de la un prieten, dar, când acesta începu să vibreze, nu recunoscu numărul de pe ecran.

— Alo?

În apropiere, un cuplu se conversa în spaniolă. Studiase limba în ultimele câteva luni, iar acum înţelegea fiecare al treilea sau al patrulea cuvânt.

— Miranda Carroll?

O voce de bărbat, aproape familiară şi foarte britanică.

— Da, cu cine vorbesc?

— Nu cred că îţi aduci aminte de mine, dar ne-am cunoscut acum câţiva ani, la o petrecere de la Cannes. Sunt Clark Thompson. Un prieten al lui Arthur.

— Ne-am mai întâlnit după aceea. Ai venit la un dineu în Los Angeles.

— Da, spuse el. Da, desigur, cum am putut uita…?

„Fireşte că n-a uitat, îşi dădu ea seama. Clark se poartă cu tact.” Bărbatul îşi drese vocea.

— Miranda, rosti el. Mă tem că te sun pentru a-ţi da nişte veşti proaste. Poate că ar trebui să te aşezi.

Ea rămase în picioare.

— Spune-mi, îl îndemnă ea.

— Miranda, Arthur a murit aseară. A făcut infarct.

Luminile de pe mare se înceţoşară şi deveniră un şir de halouri care se suprapuneau.

— Îmi pare atât de rău. N-am vrut să afli de la ştiri.

— Dar l-am văzut de curând, se auzi ea spunând. Am fost în Toronto cu două săptămâni în urmă.

— E greu de acceptat. Îşi drese glasul din nou. Este un şoc, e… Îl cunosc de când aveam optsprezece ani. Şi mie mi se pare imposibil.

— Te rog, rosti ea, ce-mi mai poţi spune?

— De fapt, el, ei bine, sper că nu vei considera lipsit de respect dacă sugerez că e posibil că el ar fi considerat asta potrivit, dar a murit pe scenă. Mi s-a spus că a făcut un infarct masiv, în timpul actului al IV-lea din *Regele Lear.*

— S-a prăbuşit pur şi simplu…?

— Mi s-a spus că erau doi doctori în public, care au urcat pe

scenă când şi-au dat seama ce se petrece şi care au încercat să-l salveze, dar nimeni nu mai putea face nimic. A fost declarat mort la sosirea la spital.

Deci aşa se termină, gândi ea după încheierea convorbirii, şi se simţi alinată de banalitatea faptului. Primeşti un telefon într-o ţară străină şi, pur şi simplu, afli că bărbatul alături de care ai crezut cândva că vei îmbătrâni a plecat de pe acest pământ.

Conversaţia în spaniolă continua în întunericul din apropiere. Vapoarele încă străluceau la orizont şi briza nu se simţea adiind. Era dimineaţă în New York. Şi-l imagină pe Clark punând receptorul în furca telefonului din biroul său din Manhattan. Asta se întâmpla în ultima lună a epocii când încă era posibil să apeşi o serie de butoane ale unui telefon şi să vorbeşti cu cineva aflat în celălalt capăt al pământului.

6

O listă incompletă:

Nu se mai plonja în piscine cu apă clorurată şi luminată cu verde de jos. Nu se mai jucau meciuri la lumina reflectoarelor. Nu mai existau verande luminate şi fluturi nocturni în jurul lor, în nopţile de vară. Nu mai existau metrouri care să gonească pe sub oraşe, mânate de puterea uimitoare a curentului care străbătea şinele. Nu mai existau oraşe. Nu mai existau filme, decât rar, decât cu vreun generator care se oprea întrerupând dialogurile la jumătate, şi asta doar pentru scurt timp, la început, până când s-a terminat benzina pentru generatoare, deoarece combustibilul pentru automobile se degradează după doi sau trei ani. Cel din aviaţie ţine mai mult, dar era dificil de găsit.

Nu mai existau ecrane care să strălucească în semiîntuneric atunci când oamenii îşi ridicau telefoanele pe deasupra mulţimii pentru a fotografia scenele de concert. Nu mai existau scene de concert luminate în culorile bomboanelor de becuri cu halogen, nu mai exista muzică electronică, punk sau chitare electrice.

Nu mai existau medicamente. Nu mai exista siguranţa că supravieţuieşti dacă te zgâriai la o mână sau dacă te tăiai la un deget în timp ce pregăteai legumele pentru cină sau dacă te muşca un câine.

Nu mai existau zboruri. Nu mai puteai zări oraşele din cer, de la geamul unui avion, puncte de lumină licăritoare; nu mai puteai privi în jos de la 10 000 de metri, imaginându-ţi vieţile luminate de acele lumini, în acel moment. Nu mai existau avioane, nu ţi se mai cerea să-ţi ridici măsuţa şi s-o blochezi – nu, nu-i adevărat, încă mai existau avioane pe ici, pe colo. Zăceau pe piste şi în hangare. Adunau zăpadă pe aripile lor. În lunile reci, erau ideale pentru depozitarea hranei. Vara, cele care se aflau aproape de livezi erau umplute cu tăvi cu fructe care se deshidratau la căldură. Adolescenţii se furişau în ele pentru a face sex. Rugina înflorea şi le brăzda.

Nu mai existau ţări, nimeni nu mai păzea graniţele.

Nu mai existau unităţi de pompieri şi nici poliţie. Drumurile nu mai erau întreţinute, iar gunoiul nu mai era ridicat. Nicio navă cosmică nu se mai ridica de la Cape Canaveral, de la Baikonur Cosmodrome, de la Vandenburg, Plesetsk, Tanegashima,

croindu-şi drum aprins prin atmosferă pentru a ajunge în spaţiu.

Nu mai exista internet. Nici socializare online, nu mai parcurgeai litanii de visuri şi speranţe demente, şi fotografii ale felurilor de mâncare, şi ţipete de ajutor, şi expresii ale mulţumirii, şi actualizări ale statutului relaţiilor cu inimioare întregi sau frânte, planuri de întâlniri, rugăminţi, reproşuri, dorinţe, imagini ale copiilor îmbrăcaţi ca urşi sau ca ardei cu ocazia Halloweenului. Nu mai citeai şi nu mai comentai vieţile altora fiindcă, făcând asta, te simţeai mai puţin singur în cameră. Nu mai existau avataruri.

2
Visul unei nopţi de vară

7

La 20 de ani după sfârşitul călătoriilor pe cale aeriană, caravana Simfoniei Itinerante se deplasa încet sub un cer atât de fierbinte, încât strălucea de o lumină albă. Era sfârşitul lunii iulie, iar termometrul vechi de 25 de ani fixat în spatele căruţei aflate în fruntea caravanei indica 106 grade Fahrenheit, 41 de grade Celsius. Erau aproape de lacul Michigan, dar nu-l puteau vedea de unde se aflau. Copacii erau deşi de-o parte şi de cealaltă a drumului, răzbătând prin fisurile asfaltului, puieţi îndoindu-se sub căruţe, iar frunze moi atingând, deopotrivă, picioarele cailor şi ale oamenilor. Valul de căldură persistase de-a lungul unei săptămâni chinuitoare.

Cei mai mulţi dintre ei mergeau pe jos, pentru a cruţa caii, care trebuiau să facă popasuri la umbră mai des decât ar fi vrut cu toţii. Simfonia nu cunoştea bine acel teritoriu, aşa că îşi dorea ca drumul să se sfârşească mai repede, dar viteza nu era posibilă pe acea căldură. Mergeau încet, cu armele în mâini, actorii repetându-şi replicile, muzicienii încercând să-i ignore pe actori, iar cercetaşii supraveghind drumul, în căutarea unor eventuale primejdii.

— Nu-i un test rău, spuse regizorul mai devreme în acea zi. Gil avea 72 de ani şi călătoarea în spatele celei de-a doua căruţe, fiindcă picioarele nu prea îi mai erau ca odinioară. Dacă vă puteţi aminti replicile în acest ţinut dubios, o să vă descurcaţi de minune pe scenă.

— Intră Lear, rosti Kirsten.

Cu 20 de ani în urmă, într-o viaţă pe care abia şi-o mai amintea, avusese un mic rol fără replici într-o producţie cu viaţă scurtă a *Regelui Lear,* din Toronto. Acum, mergea pe jos, încălţată în sandale cu tălpi făcute dintr-un cauciuc de maşină, şi avea trei cuţite la cingătoare. În mână, ţinea un exemplar al piesei, indicaţiile de scenă fiind marcate cu galben.

— Nebun, spuse ea, îmbrăcat fantastic, în flori sălbatice.

— Dar cine vine-ncoace? întrebă bărbatul care învăţa rolul lui Edgar. Numele lui era August şi abia recent se apucase să joace teatru. Era vioara a doua şi, în secret, poet, ceea ce însemna că nimeni din Simfonie nu ştia că scrie poezii, cu excepţia lui Kirsten şi a chitarei a şaptea. Niciodată, o minte-ntreagă nu şi-ar

înveşmânta… nu şi-ar înveşmânta… cum e?

— Stăpânu-n chipul ăsta, rosti Kirsten.

— Mersi. Niciodată, o minte-ntreagă nu şi-ar înveşmânta stăpânu-n chipul ăsta.

Căruţele fuseseră cândva camionete, dar acum erau trase de perechi de cai, fiind prevăzute cu roţi din oţel sau din lemn. Toate piesele devenite inutile după dispariţia combustibilului fuseseră îndepărtate – motorul, sistemul de alimentare şi toate celelalte componente pe care nimeni sub 20 de ani nu le văzuse vreodată în funcţiune –, iar deasupra cabinelor fuseseră instalate bănci pentru vizitii. Cabinele fuseseră golite de orice însemna exces de greutate, dar altminteri fuseseră lăsate intacte, cu uşi care se închideau şi geamuri auto dificil de spart, fiindcă atunci când călătoreau prin teritorii nesigure era plăcut să aibă un loc relativ sigur unde să-şi pună copiii. Cadrele principale ale căruţelor fuseseră construite pe şasiurile maşinilor, pe deasupra fiind puse prelate. Prelatele tuturor celor trei căruţe erau vopsite în cenuşiu-închis, pe ambele laturi fiind scris cu alb „Simfonia Itinerantă”.

— Nu, ei nu mă pot aresta pe-nvinuirea că am bătut bani falşi, spuse Dieter.

El învăţa rolul lui Lear, cu toate că nu era cu adevărat suficient de bătrân. Dieter mergea puţin în faţa celorlalţi actori, murmurându-i calului său favorit. Calului, Bernstein, îi lipsea jumătate din coadă, pentru că primul violoncel tocmai îşi schimbase coarda arcuşului, cu o săptămână în urmă.

— O, rosti August, întristătoare privelişte!

— Ştiţi ce înseamnă întristător? murmură a treia trompetă. Să asculţi *Regele Lear* de trei ori la rând, pe caniculă.

— Ştiţi ce e şi mai întristător? Alexandra avea 15 ani şi era cea mai tânără dintre actorii din Simfonie. O găsiseră pe drum, când era bebeluş. Să călătoreşti patru zile între oraşe aflate la capătul ţinutului.

— Ce înseamnă „întristător”? întrebă Olivia.

Avea şase ani, era fata celui care cânta la tubă şi a unei actriţe pe nume Lin şi mergea în partea din spate a celei de-a doua căruţe, cu Gil şi un ursuleţ.

— Vom ajunge în St. Deborah by the Water peste vreo două ore, spuse Gil. N-ai absolut niciun motiv pentru care să-ţi faci griji.

Era gripa care explodase ca o bombă cu neutroni pe toată suprafaţa pământului şi şocul colapsului care urmase după aceea, primii ani cumpliţi, când toată lumea umbla de colo colo, până când au înţeles cu toţii că nu exista niciun loc unde viaţa să continue ca înainte, aşa că s-au stabilit pe unde au putut, adunaţi laolaltă pentru a fi în siguranţă, în popasuri pentru camioane, în foste restaurante şi în moteluri vechi. Simfonia Itinerantă se deplasa între aşezările lumii schimbate şi aşa făcuse de la cinci ani după colaps, când dirijoarea îşi adunase câţiva prieteni din orchestra militară, apoi părăsiseră împreună baza militară în care trăiseră şi se aventuraseră în teritoriul necunoscut.

Majoritatea oamenilor se stabiliseră deja pe undeva, deoarece tot combustibilul se alterase până în Anul 3 şi nu se putea merge pe jos la nesfârşit. După şase luni de călătorit din oraş în oraş – cuvântul „oraş" fiind folosit la modul generic, pentru că uneori era vorba de trei, patru familii care locuiau într-un fost popas pentru camioane –, orchestra dirijoarei dăduse peste trupa lui Gil de actori shakespearieni care evadaseră împreună din Chicago, după care lucraseră la o fermă câţiva ani şi erau pe drum de trei luni, aşa că îşi combinaseră activităţile.

La 20 de ani după colaps, încă erau în mişcare, călătorind înainte şi înapoi pe malurile lacurilor Huron şi Michigan, în vest până la Traverse City, spre est şi nord dincolo de paralela 49, până la Kincardine. Urmau râul St. Clair spre sud, către oraşele pescăreşti Marine City şi Algonac, după care se întorceau. În cea mai mare parte, acest teritoriu era liniştit acum. Rar, întâlneau alţi călători, negustori ambulanţi în cea mai mare parte, transportând diverse mărfuri între oraşe. Simfonia cânta muzică – clasică, jazz, aranjamente orchestrale de cântece pop de dinainte de colaps – şi interpreta piesele lui Shakespeare. În primii câţiva ani, interpretaseră uneori piese mai moderne, dar, surprinzător, ceva ce nimeni nu anticipase, publicul părea să prefere piesele lui Shakespeare celorlalte propuneri teatrale.

— Oamenii vor ce a fost cel mai bun în lume, spuse Dieter.

El însuşi considera că este dificil de trăit în prezent. În liceu, făcuse parte dintr-o trupă punk, iar acum tânjea după sunetul chitarei electrice.

Se aflau deja la nu mai mult de două ore distanţă de St. Deborah by the Water. Repetiţiile la *Lear* se întrerupseseră pe la mijlocul actului al IV-lea, toată lumea fiind obosită, cheful fiind

copleşit de căldură. Se opriră pentru a se odihni caii, iar Kirsten, care nu simţea nevoia de repaus, se îndepărtă câţiva paşi pe drum, pentru a arunca la ţintă cu cuţitele într-un copac. Aruncă de la cinci paşi, de la zece, de la douăzeci. Sunetul plăcut al lamelor lovind lemnul. Când Simfonia se puse din nou în mişcare, se urcă în spatele celei de-a doua căruţe, unde Alexandra se odihnea şi repara un costum.

— În regulă, rosti Alexandra reluând o conversaţie de mai devreme, deci, când ai văzut ecranul calculatorului, în Traverse City…

— Ce-i cu el?

În Traverse City, oraşul din care plecaseră recent, un inventator încropise un sistem electric într-un pod. Avea o funcţionare limitată, fiind o bicicletă staţionară care, atunci când se pedala viguros, putea alimenta un laptop, însă inventatorul avea aspiraţii mai mari: scopul nu era, de fapt, sistemul electric, scopul era că el căuta acces la internet. Câţiva dintre membrii mai tineri ai Simfoniei simţiseră un uşor entuziasm când el spusese asta, amintindu-şi de poveştile auzite despre WiFi şi despre cloud-ul imposibil de imaginat, întrebându-se dacă internetul mai putea exista pe undeva, un invizibil punct de lumină suspendat în aerul din jurul lor.

— Era aşa cum îţi aminteai?

— Nu prea îmi aduc aminte cum arăta un ecran de calculator, recunoscu Kirsten.

A doua căruţă avea amortizoare foarte proaste, aşa încât mersul în ea o făcea mereu să simtă că îi huruie oasele.

— Cum se poate să nu-ţi aminteşti aşa ceva? Era frumos.

— Aveam opt ani.

Alexandra dădu din cap nesatisfăcută şi în mod evident gândind că, dacă ea ar fi văzut un ecran de calculator aprins când avea opt ani, şi-ar fi amintit.

În Traverse City, Kirsten se uitase la mesajul de pe ecran: „Această pagină web nu este disponibilă.” Nu credea în mod serios că inventatorul avea să reuşească să găsească internetul, însă era fascinată de electricitate. Avea viziuni cu o veioză cu abajur roz pe o noptieră, o lumină nocturnă în formă de semilună pufoasă, un candelabru în sufragerie, o scenă strălucitoare. Inventatorul pedalase frenetic pentru ca ecranul să nu se stingă, explicând ceva despre sateliţi. Alexandra fusese extaziată, considerând ecranul un lucru magic, faţă de care nu avea nicio

amintire. August se uitase la ecran cu o expresie pierdută.

Când Kirsten şi August intrau în case abandonate – acesta era un hobby al lor, tolerat de dirijoare pentru că, uneori, găseau lucruri utile –, August se uita cu jind la televizoare. În copilărie, fusese tăcut şi puţin timid, şi obsedat de muzica clasică; nu îl interesaseră deloc sporturile şi nu tânjise niciodată să-şi petreacă timpul cu oamenii, ceea ce însemna că îşi petrecuse multe ore singur, după orele de şcoală, în diversele case din bazele militare ale Armatei SUA pe unde ajungeau, în timp ce fraţii lui jucau baseball şi îşi făceau prieteni noi. Un lucru plăcut legat de spectacolele de televiziune era că le găseai pretutindeni, programarea fiind identică indiferent dacă părinţii tăi fuseseră detaşaţi în Maryland, California ori Texas. Înainte de colaps, îşi petrecuse enorm de multă vreme uitându-se la televizor, cântând la vioară sau, uneori, făcând ambele lucruri simultan, iar Kirsten îşi putea imagina scena: August la nouă, la zece, la unsprezece ani, palid şi sfrijit, cu părul negru căzându-i în ochi şi cu o expresie serioasă, cumva fixă cântând la vioara de dimensiuni potrivite unui copil, învăluit în lumină electrică albastră. Când intrau acum în diverse case, August căuta numere din *Ghidul TV.* Majoritatea învechite deja în momentul în care lovise pandemia, dar folosite de câţiva oameni chiar până la sfârşit. Îi plăcea să le răsfoiască mai târziu, în momentele liniştite. Pretindea că îşi amintea toate emisiunile şi serialele: navele spaţiale, sufrageriile cu sofale enorme din sitcomuri, ofiţerii de poliţie care sprintau pe străzile New Yorkului, sălile de tribunal în care prezidau judecători cu feţe grave. Căuta cărţi de poezie – chiar mai rare decât *Ghidurile TV* – şi le studia seara sau în timpul călătoriilor cu Simfonia.

Când Kirsten se afla în case, ea căuta revistele cu bârfe despre celebrităţi, deoarece cândva, pe vremea când avea 16 ani, răsfoise o revistă aflată pe o noptieră înnegrită de praf şi îşi găsise trecutul:

O întâlnire fericită: Arthur Leander îşi ia fiul, pe Tyler, de pe LAX[2]

Cu ţinuta în dezordine, Arthur îl întâmpină pe Tyler, în vârstă de şapte ani, care locuieşte în Ierusalim împreună cu mama sa, fotomodelul şi actriţa Elizabeth Colton.

---

[2] Aeroportul internaţional din Los Angeles (n.tr.)

Fotografia: Arthur, cu o barbă de trei zile, cu haine şifonate, cu o şapcă de baseball, ducând în braţe un băieţel care zâmbea privind faţa tatălui său, în vreme ce Arthur surâdea spre aparatul de fotografiat. Gripa georgiană avea să sosească peste un an.

— L-am *cunoscut,* îi spuse ea lui August cu glas pierit. El mi-a dat comicsurile pe care ţi le-am arătat!

Iar August dăduse din cap şi o rugase să-i arate din nou comicsurile.

Erau nenumărate lucruri legate de lumea de dinainte de colaps pe care Kirsten nu şi le putea aminti – adresa unde locuise, chipul mamei ei, emisiunile şi serialele TV despre care August nu înceta să vorbească –, dar şi-l amintea pe Arthur Leander, iar după ce îl văzuse atunci în revistă, se uitase prin toate celelalte pe care le găsise în căutarea lui. Colecţionase fragmente pe care le pusese bine într-o gentuţă cu fermoar din rucsacul ei. O fotografie a lui Arthur aflat singur pe o plajă, părând gânditor şi deloc în formă. O poză a lui alături de prima soţie, Miranda, apoi, mai târziu, cu a doua soţie, Elizabeth, o blondă cu aspect subnutrit, care nu zâmbea aparatelor de fotografiat. După aceea, cu fiul lor, care era cam de vârsta lui Kirsten, şi cu a treia soţie, care semăna foarte mult cu a doua.

— Eşti ca o arheologă, spuse Charlie când Kirsten îi arătase descoperirile ei.

În copilărie, Charlie dorise să se facă arheologă. Era violoncelul al doilea şi una dintre cele mai bune prietene ale lui Kirsten.

Nimic din colecţia lui Kirsten nu-l sugera pe acel Arthur Leander de care îşi amintea, dar, de fapt, ce-şi amintea ea? Arthur era o vagă impresie de bunătate şi păr cenuşiu, un om care, cândva, îi pusese în mâini două comicsuri – „Am un cadou pentru tine”, era ea aproape sigură că zisese el –, iar la ceva vreme după acest moment, cea mai clară amintire pe care o avea de dinainte de colaps: o scenă, un bărbat în costum vorbindu-i în timp ce Arthur zăcea nemişcat pe spate, cu paramedicii aplecaţi peste el, voci şi plânsete, şi oameni adunându-se, zăpadă căzând cumva, deşi se aflau înăuntru, lumina electrică revărsându-se asupra lor.

8

Comicsurile pe care i le dăduse Arthur Leander: două numere dintr-o serie despre care nimeni din Simfonie nu auzise vreodată, *Dr. Eleven*[3], vol. 1, nr. 1: *Staţia Eleven* and *Dr. Eleven,* vol. 1, nr. 2: *Urmărirea.* Până în Anul 20, Kirsten le memorase deja.

Dr. Eleven este fizician. El locuieşte pe o staţie spaţială, dar este o staţie spaţială foarte avansată, care a fost proiectată să semene cu o mică planetă. Există mări albastre adânci şi insule stâncoase legate prin poduri, ceruri portocalii şi purpurii, cu două luni la orizont. Contrafagotul, care înainte de colaps lucrase în domeniul tipografic, îi spuse lui Kirsten că acele comicsuri fuseseră realizate cu mare cheltuială, cu toate acele imagini strălucitoare, cu acea hârtie specială, făcută să reziste în timp, că nu erau de fapt comicsuri de serie, ci, posibil, un capriciu al cuiva. Cine fusese acel cineva? Nu existau informaţii biografice pe niciunul dintre exemplare, iar în locul numelui autorului se aflau două iniţiale. „De M.C.” Pe coperta interioară a primului număr, cineva scrisese cu creionul „Exemplarul 2 din 10”. În al doilea număr, nota era „Exemplarul 3 din 10”. Era oare posibil ca numai câte zece exemplare din fiecare cărticică să existe în lume?

Kirsten avusese grijă de comicsuri cât de bine putuse, dar deja aveau colţurile paginilor îndoite, iar marginile erau tocite. Primul număr se deschide la o imagine care se întinde pe ambele pagini. Dr. Eleven stă în picioare pe nişte stânci negre şi priveşte spre marea indigo, în amurg. Mici ambarcaţiuni se deplasează între insule, turbine eoliene învârtindu-se la orizont. Îşi ţine pălăria în mână. Un mic animal alb se află alături de el. (Câţiva dintre membrii în vârstă ai Simfoniei au confirmat că acest animal este câine, dar nu semăna cu niciun alt câine pe care Kirsten l-a văzut vreodată. Numele lui este Luli. Seamănă cu o încrucişare dintre o vulpe şi un nor.) Sub poză se află un rând de text: „Am stat şi m-am uitat la casa mea distrusă şi am încercat să uit dulceaţa vieţii de pe Pământ.”

---

[3] Unsprezece (n.tr.).

9

Simfonia ajunse în St. Deborah by the Water pe la mijlocul după-amiezii. Înainte de colaps fusese unul dintre acele locuri care nu se află clar într-un oraş sau în altul – o staţie de benzină şi câteva restaurante înşirate pe o şosea pe care mai erau un motel şi un Walmart. Orăşelul marca graniţa sudică a teritoriului Simfoniei, dincolo de el nemaiaflându-se mare lucru, din câte ştia toată lumea.

Cu doi ani în urmă, îi lăsaseră aici pe Charlie şi chitara a şasea, Charlie fiind însărcinată cu copilul chitarei a şasea, făcându-se aranjamente ca ei să stea în fostul local Wendy's, de lângă staţia de benzină, pentru ca ea să nu nască pe drum. Acum, Simfonia întâlni o santinelă postată în partea de nord a oraşului, un băiat de aproximativ 15 ani, care şedea la marginea drumului, sub o umbrelă de soare multicoloră.

— Îmi amintesc de voi, spuse el când ajunseră în dreptul lui. V-aţi instalat tabăra la Walmart.

Simfonia trecu intenţionat încet prin St. Deborah by the Water, prima trompetă interpretând un solo dintr-un concert de Vivaldi, dar ciudat fu că muzica nu atrase aproape deloc curioşi în drumul său. În Traverse City, mulţimea care îi urmase pe stradă la sosire ajunsese la circa o sută de oameni, însă aici doar patru sau cinci ieşiră la uşi ori apărură de după clădiri pentru a se uita la ei, iar niciunul dintre ei nu fu Charlie sau chitara a şasea.

Walmartul se afla în capătul sudic al oraşului, imaginea parcării unduindu-se din pricina căldurii. Simfonia îşi opri căruţele lângă uşile sparte, după care începură ritualurile familiare de a se îngriji de cai şi de a se certa în privinţa piesei pe care s-o joace în seara aceea ori dacă ar trebui să fie doar muzică, dar, în tot acest timp, nici Charlie, nici a şasea chitară nu apăru.

— Probabil că lucrează pe undeva, spuse August, însă lui Kirsten i se părea că oraşul era prea gol.

Miraje se formau la distanţă, bazine fantomatice pe drum. Un bărbat care împingea o roabă parcă păşea pe apă. O femeie căra un morman de rufe printre clădiri. Kirsten nu văzu pe nimeni altcineva.

— Aş sugera *Lear* pentru seara asta, zise Sayid, un actor, dar nu ştiu dacă am dori să facem locul ăsta *şi mai* deprimant.

— Măcar de data asta, sunt de acord cu tine, spuse Kirsten.

Ceilalţi actori se certau. *Regele Lear* pentru că repetaseră piesa toată săptămâna. – August părea nervos – sau *Hamlet* fiindcă nu-l mai jucaseră de-o lună?

— *Visul unei nopţi de vară,* zise Gil rezolvând impasul. Cred că e nevoie de zâne în seara asta.

— Suntem toţi?

— Ar fi mai bine să-i strigi pe toţi, unul după altul, după listă.

Jackson îl interpretase pe Bottom un deceniu şi era singurul care nu avea nevoie de scenariu. Până şi Kirsten trebuise să se uite de două ori pe text. N-o mai jucase pe Titania de câteva săptămâni.

— Locul ăsta pare cam tăcut, nu-i aşa?

Dieter stătea lângă Kirsten, puţin retraşi faţă de locul unde repetau ceilalţi.

— E sinistru. Îţi aminteşti cum era ultima dată când am fost aici? Zece sau cincisprezece copii ne-au urmat prin oraş, când am sosit, şi au privit repetiţia.

— E rândul tău, zise Dieter.

— Nu mă înşel, nu-i aşa? Kirsten se îndrepta spre ceilalţi. Se înghesuiau în jurul nostru.

Dieter se încruntă privind drumul pustiu.

— … Adio, zână! Priveşte, Oberon se-arată, spuse Alexandra, care îl interpreta pe Puck.

— O, de-ar pleca! zise Lin, care o juca pe zână. Stăpâna-mi vine, iată!

— Trufaşă Titania, nu mă bucur că te-ntâlnesc sub scânteierea lunii.

Sayid avea o atitudine regească de care Kirsten se îndrăgostise cândva. Aici, în această parcare, pe o căldură sufocantă, cu pete de sudoare care îi pătau tricoul la subsuoară, cu blugii rupţi la genunchi, era perfect credibil ca rege.

— Da, iată-l deci pe Oberon, gelosul. Kirsten păşi mai departe cu toată fermitatea de care fu în stare. Fuseseră un cuplu până cu patru luni în urmă, când ea se culcase cu un negustor ambulant, mai mult sau mai puţin din plictiseală, iar acum îi venea greu să întâlnească privirea lui când jucau împreună în *Visul unei nopţi de vară.* Să mergem, zâne dragi! Nu mai cunosc

tovărăşia lui, nici aşternutul.

La această replică, se auziră râsete înfundate de pe margine. Sayid zâmbi cu superioritate.

— Cristoase, îl auzi ea pe Dieter murmurând în spatele ei, chiar e necesar?

— Nesocotito, *stai!* rosti Sayid tărăgănând cuvintele. Nu-ţi sunt eu soţ?

10

Problema cu Simfonia Itinerantă era aceeaşi de care sufereau toate grupurile de oameni de pretutindeni încă de dinainte de colaps, fără îndoială de mult dinainte de începutul istoriei consemnate. De exemplu, începând cu violoncelul al treilea: câteva luni, acesta dusese un război de uzură cu Dieter, ca urmare a unei remarci neatente făcute de Dieter despre pericolele de a exersa la un instrument pe un teritoriu primejdios, fiindcă notele se puteau auzi de la un kilometru jumătate într-o zi senină. Dieter nu observase. Cu toate astea, Dieter avea resentimente considerabile faţă de cornul al doilea din cauza a ceva ce spusese aceasta cândva despre felul lui de a juca. Aceste resentimente nu trecură neobservate – al doilea corn considera că Dieter era mărginit –, dar când cornul al doilea se gândea la oameni pe care nu îi plăcea prea mult îl plasa mult sub chitara a şaptea – de fapt, nu existau şapte chitare în Simfonie, însă chitariştii aveau o tradiţie, şi anume să nu-şi schimbe numerele când unul dintre ei murea sau pleca, aşa încât pe lista Simfoniei se aflau acum chitarele patru, şapte şi opt, locul unde se afla a şasea fiind deocamdată neclar deoarece ei terminaseră de repetat *Visul unei nopţi de vară* în parcarea de la Walmart, amenajau decorul între căruţe, se aflau deja de câteva ore în St. Deborah by the Water, dar el de ce nu apăruse încă? În sfârşit, a şaptea chitară – a cărei vedere era atât de slăbită, încât nu-şi putea îndeplini majoritatea sarcinilor de rutină, reparaţii, vânătoare şi altele asemenea, lucru care ar fi fost în regulă dacă ar fi găsit alte modalităţi de a fi de ajutor, dar nu găsise – reprezenta, în esenţă, un balast inutil din punctul de vedere al cornului al doilea. A şaptea chitară era un om nervos pentru că era aproape orb. Putuse să vadă rezonabil de bine cu o pereche de ochelari cu lentile extrem de groase, dar îi pierduse cu şase ani în urmă, iar de atunci trăise într-un peisaj confuz rezumat doar la culorile fiecărui anotimp – vara în general verde, iarna în general cenuşie şi albă – în care siluete neclare apăreau, după care dispăreau înainte ca el să-şi poată da seama cine erau. Nu-şi dădea seama dacă durerile de cap erau pricinuite de faptul că îşi încorda ochii pentru a vedea sau de neliniştea cauzată de faptul că niciodată nu era în stare să vadă ce se apropia, însă

ştia cert că situaţia nu era cu nimic uşurată de primul flaut, care avea obiceiul să suspine zgomotos ori de câte ori chitara a şaptea trebuia să întrerupă repetiţiile pentru a cere lămuriri pentru că nu vedea.

Dar cea care era primul flaut era mai puţin iritată de a şaptea chitară decât de vioara a doua, August, care mai mereu lipsea de la repetiţii, fiind mereu plecat pentru a sparge o altă casă împreună cu Kirsten şi, până de curând, cu Charlie, ca şi cum el considera că Simfonia însemna nişte unelte necrofage care cântau pe margine. („Dacă a vrut să se alăture unor unelte necrofage, îi spusese ea chitarei a patra, de ce nu s-a alăturat, pur şi simplu, unor unelte necrofage?" „Ştii cum sunt viorile", zisese chitara a patra.) Pe August îl enerva a treia vioară, căreia îi plăcea să facă remarci insinuante despre August şi Kirsten, cu toate că ei mereu fuseseră prieteni apropiaţi şi, de fapt, făcuseră un pact secret în acest sens – prieteni pentru totdeauna şi nimic mai mult – un jurământ în timp ce beau cu localnicii, într-o noapte, în spatele ruinelor unui depou de autobuze, într-un oraş aflat pe malul sudic al lacului Huron –, iar vioara a treia se simţise jignită de vioara întâi în urma unei dispute de demult despre cine folosise ultima bucăţică de sacâz, în vreme ce prima vioară avea o atitudine rece faţă de Sayid pentru că Sayid îi respinsese avansurile, preferând-o pe Kirsten, care făcea eforturi considerabile încercând să ignore obiceiul violei de a insera cuvinte franţuzeşti în propoziţiile sale, de parcă mai vorbea cineva franceza în toată afurisita de Simfonie, în timp ce viola avea în secret resentimente faţă de altcineva şi aşa mai departe, şi tot aşa etc., iar această colecţie de gelozii meschine, nevroze, tulburări de stres posttraumatic nediagnosticate şi resentimente clocotinde trăia laolaltă, călătorea laolaltă, repeta laolaltă, dădea spectacole laolaltă 365 de zile pe an, într-o tovărăşie permanentă, într-un turneu permanent. Dar ceea ce făcea ca totul să fie suportabil erau prieteniile, desigur, camaraderia şi muzica, şi Shakespeare, momentele de frumuseţe şi bucurie transcentă când nu conta cine folosise ultima bucăţică de sacâz pe arcuşul său sau cine se culcase cu cine, deşi cineva – probabil, Sayid – scrisese „Sartre: infernul sunt ceilalţi oameni", cu pixul, pe peretele interior al uneia dintre căruţe, iar altcineva tăiase „ceilalţi oameni" şi scrisese „celelalte flaute".

Uneori, oamenii părăseau Simfonia, dar cei rămaşi înţelegeau

ceva ce rareori era rostit cu voce tare. În Anul 20, civilizaţia era un arhipelag de mici oraşe. Cei din aceste oraşe se apăraseră de cei sălbăticiţi, îşi îngropaseră vecinii, trăiseră şi muriseră, şi suferiseră în anii sângeroşi de după colaps, supravieţuiseră unor coşmaruri de nedescris, numai rămânând împreună şi calmi, aşa că nu erau foarte încântaţi să-i primească pe străini.

— Oraşele mici nu erau foarte primitoare nici înainte, spusese August cândva, la ora trei dimineaţa, sigura dată când Kirsten îşi amintea să fi vorbit cu cineva despre asta, într-o friguroasă noapte de primăvară, în apropiere de oraşul New Phoenix. Avea 15 ani pe atunci, ceea ce însemna că August avea 18, iar ea se alăturase Simfoniei abia cu un an în urmă. În zilele acelea, avea probleme cu somnul, aşa că stătea adesea cu santinela de noapte. August îşi amintea viaţa de dinainte de pandemie ca pe un nesfârşit şir de copii care îl studiau şi emiteau, cu diverse accente, variaţiuni pe tema „Nu eşti de pe-aici, nu-i aşa?”, aceste întâlniri fiind intercalate cu camioane de mutat mobilă. Dacă *atunci* îi fusese greu să ajungă în locuri noi, în acea lume ridicol de uşoară, în care mâncarea se găsea pe rafturile supermarketurilor, iar a călători însemna doar să iei loc într-o maşină alimentată cu carburant, iar apa curgea de la robinet, acum era infinit mai greu. Simfonia era insuportabilă, infernul erau celelalte flaute sau ceilalţi oameni, sau oricine folosise ultima bucăţică de sacâz, sau oricine lipsise cel mai mult de la repetiţii, însă adevărul era că Simfonia reprezenta singura lor casă.

Când terminară repetiţia la *Visul unei nopţi de vară,* Kirsten rămase în picioare lângă căruţe, cu palmele apăsate pe frunte, încercând să alunge cu puterea voinţei o durere de cap.

— Te simţi bine? întrebă August.

— Infernul sunt ceilalţi actori, spuse Kirsten. Şi foştii iubiţi.

— Rămâi la muzicieni. Cred că, în general, suntem mai zdraveni la cap.

— O să fac o plimbare, să văd dacă o pot găsi pe Charlie.

— Aş veni cu tine, dar sunt de serviciu la pregătirea cinei.

— Nu mă deranjează să mă duc singură, zise ea.

O toropeală de după-amiază târzie cuprinsese oraşul, lumina fiind mai intensă, iar umbrele mărindu-se pe drum. La fel ca pretutindeni, şoseaua se dezintegra şi aici, în fisurile şi gropile adânci apărând adevărate grădini de buruieni. Flori sălbatice

creşteau pe lângă petice cu legume, la marginea asfaltului, inflorescenţe de morcovi sălbatici susurând în palma întinsă a lui Kirsten. Trecu pe lângă Motor Lodge, unde locuiau cele mai vechi familii din oraş, rufe fluturând în adierea vântului, uşile camerelor motelului fiind deschise, un băieţel jucându-se cu o maşinuţă între două tufe de roşii dintr-o grădină de legume.

Plăcerea de a fi singură măcar o dată, departe de zarva Simfoniei. Era posibil să-şi ridice ochii spre sigla McDonald şi să-şi imagineze în treacăt, uitându-se doar în sus, unde se vedeau doar sigla şi cerul, că aceasta încă era lumea de dinainte, iar ea putea intra ca să-şi ia un burger. Ultima dată când fusese aici, în fostul IHOP[4] locuiau trei sau patru familii, dar acum fu surprinsă să vadă că o placă din lemn fusese bătură în cuie peste uşă, iar pe ea se afla un semn indescifrabil, făcut cu spray argintiu – ceva ca un „t” cu o linie sub el. Cu doi ani în urmă, fusese urmată prin tot oraşul de o ceată de copii, dar acum nu văzu decât doi, băieţelul cu maşinuţa de jucărie şi o fetiţă de vreo 11 ani, care o urmări cu privirea din pragul unei uşi. Un bărbat înarmat şi purtând ochelari reflectorizanţi păzea staţia de benzină ale cărei geamuri erau acoperite de perdele cândva înflorate. O tânără şi foarte însărcinată femeie se bronza cu ochii închişi într-un şezlong aflat lângă pompele de combustibil. Prezenţa unui paznic înarmat în mijlocul oraşului sugera că locul era nesigur – oare fuseseră jefuiţi recent, cu ocazia unui raid? –, însă, cu siguranţă, nu foarte nesigur dacă o femeie însărcinată făcea plajă la vedere. Nu prea avea sens. McDonald’s găzduise două familii, dar unde plecaseră acestea? Acum, o placă fusese bătută în cuie peste uşă, pe ea fiind desenat cu spray acelaşi simbol ciudat.

Wendy’s era o clădire joasă şi pătrată, arătând de parcă ar fi fost încropită dintr-un kit de construcţii, într-o epocă nepăsătoare faţă de arhitectură, dar avea o uşă frumoasă în faţă. Fusese înlocuită, acum fiind din lemn solid, cineva dându-şi osteneala să sculpteze un şir de flori şi mânerul. Kirsten îşi trecu degetele peste petalele din lemn înainte de a bate.

Oare de câte ori nu-şi imaginase acest moment de-a lungul celor doi ani în care călătorise departe de prietena ei? Bătând la uşa înflorată, Charlie deschizându-i, cu un copil în braţe, lacrimi şi râsete, a şasea chitară zâmbind lângă ea. „Mi-a fost atât de

[4] International House of Pancakes – lanţ de localuri din SUA specializat în mic dejunuri (n.tr.).

dor de tine!” Dar femeia care deschise uşa îi era necunoscută.

— Bună ziua, spuse Kirsten. O caut pe Charlie.

— Îmi pare rău, pe cine?

Tonul femeii nu era neprietenos, dar în ochii ei nu se zări nici urmă de recunoaştere. Era cam de vârsta lui Kirsten sau puţin mai tânără, iar lui Kirsten i se păru că nu se simţea bine. Era foarte palidă şi prea slabă, cu cearcăne negre sub ochi.

— Charlie. Charlotte Flarrison. A stat aici cam cu doi ani în urmă.

— Aici, la Wendy’s?

— Da. „O, Charlie, unde eşti?” Îmi este prietenă, e violoncelistă. A stat aici, cu soţul ei, a şasea... soţul ei, Jeremy. Era însărcinată.

— Sunt aici doar de un an, dar poate că altcineva de-aici o cunoaşte. Ai vrea să intri?

Kirsten păşi într-un coridor lipsit de aer. Acesta dădea într-o cameră comună, din partea din spate a clădirii, unde cândva fusese o bucătărie industrială. Prin uşa din spate, care era deschisă, văzu un câmp cu porumb, tulpinile legănându-se pe o distanţă de vreo 11 metri, după care începea pădurea. O femeie mai în vârstă şedea într-un fotoliu de lângă uşă, croşetând. Kirsten o recunoscu pe moaşa locală.

— Maria, rosti ea.

Maria era luminată din spate de uşa deschisă îndărătul ei. Era imposibil să-ţi dai seama de expresia de pe chipul ei când îşi ridică privirea.

— Faci parte din Simfonie, spuse ea. Îmi amintesc de tine.

— Îi caut pe Charlie şi Jeremy.

— Îmi pare rău, dar au plecat din oraş.

— Au plecat? De ce ar fi plecat? Unde s-au dus?

Moaşa se uită la femeia care o poftise pe Kirsten înăuntru. Aceasta îşi coborî privirea spre duşumea. Niciuna din ele nu zise nimic.

— Măcar spuneţi-mi când, rosti Kirsten. De când au plecat?

— Cam de un an.

— A născut?

— O fetiţă, Annabel. Perfect sănătoasă.

— Şi doar asta poţi să-mi spui?

Kirsten avu fantezia plăcută de a pune un cuţit la gâtul moaşei.

— Alissa, i se adresă Maria celeilalte femei, eşti foarte palidă,

dragă. De ce nu te duci să te întinzi?

Alissa dispăru după o draperie care ţinea loc de uşă spre o altă cameră. Moaşa se ridică repede.

— Prietena ta a respins avansurile profetului, şopti ea aproape de urechea lui Kirsten. Au trebuit să plece din oraş. Nu mai pune întrebări şi spune-le oamenilor tăi să plece cât mai repede posibil. Se aşeză înapoi în fotoliu şi începu să tricoteze din nou. Mulţumesc că ai trecut pe-aici, rosti ea cu voce suficient de tare pentru a fi auzită în cealaltă încăpere. Va da spectacol Simfonia în seara asta?

— *Visul unei nopţi de vară.* Cu acompaniament orchestral.

Lui Kirsten îi fu greu să vorbească fără să-i tremure vocea. Că, după doi ani, Simfonia avea să ajungă în St. Deborah by the Water şi să descopere că Jeremy şi Charlie plecaseră deja era o posibilitate care nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Oraşul ăsta pare diferit faţă de cum era ultima dată când am fost aici, rosti ea.

— O, grăi moaşa pe un ton vesel, chiar este! E complet diferit.

Kirsten ieşi şi închise uşa în urma ei. Fata pe care o observase mai devreme în pragul unei uşi o urmase aici, iar acum se afla pe partea cealaltă a drumului, privind-o. Kirsten dădu din cap spre ea. Fata dădu şi ea din cap. Era o copilă serioasă, şleampătă într-un mod care sugera neglijenţă, cu părul încâlcit, cu gulerul tricoului rupt. Kirsten dori s-o strige, s-o întrebe dacă ştia unde se duseseră Charlie şi Jeremy, dar ceva din privirea fetei o făcu să se simtă neliniştită. Îi ceruse cineva fetei s-o supravegheze? Kirsten se răsuci pentru a-şi continua drumul, plimbându-se cu o nepăsare studiată şi încercând să dea impresia că era interesată doar de lumina după-amiezii târzii, de florile sălbatice, de libelulele care pluteau pe curenţii de aer. Când se uită peste umăr, văzu că fata o urmărea la o oarecare distanţă.

Cu doi ani în urmă, făcuse această plimbare împreună cu Charlie, amândouă întârziind inevitabilul în ultimele ore de dinainte de plecarea Simfoniei.

— Aceşti doi ani vor trece repede, spusese Charlie.

Şi chiar trecuseră repede, acum când Kirsten se gândea la asta. În sus până la Kincardine, înapoi pe coastă şi la vale pe cursul râului St. Clair, iarna petrecută într-unul dintre oraşele pescăreşti de pe St. Clair. Spectacole cu *Hamlet* şi *Lear* la primăria care fusese liceu înainte. *Poveste de iarnă, Romeo şi*

Julieta, muzicienii dând spectacole aproape în fiecare seară, apoi *Visul unei nopţi de vară,* când vremea se încălzise. Primăvara, jumătate din cei din Simfonie se îmbolnăviseră, cu febră mare şi vomă, dar cu toţii îşi reveniseră, cu excepţia celei de-a treia chitare – un mormânt alături de drumul care ieşea din New Phoenix –, „şi ne-am continuat drumul, Charlie, ca întotdeauna, în toate acele luni, iar eu mereu m-am gândit că tu te afli în acest oraş”.

În faţa ei pe drum se afla cineva care se apropia repede pentru a o întâlni. Acum, soarele atingea vârfurile copacilor, iar drumul era în umbră, aşa că avu nevoie de câteva clipe pentru a-l recunoaşte pe Dieter.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea.

— Întâi, vreau să-ţi arăt ceva. Vei dori să vezi asta.

— Ce este?

Nu-i plăcu tonul lui. Ceva îl năucise. În timp ce mergeau alături, ea îi povesti ce-i zisese moaşa. El se încruntă.

— A spus când au plecat? Eşti sigură că asta a zis?

— Fireşte că sunt sigură. De ce?

La marginea nordică a oraşului începuseră lucrările la o nouă clădire, fundaţia fiind turnată chiar înainte de apariţia gripei georgiene. Era un strat de beton plin de bare metalice pe care acum creşteau vrejuri. Dieter părăsi drumul şi o conduse pe o cărare din spatele ei.

În toate oraşele existau cimitire, iar cel din St. Deborah by the Water se mărise considerabil de când îl vizitase ultima dată, cu doi ani în urmă, împreună cu Charlie. Între fundaţia abandonată şi clădire existau vreo trei sute de morminte despărţite de alei ordonate. În cea mai nouă secţiune, pietre de mormânt proaspăt vopsite străluceau albe în iarbă.

— Nu, rosti ea, o, nu, te rog…

— Nu sunt ei, spuse Dieter. Trebuie să-ţi arăt asta, dar nu sunt ei.

Trei pietre de mormânt alcătuiau un rând în umbrele după-amiezii, numele fiind pictate îngrijit, cu negru: „Charlie Harrison, Jeremy Leung, Annabel (bebeluş)”. Pe toate trei era aceeaşi dată: 20 iulie Anul 19.

— Nu sunt ei, zise Dieter din nou. Priveşte pământul. Nimeni nu este înmormântat sub acele pietre funerare.

Oroarea de a le vedea numele acolo. Se simţi slăbită la vederea lor. Dar îşi dădu seama că el avea dreptate. Cele mai noi

pietre de mormânt, aflate la capătul cel mai îndepărtat al cimitirului, erau inconfundabil fixate deasupra unor movile de pământ. Tiparul era caracteristic unui grup de treizeci de morminte care aveau o vechime de un an jumătate, datele morţii încadrându-se într-un interval de două săptămâni. Era evident că fusese o boală, ceva care se răspândise repede şi cumplit în frigul iernii. Dar după asta începeau neregularităţile: aproximativ jumătate din mormintele de după boala din iarnă arătau ca nişte morminte, în vreme ce altele, printre care ale lui Charlie şi Jeremy şi al pruncului lor, aveau pietre funerare puse pe pământ perfect plat şi nerăscolit.

— Nu are sens, spuse ea.

— Am putea s-o întrebăm pe umbra ta.

Fata care o urmărise pe Kirsten prin oraş se oprise la marginea cimitirului, lângă fundaţie, şi se uita la ei.

— Tu, rosti Kirsten.

Fata se dădu îndărăt.

— I-ai cunoscut pe Charlie şi Jeremy?

Fata se uită peste umăr. Când îşi îndreptă din nou privirea spre Kirsten şi Dieter, dădu din cap aproape imperceptibil.

— Sunt ei…? întrebă Kirsten arătând cu mâna spre morminte.

— Au plecat, zise fata foarte încet.

— Aşa se pare! rosti Dieter.

— Când au…?

Însă nervii fetei cedară înainte să-şi termine Kirsten întrebarea. O rupse la fugă pe după fundaţie, iar Kirsten îi auzi paşii pe drum. Kirsten rămase cu Dieter, cu mormintele şi cu pădurea. Se uitară unul la altul, dar nu era nimic de spus.

La scurtă vreme după ce se întoarseră la Walmart, tuba reveni în tabără cu propriul raport. Acesta întâlnise o cunoştinţă care locuia la motel. Omul îi spusese că fusese o epidemie. Treizeci de persoane muriseră de febră, inclusiv primarul. După asta avusese loc o schimbare în conducere, însă cunoştinţa tubei refuzase să explice ce dorise să spună cu asta. Zisese că douăzeci de familii plecaseră de-atunci, inclusiv Charlie, chitara a şasea şi copilul lor. Spusese că nimeni nu ştia unde plecaseră şi îl sfătuise să nu mai întrebe pe altcineva.

— O schimbare în conducere, spuse dirijoarea. Cât de corporatist sună!

Discutaseră o vreme despre pietrele funerare din cimitir. Ce

însemnau mormintele dacă nu morţi? Oare pietrele funerare fuseseră puse în aşteptarea unui eveniment viitor?

— V-am zis, rosti Kirsten, că moaşa a spus că există un profet.

— Mda, e fantastic. Sayid desfăcea o ladă cu lumânări fără să se uite la nimeni. Chitara a şasea fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Exact ce-i trebuie fiecărui oraş!

— Cineva trebuie să ştie unde s-au dus, rosti dirijoarea. Ei trebuie să fi spus cuiva. Nu mai are nimeni prieteni aici?

— Îl ştiam pe un tip care locuia la IHOP, zise al treilea violoncel, dar m-am dus acolo mai devreme şi am văzut că uşa e acoperită cu o placă, apoi cineva de la Motor Lodge mi-a spus că a plecat din oraş anul trecut. Nimeni nu a vrut să-mi zică unde s-au dus Charlie şi Jeremy.

— Aici, nimeni nu-ţi spune nimic.

Lui Kirsten îi venea să plângă, dar, în loc de asta, privi fix spre pământ, plimbând cu piciorul o pietricică, de colo colo.

— Cum am putut să-i lăsăm aici? Lin îşi scutură costumul de zână, o rochie de cocktail argintie, care strălucea precum solzii unui peşte, ridicând în aer un nor de praf. Morminte, rosti ea. Nici măcar nu pot să-mi…

— Nu morminte, spuse Dieter. *Pietre funerare.*

— Oraşele se schimbă. Gil se sprijini în bastonul său, lângă a treia căruţă, uitându-se la clădirile şi grădinile din St. Deborah by the Water, la florile sălbatice de pe marginea drumului. Sigla McDonald’s reflectă ultimele raze de soare. N-am fi putut să prevedem asta.

— Ar putea exista o explicaţie, rosti al treilea violoncel cu îndoială în glas. E posibil ca ei să fi plecat, iar cineva – ştiu eu? – să fi crezut că au murit?

— Există un *profet,* spuse Kirsten. Există pietre funerare cu numele lor. Moaşa mi-a zis că ar trebui să încetez a mai pune întrebări şi că ar fi bine să plecăm rapid. V-am spus asta?

— Nu am reacţionat suficient de zgomotos primele şase dăţi când ai făcut-o? întrebă Sayid.

Dirijoarea suspină.

— Nu putem pleca până nu aflăm mai multe, zise ea. Hai să respectăm programul din seara asta, iar după spectacol să facem nişte cercetări.

Căruţele erau aşezate una în spatele celeilalte, fundalul pentru *Visul unei nopţi de vară* – cearşafuri cusute laolaltă, murdare acum din pricina anilor petrecuţi pe drumuri, pe care

era pictată o pădure fiind atârnat pe ele. Alexandra şi Olivia adunaseră crengi şi flori pentru a îmbunătăţi efectul, iar o sută de lumânări marcau marginile scenei.

— Vorbeam cu lidera noastră neînfricată, îi spuse August lui Kirsten mai târziu, între acordarea instrumentului şi alăturarea sa la restul grupului de coarde, iar ea crede că a şasea chitară şi Charlie trebuie să se fi dus spre sud, pe malul lacului.

— De ce spre sud?

— Pentru că la vest e apă, iar spre nord n-au luat-o. Altminteri, ne-am fi întâlnit cu ei pe drum.

Soarele apunea, iar cetăţenii din St. Deborah by the Water se adunau ca să vadă spectacolul. Erau mult mai puţini decât altă dată, nu mai mult de treizeci de chipuri sumbre ale oamenilor aşezaţi pe două rânduri, pe prundişul din fosta parcare. Un câine cenuşiu, care semăna cu un lup, stătea tolănit la capătul rândului din faţă, cu limba legănându-i-se. Fata care o urmărise pe Kirsten nu se vedea nicăieri.

— Există totuşi ceva în sud?

August ridică din umeri.

— Linia de coastă, spuse el. Trebuie să fie ceva între aici şi Chicago, nu crezi?

— Se poate să fi părăsit linia ţărmului.

— E posibil, dar ei ştiu că noi nu mergem niciodată în interiorul Continentului. S-ar fi dus într-acolo doar dacă n-ar fi vrut să ne întâlnească, dar de ce să nu fi vrut…

Clătină din cap. Nimic din toate astea nu avea sens.

— Au avut o fetiţă, spuse Kirsten. Annabel.

— Aşa o chema pe sora lui Charlie.

— Treceţi la locurile voastre, rosti dirijoarea, iar Arthur se duse să se alăture coardelor.

11

Ce s-a pierdut cu ocazia colapsului: aproape totul, aproape toţi, dar încă mai există atâta frumuseţe. Amurgul în lumea alterată, un spectacol cu *Visul unei nopţi de vară* într-o parcare dintr-un oraş misterios numit St. Deborah by the Water, lacul Michigan strălucind la câteva sute de metri distanţă. Kirsten în rolul Titaniei, cu o coroniţă de flori pe părul ei tuns scurt, cicatricea zimţată de pe pomete fiindu-i pe jumătate estompată de lumina lumânărilor. Publicul este tăcut. Sayid ocolind-o îmbrăcat într-un frac pe care Kirsten îl găsise în dulapul unui bărbat mort dintr-o casă de lângă oraşul East Jordan.

— Nesocotito, stai! Nu-ţi sunt eu soţ?

— Aşa cum s-ar cădea să-ţi fiu eu soaţă.

Replicile dintr-o piesă scrisă în 1594, anul în care teatrele londoneze s-au redeschis după două stagiuni în care au fost închise din cauza molimei. Sau poate că fusese scrisă un an mai târziu, în 1595, cu un an înainte de moartea unicului fiu al lui Shakespeare. Câteva secole mai târziu, pe un continent îndepărtat, Kirsten străbate scena, învăluită într-un nor de ţesătură pictată, pe jumătate furioasă, pe jumătate îndrăgostită. Poartă o rochie de mireasă găsită într-o casă de lângă New Petoskey, şifonul şi mătasea având dungi albastre, făcute cu ajutorul unei truse de acuarele pentru copii.

— Avan te-ai repezit ţipând la noi, continuă ea, şi jocul ni l-ai tulburat. Niciodată nu se simte mai plină de viaţă decât în aceste momente. Când este pe scenă, nu se teme de nimic. Iar vântul s-a mâniat că ne cânta-n zadar, iar drept răzbunare, sorbind din valuri pâcle otrăvite, le-a risipit pe câmp…

„Contagioase” explica o notă din text cuvântul „otrăvite”, în exemplarul favorit al lui Kirsten, dintre cele trei versiuni de text pe care le are Simfonia. Shakespeare a fost al treilea fiu al părinţilor săi, dar primul care a supravieţuit prunciei. Patru dintre fraţii lui au murit de mici. Fiul lui, Hamnet, a murit la 11 ani, lăsând în urmă o soră geamănă. Molima a închis teatrele iarăşi şi iarăşi, moartea dând târcoale ameninţătoare. Iar acum, într-un amurg luminat din nou de lumânări, epoca electricităţii venind şi trecând, Titania se răsuceşte pentru a-l înfrunta pe fermecatul ei rege.

— Iar Luna, doamna valurilor mării, de furie pălind, văzduhu-l udă şi răspândeşte aburi reci şi umezi ce-aduc dureri încrâncenate-n oase.

Înconjurat de grupul lui de zâne, Oberon o priveşte. Titania parcă îşi vorbeşte sieşi acum, Oberon fiind dat uitării. Vocea ei se ridică înaltă şi limpede peste publicul tăcut, peste secţiunea de coarde care aşteaptă să-i vină rândul, în stânga scenei.

— Şi anotimpurile vin de-a valma, că nimeni nu le mai cunoaşte rostul.

Pe toate cele trei căruţe ale Simfoniei Itinerante este scris cu alb „Simfonia Itinerantă”, pe ambele laturi, dar pe căruţa din frunte există un text suplimentar: „Pentru că supravieţuirea nu este suficientă.”

12

Publicul se ridică şi ovaţionă în picioare. Kirsten parcă plutea, o stare pe care o simţea mereu la sfârşitul spectacolelor, o senzaţie că zburase foarte sus şi că nu aterizase complet, sufletul dând să-i iasă din piept şi să se înalţe. Un bărbat din primul rând avea lacrimi în ochi. În rândul din spate, un alt bărbat, pe care îl observase mai devreme – doar el stătuse pe un scaun, scaun ce fusese adus de către o femeie de la staţia de benzină –, păşi în faţă şi îşi ridică mâinile deasupra capului, în vreme ce trecea de primul rând. Aplauzele se stinseră.

— Oameni buni, rosti el. Vă rog, luaţi loc.

Era înalt, avea în jur de 30 de ani, păr blond lung până la umeri şi barbă. Păşi peste semicercul de lumânări şi veni printre actori. Câinele care stătuse lângă rândul din faţă se ridică şi ciuli urechile.

— Ce încântare, spuse omul. Ce spectacol minunat!

Chipul lui avea ceva aproape familiar, însă Kirsten nu-l putu identifica. Sayid se încruntă.

— Mulţumim, spuse omul adresându-se actorilor şi muzicienilor. Daţi-ne voie să mulţumim Simfoniei Itinerante pentru acest frumos moment de respiro de la grijile noastre zilnice. Zâmbi fiecăruia pe rând. Publicul aplaudă din nou, dar mai încet acum. Suntem binecuvântaţi, rosti el şi, când îşi ridică mâinile, aplauzele încetară imediat.

Era profetul.

— Suntem binecuvântaţi să-i avem astăzi printre noi pe aceşti muzicieni şi actori.

Ceva din tonul lui o făcu pe Kirsten să vrea s-o ia la fugă, în spatele fiecărui cuvânt aflându-se parcă sugestia unei capcane.

— Am fost binecuvântaţi în atât de multe feluri, nu-i aşa? spuse el. Şi mai ales suntem binecuvântaţi prin faptul că trăim. Rămase tăcut un moment, cercetând cu privirea Simfonia şi mulţimea adunată, însă nimeni nu-i răspunse. Consider, rosti profetul, că tot ce s-a întâmplat vreodată pe acest pământ s-a întâmplat cu un motiv.

Dirijoarea stătea lângă grupul coardelor, cu mâinile împreunate la spate. Complet nemişcată.

— Oameni buni, spuse profetul, mai devreme în această zi mă

gândeam la gripă, la marea pandemie, şi daţi-mi voie să vă întreb ceva. V-aţi gândit la perfecţiunea virusului?

Un val de murmure şi icnete se auzi dinspre audienţă, dar profetul ridică o mână şi toţi tăcură.

— Gândiţi-vă, rosti el, aceia dintre voi care îşi amintesc lumea de dinaintea gripei georgiene, gândiţi-vă la bolile care au precedat-o, acele fleacuri împotriva cărora am fost imunizaţi în copilărie, gripele trecutului. A fost o epidemie în 1918, oameni buni, sincronizarea fiind evidentă – o pedeapsă divină pentru risipa şi măcelul din Primul Război Mondial. Dar apoi, în deceniile care au urmat? Gripele apăreau în fiecare an, dar erau slabe, virusuri ineficiente, care îi doborau doar pe cei foarte bătrâni, pe cei foarte tineri şi pe cei foarte bolnavi. Apoi a venit un virus ca un înger răzbunător, căruia nu i se putea supravieţui, un microb care a redus populaţia lumii prăbuşite cu cât? Nu mai existau statisticieni deja, îngerii mei, dar să zicem nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută? A rămas o singură persoană din două sute cincizeci, trei sute? Susţin, iubiţii mei oameni, că un atât de perfect agent al morţii nu putea fi decât divin. Pentru că noi am citit despre o astfel de curăţare a Pământului, nu-i aşa?

Kirsten întâlni privirea lui Dieter, care se afla de cealaltă parte a scenei. Îl interpretase pe Tezeu. Se juca nervos cu butonii de la cămaşa sa.

— Gripa, spuse profetul, marea curăţare pe care am suferit-o cu douăzeci de ani în urmă, a fost potopul nostru. Lumina pe care o purtăm în noi este arca străveche care i-a purtat pe Noe şi pe oamenii săi peste cumplitele ape, iar eu susţin că am fost salvaţi – vocea i se ridica – nu numai pentru a aduce lumina, pentru a răspândi lumina, ci pentru a *fi* lumina. Am fost salvaţi pentru că *suntem* lumina. Suntem puritatea.

Sudoarea se prelingea pe spinarea lui Kirsten, pe sub rochia de mătase. Remarcă absentă că rochia nu mirosea foarte bine. Când o spălase ultima oară? Profetul încă vorbea despre credinţă şi lumină, şi destin, planuri divine care îi apăreau în vise, pregătirile pe care trebuiau să le facă pentru sfârşitul lumii:

— ... deoarece mi s-a dezvăluit că molima de acum douăzeci de ani a fost doar începutul, îngerii mei, doar o sacrificare iniţială a celor impuri, şi că epidemia de anul trecut n-a fost decât o atenţionare că vor urma alte sacrificii, mult mai multe sacrificii.

După ce isprăvi predica, se apropie de dirijoare şi îi vorbi încet. Aceasta îi răspunse ceva, iar el se dădu îndărăt râzând.

— N-am de unde să ştiu, spuse el. Oamenii vin şi pleacă.
— Serios? rosti dirijoarea. Există alte oraşe în apropiere, poate de-a lungul coastei, unde oamenii călătoresc de obicei?
— Nu există niciun oraş în apropiere, zise el. Dar toată lumea – se uită peste umăr la mulţimea tăcută, zâmbindu-i, după care vorbi suficient de tare ca toţi să-l audă – este liberă să plece după bunul plac.
— Fireşte, rosti dirijoarea. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. Doar că nu ne-am fi aşteptat să plece aiurea, dat fiind faptul că ştiau că ne vom întoarce după ei.
Profetul dădu din cap. Kirsten se apropie ca să audă mai bine. Ceilalţi actori se retrăgeau în tăcere de pe scenă.
— Eu şi oamenii mei, spuse el, când vorbim despre lumină, ne referim la ordine. Acesta este un loc al ordinii. Oamenii care au haos în inimi nu pot rămâne aici.
— Totuşi, dacă nu te superi pentru indiscreţie, aş vrea să te întreb ce-i cu pietrele acelea funerare din cimitir.
— Nu este o întrebare nerezonabilă, zise profetul. Sunteţi pe drumuri de ceva vreme, nu-i aşa?
— Da.
— Simfonia voastră se află pe drumuri de la început?
— Pe-aproape, spuse dirijoarea. Din Anul 5.
— Dar tu?
Profetul se întoarse brusc spre Kirsten.
— Am fost pe drumuri tot Anul 1.
Totuşi, se simţi lipsită de onestitate când spuse asta, pentru că nu-şi amintea nimic din ce se întâmplase în primul an.
— Dacă eşti pe drumuri de atâta vreme, rosti profetul, dacă ai rătăcit toată viaţa, aşa cum am făcut eu, prin haosul cumplit, dacă îţi aminteşti, aşa cum o fac eu, tot ce ai văzut, atunci ştii că există multe căi de a muri.
— O, eu am văzut nenumărate căi, spuse dirijoarea, iar Kirsten observă că îşi menţinea calmul cu oarecare dificultate, de fapt cam pe toate, de la înec la decapitare şi febră, dar niciuna dintre aceste căi nu justifică…
— M-ai înţeles greşit, rosti profetul. Nu vorbesc despre variaţiunile plictisitoare ale morţii fizice. Există moartea trupului şi există moartea sufletului. Eu am văzut-o pe mama murind de două ori. Când cei căzuţi pleacă pe furiş, fără permisiune, spuse el, ţinem slujbe funerare pentru ei şi punem pietre de mormânt în cimitir fiindcă ei sunt morţi pentru noi.

Se uită peste umăr la Alexandra, care culegea florile de pe scenă, şi îi vorbi la ureche dirijoarei. Aceasta se dădu îndărăt.

— Sub nicio formă, rosti ea. Este exclus!

Profetul o privi fix un moment înainte de a se îndepărta. Îi şopti ceva unui bărbat aflat în primul rând, arcaşul care păzise staţia de combustibil în acea dimineaţă, şi plecară împreună de la Walmart.

— Luli! strigă profetul peste umăr, iar câinele se apropie grăbit.

Publicul se risipea acum, iar în câteva minute, Simfonia rămase singură în parcare. Era prima dată, din câte îşi aminteau cu toţii, când nimeni din audienţă nu zăbovise ca să stea de vorbă cu membrii Simfoniei după un spectacol.

— Repede, spuse dirijoarea. Înhămaţi caii.

— Am crezut că rămânem câteva zile, rosti Alexandra pe un ton uşor plângăreţ.

— E un cult apocaliptic. Clarinetul desprindea decorul piesei *Visul unei nopţi de vară.* N-ai auzit?

— Dar ultima dată când am venit aici…

— Nu mai este oraşul care a fost când am venit ultima dată. Pădurea pictată se prăbuşi în falduri şi căzu fără zgomot pe pământ. Acesta este unul dintre acele locuri unde nu bagi de seamă că toată lumea moare în jurul tău decât când ai băut deja vinul otrăvit.

Kirsten îngenunche pentru a ajuta clarinetul să ruleze materialul.

— Poate că ai vrea să speli rochia aia, zise clarinetul.

— Tipul a intrat înapoi în staţia de benzină, spuse Sayid.

Paznici înarmaţi erau postaţi de o parte şi de alta a uşii benzinăriei, neclari în lumina apusului. Un foc pentru gătit fu aprins lângă motel.

Simfonia plecă în câteva minute, luând-o pe un drum lăturalnic, care o îndepărtă de centrul oraşului. Un mic foc licări pe marginea drumului, în faţa lor. Găsiră un băiat alături de el, o santinelă care, la capătul unui băţ, prăjea ceva ce era posibil să fi fost o veveriţă. Majoritatea oraşelor aveau santinele dotate cu fluiere, la punctele evidente de intrare, pentru a avertiza în caz că apăreau jefuitorii, dar tinereţea băiatului şi lipsa lui de atenţie sugerau că acesta nu era considerat un post deosebit de primejdios. Se ridică în vreme ce ei se apropiau, ferindu-şi cina de flăcări.

— Aveţi permisiunea să plecaţi? strigă el.

Dirijoarea îi făcu semn primului flaut, care conducea căruţa din faţă, să-şi vadă de drum, iar ea se duse să stea de vorbă cu băiatul.

— Bună seara, spuse ea.

Kirsten se opri la câţiva paşi distanţă, ascultând.

— Cum te cheamă? întrebă el suspicios.

— Oamenii îmi spun „dirijoarea".

— Şi ăsta-i numele tău?

— Este singurul nume pe care îl folosesc. Aia e cina?

— Aveţi permisiunea să plecaţi?

— Ultima dată când am fost aici, zise ea, nu era nevoie de nicio permisiune.

— Acum e altfel.

Vocea băiatului nu se frânsese încă. Părea foarte mic.

— Şi dacă n-am avea permisiune?

— Ei bine, rosti băiatul, când oamenii pleacă fără permisiune, le facem slujbe de înmormântare.

— Şi ce se întâmplă când se întorc?

— Dacă deja le-am făcut slujba de înmormântare... spuse băiatul, dar păru incapabil să termine propoziţia.

— Locul acesta, murmură a patra chitară. Această blestemată gaură de iad. Atinse braţul lui Kirsten când trecu pe lângă ea. Mai bine ai lua-o din loc, Kiki.

— Deci, nu ne-ai sfătui să ne întoarcem aici, rosti dirijoarea.

Ultima căruţă trecea pe lângă ei. Sayid, care era ultimul, o apucă pe Kirsten de umăr şi o împinse pe drum.

— În ce primejdii vrei să te mai bagi? şuieră el. Mergi!

— Nu-mi spune ce să fac!

— Atunci, nu fi idioată.

— Mă luaţi cu voi? îl auzi Kirsten pe băiat.

Dirijoarea spuse ceva ce ea nu putu auzi, iar când se uită îndărăt, îl văzu pe băiat privind în urma Simfoniei care se îndepărta, veveriţa fiind uitată la capătul băţului.

Noaptea se răcea pe măsură ce se îndepărtau de St. Deborah by the Water. Singurele sunete erau clămpăniturile potcoavelor pe asfaltul spart, scârţâielile căruţelor, paşii membrilor Simfoniei şi micile foşnete nocturne ale pădurii. În aer plutea parfum de pini, de flori sălbatice şi de iarbă, iar stelele scăpărau atât de tare, încât căruţele aruncau umbre săltăreţe pe drum. Plecaseră

atât de repede, încât încă mai purtau costumele, Kirsten ţinându-şi ridicată rochia de Titania pentru a nu se împiedica în ea, iar Sayid fiind o apariţie ciudată în fracul lui de Oberon, albul cămăşii strălucind când se răsuci să se uite îndărăt. Kirsten trecu pe lângă el pentru a vorbi cu dirijoarea, care mergea, ca de obicei, alături de prima căruţă.

— Ce i-ai spus băiatului de lângă drum?

— Că nu puteam risca să se creadă că l-am răpit, zise dirijoarea.

— Ce ţi-a spus profetul după spectacol?

Dirijoarea privi peste umăr.

— O să păstrezi asta pentru tine?

— Probabil că o să-i zic lui August.

— Sigur că o să-i spui. Dar nu altcuiva.

— Bine, rosti Kirsten, nimănui altcuiva.

— A sugerat să ne gândim s-o lăsăm pe Alexandra ca o garanţie pentru viitoare bune relaţii între Simfonie şi oraş.

— S-o lăsăm? De ce s-o…?

— A zis că îşi caută o altă mireasă.

Kirsten rămase în spate pentru a-i spune lui August, care înjură încet şi clătină din cap. Alexandra mergea neştiutoare alături de a treia căruţă, privind stelele.

La un moment dat după miezul nopţii, Simfonia se opri ca să se odihnească. Kirsten aruncă rochia Titaniei în partea din spate a unei căruţe şi se îmbrăcă în rochia pe care o purta mereu când era foarte cald, din bumbac moale, peticită pe ici, pe colo. Greutatea liniştitoare a pumnalelor de la cingătoare. Jackson şi al doilea oboi luară doi dintre cai şi se întoarseră cam un kilometru jumătate, după care reveniră comunicându-le că nimeni nu părea să-i urmărească.

La lumina lunii, dirijoarea studia o hartă împreună cu câţiva dintre membrii mai în vârstă ai Simfoniei. Fuga lor îi dusese într-o direcţie ciudată spre sud, pe malul estic al lacului Michigan. Singurele rute aproximativ directe spre teritoriul lor obişnuit îi duceau fie înapoi în St. Deborah by the Water, fie în apropierea unui oraş despre care se ştia că locuitorii lui îi împuşcă pe loc pe străini, fie în interiorul Continentului, printr-o sălbăticie care, înainte de colaps, fusese declarată pădure naţională.

— Ce ştim despre această pădure naţională?

Dirijoarea se încrunta la hartă.

— Eu votez împotrivă, spuse tuba. Cunosc un negustor care a trecut pe-acolo. A zis că e o zonă arsă, lipsită de oraşe, cu sălbăticiuni fioroase în pădure.

— Încântător. Dar spre sud, de-a lungul ţărmului?

— Nimic, zise Dieter. Am vorbit cu cineva care a fost acolo, însă asta se întâmpla cu vreo zece ani în urmă. A spus că nu prea e populată, însă nu-mi amintesc detaliile.

— Cu zece ani în urmă, repetă dirijoarea.

— Cum am spus, nimic. Dar, uite, dacă mergem mai departe spre sud, oricum va trebui la un moment dat s-o cotim spre interiorul Continentului, în caz că nu ţii neapărat să vedem ce s-a ales de Chicago.

— Aţi auzit povestea aia despre lunetiştii din Sears Tower? întrebă primul violoncel.

— Am trăit povestea aia, zise Gil. N-ar trebui să existe populaţie la sud de-aici, la Severn City? O aşezare stabilită într-un fost aeroport, dacă îmi amintesc corect?

— Şi eu am auzit acest zvon. Nu era obiceiul dirijoarei să ezite, însă ea studie harta ceva vreme înainte de a răspunde. Am vorbit ani de zile despre extinderea teritoriului nostru, nu-i aşa?

— Este riscant, spuse Dieter.

— Şi să trăieşti e un risc. Împături harta. Lipsesc doi membri ai Simfoniei, iar eu cred totuşi că au luat-o spre sud. Dacă există populaţie în Severn City, poate că acei oameni cunosc ruta spre teritoriul nostru obişnuit. Vom merge mai departe spre sud, pe malul lacului.

Kirsten se aşeză pe scaunul vizitiului celei de-a doua căruţe, pentru a bea nişte apă şi a se odihni. Îşi dădu rucsacul jos de pe umeri. Avea dimensiunea celor pentru copii, era din pânză roşie, cu o imagine crăpată şi decolorată a lui Spider-Man, iar în el căra cât mai puţine lucruri posibil: două sticle pline cu apă, care, într-o civilizaţie anterioară, conţinuseră Lipton Iced Tea, un pulover, o cârpă pe care şi-o lega peste faţă când intra în case prăfuite, nişte sârmă cu care descuia broaştele, gentuţa cu fermoar în care avea colecţia de tabloide şi comicsurile *Dr. Eleven,* plus un prespapier.

Prespapierul era o bucată netedă din sticlă în interiorul căruia se aflau nori de furtună de dimensiunea unei prune. Nu avea nicio utilitate anume, nu era decât balast în rucsac, însă ea îl considera frumos. O femeie i-l dăduse chiar înainte de colaps, dar nu-şi amintea numele ei. Preţ de o clipă, Kirsten îl ţinu în

palmă, apoi îl puse înapoi în colecţia ei.

Îi plăcea să frunzărească uneori tăieturile din ziare, găsind obiceiul liniştitor. Aceste imagini din lumea umbrelor, din timpurile de dinainte de gripa georgiană, erau neclare în lumina lunii, dar ea memorase detaliile fiecăreia: Arthur Leander cu a doua lui soţie, Elizabeth, în curticica unui restaurant, împreună cu Tyler, micuţul lor fiu; Arthur cu a treia soţie, Lydia, câteva luni mai târziu; Arthur cu Tyler pe LAX. O fotografie mai veche, pe care o găsise într-un pod, înghesuită într-un morman alcătuit din numerele din trei decenii ale unor reviste de bârfe, făcută înainte ca ea să se fi născut: Arthur cuprinzând cu un braţ o fată palidă, cu bucle negre, care avea să devină curând prima lui soţie, imortalizaţi de un fotograf în vreme ce ieşeau dintr-un restaurant – fata, misterioasă în spatele ochelarilor de soare, iar Arthur, orbit de lumina bliţului.

3
Te prefer cu coroană

13

Fotografia din tabloid:

Cu zece minute înainte ca acea fotografie să fie făcută, Arthur Leander şi fata aşteaptă nota de plată într-un restaurant din Toronto. Acest lucru se întâmpla cu mult înainte de gripa georgiană. Civilizaţia nu va cunoaşte colapsul decât paisprezece ani mai târziu. Toată săptămâna, Arthur a filmat o dramă istorică, parţial într-un studio, parţial într-un parc de la marginea oraşului. Mai devreme în acea zi, a purtat o coroană, dar acum are pe cap o şapcă având sigla Toronto Blue Jays, care îl face să pară foarte comun. Are 36 de ani.

— Ce vei face? întreabă el.

— O să-l părăsesc.

Fata, Miranda, are pe faţă o vânătaie recentă. Cei doi vorbesc în şoaptă pentru a evita să fie auziţi de personalul restaurantului.

El dă din cap.

— Bine. Priveşte vânătaia pe care Miranda nu a reuşit s-o ascundă perfect cu ajutorul machiajului. Speram că vei spune asta. De ce ai nevoie?

— Nu ştiu, zice ea. Îmi pare rău pentru toate astea. Pur şi simplu, nu mă pot duce acasă.

— Am o sugestie…

Se opreşte pentru că fata de la garderobă s-a întors cu hainele lor. A lui Arthur este magnifică, elegantă şi părând scumpă, a Mirandei e o geacă pe care a găsit-o într-un magazin ieftin şi pe care a dat zece dolari. Se întoarce cu spatele spre restaurant când o îmbracă, într-un efort de a ascunde căptuşeala ruptă – când se întoarce, ceva din zâmbetul femeii de la recepţie îi sugerează că efortul a fost zadarnic –, în vreme ce Arthur, care în acest moment al vieţii este deja faimos, îi adresează femeii cel mai strălucitor zâmbet al său şi îi strecoară o bancnotă de 20 de dolari. Femeia apasă pe furiş tasta „Send”, trimiţând un mesaj fotografului care i-a dat 50 de dolari mai devreme. Afară, pe trotuar, fotograful citeşte mesajul pe telefonul său: „Pleacă acum.”

— După cum spuneam, şopteşte Arthur la urechea Mirandei, cred că ar trebui să vii să stai la mine.

— La hotel? Nu pot… murmură Miranda.

— Insist. Fără nicio obligaţie.

Pentru o clipă, Miranda este distrasă de fata de la garderobă, care se uită cu adoraţie la Arthur.

— Nu trebuie să iei nicio decizie în clipa asta, şopteşte el. Este doar un loc unde poţi să stai, dacă doreşti.

Ochii Mirandei se umplu cu lacrimi.

— Nu ştiu ce să…

— Spune da, Miranda.

— Da. Mulţumesc. În vreme ce femeia de la recepţie le deschide uşa, are impresia că arată cumplit, cu vânătaia pe care o are pe faţă şi cu ochii roşii şi înlăcrimaţi. Stai, spune ea căutând în geantă. Îmi pare rău, stai o secundă…

Îşi pune enormii ochelari de soare pe care îi purtase mai devreme în ziua aceea, Arthur îi cuprinde umerii cu un braţ, fotograful de pe trotuar îşi ridică aparatul, iar ei păşesc în lumina orbitoare a bliţului.

— Deci, Arthur.

Jurnalista este frumoasă în genul oamenilor care cheltuiesc sume imense pentru întreţinerea personală. Are porii curăţaţi profesionist şi o coafură de 400 de dolari, machiaj impecabil şi manichiură făcută cu gust. Când zâmbeşte, atenţia lui Arthur este distrasă de albeaţa nefirească a dinţilor, cu toate că se afla la Hollywood de ani de zile şi ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum.

— Spune-ne despre bruneta misterioasă cu care te-am tot văzut.

— Consider că bruneta misterioasă are dreptul la intimitate, nu crezi?

Zâmbetul lui Arthur este calibrat pentru a dezamorsa remarca şi pentru a o face în schimb fermecătoare.

— Nu vrei să ne spui absolut nimic despre ea? Măcar un indiciu?

— Este din oraşul meu natal, zice el şi face cu ochiul.

De fapt, nu e un oraş natal, este o insulă natală.

— Are aceeaşi mărime şi aceeaşi formă ca Manhattanul, le spune mereu Arthur oamenilor, pe la petreceri, doar că are o mie de oameni.

Insula Delano se află între insula Vancouver şi Columbia Britanică, exact la nord de Los Angeles. Insula are climă tropical-

temperată şi e toată numai pădure bogată şi plaje stâncoase, căprioare dând iama prin grădinile de legume şi sărind în faţa parbrizelor, muşchi pe ramuri joase, suspine de vânt printre cedri. În mijlocul insulei se află un mic lac despre care Arthur şi-a imaginat întotdeauna că s-a format în urma prăbuşirii unui asteroid, fiind aproape perfect rotund şi foarte adânc. Într-o vară, o femeie de altundeva s-a sinucis aici, şi-a lăsat maşina parcată pe drum, cu un bilet înăuntru, şi a intrat în apă, iar când scafandrii au pornit căutările, „n-au putut să dea de fundul lacului”, sau cel puţin asta îşi şopteau copiii locului, pe jumătate înspăimântaţi, pe jumătate entuziasmaţi, cu toate că, ani mai târziu, gândindu-se la asta, ideea ca un lac să fie atât de adânc încât scafandrii să nu dea de fundul lui îi părea improbabilă. Totuşi, fapt este că o femeie a intrat într-un lac nu foarte mare şi că nimeni nu i-a găsit trupul nici după două săptămâni de căutări intense, iar acest episod scânteiază retrospectiv printre amintirile lui Arthur din copilărie şi îi dă un frison tenebros care nu a existat la momentul respectiv. Deoarece în mod normal este doar un lac, doar locul lui favorit pentru înot, locul favorit al tuturor, pentru că apa oceanului este mereu foarte rece. În amintirile lui Arthur, mama sa citeşte o carte sub copacii de pe mal, în vreme ce frăţiorul lui, având pe braţe aripioare gonflabile pentru înot, stropeşte cu apă, iar insecte agitate aterizează grăbite pe suprafaţa lacului. Din motive necunoscute, o păpuşă Barbie goală este îngropată până la brâu în pământul de pe drumul care duce la lac.

Există copii pe insulă, care umblă desculţi toată vara şi care poartă pene în păr, dubiţele Volkswagen cu care părinţii lor au ajuns aici în anii ’70 ruginind în pădure. În fiecare an plouă aproximativ două sute de zile. Lângă terminalul feribotului se află un sat: un magazin general cu o pompă de benzină, un magazin cu mâncare sănătoasă, un birou imobiliar, o şcoală elementară cu şaizeci de elevi, o primărie cu două sirene masive sculptate, care se ţineau de mâini pentru a forma o boltă deasupra uşii de la intrare, şi o mică bibliotecă lipită de ea. Restul insulei este în mare parte doar stâncă şi pădure, drumuri forestiere înguste, ce dispar printre copaci.

Cu alte cuvinte, este genul de loc pe care, practic, nimeni dintre cei cu care Arthur se întâlneşte la New York, Toronto ori Los Angeles nu şi-l poate imagina, aşa că are parte de o mulţime de priviri nedumerite atunci când vorbeşte despre el. Încercă

mereu să descrie acest loc şi recurge la generalizări despre plaje şi viaţa plantelor.

— Ferigile treceau de capul meu, le spune el oamenilor, făcând un gest care indică o înălţime tot mai mare de-a lungul anilor, până când îşi dă seama, pe la 45 de ani, că descrie plante înalte de doi sau doi metri şi jumătate. Absolut incredibil, dacă stau să mă gândesc.

— Trebuie să fi fost atât de frumos, este replica inevitabilă.

— A fost, le zice el, este, apoi găseşte o cale de a schimba subiectul pentru că îi e greu să explice partea următoare.

„Da, a fost frumos. A fost cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. A fost frumos, dar îmi dădea o senzaţie de claustrofobie. L-am iubit şi am dorit întotdeauna să evadez de-acolo.”

La 17 ani, este acceptat la Universitatea din Toronto. Completează formularele de solicitare a unui credit studenţesc, părinţii lui încropesc suma necesară pentru un bilet de avion şi el dus este. A crezut că vrea să studieze economie, dar, când ajunge în Toronto, descoperă că vrea să facă aproape orice altceva. Munceşte din greu în colegiu, dar este un student indiferent la universitate. Cursurile sunt plictisitoare. Decide că rostul venirii în acest oraş nu este şcoala. Şcoala a fost doar motivul de a evada. Rostul este oraşul Toronto însuşi. După patru luni, abandonează şi se duce la audiţii pentru obţinerea unui rol, deoarece o fată de la cursul de comerţ i-a spus că ar trebui să se facă actor.

Părinţii sunt îngroziţi. Au loc convorbiri telefonice înlăcrimate, făcute pe cartele, noaptea târziu.

— Rostul a fost să plec de pe insulă, le spune el, însă asta nu ajută la nimic pentru că ei iubesc insula şi locuiesc acolo fiindcă aşa vor.

Dar, la două săptămâni după ce renunţă la facultate, obţine un rolişor într-un film american turnat local, apoi un rol cu o singură replică într-un serial canadian. Nu are impresia că ştie cu adevărat să joace, aşa că începe să-şi cheltuiască toţi banii pe lecţii de actorie, iar acolo îl cunoaşte pe cel mai bun prieten al lui, Clark. Este un an magnific, în care sunt nedespărţiţi şi îşi petrec patru seri pe săptămână în oraş, folosindu-se de acte de identitate false, iar apoi, după ce amândoi împlinesc 19 ani, Clark cedează presiunii părinţilor şi se întoarce în Anglia, pentru a se

duce la universitate, în vreme ce Arthur are succes la audiţiile pentru admiterea la o şcoală de teatru din New York, unde lucrează într-un restaurant şi locuieşte împreună cu încă patru colegi într-un apartament de deasupra unei brutării din Queens.

Termină şcoala de teatru şi bate pasul pe loc o vreme, participând la audiţii şi lucrând multe ore pe zi ca ospătar, apoi capătă un rolişor în *Lege şi ordine* – oare există vreun actor în New York care să nu fi jucat în *Lege şi ordine?* – care îi aduce un impresar şi care se transformă într-un rol permanent într-unul dintre serialele derivate din *Lege şi ordine.* Câteva reclame, două episoade-pilot ale unor seriale care nu s-au mai făcut – „Dar trebuie neapărat să vii în L.A., spune regizorul celui de-al doilea când îl sună pe Arthur să-i dea vestea proastă. O să stai în casa mea de oaspeţi câteva săptămâni, participi la câteva audiţii, vezi ce se întâmplă" –, iar Arthur, deja sătul de iernile din est, aşa face, scapă de majoritatea lucrurilor sale şi se urcă la bordul unui avion care merge spre vest.

În Hollywood, se duce la petreceri şi capătă un mic rol într-un film, ca soldat care are trei replici şi care sare în aer în primele zece minute, iar acesta duce la un rol mult mai important în alt film, dar este momentul când petrecerile încep cu adevărat – cocaină şi fete atrăgătoare, cu pielea perfectă, în case şi camere de hotel, un şir de ani care mai târziu îi revin în memorie ca flash-urile unei lumini stroboscopice: stând lângă o piscină din Malibu, bând votcă şi vorbind cu o fată care spune că a venit ilegal din Mexic, ascunsă sub o încărcătură de ardei iuţi din bena unui camion, când avea zece ani; nu e sigur dacă s-o creadă sau nu, dar o consideră frumoasă, aşa că o sărută, iar ea zice că îl va suna, dar n-o mai vede niciodată după aceea; mergând pe dealuri cu prietenii, pasager într-o maşină decapotabilă cu acoperişul rabatat, prietenii lui cântând împreună cu radioul, în timp ce Arthur priveşte palmierii care se preling pe deasupra capului său; dansând cu o fată pe *Don't Stop Believin* – în secret, cântecul lui favorit în tikibarul[5] din pivniţa unui tip, după care i se pare un miracol când întâlneşte la altă petrecere, o săptămână mai târziu, aceeaşi fată la două petreceri din acest oraş infinit, iar ea îi zâmbeşte cu ochii pe jumătate închişi, îl ia de mână şi-l conduce în curtea din spate, ca să privească răsăritul soarelui în

[5] Bar care are ca temă cultura tiki născută în anii '20, în barurile americane de inspiraţie polineziană, care serveşte cocktailuri elaborate, în special pe bază de rom (n.tr.).

Los Angeles. Senzaţia de noutate dată de acest oraş începea deja să se risipească, dar acolo, pe Mulholland Drive, înţelege că încă mai există ceva mister aici, că în acest oraş încă mai există ceva ce n-a văzut, o mare de lumini care pălesc în vale, în timp ce soarele se înalţă, felul în care ea îşi trece uşor unghiile peste pielea de pe braţul lui.

— Iubesc acest loc, spune el, dar, şase luni mai târziu, când se despart, ea îi dă replica:

— Iubeşti acest loc, dar nu o să-i aparţii niciodată şi niciodată nu o să ai rolul principal în vreunul dintre filmele tale stupide.

În acest moment, el are deja 28 de ani, timpul trece cu o viteză care îl deconcertează, petrecerile durează prea mult şi scapă de sub control, de două ori aşteptându-i la Urgenţe pe noii săi prieteni ajunşi acolo din cauza unor exotice combinaţii de alcool şi medicamente care se dădeau pe reţetă, aceiaşi oameni la o petrecere după alta, soarele ridicându-se deasupra unor scene de dezmăţ plictisitor, toată lumea arătând puţin cam distrusă. Imediat după ce împlineşte 29 de ani, capătă rolul principal într-un film cu buget redus, despre un jaf bancar eşuat, şi este încântat să afle că se filmează în Toronto. Îi place ideea de a se întoarce triumfător în Canada, deşi îşi dă seama că este egoistă, dar ce poţi face?

Maică-sa îl sună într-o seară şi îl întreabă pe Arthur dacă îşi aminteşte de Susie, chelneriţă la General Store Café, pe vremea când el era copil. Fireşte că îşi aminteşte de Susie. Are amintiri vii despre Susie, care îl servea cu clătite în cafenea. În sfârşit, nepoata lui Susie a venit să locuiască la ea, cu câţiva ani în urmă, din motive rămase necunoscute în ciuda săpăturilor asidue pe care le făcuseră toţi bârfitorii de pe insulă. Nepoata, Miranda, are 17 ani şi este foarte „hotărâtă”, foarte „cu picioarele pe pământ”. S-a mutat recent în Toronto, pentru a urma şcoala de artă, aşa că n-ar putea Arthur s-o scoată la un prânz?

— De ce, întreabă el? Nu ne cunoaştem. Ea este o fată de şaptesprezece ani. Ar fi cam ciudat, nu-i aşa?

El detestă ciudăţeniile şi face mari eforturi pentru a le evita.

— Aveţi multe în comun, spune mama lui. Amândoi aţi sărit un an la şcoală.

— Nu cred că asta înseamnă „multe”.

Dar, chiar în timp ce zice asta, se pomeneşte gândind: „Ea va şti de unde mă trag.” Arthur trăieşte într-o permanentă stare de dezorientare, ca o febră uşoară, întrebarea care atârnă deasupra

a orice fiind: „Cum am ajuns de-acolo aici?” Şi există momente – la petrecerile din Toronto, din Los Angeles, din New York – când le povesteşte oamenilor despre insula Delano şi remarcă o anumită expresie pe chipurile lor, interes, dar şi puţină neîncredere, ca şi cum ar descrie cultivarea suprafeţei lui Marte. Când le spune oamenilor din Toronto că este din Columbia Britanică, aceştia răspund invariabil că le place Vancouver, ca şi cum oraşul de sticlă aflat la patru ore şi două feriboturi sud de casa copilăriei sale ar fi avut vreo legătură cu insula pe care crescuse el. În două ocazii, le-a spus unor oameni din Los Angeles că este din Canada, iar ei l-au întrebat despre igluuri. Un newyorkez presupus a fi bine educat a ascultat cândva cu atenţie explicaţiile despre locul său de baştină – sud-vestul Columbiei Britanice, o insulă între insula Vancouver şi Continent apoi l-a întrebat, aparent cu toată seriozitatea, dacă asta înseamnă că a crescut în apropiere de Maine.

— Sun-o pe Miranda, zice maică-sa. E doar un prânz.

Miranda, la 17 ani: este extraordinar de calmă şi foarte drăguţă, cu ten alb, ochi cenuşii şi bucle negre. Intră în restaurant însoţită de o pală de aer rece, cu ianuarie atârnat de părul şi de haina ei, iar Arthur este frapat imediat de siguranţa ei. Pare mult mai matură decât vârsta ei.

— Ce părere ai despre Toronto? întreabă Arthur.

Decide că nu este doar drăguţă. E chiar frumoasă, dar este un soi de frumuseţe subtilă, care are nevoie de ceva vreme pentru a deveni vizibilă. E opusul fetelor din L.A., cu părul lor blond, tricouri şi bronz.

— Îl iubesc.

Revelaţia intimităţii: ea poate merge pe stradă, şi *absolut nimeni nu ştie cine este.* Cine nu a crescut într-o localitate mică nu poate să înţeleagă cât de minunat e, cât de mult seamănă anonimatul oraşului cu libertatea. Ea începe să-i vorbească despre prietenul ei, Pablo, şi el artist, iar Arthur se sileşte să zâmbească în timp ce ascultă. Îşi zice că este atât de tânără. Ea s-a săturat să vorbească despre sine şi îl întreabă despre el, iar el încearcă să-i explice suprarealismul lumii în care a intrat, unde oamenii îl cunosc, deşi el nu-i cunoaşte, vorbeşte despre cât de mult îi place Los Angelesul şi cum, în acelaşi timp, îl epuizează, cât de dezorientat se simte când se gândeşte la insula Delano şi o compară cu viaţa lui actuală. Ea nu a fost niciodată în Statele

Unite, cu toate că şi-a trăit întreaga viaţă la 300 de kilometri de graniţă. El îşi poate da seama că ea face eforturi pentru a-şi imagina viaţa lui acolo, gândurile ei fiind probabil un colaj de scene din filme şi fotografii din reviste.

— Îţi place să joci, nu-i aşa?

— Da. De obicei, îmi place.

— Cât de minunat este să fii plătit ca să faci ce îţi place! spune ea, iar el este e acord.

La sfârşitul prânzului, ea îi mulţumeşte pentru că a achitat nota de plată, apoi pleacă împreună. Afară, aerul e rece, iar razele soarelui cad pe zăpadă murdară. Mai târziu, el îşi va aminti asta drept epoca de aur, când puteau ieşi din restaurante fără a fi fotografiaţi pe trotuar.

— Îţi doresc noroc cu filmul tău, spune ea urcându-se într-un tramvai.

— Noroc în Toronto, răspunde el, dar ea deja a plecat.

În anii care urmează, el reuşeşte adesea să şi-o scoată din minte. Este foarte departe şi foarte tânără. Face un număr de filme, se mută pentru 18 luni la New York, ca să joace într-o piesă de Mamet[6], se întoarce în Los Angeles pentru un rol într-un serial HBO. Se întâlneşte cu alte femei, unele actriţe, altele nu, două dintre ele atât de faimoase, încât nu pot ieşi în public fără să-i atragă pe fotografi, care roiesc precum ţânţarii. Când se întoarce în Toronto, ca să joace în alt film, nici el nu mai poate ieşi în public fără să fie fotografiat, parţial pentru că rolurile din filme au devenit mult mai importante şi mai impresionante, parţial pentru că fotografii s-au obişnuit să-i facă poze ţinându-se de mână cu persoane mai faimoase. Impresarul îl felicită pentru strategia lui în privinţa întâlnirilor.

— Nu era o strategie, spune Arthur. M-am întâlnit cu ele pentru că mi-au plăcut.

— Sigur că ţi-au plăcut, zice impresarul lui. Spun doar că n-a stricat.

Chiar s-a întâlnit cu femeile acelea pentru că i-a plăcut de ele sau, în subconştient, s-a gândit la cariera lui în tot acest timp? Întrebarea este neaşteptat de persistentă.

Arthur are 36 de ani acum, ceea ce înseamnă că Miranda are 24. El devine extrem şi neplăcut de faimos. Nu se aştepta la faimă, cu toate că tânjise după ea în secret, la 20 de ani, la fel ca

[6] David Alan Mamet – dramaturg, scenarist şi regizor american. Ca dramaturg, a primit un Premiu Pulitzer (n.tr.).

toată lumea, iar acum, că o are, nu este sigur ce să facă totuşi cu ea. Este în general jenantă. De exemplu, se cazează în hotelul Le Germain din Toronto, iar tânăra femeie de la recepţie îi spune ce onoare este pentru ei să se cazeze acolo – „şi dacă nu vă deranjează că o zic, am adorat filmul ăla poliţist” –, şi el, ca întotdeauna în astfel de situaţii, nu este sigur ce să spună, sincer, nu-şi poate da seama dacă ei chiar i-a plăcut filmul acela poliţist sau doar e amabilă, sau vrea să se culce cu el, sau o combinaţie a celor menţionate, aşa că zâmbeşte şi îi mulţumeşte tulburat şi, neştiind încotro să se uite, ia cartela de acces şi îi simte privirea în ceafă în vreme ce se îndreaptă spre lifturi. Încercând să pară preocupat şi încercând să lase impresia că nu a observat şi că nu-i pasă că jumătate din lumea aflată în hol se holbează la el.

Odată ajuns în cameră, se aşază pe pat, uşurat că este, în sfârşit, singur şi că nimeni nu se uită la el, dar simţindu-se, ca întotdeauna în astfel de momente, puţin dezorientat, ciudat de dezumflat, puţin pierdut, apoi, pe neaşteptate, ştie ce are de făcut. Formează numărul celularului pe care l-a păstrat în toţi aceşti ani.

14

Miranda e la serviciu când Arthur Leander o sună din nou. Este asistentă administrativă la o companie de transport maritim, Neptune Logistics, unde petrece zile liniştite la un birou în formă de potcoavă, aflat într-o zonă de primire privată, în faţa uşii de la biroul şefului ei. Acesta este un tânăr director pe nume Leon Prevant, iar uşa lui e aproape mereu închisă pentru că el este aproape mereu plecat din oraş. Există acri de mochetă cenuşie şi, lângă biroul ei, un perete de sticlă cu vedere spre lacul Ontario. Rareori este suficientă treabă de făcut pentru a o ţine ocupată mai mult e o oră sau două odată, ceea ce înseamnă că, adesea, îşi poate petrece după-amiezi întregi făcând schiţe – lucrează la o serie de romane grafice –, cu lungi pauze de cafea în timpul cărora îi place să stea lângă peretele de sticlă şi să privească lacul. Când stă acolo, se simte suspendată, parcă plutind peste oraş. Nemişcarea apei, orizontul încadrat de alte turnuri de sticlă şi bărcile miniaturale plutind în depărtare.

Un tril uşor indică sosirea unui e-mail. În timpul lungii perioade când postul ei fusese ocupat de o angajată temporară incompetentă – „Iarna nemulţumirii noastre" o numeşte Leon Prevant –, Leon a externalizat planificarea călătoriilor sale către Thea, asistenta administrativă a lui Hannah, subordonata sa, care este impecabilă într-un stil rafinat, corporatist, pe care Miranda îl admiră, iar aceasta tocmai i-a trimis e-mailul de confirmare a călătoriei la Tokyo de luna viitoare. În prezenţa Theei, se simte zdrenţăroasă şi şleampătă, cu buclele zburlite în toate direcţiile, în vreme ce părul Theei este strălucitor şi impecabil, cu hainele nu tocmai în regulă, în vreme ce hainele Theei sunt perfecte. Rujul Mirandei este mereu prea ţipător sau prea întunecat, tocurile sunt prea înalte sau prea joase. Toţi ciorapii ei au găuri la talpă, aşa că trebuie purtaţi strategic cu anumite perechi de pantofi. Pantofii au călcâiele roase, colorate cu grijă cu marker permanent.

Hainele sunt o problemă. Majoritatea ţinutelor de birou ale Mirandei provin dintr-un magazin de chilipiruri de pe Yonge Street şi întotdeauna arată bine în lumina din cabina de probă, dar, când ajunge acasă, descoperă că toate sunt în neregulă – fusta neagră străluceşte din cauza fibrelor acrilice, bluza din

material sintetic se lipeşte neplăcut, totul pare ieftin şi foarte inflamabil.

— Tu eşti artistă, spuse prietenul ei, Pablo, într-o dimineaţă, privind-o în timp ce încerca diverse variante de pus pe sub o bluză care intrase la apă. De ce vrei să te conformezi unei reguli corporatiste de rahat în privinţa ţinutei?

— Pentru că slujba mea cere asta.

— Sărmana mea fetiţă corporatistă, zise el. Pierdută în maşinărie.

Pablo vorbeşte mult despre maşinării metaforice, la fel şi despre Om. Uneori, le combină pe cele două, ca de pildă: „Aşa ne vrea Omul, captivi în maşinăria corporatistă." S-au cunoscut la şcoală. Pablo a absolvit cu un an înaintea ei, iar la început, cariera lui părea atât de strălucitoare, încât, la invitaţia lui, ea a încetat să mai fie chelneriţă: el a vândut un tablou cu 10 000 de dolari, apoi unul mai mare cu 21 000 şi părea pe cale să devină un Succes, însă o expoziţie a fost anulată, iar el nu a mai vândut nimic în anul următor, absolut nimic, aşa că Miranda s-a înscris la o agenţie care furniza angajaţi temporari, iar la scurt timp după aceea s-a pomenit la biroul ei dintr-un turn înalt, în faţa uşii lui Leon Prevant.

— Rezistă acolo, fetiţo, spuse el în acea dimineaţă, privind-o pe când ce se îmbrăca. Ştii că este doar temporar.

— Sigur, zise ea.

El spunea asta încă de când se înscrisese Miranda la agenţie, dar ea nu-i zisese că, la sfârşitul celei de-a şasea săptămâni la serviciu, slujba temporară devenise permanentă. Leon o place. Apreciază cât de calmă este mereu, el spune „imperturbabilă". Chiar o prezintă astfel:

— Iar ea este imperturbabila mea asistentă, Miranda.

Iar asta îi place Mirandei mai mult decât îi place să recunoască faţă de sine.

— O să vând tablourile alea noi, spuse Pablo. Zăcea pe jumătate gol în pat, întins ca o stea-de-mare. După ce ea se trezea, lui îi plăcea întotdeauna să vadă cât de mult spaţiu putea ocupa în pat, în timpul somnului. Ştii că o să vină ziua de plată, aşa-i?

— Categoric, zise Miranda renunţând la bluză şi încercând să găsească un tricou care să arate măcar pe jumătate profesionist pe sub sacoul ei de 20 de dolari.

— Aproape nimeni n-a vândut nimic la ultima expoziţie, spuse

el vorbind mai mult singur.

— Ştiu că e o situaţie temporară.

Însă acesta este secretul ei: nu vrea ca situaţia să se schimbe. Lucrul pe care nu i-l poate spune lui Pablo, pentru că el dispreţuieşte tot ce e corporatist, este că ea se simte mai bine la Neptune Logistics decât acasă. Acasă este un mic apartament întunecos, în care fuioarele de praf se înmulţeau necontenit, cu spaţiul din hol îngustat din cauza pânzelor lui Pablo sprijinite de perete şi cu un şevalet care bloca jumătatea inferioară a ferestrei din sufragerie. Spaţiul ei de lucru de la Neptune Logistics este numai linii curate şi lumini încastrate. Lucrează ore în şir la proiectele ei interminabile. La şcoala de artă, lumea vorbea cu groază despre slujbele cu normă întreagă. Ea nu şi-ar fi imaginat niciodată că slujba îi va fi cea mai calmă şi mai puţin solicitantă parte a vieţii.

În această dimineaţă, primeşte cinci e-mailuri de la Thea, confirmările zborului şi ale hotelului pentru viitorul drum în Asia al lui Leon. Miranda petrece o vreme studiind itinerarul călătoriei asiatice. Japonia, apoi Singapore, apoi Coreea de Sud. Îi place să se uite la hărţi şi să se imagineze călătorind în aceste locuri. Deocamdată, n-a părăsit niciodată Canada. Fiindcă Pablo nici nu munceşte, nici nu-şi vinde tablourile, ea este singura care plăteşte ratele minime pentru împrumutul ei studenţesc şi abia reuşeşte să achite chiria apartamentului în care locuiesc. Inserează informaţiile despre zbor în itinerar, verifică din nou celelalte confirmări, după care îşi dă seama că şi-a terminat sarcinile pe ziua în curs. Este 9.45.

Miranda citeşte ştirile, petrece ceva timp studiind harta peninsulei coreene, realizează că priveşte ecranul fără să vadă nimic şi se gândeşte la lumea proiectului ei, la romanul ei grafic, la seria ei de comicsuri, la ce-o fi chestia la care lucrează de când a absolvit şcoala de artă. Îşi scoate blocul de schiţe din ascunzătoarea de sub dosarele din sertarul de sus al biroului ei.

Există câteva personaje importante în proiectul Staţia Eleven, dar eroul este dr. Eleven, un fizician strălucit, care seamănă frapant la înfăţişare cu Pablo, dar altminteri n-are nicio legătură cu el. Este o persoană din viitor, care nu se văicăreşte niciodată. Este elegant şi uneori sarcastic. Nu bea prea mult. Nu se teme de nimic, dar nu are noroc cu femeile. Şi-a luat numele de la staţia spaţială pe care locuieşte. O civilizaţie ostilă, dintr-o galaxie apropiată, a preluat controlul Pământului şi i-a înrobit pe

pământeni, însă câteva sute de rebeli au reuşit să captureze o staţie spaţială şi să evadeze. Dr. Eleven şi colegii săi au trecut cu Staţia Eleven printr-o gaură de vierme şi se ascund într-o zonă necartografiată a spaţiului. Asta se întâmplă peste o mie de ani, în viitor.

Staţia Eleven este de dimensiunea Lunii Pământului şi a fost proiectată să semene cu o planetă, dar este o planetă care poate călători prin galaxii şi care nu are nevoie de Soare. Cu toate astea, cerul artificial al staţiei a fost deteriorat în război, aşa că pe suprafaţa Staţiei Eleven este mereu apus sau răsărit, sau noapte. De asemenea, au fost afectate câteva sisteme vitale care stabilesc nivelurile oceanului de pe Staţia Eleven, iar singurul uscat care a rămas este reprezentat de o serie de insule care erau cândva vârfuri de munţi.

S-a produs o sciziune în rândul locuitorilor. Există oameni care, după 15 ani de amurg perpetuu, tânjesc să se ducă acasă, să se întoarcă pe Pământ şi să implore iertarea, asumându-şi riscul de a trăi sub dominaţie extraterestră. Aceştia locuiesc în Undersea[7], o vastă reţea de adăposturi interconectate aflate sub oceanul Staţiei Eleven. Sunt deja 300 de oameni. În scena pe care Miranda o desenează acum, dr. Eleven se află într-o barcă împreună cu mentorul lui, căpitanul Lonagan.

Dr. Eleven: Acestea sunt ape primejdioase. Trecem pe deasupra unei porţi de la Undersea.

Căpitanul Lonagan: Ar trebui să încerci să-i înţelegi. (Următoarea casetă prezintă chipul lui văzut de-aproape.) Tot ce doresc este să vadă din nou lumina Soarelui. Poţi să-i învinovăţeşti?

După aceste două casete, decide că are nevoie de două pagini alăturate. Şi-a imaginat deja scena, iar când închide ochii, aproape că o poate vedea prinsă pe şevaletul de-acasă. Căluţul-de-mare este o masivă creatură de culoare ruginie, cu ochi goi, ca nişte farfurii, pe jumătate vietate, pe jumătate maşinărie, lumina albastră a unui transmiţător radio strălucind pe laterala capului. Mişcându-se fără zgomot prin apă, frumos şi înspăimântător, un călăreţ uman din Undersea şade pe spinarea lui arcuită. Apă de un albastru intens până în partea de sus a desenului. La suprafaţă, dr. Eleven şi căpitanul Lonagan, în barca lor cu vâsle, micuţi sub constelaţiile străine ale spaţiului adânc.

---

[7] Sub mare (n.tr.).

În după-amiaza zilei în care se întâlneşte din nou cu Arthur, Pablo o sună pe telefonul fix de la birou. Ea tocmai a băut câteva înghiţituri din cafeaua de la ora patru, schiţând o serie de casete care ilustrează eforturile doctorului Eleven pentru a dejuca ultimul complot al celor din Undersea de a sabota reactoarele staţiei şi a forţa întoarcerea pe Pământ. De îndată ce aude vocea lui Pablo, ştie că o să fie o conversaţie neplăcută. Acesta vrea să afle când va ajunge ea acasă.

— Pe la opt.

— Ceea ce nu înţeleg, spune Pablo, este ce faci tu pentru oamenii ăştia.

Ea răsuceşte cablul telefonului în jurul degetului şi priveşte scena la care tocmai lucra. Dr. Eleven îşi înfruntă inamicul într-un pasaj subteran de lângă reactorul principal al Staţiei Eleven.

— Ei bine, am întocmit itinerarele călătoriei lui Leon. În ultima vreme, au existat mai multe apeluri telefonice neplăcute, iar ea încerca să le considere o ocazie de a exersa o atitudine calmă. Mă ocup de rapoartele lui de cheltuieli şi uneori trimit e-mailuri în numele lui. Mai sunt şi mesaje ocazionale. Îndosariez hârtiile.

— Şi asta îţi ia toată ziua?

— Deloc. Am vorbit despre asta, castravecior. De fapt, am mult timp liber.

— Şi ce faci în acel „timp liber”, Miranda?

— Lucrez la proiectul meu, Pablo. Nu sunt sigură de ce tonul tău este atât de arţăgos.

Dar chestia este că nu-i pasă cu adevărat. A fost o vreme când o astfel de conversaţie ar fi făcut-o să izbucnească în lacrimi, însă acum se răsuceşte în scaun pentru a privi lacul şi a se gândi la camioane de mutare. Ar putea spune că nu se simte bine, să-şi strângă lucrurile şi în câteva ore să fie plecată. Uneori e bine să te desprinzi de tot.

— … douăzeci şi patru de ore pe zi, spune el. Nu eşti niciodată aici. Eşti plecată de la opt dimineaţă până la nouă seară, iar uneori pleci şi *sâmbăta,* iar eu n-am decât să… O, nu ştiu, Miranda, tu ce-ai zice dacă ai fi în locul meu?

— Stai, spune ea, tocmai mi-am dat seama de ce m-ai sunat pe telefonul fix de la birou.

— Poftim?

— Verifici dacă sunt aici, nu-i aşa? De aceea nu m-ai sunt pe mobil.

Un fior de furie, neaşteptat de profund. Ea plăteşte toată

chiria apartamentului lor, iar el o verifică dacă e într-adevăr la serviciu.

— Orele pe care le lucrezi.

Lasă cuvintele să atârne în aer până când preiau greutatea acuzaţiei.

— Ei bine, spune ea – un lucru la care se pricepe foarte bine este că îşi poate forţa vocea să rămână calmă şi atunci când este nervoasă –, după cum ţi-am mai zis, Leon a fost foarte clar când m-a angajat. Vrea să fiu la biroul meu până la şapte seara atunci când călătoreşte, iar când este aici, şi eu sunt aici. Îmi dă mesaje pentru a mă anunţa când vine în weekenduri, iar atunci trebuie să vin şi eu.

— O, îţi dă *mesaje.*

Problema este că ea este colosal de plictisită de conversaţia asta şi e plictisită şi de Pablo, şi de bucătăria de pe Jarvis Street unde ştie că el stă în picioare, pentru că dă telefoanele furioase doar de acasă – unul dintre lucrurile pe care le au în comun este dezgustul faţă de cei care se văicăresc şi care ţipă la mobile pe stradă, faţă de oamenii care îşi rezolvă problemele personale urâte în public –, iar în bucătărie e cel mai bun semnal din tot apartamentul.

— Pablo, este doar o slujbă. Avem nevoie de bani.

— Cu tine, este mereu vorba de bani, nu-i aşa?

— Cu ei ne plătim chiria. Ştii asta, nu?

— Vrei să spui că eu nu fac niciun efort, Miranda? Asta spui?

Îi este imposibil să mai asculte asta, aşa că pune cu delicateţe receptorul în furcă şi se pomeneşte întrebându-se de ce n-a observat mai devreme – să zicem cu opt ani în urmă, când au început să iasă la întâlniri – că Pablo e rău. E-mailul lui soseşte în câteva minute. Subiectul este „Ce naiba?” „Miranda, citeşte ea, ce se petrece? Se pare că eşti ciudat de ostilă şi cumva pasiv-agresivă. De ce te porţi aşa?”

Ea îl închide fără să răspundă şi se duce lângă peretele de sticlă, pentru a privi lacul o vreme. Imaginându-şi apa ridicându-se până ar fi acoperit străzile, gondole plutind între turnurile cartierului financiar, dr. Eleven pe un înalt pod arcuit. Aici se află când îi sună mobilul. Nu recunoaşte numărul.

— Sunt Arthur Leander, spune el când ea răspunde. Pot să te invit din nou la prânz?

— Ce-ai zice de cină, mai bine?

— În seara asta?

— Eşti ocupat?

— Nu, spune el şezând pe patul său din hotelul Le Germain şi întrebându-se cum să scape de cina cu regizorul său, din seara aceea. Deloc. Mi-ar face plăcere.

Date fiind circumstanţele, ea decide că nu este necesar să-l sune pe Pablo. Mai are ceva de făcut pentru Leon, care este pe cale să se urce într-un avion spre Lisabona – găseşte documentul de care are nevoie şi i-l trimite prin e-mail, apoi revine la Staţia Eleven. Caseta ilustrează o zonă din Undersea, oamenii lucrând tăcuţi în încăperile cavernoase. Îşi trăiesc vieţile sub lumini care pâlpâie, conştienţi permanent de oceanul de deasupra, revoltaţi că dr. Eleven şi colegii lui plimbă permanent Staţia Eleven prin spaţiu. (Pablo îi dă un mesaj: „?? ai primit e-mailul meu???") Ei mereu aşteaptă – oamenii din Undersea. Îşi petrec vieţile aşteptând ca vieţile lor să înceapă.

Miranda desenează zona recepţiei lui Leon Prevant înainte de a-şi da seama ce face. Mocheta vastă, biroul, uşa închisă a biroului lui Leon, peretele de sticlă. Cele două capsatoare de pe biroul ei – cum de s-a ales cu două? – şi uşile care duc spre ascensoare şi spre camerele de recreere. Încercând să exprime pacea acestui loc unde îşi petrece orele cele mai plăcute, rafinamentul său. Însă dincolo de peretele de sticlă desenează alt peisaj decât cel real – stânci întunecate şi poduri înalte.

— Tu mereu eşti pe jumătate pe Staţia Eleven, spusese Pablo cu vreo săptămână în urmă, în timp ce se certau, iar eu nici măcar nu înţeleg proiectul tău. Unde urmăreşti, de fapt, să ajungi cu acţiunea?

Pe el nu-l interesează comicsurile. Nu înţelege diferenţa dintre romanele grafice serioase şi benzile desenate de duminică dimineaţă, cu păsărele cu ochi mari şi pisici cu labe inerte. Când este treaz, sugerează că ea îşi iroseşte talentul. Când e beat, insinuează că nu prea are ce risipi, cu toate că, mai târziu, îşi cere scuze pentru asta, iar uneori plânge. A trecut un an şi două luni de când a vândut ultimul tablou. Ea a început să-i explice din nou proiectul la care lucra, însă cuvintele i s-au oprit în gât.

— Nu e nevoie să-l înţelegi, zise ea. Este proiectul meu.

Restaurantul în care se întâlneşte cu Arthur este tot numai lemn întunecat şi lumină difuză, iar tavanul o serie de arcade şi cupole. Aşteptând la masă sosirea lui, ea se gândeşte că ar

putea folosi imaginea. Închipuindu-şi o încăpere ca aceasta în Undersea, un loc subteran făcut din lemn salvat din pădurea înecată de pe staţie, îşi dori să aibă blocul de desen la ea. La 8.01 p.m., un mesaj de la Pablo: „aştept”. Închide telefonul şi îl lasă să cadă în geantă. Arthur soseşte cu răsuflarea tăiată şi cerându-şi scuze, întârziind zece minute. Taxiul lui a rămas blocat în trafic.

— Lucrez la un comics, îi spune ea mai târziu, când el o întreabă cu ce se ocupă. Poate, o serie de romane grafice. Încă nu ştiu ce este.

— Ce te-a făcut să alegi această formă de literatură?

Pare sincer interesat.

— Citeam foarte multe comicsuri în copilărie. Ai citit vreodată *Calvin şi Hobbes*[8]?

Arthur o priveşte cu atenţie. Ea se gândeşte că pare mai tânăr de 36 de ani. Arată doar puţin mai în vârstă faţă de prima dată când au luat prânzul, cu şapte ani în urmă.

— Sigur, spune Arthur, îmi plăceau mult Calvin şi Hobbes. Prietena mea cea mai bună avea un vraf, când eram copii.

— Este prietena ta de pe insulă? Poate că o cunosc.

— Victoria. Şi-a strâns lucrurile şi s-a mutat în Tofino, cu cincisprezece ani în urmă. Dar îmi povesteai despre *Calvin şi Hobbes.*

— Da, corect. Îţi aminteşti de Spaceman Spiff[9]?

Ei îi plăceau în mod deosebit scenele cu el. Farfuria zburătoare a lui Spiff traversând ceruri extraterestre, micul astronaut cu ochelari de protecţie sub cupola de sticlă. Adesea, era amuzant, dar era şi frumos. Ea îi povesteşte cum s-a întors pe insula Delano, cu ocazia Crăciunului, pe vremea când era în primul an la şcoala de artă, după un semestru marcat de eşecuri şi încercări frustrante la cursul de fotografie. A început să răsfoiască un număr vechi din *Calvin şi Hobbes* şi s-a gândit că *asta* este. Aceste peisaje deşertice roşii, aceste ceruri cu două luni. A început să se gândească la variante de formă, la nave cosmice şi stele, planete îndepărtate, dar a trecut un an înainte să inventeze frumoasa epavă a Staţiei Eleven. Arthur o priveşte de dincolo de masă. Cina durează până foarte târziu.

---

[8] Calvin este un băieţel de şase ani, precoce, năzdrăvan şi aventuros, iar Hobbes e sarcasticul lui tigru de pluş (n.tr.).

[9] Un alter ego al lui Calvin (n.tr.).

— Mai eşti cu Pablo? întreabă el după ce ies în stradă.

Cheamă un taxi pentru amândoi. Anumite lucruri au fost decise fără ca vreunul din ei să le rostească.

— Ne despărţim. Nu ne potrivim.

Faptul că o spune cu voce tare îi dă valoare de adevăr. Urcă amândoi în taxi, se sărută pe bancheta din spate, el o conduce prin holul hotelului, ţinându-şi o mână pe spinarea ei, ea îl sărută în lift, ea îl urmează într-o cameră.

Mesaje de la Pablo la nouă, zece şi unsprezece p.m.: „supărată pe mine?”

„??”

„???”

Ea răspunde la asta – „stau la o prietenă, vin acasă dimineaţă & vorbim atunci” –, primind replica:

„ştii ce nu te mai deranja să vii acasă”

Iar ea simte o uşurare ciudată când primeşte acest al patrulea mesaj. Are gânduri de libertate şi de evadare iminentă. „Aş putea arunca aproape totul, gândeşte ea, şi s-o iau de la capăt. Staţia Eleven va fi constanta mea.”

La ora şase dimineaţa, ia un taxi şi se duce acasă, în Jarvis Street.

— Vreau să te văd diseară, şopteşte Arthur când ea îl sărută.

Au planuri să se întâlnească în camera lui, după serviciu.

În apartament e întuneric şi linişte. Chiuveta este plină de farfurii, iar pe aragaz se află o tigaie cu resturi de mâncare lipite de ea. Uşa dormitorului e închisă. Ea îşi umple două valize – una cu haine, cealaltă cu obiecte pentru desen –, iar peste un sfert de oră, pleacă. În sala de gimnastică a angajaţilor de la Neptune Logistics, face duş şi se schimbă în haine uşor şifonate din cauza statului în valiză, apoi îşi întâlneşte privirea în oglindă în vreme ce se machiază. „Nu regret nimic.” O replică pe care şi-o aminteşte din negura internetului. „Sunt lipsită de inimă”, gândeşte ea, dar ştie, în ciuda senzaţiei de vinovăţie, că nu este adevărat. Ştie că pretutindeni există capcane care o pot face să plângă, ştie că moare puţin ori de câte ori cineva îi cere mărunţiş de pomană, iar ea nu dă, ceea ce înseamnă că este prea slabă pentru lumea asta sau poate doar pentru acest oraş şi se simte atât de mică aici. Deja, are lacrimi în ochi. Miranda este o

persoană cu foarte puţine certitudini, dar una dintre ele e că numai oamenii lipsiţi de onoare dau bir cu fugiţii atunci când lucrurile devin dificile.

— Nu ştiu, spune Arthur la ora două dimineaţă.

Stau întinşi în enormul lui pat din hotelul Le Germain. El mai rămâne aici, în Toronto, încă trei săptămâni, apoi se întoarce la Los Angeles. Ea vrea să creadă că zac în lumina lunii, dar ştie că lumina care intră pe fereastră este, probabil, în cea mai mare parte electrică.

— Se poate numi căutarea fericirii lipsită de onoare?

— Cu siguranţă, să te culci cu vedete de film când trăieşti cu altcineva nu este *onorabil* în sine.

El se foieşte uşor în pat, deranjat de expresia „vedetă de film”, şi o sărută pe creştet.

— Dimineaţă, o să mă întorc în apartament, ca să mai iau câteva lucruri, îi spune ea pe la patru a.m., pe jumătate adormită.

Se gândeşte la tabloul pe care îl lăsase pe şevalet, un căluţ-de-mare ridicându-se de pe fundul oceanului. Vorbiseră despre planuri. Lucrurile se consolidau rapid.

— Nu crezi că o să facă vreo prostie, nu-i aşa? Pablo.

— Nu, spune ea, n-o să facă nimic, poate doar o să ţipe.

Nu-şi mai poate ţine ochii deschişi.

— Eşti sigură de asta?

El aşteaptă răspunsul ei, dar ea a adormit. El o sărută pe frunte – ea murmură ceva, dar nu se trezeşte – şi trage plapuma pentru a-i acoperi umerii goi, stinge televizorul, iar apoi lumina.

15

Mai târziu, şi-au luat o casă în Hollywood Hills şi o căţeluşă pomeranian, care străluceşte ca o micuţă fantomă când Miranda o cheamă noaptea, o mică pată albă în întunericul din capătul curţii. Există fotografi care îi urmăresc pe stradă, şi care o fac pe Miranda să fie mereu nervoasă. Numele lui apare acum deasupra titlurilor filmelor în care joacă. În seara celei de-a treia aniversări a căsătoriei lor, chipul lui este pe panourile de pe tot continentul.

În seara asta, dau un dineu, iar Luli, căţeluşa lor, urmăreşte evenimentul din camera cu perete de sticlă, unde a fost exilată pentru că se milogea să primească resturi. Ori de câte ori Miranda îşi ridică privirea de la masă, o vede pe Luli uitându-se prin uşile franţuzeşti din sticlă.

— Câinele vostru arată ca o bezea, spune Gary Heller, avocatul lui Arthur.

— Este o scumpete, zice Elizabeth Colton.

Chipul ei se află alături de al lui Arthur pe panouri, de unde zâmbeşte strălucitor, cu buze foarte roşii, dar dincolo de ecran nu se dă deloc cu ruj şi pare nervoasă şi timidă. Este frumoasă într-un mod care îi face pe oameni, atunci când o privesc, să uite ce voiau să spună. Are o voce foarte slabă. Lumea trebuie să se aplece mereu aproape de ea pentru a auzi ce zice.

Zece oaspeţi se află aici, în această seară, o petrecere intimă pentru a celebra atât aniversarea lor, cât şi numărul de spectatori din primul weekend.

— Două păsări dintr-o lovitură, spuse Arthur, însă e ceva în neregulă cu această seară, iar Mirandei îi vine tot mai greu să-şi ascundă iritarea.

De ce aniversarea a trei ani de căsnicie ar trebui să implice prezenţa altor oameni decât cei doi despre a căror căsătorie e vorba? „Cine sunt toţi aceşti străini de la masa mea?” Este aşezată la un capăt al mesei, vizavi de Arthur, dar cumva nu reuşeşte să-i prindă privirea.

Vorbeşte cu toată lumea, numai cu ea nu. Nimeni nu pare să fi băgat de seamă că Miranda vorbeşte foarte puţin.

— Aş vrea să te străduieşti puţin mai mult, i-a zis Arthur o dată sau de două ori, însă ea ştie că n-o să aparţină niciodată acestei lumi, oricât de tare s-ar strădui.

Aceştia nu sunt oamenii ei. Este părăsită pe o planetă ciudată. Tot ce poate face e să pretindă că ar fi calmă când, de fapt, nu este.

Farfurii şi sticle sunt aduse şi luate de pe masă de o mică armată de ospătari de la firma de catering, care îşi vor lăsa fotografiile chipurilor şi poate un scenariu sau două în bucătărie, la sfârşitul serii. Luli, aflată de partea greşită a geamului, se holbează la o căpşună care a căzut de pe vârful desertului soţiei lui Heller. Miranda nu are memorie bună când e nervoasă, adică ori de câte ori trebuie să se vadă cu oameni din industria filmului sau să dea un dineu, sau mai ales când e vorba de amândouă, aşa că nu-şi poate aminti cu niciun chip numele soţiei lui Heller, cu toate că l-a auzit de două ori în decursul acestei seri.

— O, a fost *intens,* spune soţia lui Heller ca răspuns la ceva ce Miranda n-a auzit. Am stat acolo *o săptămână* şi am făcut surfing în fiecare zi. De fapt, a fost cu adevărat spiritual.

— Surfingul? întreabă producătorul care stă lângă ea.

— N-ai fi crezut, nu? Dar să ieşi în fiecare zi doar tu, valurile şi un instructor particular a fost cu adevărat o experienţă intensă. Tu faci surfing?

— Mi-ar face plăcere, dar, în ultima vreme, cred că i s-ar putea spune orfelinat chestiei ăleia mici pe care am creat-o în Haiti, anul trecut, dar scopul este educaţia, nu doar *adăpostirea* acestor copii…

— Nu ştiu, nu sunt implicat în proiectul ăsta sau în altul. Arthur este cufundat într-o conversaţie cu un actor care, într-un film de anul trecut, l-a interpretat pe fratele lui. Nu l-am întâlnit niciodată pe tip, dar am auzit de la prieteni că îi plac filmele mele.

— Eu l-am întâlnit de câteva ori, spune actorul.

Miranda ignoră discuţiile suprapuse pentru a se uita la Luli, care se uită la ea prin geam. Ar vrea s-o scoată pe Luli afară şi să stea cu ea în curtea din spate până la plecarea tuturor acestor oameni.

Farfuriile de desert sunt strânse pe la miezul nopţii, dar nimeni nu are intenţia să plece, o toropeală scăldată în vin instalându-se în jurul mesei. Arthur e cufundat într-o conversaţie cu Heller. Soţia fără nume a acestuia priveşte visătoare candelabrul.

Clark Thompson se află aici, prietenul cel mai vechi al lui

Arthur şi singura persoană de la masă, cu excepţia Mirandei, care n-are legătură cu lumea filmului.

— Îmi cer scuze, îi zice o femeie pe nume Tesch lui Clark, cu ce te ocupi mai exact?

Tesch pare a fi o persoană care confundă grosolănia cu rigoarea intelectuală. Are în jur de 40 de ani şi poartă ochelari cu ramă neagră severă, care cumva îi amintesc Mirandei de arhitecţi. Miranda a cunoscut-o în această seară şi nu-şi poate aminti cu ce se ocupă Tesch, ci doar că, evident, este implicată cumva în domeniu – editor de film, poate? În plus, Miranda nu înţelege numele lui Tesch: este Tesch cumva ori cumva Tesch? Sau are un singur nume, ca Madonna? Dacă nu eşti faimos, îţi e îngăduit să ai un singur nume? Este posibil ca Tesch să fie, de fapt, extrem de faimoasă, iar Miranda să fie singura de la masă care nu ştie asta? Da, pare foarte posibil. Acestea sunt gândurile care o frământă.

— Cu ce mă ocup? Mă tem că nu e nimic nemaipomenit. Clark este englez, subţire şi foarte înalt, elegant în uniforma lui obişnuită, care constă dintr-un costum vintage şi pantofi sport Converse combinaţi cu şosete roz. Le-a adus un cadou în seara asta, un prespapier frumos din sticlă, cumpărat din magazinul de suvenire al unui muzeu din Roma. N-am nicio legătură cu industria filmului, spune el.

— O, rosteşte soţia lui Heller, cred că asta e minunat!

— Cu siguranţă, este exotic, zice Tesch, dar asta nu delimitează mai precis domeniul, nu-i aşa?

— Consultanţă de management. Sediul în New York, un client nou în Los Angeles. Sunt specializat în repararea şi întreţinerea directorilor defecţi.

Clark soarbe din vinul său.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Premisa companiei la care lucrez, spune Clark, este că, dacă ai un director capabil în anumite privinţe, dar total nepriceput în altele, uneori e mai ieftin să repari directorul decât să-l înlocuieşti.

— Este psiholog organizaţional, zice Arthur făcând o pauză în conversaţia de la celălalt capăt al mesei. Îmi aduc aminte când s-a întors în Anglia pentru a-şi lua doctoratul.

— Un doctorat, spune Tesch. Cât de convenţional. Dar tu – se întoarce spre Miranda –, cum merge treaba pe care o faci?

— Merge foarte bine, mulţumesc.

Miranda îşi petrece cea mai mare parte a timpului lucrând la proiectul Staţia Eleven. Ştie de pe blogurile de bârfe că oamenii o consideră excentrică. Soţia actorului, care face desene misterioase pe care nimeni nu le-a văzut niciodată – „Soţia mea este foarte discretă în privinţa lucrului ei”, zice Arthur în interviuri –, şi care nu conduce, şi căreia îi place să facă lungi plimbări într-un oraş în care nimeni nu se duce nicăieri pe jos, şi care nu are niciun prieten, cu excepţia unei căţeluşe, deşi cine să ştie cu adevărat dacă ultima parte e corectă? Ea speră că nu. Faptul că nu are prieteni nu este menţionat niciodată în blogurile de bârfe, lucru pe care îl apreciază. Speră că altor oameni nu li se pare la fel de ciudată cum se simte. Elizabeth Colton se uită din nou la ea, în felul ei strălucitor. Părul lui Elizabeth este întotdeauna nepieptănat şi mereu arată splendid aşa. Ochii ei sunt foarte albaştri.

— Este genial, zice Arthur. Vorbesc serios. Într-o zi, o să-l arate lumii, iar noi toţi o să spunem că o cunoşteam.

— Când va fi terminat?

— În curând, zice Miranda.

E adevărat, nu mai are mult. De luni de zile, a simţit că se apropie de sfârşitul a ceva, cu toate că povestea a luat-o într-o mulţime de direcţii, iar în cele mai multe zile i se pare o încâlceală de fire. Încearcă să întâlnească privirea lui Arthur, dar el se uită la Elizabeth.

— Ce plănuieşti să faci cu el după ce-l termini? întreabă Tesch.

— Nu ştiu.

— Cu siguranţă, vei încerca să-l publici.

— Miranda are sentimente complicate în privinţa asta, spune Arthur.

Este doar imaginaţia Mirandei sau el se străduieşte să-i facă pe ceilalţi să se simtă bine doar pentru a evita s-o privească direct?

— O?

Tesch zâmbeşte şi îşi arcuieşte o sprânceană.

— Munca în sine este importantă pentru mine.

Miranda este conştientă de preţiozitatea vorbelor, dar sunt ele preţioase şi dacă sunt adevărate?

— Nu dacă îl public sau nu.

— Cred că este nemaipomenit, zice Elizabeth. E ca şi cum important este că există pe lume, nu?

— Ce rost are toată munca asta, întreabă Tesch, dacă nimeni n-o vede?

— Mă face fericită. E liniştitor să lucrez ore întregi la el. Pentru mine, nu contează cu adevărat dacă îl vede altcineva.

— Ah, rosteşte Tesch. E admirabil din partea ta. Ştii, îmi aminteşte de un documentar pe care l-am văzut luna trecută, un filmuleţ cehesc despre o artistă izolată care refuză să-şi arate opera în timpul vieţii. Locuia în *Praha* şi...

— O, spune Clark, cred că, atunci când vorbeşti engleza, îţi este îngăduit să-i zici Praga.

Tesch pare să-şi fi pierdut puterea de a vorbi.

— Este un oraş frumos, nu-i aşa?

Elizabeth are genul de zâmbet care îi face pe toţi cei din jur să surâdă şi ei, fără să-şi dea seama.

— Ah, ai fost acolo? întreabă Clark.

— Am făcut două cursuri de istorie a artei la UCLA, cu câţiva ani în urmă. La sfârşitul semestrului, m-am dus la Praga ca să văd nişte tablouri despre care citisem. Există atâta încărcătură istorică în acel loc, nu-i aşa? Am vrut să mă mut acolo.

— Pentru istorie?

— Am crescut dincolo de suburbiile Indianapolisului, spune Elizabeth. Am locuit într-un cartier în care cele mai vechi clădiri aveau cincizeci sau şaizeci de ani. Gândul de a locui într-un loc care are o istorie este atrăgător, nu credeţi?

— Deci, în seara asta, rosteşte Heller, dacă nu mă înşel, este aniversarea nunţii?

— Sigur că este, spune Arthur, iar paharele se ridică. Trei ani.

Zâmbetul lui trece pe lângă urechea stângă a Mirandei. Ea se uită peste umăr, iar când îşi întoarce privirea, el se uită deja în altă parte.

— Cum v-aţi cunoscut? întreabă soţia lui Heller.

Treaba la Hollywood, şi-a dat de mult seama Miranda, este că aproape toată lumea e ca Thea, fosta ei colegă de la Neptune Logistics, adică aproape toată lumea poartă hainele care trebuie, are coafura care trebuie, are totul aşa cum trebuie, în vreme ce Miranda se agită în urma lor, într-o ţinută nepotrivită şi cu părul zburlit.

— O, mă tem că nu este cea mai interesantă poveste „cum ne-am întâlnit?”

În vocea lui Arthur există o uşoară încordare.

— Cred că poveştile „cum ne-am întâlnit?” sunt mereu

interesante, zice Elizabeth.

— Ai mult mai multă răbdare decât mine, spune Clark.

— Nu ştiu dacă „interesante” este cuvântul corect, zice soţia lui Heller. Dar au categoric o anumită dulceaţă – mă refer la acele poveşti.

— Nu, doar că, dacă totul se întâmplă cu un motiv, insistă Elizabeth, aşa cum cred eu că se întâmplă, atunci când aud cum doi oameni au ajuns împreună, este ca şi cum mi s-ar fi relevat o parte din plan.

În tăcerea care urmează acestei declaraţii, un ospătar umple din nou paharul de vin al Mirandei.

— Suntem de pe aceeaşi insulă, rosteşte Miranda.

— O, acea insulă despre care ne-ai povestit, îi zice o femeie de la studio lui Arthur. Cea cu ferigi!

— Deci, sunteţi de pe aceeaşi insulă, şi? Şi? intervine Heller uitându-se la Arthur.

Nu toată lumea ascultă. Există golfuleţe şi contracurenţi în conversaţia din jurul mesei. Bronzul lui Heller este portocaliu. Există zvonuri cum că nu doarme noaptea. De cealaltă parte a uşilor de sticlă, Luli îşi schimbă poziţia să vadă mai bine căpşuna căzută.

— Scuzaţi-mă un moment, rosteşte Miranda. Mă duc să las câinele afară. Arthur spune povestea mult mai bine decât mine.

Evadează în camera cu perete de sticlă, apoi, prin alte uşi franţuzeşti, iese pe peluza din spate. Libertate! Afară, noaptea tăcută. Luli se freacă de gleznele ei şi se topeşte în întuneric. Curtea din spate nu e mare, proprietatea lor fiind terasată pe panta unui deal, frunzele adunându-se pe o mică peluză. Grădinarul a venit astăzi ca să facă pregătirile pentru petrecere, iar în aer pluteşte miros de pământ umed şi de iarbă proaspăt tăiată. Se întoarce spre sufragerie ştiind că ei n-o pot vedea prin propriile reflexii în sticlă. A lăsat deschise ambele perechi de uşi, oarecum şi pentru a auzi conversaţia, iar acum vocea lui Arthur ajunge în curte.

— Deci, cina merge bine, apoi, seara următoare, spune el, mă aflu în camera mea de la hotelul Le Germain, după douăsprezece ore de filmare, aşteptând-o pe Miranda pentru a o scoate din nou la cină, a doua seară la rând, zăcând ca într-o semicomă în faţa televizorului, când se aude o bătaie la uşă şi – voilà! Iat-o din nou, dar de data asta? E o mică diferenţă.

Face o pauză pentru efect.

Ea o poate vedea din nou pe Luli urmărind un miros misterios în capătul îndepărtat al peluzei.

— De data asta, să fiu al naibii dacă fata nu şi-a adus cu ea bunurile pământeşti.

Râsete. Povestea este amuzantă aşa cum o spune el. Ea apare în pragul camerei lui de hotel cu două valize, după ce a străbătut holul de la intrare cu atâta hotărâre, încât nimeni nu şi-ar fi închipuit că nu e oaspete acolo. (Cel mai bun sfat pe care mama ei i l-a dat vreodată: „Păşeşte ca şi cum locul acela îţi aparţine.”) Ea îi zice ceva vag lui Arthur, cum că se mută şi ea la un hotel, aşa că poate nu l-ar deranja dacă îşi lasă valizele aici cât iau cina, însă el este deja îndrăgostit şi o sărută, o bagă în pat şi nu mai părăsesc hotelul în noaptea aceea, o invită să stea câteva zile şi ea nu se mai mută nicăieri, iar acum, iată-ne în Los Angeles.

El nu spune toată povestea. Nu spune mulţimii adunate în jurul mesei că, în dimineaţa următoare, când ea s-a întors în apartament ca să ia un tablou pe care îl dorea, o acuarelă lăsată pe planşetă, Pablo era treaz şi o aştepta beat şi plângăcios, iar ea se întorsese la hotel cu o vânătaie pe faţă. Arthur nu le spune că, în acea dimineaţă, a luat-o cu el la filmări şi a prezentat-o drept o verişoară de-a lui, că ea s-a învoit de la serviciu, pe motiv că e bolnavă, şi că a stat în rulota lui toată ziua, citind reviste şi încercând să nu se gândească la Pablo, în vreme ce Arthur venea şi pleca în costumul lui care includea o pelerină lungă din catifea roşie şi o coroană. Arăta magnific. Ori de câte ori s-a uitat la Miranda în ziua aceea, ea a simţit că o strânge ceva în piept.

După ce şi-a terminat treaba în seara aceea, i-a cerut unui şofer să-i ducă la un restaurant din centrul oraşului, unde s-a aşezat la masă vizavi de ea, arătând foarte banal cu o şapcă Toronto Blue Jays, iar ea s-a uitat la el şi s-a gândit că îl preferă cu coroană, dar, desigur, n-ar fi rostit niciodată asta cu voce tare. Trei ani şi jumătate mai târziu, în Hollywood Hills, ea stă în curte şi se întreabă dacă cineva de la masă a văzut poza care a apărut într-un tabloid, în dimineaţa următoare, făcută în timp ce părăseau restaurantul – Arthur, cu braţul pe după umerii ei, Miranda, cu ochelari fumurii, iar Arthur, orbit de bliţul care a ocolit-o milos, astfel că, în versiunea foto a acelui moment, vânătaia a fost ştearsă.

— Ce poveste minunată, zice cineva, iar Arthur este de acord. Arthur toarnă vin, ridică paharul şi toastează pentru ea: În

cinstea frumoasei şi strălucitei mele soţii!

Dar Miranda, privind de-afară, vede totul: felul în care Elizabeth încremeneşte şi îşi coboară privirea, felul în care Arthur le mulţumeşte tuturor că au răspuns invitaţiei, privindu-i pe toţi în ochi, mai puţin pe Elizabeth, care i-a atins uşor coapsa pe sub masă, iar acesta este momentul în care ea înţelege. Este prea târziu şi e prea târziu de ceva vreme. Trage sacadat aer în piept.

— Grozavă poveste, spune Heller. Unde *este* soţia aia a ta?

Oare ar fi posibil să dea ocol casei, să se furişeze pe uşa din faţă şi să urce neobservată în studioul ei şi să-i dea un mesaj lui Arthur cum că o doare capul? Se îndepărtează de geam, ducându-se spre mijlocul curţii, unde umbrele sunt cele mai adânci. De aici, petrecerea arată ca o dioramă: pereţi albi, lumină aurie şi oameni fermecători. Se întoarce ca să se uite la Luli – căţeluşa adulmecă prin iarbă, încântată de un miros de la baza unei tufe de azalee –, acesta fiind momentul când aude uşile de sticlă închizându-se în spatele ei. Clark a ieşit să fumeze. Planul ei, dacă cineva venea aici, era să pretindă că îşi caută căţeluşa, dar el nu o întreabă nimic. Îşi loveşte uşor pachetul de ţigări de palmă şi, fără să spună nimic, i-l întinde cu o ţigară ieşită în afară.

Ea păşeşte prin iarbă şi o ia, se apleacă atunci când el aprinde bricheta şi priveşte petrecerea, în vreme ce trage fumul în piept. Arthur râde. Mâna lui se abate pe încheietura lui Elizabeth şi zăboveşte acolo o clipă, înainte de a-i umple din nou paharul cu vin. De ce stă Elizabeth lângă el? Cum de sunt atât de indiscreţi?

— Nu este o privelişte frumoasă, nu?

Ea e gândeşte să nege, dar ceva din vocea lui Clark o opreşte. Oare toată lumea ştie deja?

— Ce vrei să zici? întreabă ea, dar vocea îi tremură.

El o priveşte şi se întoarce cu spatele la scena din casă, iar după o clipă şi ea face la fel. Nu are nimic de câştigat uitându-se la acel eşec.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticos faţă de oaspeţii tăi.

— Tesch? Te rog, nu fi politicos cu ea ca să-mi faci mie pe plac. Este cea mai arogantă femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

— Eu am întâlnit şi mai rele.

Ea nu fumase de ceva vreme, izbutind să se convingă singură că fumatul este dezgustător, dar e o plăcere – de fapt, o plăcere mai mare decât îşi amintea. Lumina şi licărul în întuneric când

trage fumul în piept. Hollywoodul îi place cel mai mult noaptea, când este linişte, când e tot doar frunze şi umbre întunecate, şi flori care înfloresc noaptea, iar contururile se îmblânzesc şi străzile uşor luminate şerpuiesc pe dealuri. Luli mişună pe lângă ei, adulmecând prin iarbă. Sunt stele în noaptea asta, câteva, deşi cele mai multe nu se văd din cauza pâclei uşoare care învăluie oraşul.

— Noroc, dragă, rosteşte Clark încet. Şi-a terminat ţigara. Când ea se întoarce, el deja se alătură din nou petrecerii, reluându-şi locul la masă. O, îşi caută căţeluşa, îl aude ea răspunzând la o întrebare. Cred că se va întoarce din clipă în clipă.

Dr. Eleven are un pomeranian. Nu îşi dăduse seama de asta înainte, dar este foarte firesc. El are puţini prieteni, iar fără un căţel, ar fi prea singur. În noaptea aceea, în biroul ei, desenează o scenă: dr. Eleven stă pe o stâncă, o siluetă subţire, cu o pălărie trasă pe ochi, cercetând marea agitată, iar un căţeluş alb stă alături de el în bătaia vântului. Abia după ce câinele este desenat pe jumătate, ea îşi dă seama că i-a dăruit doctorului Eleven o clonă a lui Luli. Turbine eoliene se rotesc la orizont. Luli a doctorului Eleven priveşte marea. Luli a Mirandei doarme pe o pernă la picioarele ei, zvâcnind într-un vis canin.

Fereastra biroului Mirandei dă spre curtea laterală unde pajiştea terasată coboară spre o piscină. Lângă piscină se află un felinar din anii ’50, o semilună în vârful unui înalt stâlp negru pus astfel încât în permanenţă exista o lună reflectată în apă. Felinarul este lucrul care îi place cel mai mult la această casă, cu toate că uneori se întreabă care este motivul existenţei sale. O divă care a insistat să aibă lumina lunii în permanenţă? Un burlac care spera să impresioneze tinere starlete? În cele mai multe nopţi există o perioadă scurtă când cele două luni plutesc una lângă alta pe suprafaţa apei. Luna falsă, care are avantajul de a fi mai aproape şi neestompată de smog, este aproape întotdeauna mai strălucitoare decât cea reală.

La ora trei dimineaţa, Miranda părăseşte planşeta de lucru şi coboară în bucătărie ca să-şi ia o a doua cană cu ceai. Toţi oaspeţii au plecat, cu excepţia unuia. La sfârşitul petrecerii, toată lumea era beată, dar toţi s-au urcat în maşini scumpe, mai puţin Elizabeth Colton, care a băut în tăcere, hotărâtă, aparent fără nicio plăcere, până când a leşinat pe o canapea din sufragerie.

Clark i-a desprins paharul de vin din mână, Arthur a scos cheile maşinii din geanta lui Elizabeth şi le-a lăsat să cadă într-o vază opacă de pe poliţa de deasupra şemineului. Miranda a acoperit-o cu o pătură şi i-a lăsat un pahar cu apă alături.

— Cred că ar trebui să vorbim, i-a spus Miranda lui Arthur după plecarea ultimului oaspete, cu excepţia lui Elizabeth, însă el a refuzat-o cu o fluturare a mâinii şi s-a îndreptat nesigur pe picioare în direcţia dormitorului, mormăind în timp ce urca scările ceva despre faptul că vor vorbi dimineaţă.

Casa este tăcută acum, iar ea se simte ca o străină aici.

— Viaţa asta nu ne-a aparţinut niciodată, îi şopteşte ea căţeluşei care a urmat-o din cameră în cameră, iar Luli dă din coadă şi se uită la Miranda cu ochii ei căprui şi umezi. Noi am împrumutat-o doar.

În sufragerie, Elizabeth Colton încă zace inconştientă. Deşi beată moartă, este o apariţie în lumina lămpii. În bucătărie, patru fotografii se află pe tejghea. Miranda le studiază, în vreme ce apa fierbe, şi recunoaşte versiunile oarecum mai tinere şi mai visătoare a patru dintre ospătarii de la petrecere. În camera cu perete de sticlă, îşi pune o pereche de şlapi şi iese în aerul răcoros al nopţii. Cu ceaiul în mână, se aşază o vreme lângă piscină, cu Luli alături, şi loveşte cu picioarele prin apă ca să vadă reflexia lunii unduindu-se şi spărgându-se.

Din stradă se aude un zgomot, portiera unei maşini închizându-se.

— Stai! îi spune ea lui Luli, care şade lângă piscină şi priveşte cum Miranda deschide poarta spre aleea din faţă, unde maşina decapotabilă a lui Elizabeth este parcată, neagră şi strălucitoare.

Trecând pe lângă ea, Miranda îşi plimbă vârfurile degetelor pe laterala ei, culegând un strat fin de praf. Felinarul aflat la capătul aleii este înconjurat de un roi de fluturi de noapte care se agită nebuneşte. Două maşini sunt parcate pe stradă. Un bărbat stă sprijinit de una din ele, fumând o ţigară. În cealaltă maşină, un bărbat doarme pe scaunul şoferului. Îi recunoaşte fiindcă amândoi îi urmăresc pe ea şi pe Arthur mult mai mult decât ceilalţi.

— Bună! rosteşte omul cu ţigara şi întinde mâna spre aparatul de fotografiat.

E cam de vârsta ei, are perciuni şi păr negru, care îi cade în ochi.

— N-o face, rosteşte ea cu asprime, iar el ezită.

— De ce ai ieşit atât de târziu?
— Ai de gând să-mi faci o poză?
El lasă camera în jos.
— Mulţumesc, spune ea. Ca să-ţi răspund la întrebare, am ieşit să văd dacă nu cumva ai o ţigară în plus.
— De unde ai ştiut că s-ar putea să am?
— Pentru că fumezi în faţa casei mele, în fiecare noapte.
— Şase nopţi pe săptămână, zice el. În nopţile de luni, îmi iau liber.
— Cum te cheamă?
— Jeevan Chaudhary.
— Deci, ai o ţigară pentru mine, Jeevan.
— Sigur. Poftim. Nu ştiam că fumezi.
— Tocmai m-am apucat din nou. Un foc?
— Deci, rosteşte el după ce-i aprinde ţigara, aceasta e prima.
Ea îl ignoră, ridicându-şi privirea spre casă.
— E frumoasă de-aici, nu-i aşa?
— Da, spune el. Aveţi o casă frumoasă.
A fost sarcasm. Nu e sigură. Casa i s-a părut frumoasă întotdeauna, dar acum, ştiind că pleacă, are impresia că este şi mai frumoasă. E modestă după standardele oamenilor ale căror nume apar deasupra titlurilor filmelor în care joacă, însă este mai extravagantă decât orice îşi imaginase vreodată pentru ea. „În toată viaţa mea nu va mai exista o casă ca asta."
— Ai idee cât e ceasul? întreabă el.
— Nu ştiu, în jur de trei? Mai curând, trei jumate?
— De ce maşina lui Elizabeth Colton mai este parcată pe alee? întreabă el.
— Pentru că e o alcoolică înrăită, zice Miranda.
Ochii lui se lărgesc.
— Serios?
— E prea beată ca să conducă. N-ai auzit asta de la mine.
— Sigur. Nu. Mulţumesc.
— Cu plăcere. Voi trăiţi pentru astfel de bârfe, nu-i aşa?
— Nu, zice el. Eu trăiesc *din* astfel de bârfe, de fapt. Adică din asta îmi plătesc chiria. *Pentru ce* trăiesc este cu totul altceva.
— Pentru ce trăieşti?
— Pentru adevăr şi frumuseţe, spune el impasibil.
— Îţi place slujba ta?
— N-o urăsc.
Ea este primejdios de aproape de a izbucni în lacrimi.

— Deci, îţi face plăcere să-i urmăreşti pe oameni?

El râde.

— Să zicem că se potriveşte cu ceea ce înţeleg eu prin muncă.

— Nu pricep.

— Fireşte că nu. Nu trebuie să munceşti pentru a-ţi asigura existenţa.

— Fii serios, rosteşte Miranda, am muncit toată viaţa mea. Am muncit în toată perioada cât am fost la şcoală. Aceşti ultimi ani sunt o anomalie.

Totuşi, în timp ce spune asta, nu se poate abţine să nu se gândească la Pablo. A trăit pe seama lui zece luni, până a devenit clar că rămâneau fără bani înainte de a vinde un alt tablou. Decide că, în următoarea versiune a vieţii ei, va fi complet independentă.

— Las-o baltă.

— Nu, serios, sunt curioasă. Ce înţelegi tu prin muncă?

— Munca înseamnă luptă.

— Deci, ai urât toate slujbele pe care le-ai avut? Asta spui?

Jeevan ridică din umeri. Distras, priveşte ceva de pe ecranul telefonului, chipul fiindu-i luminat în albastrul acestuia. Miranda îşi îndreaptă din nou atenţia spre casă. Are senzaţia că se află într-un vis care se va termina din clipă-n clipă, numai că nu e sigură dacă se străduieşte să se trezească sau să doarmă în continuare. Maşina lui Elizabeth este toată numai curbe prelungi şi fâşii de lumină reflectată. Miranda se gândeşte la locurile unde s-ar putea duce acum, că partea cu Los Angelesul s-a încheiat, iar ceea ce o surprinde e că primul loc care îi vine în minte este Neptune Logistics. Îi este dor de ordinea acelui loc, de flexibilitatea totală a slujbei ei de acolo, de aerul răcoros al birourilor lui Leon Prevant, de calmul lacului.

— Hei! strigă Jeevan brusc, şi exact în timp ce Miranda se răsuceşte, cu ţigara la jumătatea drumului spre gură, bliţul aparatului foto o ia prin surprindere.

Alte cinci fulgerări ale bliţului, în succesiune rapidă, iar ea se îndepărtează repede de el, tastează codul de acces şi intră pe poarta laterală, arsura primului fulger de lumină încă tulburându-i vederea. Cum de putuse să lase garda jos? Cum de fusese atât de proastă?

Dimineaţă, fotografia ei o să apară pe un site de bârfe: „Necazuri în paradis? Printre zvonurile despre infidelitatea lui

Arthur, Miranda rătăceşte pe străzile Hollywoodului la ora patru, plângând şi fumând.” Şi fotografia, fotografia: Miranda, singură la orele mici ale dimineţii, cu lacrimi evidente în ochi, palidă în lumina bliţului, cu părul zburlit şi o ţigară între degete, cu buzele întredeschise şi o bretea a sutienului iţindu-se de sub rochia care îi alunecase pe umăr.

Dar, întâi, trebuie să facă faţă restului nopţii. Miranda închide poarta şi stă vreme îndelungată pe o bancă de piatră de lângă piscină, tremurând. Luli sare pe bancă şi se aşază lângă ea. În cele din urmă, Miranda îşi şterge ochii, apoi se întorc împreună în casă, unde Elizabeth încă doarme, şi urcă la etaj, unde Miranda se opreşte şi ascultă la uşa dormitorului. Arthur sforăie. Ea deschide uşa de la biroul lui, care se află vizavi de al ei şi în care menajera are voie să intre. Biroul lui Arthur este dureros de ordonat. Patru teancuri de scenarii pe biroul confecţionat din sticlă şi oţel. Un scaun ergonomic, o veioză elegantă. Alături de veioză, o cutie plată, din piele, cu un sertăraş care se deschide trăgând de un şnur. Îl deschide şi găseşte ce căuta, un blocnotes galben pe care ea l-a văzut scriind, însă, în noaptea asta, nu conţine decât un fragment neterminat din ultima scrisoare a lui Arthur către prietena lui din copilărie:

„Dragă V, Sunt zile ciudate. Am sentimentul că viaţa cuiva seamănă cu un film. Mă gândesc mult la viitor. Am aşa o…”

Nimic altceva. „Ai aşa o ce, Arthur? Ţi-a sunat telefonul în mijlocul propoziţiei?” În partea de sus a paginii se află data de ieri. Pune blocnotesul înapoi, exact aşa cum l-a găsit, şi se foloseşte de poala rochiei pentru a şterge amprenta unui deget lăsată pe birou. Privirea ei cade pe cadoul adus de Clark aseară, un prespapier din sticlă în care se află nori.

Când îl ia, constată că este o greutate plăcută în palmă. Este ca şi cum s-ar uita într-o furtună. În timp ce stinge lumina, îşi spune că ia prespapierul în biroul ei doar pentru a-l desena, dar ştie că o să-l păstreze pentru totdeauna.

Când se întoarce în biroul ei, aproape că mijesc zorii. Dr. Eleven, peisajul, câinele, o casetă de text pentru monologul interior al doctorului Eleven, de-a lungul părţii inferioare: „După moartea lui Lonagan, toată viaţa mi se pare ciudată. Am devenit un străin chiar şi faţă de mine.” Şterge şi scrie din nou: „După moartea lui Lonagan, m-am simţit ca un străin.” Sentimentul pare în regulă, dar cumva nu se potriveşte acestei imagini.

Trebuie să mai existe una înainte de asta, detaliul unui bilet lăsat pe trupul căpitanului Lonagan de către un asasin din Undersea: „Nu am fost făcuţi pentru această lume. Lăsaţi-ne să ne întoarcem acasă.”

În următoarea imagine, dr. Eleven ţine biletul în mână, în vreme ce stă pe stânca înclinată spre mare, cu căţeluşul aflat lângă cizmele sale. Gândurile lui:

„Prima propoziţie din biletul asasinului pare adevărată: nu am fost făcuţi pentru această lume. M-am întors în oraşul meu, la viaţa mea distrusă şi la casa mea stricată, la singurătatea mea, şi am încercat să uit dulceaţa vieţii pe Pământ.”

Prea lung şi melodramatic. Şterge şi scrie cu un creion moale: „Am stat şi am privit casa mea stricată şi am încercat să uit dulceaţa vieţii pe Pământ.”

Un zgomot în spatele ei. Elizabeth Colton se sprijină de tocul uşii, ţinând un pahar de apă cu ambele mâini.

— Îmi pare rău, spune ea. N-am vrut să te deranjez. Am văzut că lumina era aprinsă aici.

— Intră.

Miranda e surprinsă să-şi dea seama că, mai mult decât orice, este curioasă. O amintire a primei nopţi petrecute la hotelul Le Germain din Toronto, zăcând alături de Arthur, conştientizarea unui început. Iar acum, iată sfârşitul stând în pragul uşii, o femeie pe jumătate beată, cu picioarele ca nişte fuse în blugii săi mulaţi, ciufulită şi răvăşită – cu pete de rimel sub ochi, cu luciu de transpiraţie sub nas dar tot frumoasă, tot unul dintre cele mai frumoase exemplare de soiul ei din Los Angeles, *aparţinând* Los Angelesului într-un mod în care Miranda ştie că nu va aparţine niciodată, indiferent cât de mult ar sta aici sau oricât de mult s-ar strădui. Elizabeth face un pas şi, pe neaşteptate, se prăbuşeşte pe podea. Dar, ca un mic miracol, reuşeşte să nu verse apa.

— Îmi pare rău, spune ea, sunt puţin cam nesigură.

— Nu suntem cu toţii? zice Miranda, dar, aşa cum se întâmplă de obicei când încearcă să spună ceva amuzant, audienţa ei pare să nu înţeleagă gluma.

Elizabeth şi căţeluşa o privesc fix.

— Te rog, nu plânge, îi zice ea lui Elizabeth, ai cărei ochi strălucesc. Serios, nu. E prea mult.

— Îmi pare rău, rosteşte Elizabeth pentru a treia oară.

Acea iritantă voce mică. „Pare o cu totul altă persoană când

se află în faţa camerei de filmat.”

— Încetează să-ţi ceri scuze.

Elizabeth clipeşte.

— Lucrezi la proiectul tău secret.

Priveşte prin cameră. Rămâne tăcută, iar după un moment, Miranda cedează curiozităţii şi se aşază pe duşumea alături de Elizabeth ca să vadă camera din perspectiva ei. Tablourile şi desenele sunt prinse pe pereţi. Notiţe despre structură şi cronologie acoperă o tablă masivă. Patru planuri ale povestirii sunt lipite de pervazul ferestrei.

— Ce se întâmplă mai departe? întreabă Miranda.

Îi este mai uşor să-i vorbească lui Elizabeth stând alături de ea, fără a trebui s-o privească.

— Nu ştiu.

— Ba ştii.

— Aş vrea să-ţi pot spune cât de rău îmi pare, zice Elizabeth. dar mi-ai spus să nu-mi mai cer scuze.

— Ceea ce ai făcut e cumplit.

— Nu cred că sunt o persoană cumplită, zice Elizabeth.

— Nimeni nu crede vreodată că e cumplit, nici chiar cei care chiar sunt. Este un fel de mecanism de supravieţuire.

— Cred că asta se întâmplă pentru că trebuia să se întâmple.

Vocea lui Elizabeth e foarte moale.

— Aş prefera să nu cred că urmez un scenariu, spune Miranda, dar este obosită, în cuvintele ei nu există nicio înţepătură, e trecut de patru dimineaţa şi este prea târziu în toate sensurile.

Elizabeth nu zice nimic, doar îşi strânge genunchii la piept şi suspină.

Peste trei luni, Miranda şi Arthur vor sta într-o sală de conferinţe, alături de avocaţii lor, pentru a stabili termenii finali ai acordului de divorţ, în vreme ce paparazzii vor fuma pe trotuar, iar Elizabeth împachetează ca să se mute în casa cu felinar cu semilună lângă piscină. Peste patru luni, Miranda se va întoarce în Toronto, divorţată la 27 de ani, studiind pentru a-şi lua o diplomă în comerţ, cheltuindu-şi pensia alimentară pe haine scumpe şi consultaţii cu stiliştii, deoarece a ajuns să înţeleagă că hainele sunt o armură; îl va suna pe Leon Prevant ca să-l roage s-o angajeze, iar o săptămână mai târziu se va întoarce la Neptune Logistics, de data asta într-un post mai interesant, fiindu-i subordonată lui Leon la Departamentul relaţii

cu clienţii, cunoscând o ascensiune rapidă în cadrul companiei, până când, după patru sau cinci ani, va ajunge să călătorească permanent printr-o duzină de ţări şi să locuiască mai mult prin hoteluri, o perioadă în care trăieşte o viaţă pe care o consideră că înseamnă libertate şi în care se culcă ocazional cu vecinul de la parter, dar refuză a se întâlni cu cineva. Şopteşte „Nu regret nimic” în oglinzile a sute de hoteluri de la Londra la Singapore, iar dimineaţa se îmbracă în haine care o fac invincibilă, o viaţă în care momentele de pustietate în suflet şi de dezamăgire sunt minime, în care, pe la 35 de ani, se simte competentă şi, în sfârşit, mai în largul ei în lume, studiind limbi străine în sălile de aşteptare de la clasa întâi şi călătorind în fotolii confortabile peste oceane, întâlnindu-se cu clienţi şi trăindu-şi slujba, respirându-şi slujba până nu mai este sigură unde se termină ea şi unde începe slujba ei, aproape mereu iubindu-şi viaţa, dar adesea e singură, iar noaptea, în camerele de hotel, desenează povestirile Staţiei Eleven.

Dar înainte există acest moment, această cameră luminată de veioză: Miranda stă pe duşumea alături de Elizabeth, a cărei respiraţie miroase rău a vin, şi se lasă pe spate până când se sprijină de duritatea liniştitoare a cadrului uşii. Elizabeth, care plânge puţin, îşi muşcă buzele, şi amândouă se uită la desenele şi la tablourile agăţate pe toţi pereţii. Căţeluşa devine atentă şi priveşte fereastra de care s-a lovit un fluture de noapte, iar pentru o clipă totul rămâne nemişcat. Staţia Eleven este pretutindeni în jurul lor.

16

O transcriere a unui interviu realizat de François Diallo, bibliotecar al oraşului New Petoskey, editor şi redactor al *New Petoskey News,* la 26 de ani după ultimul dineu dat de Miranda şi Arthur în Los Angeles şi la 15 ani după apariţia gripei georgiene:

FRANÇOIS DIALLO: Mulţumesc că ţi-ai găsit răgaz să stai de vorbă cu mine, astăzi.

KIRSTEN RAYMONDE: Cu plăcere. Ce scrii?

DIALLO: Este sistemul meu de stenografiere. Eu l-am inventat.

RAYMONDE: Este mai rapid?

DIALLO: Mult mai rapid. Pot să scriu un interviu în timp real, apoi să-l transcriu. Acum, apreciez că stai de vorbă cu mine în după-amiaza aceasta. După cum ţi-am spus ieri, tocmai am început să fac un ziar şi am luat interviuri tuturor celor care au trecut prin New Petoskey.

RAYMONDE: Nu sunt sigură că am prea multe veşti să-ţi dau.

DIALLO: Dacă ai povesti despre oraşele prin care aţi trecut, asta ar însemna ştiri pentru noi. Lumea a devenit atât de locală, nu-i aşa? Auzim poveşti de la negustori, desigur, dar majoritatea oamenilor nu-şi mai părăsesc oraşele. Cred că cititorii mei vor fi interesaţi să afle ce au de spus oamenii care, după colaps, au umblat prin alte locuri.

RAYMONDE: Bine.

DIALLO: Mai mult decât atât, publicarea unui ziar a reprezentat un proiect revigorant, dar m-am gândit că n-are rost să mă limitez la un ziar. De ce să nu creez o istorie orală a vremurilor pe care le trăim şi o istorie orală a colapsului? Cu permisiunea ta, voi publica fragmente din acest interviu în următoarea ediţie, dar voi păstra întregul interviu pentru arhiva mea.

RAYMONDE: În regulă. Este un proiect interesant. Ştiu că ideea este să-mi iei tu un interviu, dar aş putea să-ţi pun o întrebare mai întâi?

DIALLO: Desigur.

RAYMONDE: Ai fost bibliotecar mult timp…

DIALLO: Din Anul 4.

RAYMONDE: Acele comicsuri pe care tocmai ţi le-am arătat, cele cu staţia spaţială. Le-ai mai văzut vreodată sau altele din

această serie?

DIALLO: Nu, niciodată, nu fac parte din nicio serie pe care am întâlnit-o. Ai spus că ţi le-a dăruit cineva?

RAYMONDE: Arthur Leander mi le-a dat. Actorul despre care ţi-am povestit.

17

Cu un an înainte de gripa georgiană, Arthur şi Clark s-au întâlnit la cină, în Londra. Arthur era în trecere prin oraş, în drum spre Paris, într-un moment când Clark se întâmpla să-şi viziteze părinţii, aşa că au stabilit să ia cina într-un colţişor al oraşului pe care Clark nu-l cunoştea foarte bine. Plecase mai devreme de-acasă, dar, la ieşirea din staţia de metrou, avu o viziune a telefonului său zăcând acolo unde îl lăsase, pe bufetul din bucătăria părinţilor lui, cu o aplicaţie de hărţi deschisă pe ecran. Lui Clark îi plăcea să creadă că el cunoştea Londra, însă adevărul era că îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult în New York, în siguranţă cu simplista reţea pentru idioţi a străzilor din Manhattan, iar în această seară anume, încrengătura de străzi londoneze i se părea de nedescâlcit. Strada lăturalnică pe care o căuta refuză să se materializeze, iar el se pomeni rătăcind, întârziind tot mai mult, furios şi ruşinat, luând-o înapoi pe drumul pe care venise şi cotind în alte direcţii. Când începu să plouă, opri un taxi.

— Cele mai uşor câştigate două lire din viaţa mea, spuse taximetristul când Clark îi zise adresa.

Taximetristul viră de două ori la stânga, într-o succesiune rapidă, şi ajunseră în faţa unui restaurant de pe o străduţă lăturalnică despre care Clark ar fi putut jura că nu se aflase în acel loc, cu zece minute în urmă, când trecuse pe-acolo.

— Fireşte, rosti taximetristul, nu ştii unde te duci decât dacă ştii unde te duci.

Când Clark intră, Arthur îl aştepta în lumina unui bec dintr-un şir de becuri, într-un separeu din spate. Fusese o vreme când Arthur n-ar fi intrat în sala mare a unui restaurant, lungi perioade când singurul mod de a mânca fără să fie deranjat presupunea să stea cu spatele la sală şi să spere că nimeni nu-i va recunoaşte umerii gârboviţi şi frizura scumpă, dar acum, îşi dădu Clark seama, Arthur dorea să fie văzut.

— Doctore Thompson, spuse Arthur.

— Domnule Leander.

Descumpănirea de a vedea un contemporan în declin, amintirea unui chip mai tânăr spulberându-se în faţa realităţii fălcilor căzute, a pungilor de sub ochi, a ridurilor neaşteptate,

apoi cumplita conştientizare a faptului că probabil arăţi la fel de îmbătrânit. „Îţi aminteşti când eram tineri şi superbi? vru Clark să întrebe. Îţi aminteşti când nimic nu părea să aibă limite? Îţi aminteşti când părea imposibil ca tu să ajungi faimos, iar eu să-mi iau doctoratul?” Dar, în loc de toate astea, îi ură prietenului său la mulţi ani.

— Ţi-ai amintit.

— Desigur, spuse Clark. Există un lucru care îmi place la zilele de naştere – nu se schimbă. Au acelaşi loc în calendar, an după an.

— Dar anii trec tot mai repede, ai observat?

Comandară băuturi şi aperitive, dar, în timp ce vorbeau, Clark se întreba dacă Arthur observase că un cuplu de la o masă alăturată se uita la el şi şuşotea. Şi chiar dacă observase, nu părea să-l deranjeze deloc, în timp ce pe Clark acea atenţie îl făcea nervos.

— Pleci la Paris mâine? întrebă Clark între primul martini şi aperitive.

— Îmi vizitez fiul. Săptămâna asta, Elizabeth e cu el în vacanţă acolo. A fost un an cumplit, Clark.

— Ştiu, zise Clark. Îmi pare rău.

Cea de-a treia soţie a lui Arthur îi dăduse recent actele de divorţ, iar predecesoarea ei îl dusese pe fiul lor la Ierusalim.

— De ce Israel? rosti Arthur nefericit. Partea asta n-o înţeleg. Dintre toate locurile din lume.

— Nu s-a specializat în istorie la facultate? Poate că asta îi place, toată istoria locului.

— Cred că o să iau raţă, spuse Arthur, iar asta fu ultima dată când vorbiră despre Elizabeth, de fapt ultima oară când vorbiră despre ceva serios.

— Am fost indecent de norocos, zise Arthur mai târziu în seara aceea, la al patrulea lui martini.

Era o replică pe care o folosise mult în ultima vreme. Pe Clark nu l-ar fi deranjat dacă nu l-ar fi văzut pe Arthur folosind-o în emisiunea *Entertainment Weekly,* cu o lună sau două în urmă. Restaurantul era unul dintre acele locuri spaţioase, slab luminate, care păreau să se scufunde în umbre la margini, iar undeva pe la mijloc, unde nu se vedea clar, Clark zări un punct de lumină verde, ceea ce însemna că cineva îl înregistra pe Arthur cu un telefon mobil. Clark simţi că devine tot mai rigid. Era conştient de şoaptele care se intensificaseră, de privirile de

la celelalte mese. Arthur vorbea despre susţinerea unei afaceri, ceva cu ceasuri bărbăteşti, gesticulând degajat. Spunea o poveste însufleţită despre întâlnirea cu nişte directori care se ocupau de ceasuri, o neînţelegere amuzantă din sala de consiliu. Juca teatru. Clark crezuse că se întâlneşte cu vechiul lui prieten pentru a lua cina, însă Arthur nu lua cina cu un prieten, îşi dădu seama Clark, Arthur lua cina cu public. Simţi că i se face greaţă de dezgust. Când plecă, la scurt timp după aceea, se pomeni rătăcind pe străzi, deşi ştia deja cum să se întoarcă la staţia de metrou. Ploaie rece, trotuar strălucind, foşnet de anvelope pe strada udă. Gândindu-se la cumplita prăpastie dintre 18 şi 50 de ani.

18

DIALLO: O să te întreb imediat mai multe despre Arthur Leander şi comicsuri. Ţi-aş putea pune nişte întrebări despre viaţa ta, mai întâi?

RAYMONDE: Mă cunoşti, François. Venim în acest oraş de ani de zile.

DIALLO: Da, da, desigur, dar se poate ca unii dintre cititori să nu te cunoască sau să nu ştie de Simfonie. Dau exemplare ale ziarului negustorilor, rugându-i să le distribuie pe traseele lor. Tu joci de când erai foarte tânără, nu-i aşa?

RAYMONDE: Foarte tânără. La trei ani, am jucat într-o reclamă. Îţi aminteşti de reclame?

DIALLO: Din păcate, da. La ce făceai reclamă?

RAYMONDE: Nu-mi amintesc reclama în sine, dar fratele meu mi-a spus că era la biscuiţi din făină de maranta.

DIALLO: Mi-i amintesc. Ce a urmat după biscuiţi?

RAYMONDE: De fapt, nu-mi amintesc, dar fratele meu mi-a spus câte ceva. A zis că am făcut mai multe reclame, iar când aveam şase sau şapte ani, am avut un rolişor într-un serial... într-un serial de televiziune.

DIALLO: Îţi aminteşti cum se numea?

RAYMONDE: Aş vrea eu. Nu-mi amintesc nimic legat de el. Cred că ţi-am mai spus că am nişte probleme cu memoria. Nu-mi amintesc foarte multe lucruri de dinainte de colaps.

DIALLO: Nu este neobişnuit pentru cei care erau copii când s-a întâmplat. Dar Simfonia? Eşti cu ei de ceva vreme, nu?

RAYMONDE: De când aveam paisprezece ani.

DIALLO: Unde te-au găsit?

RAYMONDE: În Ohio. Oraşul unde eu şi fratele meu am ajuns după ce am plecat din Toronto, iar după moartea lui, am rămas singură acolo.

DIALLO: N-am ştiut că ei au ajuns atât de departe în Sud.

RAYMONDE: Au fost acolo doar o dată. A fost un experiment eşuat. Au vrut să-şi extindă teritoriul, aşa că, în primăvara aceea, au coborât pe malul râului Maumee, au trecut pe lângă ruinele oraşului Toledo, apoi pe malul râului Auglaize, până în Ohio, iar, în cele din urmă, au ajuns în oraşul unde locuiam eu.

DIALLO: De ce spui că a fost un experiment eşuat?

RAYMONDE: O să le fiu mereu recunoscătoare că au trecut prin oraşul meu, dar expediţia a fost un dezastru pentru ei. Până să ajungă în Ohio, un actor s-a îmbolnăvit pe drum şi a murit, o boală care semăna cu malaria, iar de trei ori s-a tras în ei în diverse locuri. Unul dintre flautişti a fost împuşcat şi aproape că a murit din pricina rănii. Ei… noi… Simfonia nu şi-a mai părăsit niciodată teritoriul obişnuit.

DIALLO: Se pare că este o viaţă foarte primejdioasă.

RAYMONDE: Nu, asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Acum, e mult mai puţin primejdioasă decât era.

DIALLO: Celelalte oraşe prin care treceţi sunt altfel decât ăsta?

RAYMONDE: Locurile în care ne întoarcem adesea sunt similare cu acesta. Prin alte locuri, treci o dată şi nu te mai întorci niciodată, pentru că îţi dai seama că e ceva foarte în neregulă cu ele. Toată lumea se teme sau se pare că unii oameni au suficientă mâncare, iar alţii mor de foame, sau vezi fetiţe de unsprezece ani însărcinate şi ştii că acolo nu există legi ori că se petrece ceva, că e vreun soi de cult. Există oraşe care sunt perfect rezonabile, cu sisteme raţionale de guvernare şi altele asemenea, dar revii doi ani mai târziu şi le vezi în dezordine. Toate oraşele au propriile tradiţii. Există oraşe ca acesta, unde oamenii sunt interesaţi de trecut, aveţi o bibliotecă…

DIALLO: Cu cât ştim mai multe despre lumea trecută, cu atât vom înţelege mai bine ce s-a întâmplat când s-a prăbuşit.

RAYMONDE: Dar toată lumea ştie ce s-a întâmplat. Noua tulpină de gripă porcină, apoi zborurile de la Moscova, acele avioane pline cu pacienţi zero…

DIALLO: Cu toate astea, eu cred că istoria trebuie înţeleasă.

RAYMONDE: Destul de corect. Unele oraşe, după cum spuneam, unele oraşe sunt la fel ca acesta, oamenii vor să vorbească despre ce s-a întâmplat, despre trecut. În alte oraşe, discuţiile despre trecut sunt descurajate. Odată, am fost într-un oraş unde copiii habar n-aveau că lumea fusese cândva altfel, deşi ai fi crezut că toate maşinile alea ruginite şi firele de telefonie ar fi trebui să-i pună pe gânduri. Unele oraşe sunt mai uşor de vizitat decât altele. Unele oraşe au primari aleşi sau sunt conduse de comitete alese. Uneori, un cult preia controlul, iar acele oraşe sunt cele mai primejdioase.

DIALLO: În ce sens?

RAYMONDE: În sensul că sunt imprevizibile. Nu te poţi

contrazice cu oamenii aceia pentru că trăiesc după o logică total diferită. De exemplu, ajungi într-un oraş unde toată lumea este îmbrăcată în alb. Îmi amintesc de un oraş pe care l-am vizitat o singură dată, chiar dincolo de graniţa teritoriului nostru obişnuit, la nord de Kincardine, iar cei de-acolo ziceau că au fost salvaţi de gripa georgiană şi că au supravieţuit colapsului pentru că sunt oameni superiori şi fără de păcat. Ce poţi să răspunzi la asta? Nu este logic. Nu-i poţi contrazice. Fie îţi aminteşti de familia ta, pe care ai pierdut-o, fie capeţi gânduri ucigaşe.

4
Nava spaţială

19

Uneori, cei din Simfonia Itinerantă gândeau că fac un lucru nobil. Existau momente în jurul focurilor de tabără când cineva spunea ceva revigorant despre importanţa artei, iar toată lumea adormea mai uşor în seara aceea. Alteori, părea o modalitate dificilă şi primejdioasă de a supravieţui şi care nu merita deloc, mai ales atunci când trebuiau să campeze între oraşe, când erau alungaţi cu focuri de armă din locuri ostile, atunci când călătoreau prin zăpadă sau ploaie în teritorii primejdioase, actorii şi muzicienii având arme de foc şi arbalete, caii scoţând nori groşi de aburi, atunci când le era frig şi se temeau, şi picioarele le erau ude. Sau atunci când, ca acum, căldura era copleşitoare, iulie apăsându-i, la fel şi pereţii albi ai pădurii de pe marginile drumului, mergând anevoie şi întrebându-se dacă nu cumva vreun profet dezechilibrat sau oamenii lui îi urmăreau, certându-se între ei pentru a uita de spaima cumplită.

— Tot ce spun, zise Dieter la douăsprezece ore după ce plecaseră din St. Deborah by the Water, este că sloganul de pe prima căruţă ar fi mult mai profund dacă nu l-am fi luat din *Star Trek.*

Mergea alături de Kirsten şi de August.

„Supravieţuirea nu este suficientă”: Kirsten îşi tatuase aceste cuvinte pe antebraţul stâng, la 15 ani, iar de atunci se certase cu Dieter aproape permanent în legătură cu ele. Dieter avea sentimente puternice împotriva tatuajelor. Spunea că, odată, văzuse un om murind din cauza unui tatuaj infectat. Kirsten mai avea şi două cuţite tatuate pe dosul încheieturii drepte, dar acestea îl deranjau mai puţin pe Dieter, fiind mai mici şi făcute pentru a marca anumite evenimente.

— Da, rosti Kirsten, cunosc opinia ta pe temă, dar rămâne replica mea favorită.

Îl considera pe Dieter unul dintre cei mai dragi prieteni. De-a lungul anilor, cearta legată de tatuaje îşi pierduse toţi spinii, devenind un soi de cameră familiară unde se întâlneau.

Era mijlocul dimineţii, soarele nu trecuse încă de vârfurile copacilor. Simfonia mersese aproape toată noaptea. Pe Kirsten o dureau picioarele şi simţea că delirează de epuizare. Se tot gândea că era ciudat că profetul avea un câine pe care îl chema

la fel ca pe cel din comicsurile ei. Nu mai auzise niciodată numele „Luli”, nici înainte, nici după.

— Vezi, asta ilustrează toată problema, spuse Dieter. Cea mai bună actriţă de Shakespeare din teritoriu, iar replica ei favorită este din *Star Trek.*

— Toată problema legată de ce?

Kirsten simţea că deja era posibil să viseze şi tânjea cu disperare să facă o baie rece.

— Probabil că este una dintre cele mai bune replici scrise vreodată pentru un serial de televiziune, zise August. Aţi văzut episodul respectiv?

— Nu pot spune că-mi aduc aminte, recunoscu Dieter. N-am fost niciodată un fan adevărat.

— Kirsten?

Kirsten ridică din umeri. Nu era sigură dacă îşi amintea ceva, orice, din *Star Trek* sau dacă era doar ce îi povestise August de atâtea ori, încât începuse să vadă scenele în minte.

— Să nu-mi spui că n-ai văzut niciodată *Star Trek: Vovager,* rosti August plin de speranţă. Episodul cu acei borgi rătăciţi şi Seven of Nine?

— Aminteşte-mi, zise Kirsten, iar el se lumină vizibil.

În vreme ce el vorbea, Kirsten îşi îngădui să-şi imagineze că îşi amintea. Un televizor într-o sufragerie, o navă înaintând prin întunericul tăcut al spaţiului, fratele ei privind alături de ea, părinţii lor – ce bine ar fi dacă şi-ar aminti chipurile lor – undeva pe-aproape.

La începutul după-amiezii, Simfonia se opri pentru a se odihni. Oare trimisese profetul oameni după ei sau li se îngăduise să plece? Dirijoarea trimise cercetaşi pe drum. Kirsten se urcase pe bancheta conducătorului celei de-a treia căruţe. Un bâzâit monoton al insectelor din pădure, cai obosiţi păscând la marginea drumului. Florile sălbatice care creşteau lângă drum erau abstracte din locul unde se afla ea, puncte roz, şi purpurii, şi albastre în iarbă.

Kirsten închise ochii. O amintire din fragedă copilărie, de dinainte de colaps: stând cu o prietenă pe o peluză, un joc în care închideau ochii, se concentrau din răsputeri şi încercau să ghicească fiecare gândurile celeilalte. Ea nu renunţase niciodată cu totul la ideea că, dacă ajungea suficient de departe cu gândurile ei, era posibil să găsească pe cineva aşteptând-o, că,

dacă doi oameni îşi îndreptau simultan gândurile unul spre celălalt, se puteau întâlni cumva la mijloc. „Charlie, unde eşti?” Ştia că efortul era prostesc. Deschise ochii. Drumul era tot gol în spatele lor. Olivia culegea flori.

— Puţin mai departe, spunea dirijoarea undeva jos, iar caii fură înhămaţi din nou, căruţele punându-se în mişcare, Simfonia mergând pe jos prin căldură, până când, câteva ore mai târziu, îşi instalară tabăra lângă marginea drumului, cei care îşi aminteau de lumea pierdută gândindu-se cu dor, chiar şi după atâţia ani, la aerul condiţionat.

— Ieşea, pur şi simplu, dintr-un orificiu de ventilare? întrebă Alexandra.

— Cred că da, spuse Kirsten. Sunt prea obosită pentru a putea gândi.

Din cele optsprezece ore de când plecaseră din St. Deborah by the Water, cu excepţia a cinci, merseseră întruna, noaptea şi dimineaţa, şi după-amiază, încercând să se distanţeze cât mai mult posibil de profet. Unii dintre ei încercară pe rând să doarmă în căruţele în mişcare, alţii merseră şi merseră până când gândurile li se stinseră unul după altul, ca nişte stele căzătoare, iar ei intrară într-o transă în care tot ce conta sau ce existase vreodată erau aceşti copaci, acest drum, ritmurile contra-punctate ale paşilor oamenilor şi ale copitelor cailor, lumina lunii transformându-se în întuneric, apoi, în dimineaţa de vară, căruţele unduindu-se ca nişte apariţii în aerul fierbinte, iar acum, membrii Simfoniei erau risipiţi ici şi colo la marginea drumului, într-o stare de semicolaps în vreme ce aşteptau să se pregătească cina. Jumătate din Simfonie formase perechi care se duseseră să vâneze iepuri. Focul pentru gătit trimitea o coloană de fum alb, un semnal pe cer.

— Aerul condiţionat ieşea din nişte orificii de ventilare, confirmă August. Apăsai un buton şi fasss! Aer rece. Am avut un aparat în dormitorul meu.

Kirsten şi August ridicau corturi, iar Alexandra, al cărei cort fusese deja montat, stătea întinsă pe spate şi privea cerul.

— O! rosti Alexandra. Deci exista electricitate sau gaze?

August se uită la tubă, care şedea în apropiere, ţinându-şi în braţe fiica pe jumătate adormită. Olivia anunţase că era prea obosită pentru a aştepta cina, aşa că el îi spuse o poveste ca să adoarmă, despre o sirenă, în vreme ce Lin înălţa cortul lor.

— Electricitate, zise tuba. Aparatele de aer condiţionat

funcţionau cu electricitate. Îşi înclină gâtul pentru a vedea chipul fiicei sale. A adormit?

— Cred că da, spuse Kirsten.

În acel moment, auzi exclamaţia din a treia căruţă.

— Ce *dracu',* zise cineva, la naiba, ce-i asta?

Iar ea se ridică la timp pentru a vedea cum primul violoncel smulge o fată din căruţă, ţinând-o de braţ. Olivia se ridică şi clipi.

— Un pasager clandestin. August rânjea. Şi el fusese un pasager clandestin cândva. N-am mai avut un pasager clandestin de ani de zile.

Pasagerul clandestin era fata care o urmărise pe Kirsten în St. Deborah by the Water. Plângea şi era transpirată, iar fusta îi era îmbibată cu urină. Primul violoncel o puse pe pământ.

— Era ascunsă sub costume, spuse primul violoncel. Am intrat să-mi caut cortul.

— Daţi-i nişte apă, zise Gil.

Dirijoarea înjură în surdină şi privi în lungul drumului din spatele lor, iar Simfonia se adună. Primul flaut îi dădu fetei una dintre sticlele sale cu apă.

— Îmi pare rău, spuse fata. Îmi pare atât de rău. Vă rog, nu mă puneţi să mă întorc…

— Nu putem să luăm copii, zise dirijoarea. Nu e ca şi cum ai fugi de-acasă ca să te alături unui circ.

Fată păru confuză. Nu ştia ce era un circ.

— Apropo, acesta este motivul pentru care verificăm căruţele înainte de a pleca.

— Am plecat din St. Deborah în grabă, murmură cineva.

— A trebuit să plec, spuse fata. Îmi pare atât de rău, îmi pare rău, o să fac orice, doar să…

— De ce a trebuit să pleci?

— Sunt promisă profetului, zise fata.

— Ce eşti?

Fata plângea acum.

— N-am avut de ales, rosti ea. Trebuia să fiu următoarea lui soţie.

— Isuse! exclamă Dieter. Blestemată lume.

Olivia stătea lângă tatăl ei, frecându-se la ochi. Tuba o ridică în braţe.

— Are mai mult de una? întrebă Alexandra, din fericire neştiutoare încă.

— Are patru, rosti fata trăgându-şi nasul. Locuiesc în staţia de

benzină.

Dirijoarea îi dădu fetei o batistă curată, pe care o scoase din buzunar.

— Cum te cheamă?

— Eleanor.

— Câţi ani ai, Eleanor?

— Doisprezece.

— De ce s-ar însura cu o fată de doisprezece ani?

— A avut un vis în care Dumnezeu i-a cerut să repopuleze Pământul.

— Normal, spuse clarinetul. Nu au cu toţii astfel de vise?

— Corect, mereu am crezut că este o condiţie pentru a fi profet, zise Sayid. La naiba, dacă *eu* eram profet…

— Părinţii tăi au îngăduit asta? întrebă dirijoarea făcându-le simultan semn clarinetului şi lui Sayid să tacă.

— Au murit.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mă spionai în St. Deborah? întrebă Kirsten.

Fata clătină din cap.

— Nu ţi-a spus nimeni să ne urmăreşti?

— Nu, zise ea.

— I-ai cunoscut pe Charlie şi pe chitara a şasea?

Eleanor se încruntă.

— Charlie şi Jeremy?

— Da. Ştii unde au plecat?

— S-au dus la… la Muzeul Civilizaţiei.

Eleanor rosti cu mare grijă cuvântul „muzeu”, aşa cum rostesc oamenii cuvintele străine de a căror pronunţie nu sunt siguri.

— Ce anume?

August fluieră uşor.

— Ţi-au zis unde se duc?

— Charlie a spus că, dacă reuşesc vreodată să scap, acolo îi voi găsi.

— Am crezut că Muzeul Civilizaţiei este un zvon, rosti August.

— Ce anume este?

Kirsten nu auzise niciodată de el.

— Am auzit că e un muzeu înfiinţat de cineva într-un aeroport. Gil îşi desfăcea harta, clipind miop. Îmi aduc aminte că un negustor mi-a zis asta, cu ani în urmă.

— Ne îndreptam oricum într-acolo, nu-i aşa? Se pare că ar fi

lângă Severn City.

Dirijoarea privea peste umărul lui. Atinse un punct de pe hartă aflat departe, spre sud, pe malul lacului.

— Ce ştim despre el? întrebă tuba. Locuiesc oameni acolo?

— Habar n-am.

— Ar putea fi o capcană, murmură tuba. S-ar putea ca fata să ne atragă acolo.

— Ştiu, spuse dirijoarea.

Ce era de făcut cu Eleanor? Ştiau că riscau să fie acuzaţi de răpire şi adoptaseră cu mult timp în urmă regula strictă de a nu interveni în politica oraşelor prin care treceau, dar nimeni nu-şi putea imagina că i-ar returna o mireasă-copil profetului. Oare o piatră de mormânt gravată cu numele ei fusese deja înfiptă în pământ? Avea să fie săpat un mormânt dacă ea se întorcea? Nu aveau altceva de făcut decât să ia fata şi să meargă mai departe în Sudul necunoscut, coborând pe malul estic al lacului Michigan mai jos decât o făcuseră vreodată.

La cină, încercară s-o atragă pe Eleanor în conversaţie. Ea se cufundase într-o tăcere precaută, vigilenţa orfanilor. Călătorea în partea din spate a primei căruţe, pentru a nu fi văzută, cel puţin deocamdată, de cineva care s-ar fi apropiat de Simfonie din spate. Era politicoasă şi nu zâmbea.

— Ce ştii despre Muzeul Civilizaţiei? o întrebară ei.

— Nu prea multe, spuse ea. Doar i-am auzit pe oameni vorbind uneori.

— Deci, Charlie şi Jeremy au auzit de el de la negustori?

— Şi profetul e de-acolo, zise ea.

— Are rude acolo?

— Vorbeşte-ne despre profet, îi ceru dirijoarea.

Acesta venise în St. Deborah by the Water la scurt timp după ce Simfonia îi lăsase pe Charlie şi pe Jeremy, ca lider al unei secte de rătăcitori religioşi. La început, secta se instalase în Walmart, o tabără comună acolo unde fusese cândva Departamentul peluze şi grădini. Le-au spus oamenilor din oraş că veniseră cu gânduri paşnice. Câţiva dintre locuitori nu au privit cu ochi buni această populaţie care vorbea vag despre o călătorie în Sud, în teritoriul cunoscut cândva drept Virginia şi dincolo de el – zvonurile susţineau că Sudul era extrem de primejdios, fiind plin de arme, aşa că oare ce făcuseră ei acolo pentru a supravieţui? –, însă nou-veniţii erau prietenoşi şi

capabili să se descurce singuri. Îşi împărţeau carnea atunci când vânau. Îi ajutau la diverse treburi şi păreau inofensivi. Erau 19 şi, în general, retraşi, aşa că a trecut ceva vreme până când cei din oraş să realizeze că bărbatul înalt, cu păr blond, care părea să fie liderul lor, era cunoscut ca profet şi avea trei soţii.

— Sunt un mesager, a spus el când s-a prezentat oamenilor.

Nimeni nu-i cunoştea numele adevărat. Le-a zis că era îndrumat de viziuni şi semne. Le-a spus că avea vise profetice. Discipolii săi au zis că el provenea dintr-un loc numit Muzeul Civilizaţiei şi că pornise pe drumuri în copilărie, pentru a răspândi mesajul luminii. Aveau o poveste despre cum, odată, au pornit dimineaţă devreme, apoi şi-au încheiat călătoria în acea zi după doar câteva ore pentru că profetul văzuse trei corbi zburând la joasă înălţime deasupra drumului din faţa lor. Nimeni altcineva nu văzuse corbii, dar profetul a insistat. În dimineaţa următoare, au întâlnit un pod prăbuşit şi o înmormântare pe malul râului, femei cântând, vocile ridicându-se deasupra a trei giulgiuri albe. Trei bărbaţi muriseră când podul se prăbuşise în râu.

— Aţi văzut? le-a spus profetul discipolilor săi. Dacă nu aş fi avut acea viziune, noi am fi fost în locul lor.

Când febra de iarnă a lovit St. Deborah by the Water, când primarul a murit, profetul a adăugat-o pe nevasta primarului colecţiei sale şi s-a mutat împreună cu discipolii săi în benzinăria din centrul oraşului. Nimeni nu-şi dăduse seama prea bine cât armament aveau. Povestirile lor despre călătoria în Sud începeau să capete sens. În decurs de o săptămână, a devenit evident că oraşul era al lui. Eleanor nu ştia de ce pe câinele profetului îl chema Luli.

20

La două zile după plecarea din Deborah by the Water, Simfonia ajunse într-o fostă staţiune arsă. Un incendiu o mistuise cu câţiva ani în urmă, iar acum, din acel orăşel nu mai rămăseseră decât nişte ruine negre pe o câmpie. O mare de flori roz crescuse între resturile clădirilor. Zidurile carbonizate ale hotelurilor erau înşirate pe malul lacului, iar turnul de cărămidă al unui ceas încă mai era în picioare, la câteva străzi distanţă de lac, ceasul fiind definitiv oprit la 8.15.

Simfonia era înarmată şi în stare de alertă maximă, Olivia şi Eleanor aflându-se în partea din spate a primei căruţe, pentru a fi mai protejate, însă nu văzură nici urmă de viaţă omenească. Doar nişte căprioare păşteau pe bulevardele năpădite de iarbă, iepuri se adăposteau în umbre cenuşii, iar pescăruşi vegheau de pe felinare. Simfonia vână două căprioare pentru cină, smulse săgeţile din coastele lor şi le legă pe capotele primelor două căruţe. Drumul de pe malul lacului era un complicat mozaic de asfalt spart şi iarbă.

În partea îndepărtată a orăşelului, ajunseră la limitele incendiului, un loc unde copacii erau mai înalţi, iar iarba şi florile arătau altfel. Chiar dincolo de locul unde se terminau urmele incendiului, găsiră un teren vechi de baseball unde se opriră pentru a lăsa caii să pască. Tribunele erau pe jumătate prăbuşite în iarba înaltă. Trei instalaţii de reflectoare luminaseră acest teren, dar două se prăbuşiseră. Kirsten îngenunche pentru a atinge sticla groasă a unei lămpi masive, încercând să-şi imagineze electricitatea care o făcuse să funcţioneze, din ea revărsându-se lumină. Un greier ateriză pe mâna ei, apoi sări mai departe.

— Nici măcar nu te puteai uita direct la ele, spuse Jackson.

Nu-i plăcuse prea mult baseballul, dar, în copilărie, se dusese la câteva meciuri, stând îndatoritor în tribune alături de tatăl lui.

— O să stai acolo toată ziua? întrebă Sayid, iar Kirsten se uită urât la el, însă se întoarse la treabă.

Tăiau iarbă pentru cai, ca să o ia cu ei în caz că, mai departe pe drum, întâlneau vreun loc unde nu exista hrană pentru animale. Eleanor stătea singură în umbra primei căruţe, fredonând fals, împletind şi despletind fire de iarbă. Vorbise

foarte puţin de când o găsiseră.

Cercetaşii raportară existenţa unei şcoli chiar dincolo de capătul terenului.

— Mai luaţi doi oameni şi căutaţi instrumente în şcoală, le spuse dirijoarea lui Kirsten şi lui August.

Porniră într-acolo împreună cu Jackson şi cu Viola. Era mai răcoare în pădure, iar pământul se simţea moale sub picioare datorită acelor de pin căzute.

— Mă bucur că am ieşit din câmpul ăla, zise Viola.

Avusese un alt nume când fusese mai tânără, dar, după colaps, luase numele instrumentului la care cânta. Îşi trase încet nasul. Era alergică la iarbă. Pădurea se furişase la marginile parcării şcolii şi trimisese la înaintare spre clădirea şcolii mici copăcei care creşteau prin crăpăturile mari din asfalt. Câteva maşini cu roţile dezumflate erau parcate acolo.

— Hai să privim un moment, spuse August, aşa că rămaseră o vreme la marginea pădurii.

Puieţii din parcare erau legănaţi de o adiere, dar nimic altceva nu se mişca în peisaj, cu excepţia păsărilor şi a tremurului aerului încins. Şcoala era întunecată şi nemişcată. Kirsten îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte.

— Nu cred că e cineva aici, rosti Jackson în cele din urmă. Locul pare pustiu.

— Nu ştiu, murmură Viola. Şcolile îmi dau fiori.

— Tu te-ai oferit, spuse Kirsten.

— Doar pentru că urăsc să cosesc iarbă.

Întâi, dădură ocol clădirii, privind pe ferestre şi văzând doar săli de clasă distruse, cu graffiti pe pereţi. Uşa din spate, întredeschisă, dădea spre o sală de sport. Lumina soarelui se revărsa printr-o gaură din tavan, câteva buruieni crescând printre resturile de pe duşumea, acolo unde ajungea lumina. Acest loc fusese folosit ca adăpost sau, poate, ca spital de campanie. Un talmeş-balmeş de paturi pliante fusese îngrămădit într-un colţ al încăperii. Mai târziu, cineva făcuse un foc sub gaura din tavan, cenuşa veche fiind amestecată cu oase de animale. Erau uşor de desluşit reperele istoriei sălii, adăpostul care, mai târziu, devenise un loc unde oamenii găteau, dar, ca de obicei, detaliile lipseau. Câţi oameni locuiseră acolo? Cine erau? Unde se duseseră? În partea cealaltă a sălii de sport, o uşă dublă dădea într-un coridor de-a lungul căruia erau înşirate săli

de clasă, lumina soarelui revărsându-se pe podea prin intrarea principală aflată la capătul său, a cărei uşă fusese smulsă.

Fusese o şcoală mică, având doar şase săli de clasă. Duşumeaua era presărată cu sticlă spartă, gunoaie neidentificabile, resturi de biblioraфturi şi manuale. Străbătură încăperile, căutând ceva util, dar nu găsiră decât ruine şi dezordine. Straturi de graffiti, nume indescifrabile scrise cu litere groase pe tablele negre, mesaje vechi: „Jasmine L., dacă vezi asta, du-te la casa de la lac a tatălui meu. Ben.” Bănci răsturnate. Un incendiu înnegrise un colţ al unei săli de clasă înainte de a fi stins de cineva, sau poate că se stinsese singur. Sala de muzică fu imediat identificată datorită suporturilor pentru partituri care formau un maldăr pe podea. Partiturile dispăruseră – folosite poate pentru a aprinde focul din sala de sport – şi nu exista niciun instrument muzical. Însă Viola găsi într-un dulap o jumătate de borcan cu sacâz, iar Kirsten descoperi un muştiuc pentru flaute îngropat sub gunoaie. Pe peretele nordic erau scrise cu spray cuvintele: „Sfârşitul e aici”.

— Sinistru ca naiba, spuse Viola.

Jackson apăru în pragul uşii.

— În toaleta bărbaţilor e un schelet.

August se încruntă.

— Cât de vechi?

— Vechi. Are o gaură de glonţ în craniu.

— Ce-ai căutat în baie?

— Speram să găsesc săpun.

August dădu din cap şi dispăru pe coridor.

— Ce face? întrebă Viola.

— Îi place să spună o rugăciune morţilor. Kirsten stătea pe vine, scormonind resturile cu o riglă ruptă. Ajută-mă să verific dulapurile înainte să plecăm.

Dar toate dulapurile elevilor fuseseră golite, uşile atârnând deschise. Kirsten luă două biblioraфturi mucegăite, pentru a studia autocolantele şi cuvintele scrise cu marker – „Lady Gaga e bomba”, „Eva + Jason pentru totdeauna”, „Îl iubesc pe Chris” etc. –, iar într-o zi mai răcoroasă, poate că şi-ar fi petrecut mai mult timp aici, interesată, ca de obicei, să găsească indicii despre lumea pierdută, dar aerul era greu de miros şi nemişcat, căldura era insuportabilă, iar când August a ieşit din toaleta bărbaţilor, a fost o uşurare să simtă lumina soarelui, în adierea vântului şi în ţârâitul greierilor.

— Cristoase! rosti Jackson. Nu ştiu cum suportaţi să intraţi în astfel de locuri.

— Ei bine, nu intrăm în toalete publice, spuse August.

— Am vrut doar nişte săpun.

— Mda, dar a fost o idee tâmpită. Mereu e cineva executat în baie.

— Mda, după cum am spus, nu ştiu cum suportaţi asta.

„Suportăm pentru că eram mai tineri decât tine când totul s-a sfârşit, gândi Kirsten, dar nu suficient de mici pentru a nu ne aminti nimic. Pentru că nu a mai rămas mult timp, pentru că toate acoperişurile se prăbuşesc, iar în curând niciuna dintre clădirile astea vechi nu va mai fi sigură. Pentru că mereu căutăm fosta lume, înainte ca toate urmele fostei lumi să dispară.” Dar i se păru prea complicat să-i explice toate astea, aşa că ridică din umeri în loc să-i răspundă.

Simfonia se odihnea sub copacii de la marginea drumului. Majoritatea oamenilor dormeau. Eleanor îi arăta Oliviei cum să facă o coroniţă din margarete. Clarinetul îşi schimba apatic poziţiile de yoga, în vreme ce dirijoarea şi Gil studiau o hartă.

— Un muştiuc! rosti primul flaut când August le dezvălui descoperirile lor, iar August era persoana din Simfonie care o irita cel mai mult, dar bătu din palme şi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Ce se afla în şcoală? întrebă Alexandra după ce caii fură înhămaţi, iar Simfonia se puse din nou în mişcare.

Îşi dorea foarte mult să intre în clădiri, împreună cu Kirsten şi August, dar Kirsten nu o lăsa niciodată să li se alăture.

— Nimic să merite a fi pomenit, spuse Kirsten, evitând cu grijă să se gândească la scheletul din toaleta bărbaţilor, aţintindu-şi privirea asupra drumului. Doar piesa aia de flaut şi multă mizerie.

21

Interviul din Anul 15 continuă:

FRANÇOIS DIALLO: Cred că erai foarte mică atunci când a izbucnit gripa georgiană, când a avut loc colapsul.

KIRSTEN RAYMONDE: Aveam opt ani.

DIALLO: Iartă-mă, dar sunt fascinat să vorbesc cu oameni care erau copii pe vremea aceea, când a avut loc colapsul, şi nu prea am idee cum să exprim asta, însă aş vrea să ştiu ce-ţi trece prin minte când te gândeşti la modul cum s-a schimbat lumea în decursul vieţii tale.

RAYMONDE: (tăcere)

DIALLO: Sau, ca să mă exprim altfel…

RAYMONDE: Am înţeles întrebarea. Aş prefera să nu răspund.

DIALLO: Bine. În regulă. Sunt curios în legătură cu tatuajul tău.

RAYMONDE: Textul de pe braţul meu? „Supravieţuirea nu este suficientă”?

DIALLO: Nu, nu, celălalt. Cele două cuţite negre de pe încheietura dreaptă.

RAYMONDE: Ştii ce înseamnă astfel de tatuaje.

DIALLO: Dar poate că mi-ai putea spune…

RAYMONDE: Nu voi vorbi despre asta, François, iar tu ştii că nu e cazul să întrebi.

22

Când Kirsten se gândea la modul în care lumea se schimbase în decursul vieţii ei, gândurile ajungeau întotdeauna la Alexandra. Aceasta ştia să tragă cu arma, dar lumea se îmblânzea. Existau şanse ca Alexandra, reflecta Kirsten, să-şi trăiască viaţa fără să ucidă pe cineva. Era o fată de 15 ani mai copilăroasă decât fusese Kirsten.

Acum, Alexandra mergea tăcută, bosumflată că nu i se îngăduise să participe la expediţia din şcoală. Simfonia merse până spre seară, nori adunându-se, iar aerul apăsând-o, şiroaie de sudoare prelingându-se pe spinarea lui Kirsten. Cerul era jos şi întunecat la sfârşitul după-amiezii. Străbăteau o zonă rurală lipsită de străduţe. Maşini ruginite se zăreau ici şi colo pe drum, abandonate unde rămăseseră fără carburant, căruţele ocolindu-le cu grijă. Fulgere şi tunete începută să apară, întâi în depărtare, apoi tot mai aproape. În amurg, aşteptară furtuna adăpostiţi sub copacii de la marginea drumului, punându-şi corturile pe pământul ud după ce se isprăvi.

— Noaptea trecută, am visat că am văzut un avion, şopti Dieter.

Stăteau întinşi în întunericul din cortul lui, la câţiva centimetri distanţă. Fuseseră întotdeauna doar prieteni – într-un fel neclar, Kirsten îl considera rudă –, însă cortul ei vechi de 30 de ani cedase în cele din urmă, acum un an, iar ea nu reuşise încă să găsească altul. Din motive evidente, nu mai împărţea cortul cu Sayid, aşa că Dieter, care avea unul dintre cele mai mari corturi din Simfonie, o găzduise. Kirsten auzi voci slabe de-afară, tuba şi prima vioară, care stăteau de veghe, mişcările neobosite ale cailor legaţi între cele trei căruţe pentru mai multă siguranţă.

— Nu m-am mai gândit la un avion de atât de mult timp.

— Asta pentru că eşti foarte tânără. O uşoară iritare în vocea lui. Nu-ţi mai aminteşti nimic.

— Ba îmi amintesc unele lucruri. Sigur că îmi amintesc. Aveam opt ani.

Dieter avea 20 de ani când lumea se sfârşise. Principala diferenţă între Dieter şi Kirsten era că Dieter îşi amintea totul. Ea îi ascultă respiraţia.

— Mă uitam după ele, spuse el. Mă gândeam la ţările aflate de cealaltă parte a oceanului, mă întrebam dacă nu cumva unele dintre ele nu fuseseră cumva cruţate. Dacă aş fi văzut vreun avion, asta ar fi însemnat că încă mai decolau avioane de undeva. Vreme de un deceniu după pandemie, am tot cercetat cerul.

— A fost un vis frumos?

— În vis, eram atât de fericit, şopti el. Am ridicat privirea şi l-am văzut – avionul sosise în sfârşit. Încă mai exista civilizaţie pe undeva. Am căzut în genunchi. Am început să plâng şi să râd, şi atunci m-am trezit.

Se auzi o voce de-afară, cineva le rostea numele.

— Schimbul doi, şopti Dieter. E rândul nostru.

Primul schimb se ducea la culcare. Nu avu nimic de raportat.

— Doar afurisiţi de copaci şi bufniţe, murmură tuba.

Schimbul al doilea respectă aranjamentul obişnuit: Dieter şi Sayid aveau să cerceteze drumul un kilometru în urma lor, Kirsten şi August aveau să stea de veghe în tabără, iar a patra chitară şi oboiul aveau să cerceteze drumul un kilometru în faţă. Cercetaşii porniră în direcţii diferite, iar Kirsten rămase singură cu August. Dădură ocol taberei, apoi rămaseră în picioare pe drum, ascultând şi urmărind orice mişcare. Norii se risipiră, dând la iveală stelele. Licărul scurt al unui meteor sau poate un satelit care cădea. Oare aşa arătaseră avioanele noaptea, doar fâşii de lumină pe cer? Kirsten ştia că zburaseră cu sute de kilometri la oră, viteze de neînchipuit, dar nu era sigură ce-ar fi însemnat viteze de sute de kilometri la oră. Pădurea era plină de mici zgomote: picături de ploaie care cădeau din copaci, mişcările animalelor, o adiere uşoară.

Nu-şi amintea cum arătaseră avioanele în zbor, dar îşi amintea că se aflase în unul. Amintirea era mai puternică decât majoritatea celorlalte de pe vremea de dinainte, ceea ce o făcea să creadă că se petrecuse foarte aproape de sfârşit. Avea şapte sau opt ani atunci şi se dusese la New York cu mama ei, cu toate că nu-şi amintea de ce. Îşi amintea doar că zburaseră înapoi spre Toronto noaptea, mama ei bând un pahar cu ceva în care zornăiau cuburi de gheaţă şi care reflecta lumina. Îşi amintea băutura, dar nu şi chipul mamei ei. Îşi lipise fruntea de geam şi văzuse mănunchiuri şi puncte de lumină în întuneric, constelaţii risipite, legate între ele prin drumuri sau singure. Frumuseţea peisajului, singurătatea, gândul la toţi acei oameni care îşi trăiau

vieţile, fiecare lumină de pe verandă indicând altă casă, altă familie. Aici, pe acest drum, două decenii mai târziu, norii se îndepărtară şi dădură la iveală luna, iar August se uită la ea în lumina bruscă.

— Mi se zburleşte părul pe ceafă, murmură el. Crezi că suntem singuri aici?

— N-am auzit nimic.

Încet, dădură din nou ocol taberei. Voci abia audibile din interiorul unui cort sau două, suspine şi mişcări uşoare ale cailor. Ascultară şi priviră cu atenţie, dar drumul era încremenit. Ea nu auzi nimic altceva decât pădurea.

— În astfel de momente, vreau să mă opresc, şopti August. Tu te gândeşti vreodată să te opreşti?

— Adică să nu mai călătoreşti?

— Te gândeşti vreodată la asta? Trebuie să existe o viaţă mai stabilă decât asta.

— Cu siguranţă, dar în ce altă viaţă aş putea să-l joc pe Shakespeare?

Chiar în clipa aceea se auzi un sunet, o perturbare a suprafeţei nopţii la fel de rapidă ca aruncarea unei pietre în apă. Un ţipăt curmat brusc? Oare strigase cineva? Dacă ar fi fost singură, Kirsten poate ar fi crezut că i se păruse, însă August dădu din cap când ea se uită la el. Sunetul se auzise de departe de pe drum, din direcţia din care veniseră. Rămaseră nemişcaţi, cu urechile ciulite, dar nu auziră nimic.

— Trebuie să-i trezim pe cei din schimbul trei.

Kirsten îşi scoase cele mai bune două pumnale de la cingătoare. August dispăru printre corturi. Auzi vocea lui estompată – „Nu ştiu, un sunet, poate o voce pe drum. Trebuie să ne luaţi locul, ca noi să ne ducem să verificăm” –, iar două umbre apărură ca să le ia locul, nesigure pe picioare şi căscând.

August şi Kirsten se îndreptară cât de repede şi silenţios era posibil în direcţia din care auziseră zgomotul. Pădurea forma mase întunecate de o parte şi de cealaltă a drumului, însufleţită şi plină de foşnete indescifrabile, umbre ca smoala în lumina strălucitoare a lunii. O clipă mai târziu se desluşiră bătăi îndepărtate de aripi mici, păsări trezite din somn, spectre negre înălţându-se şi rotindu-se pe fundalul stelelor.

— Ceva le-a deranjat, rosti Kirsten încet, cu gura aproape de urechea lui August.

— Bufniţa?

Vocea lui era la fel de joasă ca a ei.

— Credeam că bufniţa zboară la alt unghi. Păsările s-au îndreptat mai mult spre nord.

— Să avem răbdare.

Aşteptară în umbrele de la marginea drumului, încercând să respire fără zgomot, încercând să privească în toate părţile în acelaşi timp. Claustrofobia pădurii. Primii câţiva copaci vizibili în faţa ei, contrastele monocrome dintre umbrele negre şi lumina albă a lunii, iar dincolo de ele, neîntrerupta sălbăticie de la un ocean la altul, cu atât de puţini oameni rămaşi între cele două ţărmuri. Kirsten şi August priviră cu atenţie drumul şi pădurea, dar, dacă exista ceva care îi privea pe ei, acel ceva nu se zărea.

— Hai să mergem mai departe, şopti August.

Îşi reluară înaintarea precaută pe drum, Kirsten strângând pumnalele cu atâta forţă, încât pulsul îi bătea în palme. Trecură mult de punctul unde ar fi trebuit să fi fost cercetaşii, trei kilometri, patru, căutând urme. La prima lumină a zorilor, se întoarseră pe unde veniseră, tăcuţi într-o lume de ciripeli tumultuoase. Nu exista nici urmă de cercetaşi, nimic la marginile pădurii, nici urme de paşi, nici urme de labe de animale mari, nici crengi rupte de curând sau sânge. Era ca şi cum Dieter şi Sayid dispăruseră de pe faţa pământului.

23

— Pur şi simplu, nu înţeleg, spuse tuba la mijlocul dimineţii, după câteva ore în care îi căutaseră pe Sayid şi pe Dieter.

Nimeni nu înţelegea. Nimeni nu răspunse. Dispariţia lor era de neînţeles. Nu găsiră nicio urmă. Împărţiţi în echipe de câte patru, membrii Simfoniei căutaseră cu înverşunare, metodic, dar pădurea era deasă şi sufocată de tufişuri – era posibil să fi trecut la un metru de Dieter şi de Sayid şi să nu-şi fi dat seama. În acele prime ore, existaseră momente când Kirsten îşi închipuise că probabil fusese o neînţelegere, că Dieter şi Sayid trecuseră cumva pe lângă ei pe întuneric, o luaseră pe un drum greşit, că vor apărea din clipă în clipă, cerându-şi scuze, dar cercetaşii bătuseră drumul înainte şi înapoi kilometri întregi. Iarăşi şi iarăşi, Kirsten rămase nemişcată în pădure, ascultând. Oare o privea cineva? Oare nu cumva, chiar acum, călcase cineva pe o creangă? Dar singurele zgomote erau cele făcute de celelalte echipe de căutare, iar fiecare se simţea privit. Se întâlneau în pădure şi la anumite intervale pe drum, se uitau unii la ceilalţi şi nu spuneau nimic. Trecerea lentă a soarelui pe cer, aerul unduindu-se deasupra drumului din pricina fierbinţelii.

Când începu să se înnopteze, se adunară lângă căruţa din faţă, care cândva fusese o camionetă Ford cu benă lungă. „Pentru că supravieţuirea nu este suficientă”, cuvintele pictate pe coviltir ca răspuns la întrebarea care îi frământase pe membrii Simfoniei de când porniseră la drum. Cuvintele erau foarte albe în seara tot mai întunecată. Kirsten, în picioare lângă calul favorit al lui Dieter, îi apăsă palma pe trup. Animalul o privi cu un enorm ochi negru.

— Am călătorit atât de departe împreună, spuse dirijoarea.

Câteodată, lumina are calitatea de a estompa urmele anilor. Uneori, când Kirsten şi August stăteau amândoi de santinelă în zori, ea se uita la el în timp ce soarele se ridica şi, pentru o fracţiune de secundă, putea vedea cum arătase ca băieţel. Dar aici, pe acest drum, dirijoarea părea mult mai bătrână decât cu o oră în urmă. Îşi trecu o mână prin părul scurt şi cărunt.

— De patru ori în toţi aceşti ani, membrii Simfoniei s-au despărţit de Simfonie, dar de fiecare dată au respectat protocolul despărţirii, după care ne-am întâlnit la destinaţie. Alexandra?

— Da?

— Vrei, te rog, să rosteşti protocolul despărţirii?

Acesta fusese învăţat de toţi.

— „Noi niciodată nu călătorim fără a avea o destinaţie, spuse Alexandra. Dacă ne despărţim vreodată, dacă te desparţi vreodată de Simfonie pe drum, ajungi la destinaţie şi aştepţi.”

— Şi care este destinaţia de-acum?

— Muzeul Civilizaţiei de pe aeroportul din Severn City.

— Da.

Dirijoarea rămase tăcută, uitându-se la ei. Pădurea era întunecată acum, dar mai exista ceva lumină în culoarea cerului de deasupra drumului, ultimele nuanţe de roz ale apusului dungând norii.

— Mă aflu pe drumuri de cincisprezece ani, iar Sayid mi-a fost alături de doisprezece. Dieter, chiar de mai mulţi.

— Am fost împreună de la început, spuse Gil. Am plecat împreună din Chicago.

— Nu-l părăsesc pe niciunul din ei de bunăvoie. Ochii dirijoarei străluceau. Dar nu vă voi pune în primejdie rămânând aici o zi în plus.

În noaptea aceea, dublară paza, echipe de patru, în loc de doi, şi porniră la drum înainte de ivirea zorilor. Aerul era umed între zidurile pădurii, iar norii periau cerul deasupra lor. Miros de pin în aer. Kirsten mergea alături de prima căruţă, încercând să nu se gândească la nimic. Senzaţia de a fi captivă într-un coşmar cumplit.

Se opriră la sfârşitul după-amiezii. Verile înfierbântate ale acestui secol, această dogoare imposibilă. Lacul strălucea printre copaci. Acesta fusese cândva unul dintre acele locuri care nu era nici suburbie, dar nici nu se putea spune că nu era, o zonă intermediară unde casele se aflau pe parcele împădurite. Se aflau deja la trei zile distanţă de aeroport. Kirsten se aşeză pe un buştean, cu capul în mâini, gândind „Unde sunteţi, unde sunteţi, unde sunteţi?”, şi nimeni n-o deranjă până când August nu veni lângă ea.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Cred că au fost răpiţi, zise ea fără să-şi ridice capul, şi nu am cum să nu mă gândesc la ce spunea profetul în St. Deborah, chestia aia cu lumina.

— Nu cred că l-am auzit. Împachetam lucrurile.

— Ei se consideră lumină.

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă eşti lumină, spuse ea fără să-şi ridice capul, atunci duşmanii tăi sunt întuneric, nu-i aşa?

— Presupun.

— Dacă tu eşti lumina, iar duşmanii tăi sunt întunericul, atunci nu există nimic ce să nu poţi justifica. Nu există nimic căruia să nu-i poţi supravieţui, pentru că nu există nimic ce să nu faci.

El suspină.

— Nu putem decât să ne păstrăm speranţa, rosti el. Trebuie să presupunem că situaţia se va mai limpezi.

Dar patru echipe porniră în căutarea cinei şi numai trei şi jumătate se întoarseră.

— M-am răsucit şi ea a dispărut, spuse Jackson despre Sidney, clarinetul.

Se întorsese în tabără singur şi zguduit. Jackson le povesti că găsiseră un râu, la vreo patru sute de metri distanţă. El îngenunchease pe mal ca să-şi umple bidonul, iar când îşi ridicase privirea, ea nu mai era. Căzuse în apă? El spuse că nu, ar fi auzit un pleoscăit, unde mai pui că se afla în aval, aşa că ea ar fi trecut pe lângă el. Era un râu mic, iar malurile nu erau abrupte. Era numai pădure în jurul lui şi avusese impresia că îl urmărea cineva. O strigase pe nume, dar nu o găsise nicăieri. Observase atunci că păsările încetaseră să cânte. Pădurea încremenise.

După ce termină de povestit, o clipă, nimeni nu zise nimic. Simfonia se adună aproape în jurul lui.

— Unde-i Olivia? întrebă Lin brusc.

Olivia era în prima căruţă, jucându-se cu o păpuşă de cârpe.

— Vreau să te am sub ochi, şopti Lin. Nu doar sub ochi, vreau să te pot atinge. Înţelegi?

— Ea era apropiată de Dieter, spuse primul oboi.

Acest lucru era adevărat, aşa că rămaseră toţi tăcuţi, gândindu-se la clarinet şi scotocind prin amintiri în căutare de indicii. Oare fusese ea însăşi în ultima vreme? Nimeni nu era sigur. Oare ce însemna să fii tu însuţi în aceste zile de nedescris? Oare cum trebuia să fie cineva?

— Te simţi *hăituită?* întrebă Alexandra.

Părea plauzibil. Kirsten se uită peste umăr, în umbrele copacilor. Fu organizată o echipă de căutare, însă nu mai era

lumină. Aprinderea unui foc părea primejdioasă, aşa că mâncară din rezervele conservate, carne de iepure uscată şi mere uscate, apoi se pregătiră pentru o noapte dificilă. Dimineaţă, întârziară plecarea cinci ore ca să o caute, însă nu reuşiră s-o găsească. Porniră din nou pe o căldură dogoritoare.

— Este logic să fi fost *toţi* răpiţi? August mergea alături de Kirsten. Dieter, Sayid, clarinetul?

— Cum să-i captureze cineva fără să facă pic de zgomot? Avea un nod în gât. Îi era greu să vorbească. Poate că au plecat pur şi simplu.

— Să ne fi abandonat?

— Da.

— De ce ar fi făcut-o?

— Nu ştiu.

Mai târziu în acea zi, cineva se gândi să caute prin lucrurile clarinetului şi găsi un bilet. Începutul unei scrisori: „Dragi prieteni, mă simt incomensurabil de obosită, aşa că mă duc în pădure să mă odihnesc.” Asta era tot. Data sugera că fie fusese scris cu 11 luni în urmă, fie clarinetul nu ştiuse exact ce lună şi ce an erau – ori una, ori alta. Niciunul dintre scenarii nu era improbabil. Aceasta era o epocă în care datele exacte rar erau relevante, iar ţinerea socotelii presupunea o oarecare dăruire. Biletul fusese împăturit de mai multe ori şi se înmuiase de-a lungul îndoiturilor.

— Putem doar să speculăm, spuse primul violoncel. Ca şi cum l-a scris cu un an în urmă, apoi s-a răzgândit. Nu dovedeşte nimic.

— Asta presupunând că l-a scris cu un an în urmă, zise Lin. Se poate să-l fi scris săptămâna trecută. Cred că indică tendinţe suicidare.

— Unde eram cu un an în urmă? Îşi aminteşte cineva?

— Mackinaw City, rosti August. New Petoskey, East Jordan, aşezările alea mici de pe coastă, în drum spre New Sarnia.

— Nu-mi aduc aminte ca ea să fi părut schimbată cu un an în urmă, spuse Lin. Era tristă?

Nimeni nu era sigur. Cu toţii simţeau că ar fi trebuit să fie mai atenţi. Totuşi, cercetaşii raportară că nu era nimeni pe drum nici în spate, nici în faţă. Era imposibil să nu-şi imagineze că erau urmăriţi din pădure.

Ce era Simfonia fără Dieter, fără clarinet şi fără Sayid? Kirsten

îşi dădu seama că îl considerase pe Dieter un fel de frate mai mare, poate un văr, un element de susţinere în viaţa ei şi în viaţa Simfoniei. Într-un mod abstract, părea imposibil ca Simfonia să continue a exista fără el. Nu fusese niciodată apropiată de clarinet, dar clarinetul era remarcabil prin absenţa sa. Cu Sayid vorbea numai ca să se certe, dar gândul că îi făcuse rău cineva era agonie pură. Abia putea să respire şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

Târziu în acea zi, găsi o bucată de hârtie împăturită în buzunar. Recunoscu scrisul lui August.

Un fragment pentru prietena mea…
Dacă sufletul tău ar părăsi acest pământ, te-aş urma şi te-aş găsi
Tăcută, nava mea spaţială suspendată-n noapte.

Ea nu-i remarcase niciodată înclinaţiile poetice şi fu nespus de mişcată de gestul lui.

— Mulţumesc, îi zise ea când îl întâlni după aceea.

El dădu din cap, dar nu zise nimic.

Casele începură să dispară, iar terenul deveni tot mai sălbatic. Trebuiră să se oprească de trei ori pentru a îndepărta copaci căzuţi. Se folosiră de fierăstraie pentru două persoane, lucrând cât mai repede posibil, cu transpiraţia mustind din haine, cercetaşi fiind postaţi din loc în loc pentru a supraveghea drumul şi pădurea, tresărind şi aţintindu-şi armele la cele mai mici zgomote. Kirsten şi August merseră înainte, în ciuda obiecţiilor dirijoarei. La opt sute de metri dincolo de căruţele blocate, dădură peste o câmpie.

— Un teren de golf, rosti August. Ştii ce înseamnă asta.

Cândva, găsiseră în clădirea unui club de golf două sticle de scotch pline şi o conservă cu măsline de cocktail, în mod miraculos comestibile, iar de atunci August tot încercase să aibă parte de o experienţă asemănătoare.

Clădirea clubului se afla la capătul unei alei lungi, fiind ascunsă în spatele unui pâlc de copaci. Fusese arsă, iar acoperişul atârna ca o ţesătură peste cei trei pereţi rămaşi în picioare. Maşinuţele de golf zăceau răsturnate pe o parte în iarbă. Cerul se întuneca şi le era greu să vadă ceva înăuntru în lumina de dinaintea furtunii, doar sclipirile sticlei sparte din locurile unde fuseseră ferestrele. Acoperişul fiind pe jumătate

căzut, era periculos să intre. În capătul îndepărtat, găsiră un mic lac artificial cu un debarcader putrezit, un tremur de mişcare zărindu-se sub suprafaţa apei. Se întoarseră la caravană ca să ia echipamentul de pescuit. Primul şi al treilea violoncel tăiau ultimul copac căzut.

În micul lac de pe terenul de golf erau atât de mulţi peşti, încât puteau fi prinşi cu minciogul, culegându-i din apa ticsită. Peştii erau mici şi maronii, neplăcuţi la atingere. Se auzi un tunet în depărtare, iar la puţin timp după aceea căzură primele picături de ploaie. August, care avea mereu instrumentul de cântat la el, înveli cutia viorii într-o folie de plastic pe care o ţinea în geantă. Îşi continuară treaba pe ploaia torenţială, Kirsten trăgând minciogul prin apă, iar August scoţându-le măruntaiele şi spălându-i. Ştia că ea nu suporta să cureţe peşte – era ceva ce ea văzuse pe drum, în primul an de la plecarea din Toronto, o impresie trecătoare a unei viziuni pe care nu şi-o putea aminti exact, dar care o făcea să-i fie rău când încerca să se gândească la asta –, iar el fusese întotdeauna înţelegător. Abia îl putea vedea prin ploaie. Pentru o clipă, reuşi să uite că trei oameni dispăruseră. Când furtuna conteni în cele din urmă, umplură minciogul cu peşti şi se întoarseră pe alee. Din pământ se ridicau aburi. Găsiră locul unde copacii căzuţi fuseseră tăiaţi şi îndepărtaţi de pe drum, însă Simfonia plecase.

— Poate că au trecut pe drum în timp ce pescuiam, spuse August.

Era singura concluzie rezonabilă. Confirmaseră ruta cu dirijoarea înainte de a se întoarce pe terenul de golf ca să pescuiască. Micul lac era suficient de departe de drum ca să nu vadă Simfonia, ascunşi cum erau în spatele clădirii clubului, iar zgomotul trecerii Simfoniei probabil că fusese acoperit de furtună.

— S-au mişcat repede, zise Kirsten, dar simţea un nod în stomac, iar August îşi zornăia obiectele din buzunar. De ce să fi pornit Simfonia la drum pe o ploaie torenţială dacă nu apăruse o urgenţă neaşteptată? Furtuna îndepărtase orice urme de pe drum, frunze şi rămurele acopereau pe alocuri asfaltul şi se făcuse din nou foarte cald. Cerul arăta de parcă se spărsese, petice de albastru apărând printre nori.

— Peştii o să se strice repede pe căldura asta, spuse August.

Aceasta era o dilemă. Fiecare celulă din trupul lui Kirsten ţipa să plece pe urmele Simfoniei, dar era mai sigur să aprindă un foc

în lumina zilei, plus că, în acea dimineaţă, nu mâncaseră decât o fâşie sau două de carne de iepure uscată. Adunară lemne ca să facă focul, dar, desigur, toate erau ude, aşa că dură mult până reuşiră să aprindă o flacără mică. Focul scotea mult fum, iar ochii îi usturară cât pregătiră mâncarea, dar fumul măcar înlocui duhoarea de peşte din hainele lor. Mâncară cât de mult peşte putură şi luară cu ei restul, în minciog, apoi porniră pe jumătate îngreţoşaţi la drum, trecând de terenul de golf, de câteva case care era evident că fuseseră jefuite cu ani în urmă, mobilierul distrus fiind împrăştiat pe peluze. După o vreme, aruncară peştele – se strica din cauza căldurii – şi grăbiră pasul, mergând cât de repede puteau, însă Simfonia tot nu se vedea, deşi, cu siguranţă, ar fi trebuit să dea de urmele ei deja, urme de copite sau de paşi, sau de roţi pe drum. Nu vorbeau.

În preajma amurgului, drumul trecu pe sub o autostradă. Kirsten se urcă pe pasarelă ca să se uite în depărtare, sperând că Simfonia era poate chiar în faţă, însă drumul cotea către strălucirea îndepărtată a unui lac şi dispărea în spatele copacilor. Autostrada era un ambuteiaj încremenit care se întindea pe kilometri întregi, cu copăcei crescând printre maşini şi mii de parbrize reflectând cerul. Pe scaunul şoferului celei mai apropiate maşini se afla un schelet.

Dormiră sub un copac de lângă pasarelă, lipiţi unul de altul pe folia de plastic a lui August. Kirsten dormi cu intermitenţe, de fiecare dată când se trezea fiind conştientă de pustietatea din jur, de absenţa oamenilor şi a animalelor, şi a căruţelor. Infernul este absenţa oamenilor care îţi sunt dragi.

24

În a doua lor zi fără Simfonie, Kirsten şi August dădură peste un şir de maşini trase pe marginea drumului. Era dimineaţă târziu, căldura se înteţea, iar liniştea cuprindea totul în jur. Lacul nu se mai vedea. Maşinile aruncau umbre arcuite. Fuseseră golite, nu existau oase pe locurile din spate sau obiecte abandonate care să sugereze că locuise cineva prin apropiere sau trecuse pe-acolo. O oră mai târziu, ajunseră la o benzinărie, o clădire joasă, încă în picioare, singuratică de la marginea şoselei, cu o siglă reprezentând o scoică galbenă, vehiculele fiind îngrămădite şi blocându-se unul pe altul la pompe. Unul dintre ele avea culoarea untului topit şi un scris cu negru pe laterală. Kirsten îşi dădu seama că era un taxi din Chicago. Într-una din ultimele zile, cineva luase unul dintre ultimele taxiuri din oraşul cuprins de haos, negociase un preţ şi pornise spre nord. Două găuri de glonţ se vedeau în portiera şoferului. Un câine lătră, iar ei încremeniră cu mâinile pe arme.

Bărbatul care veni de după clădire, însoţit de un golden retriever, avea 50 sau 60 de ani, păr sur tuns foarte scurt şi mişcări rigide, care sugerau o rană veche, şi ţinea o puşcă în mână. O cicatrice complicată îi brăzda faţa.

— Vă ajut cu ceva?

Tonul lui nu era neprietenos, iar asta era plăcerea de a fi în viaţă în Anul 20, în această epocă mai calmă. Deoarece, în primii zece sau doisprezece ani de după colaps, ar fi fost mult mai probabil ca el să-i împuşte pe loc.

— Doar treceam pe-aici, spuse Kirsten. Nu avem gânduri rele. Ne îndreptăm spre Muzeul Civilizaţiei.

— Încotro vă îndreptaţi?

— Spre aeroportul Severn City.

Alături de ea, August tăcea. Nu-i plăcea să stea de vorbă cu străinii.

Bărbatul dădu din cap.

— Mai e cineva acolo?

— Sperăm că prietenii noştri sunt acolo.

— I-aţi pierdut?

— Da, zise Kirsten. I-am pierdut.

August suspină. Absenţa Simfoniei de pe acest traseu fusese

evidentă de ceva vreme. Trecuseră pe lângă câteva petice de pământ moale, dar nu zăriseră nicio urmă. Nici balegă de cal, nici urme de roţi sau de paşi, niciun semn al celor peste douăzeci de oameni, al celor trei căruţe şi al celor şapte cai care să dovedească faptul că s-ar afla în faţa lor pe acest drum.

— Ei bine. Bărbatul clătină din cap. Ghinion. Îmi pare rău să aud asta. Apropo, eu sunt Finn.

— Eu sunt Kirsten. El e August.

— Aceea este o cutie de vioară? întrebă Finn.

— Da.

— Aţi fugit dintr-o orchestră?

— Ei au fugit de noi, rosti Kirsten repede, pentru că văzu cum August îşi încleştă pumnul în buzunar. Eşti singur aici?

— Fireşte că nu, spuse Finn, iar Kirsten îşi dădu seama de greşeala ei.

Chiar şi în această epocă mai calmă, cine ar fi recunoscut că este depăşit numeric? Privirea lui se opri pe cuţitele lui Kirsten. Ei îi era greu să nu se holbeze la cicatricea de pe faţa lui. De la distanţă, nu-ţi puteai da bine seama, dar părea să aibă un model anume.

— Dar acesta nu e un oraş?

— Nu. Nu l-aş putea numi astfel.

— Îmi pare rău, eram curioasă doar. Nu întâlnim prea mulţi oameni ca tine.

— Ca mine?

— Care să trăiască în afara unui oraş, zise Kirsten.

— O! Ei bine, aici e linişte. Locul acesta de care ai pomenit, rosti el, acest muzeu. Ştiţi ceva de el?

— Nu prea, spuse Kirsten. Însă prietenii noştri se duceau acolo.

— Am auzit că ar fi un loc unde sunt păstrate artefacte din vechea lume, zise August.

Bărbatul râse, un sunet ca un lătrat. Câinele lui îi privi cu o expresie îngrijorată.

— Artefacte din vechea lume, repetă el. Uitaţi cum stă treaba, copii, întreg Pământul este un loc în care sunt păstrate artefacte din vechea lume. Când aţi văzut ultima dată o maşină nouă?

Ei se uitară unul la altul şi nu ziseră nimic.

— Ei bine, în sfârşit, rosti Finn, există o pompă în spatele clădirii, dacă vreţi să vă umpleţi bidoanele cu apă.

Ei îi mulţumiră şi îl urmară. În spatele benzinăriei se aflau doi

copii mici, gemeni cu părul roşcat, de opt sau nouă ani şi de sex neclar, care curăţau cartofi. Erau desculţi, dar aveau haine curate şi părul le era îngrijit tuns. Se uitară la străinii care se apropiau. Kirsten se pomeni întrebându-se, aşa cum făcea mereu când vedea copii, dacă era mai bine sau mai rău să nu fi cunoscut o altă lume decât cea de după gripa georgiană. Finn arătă spre o pompă de mână montată pe un soclu înfipt în pământ.

— Ne-am mai întâlnit, spuse Kirsten. Nu-i aşa? Nu eraţi în St. Deborah by the Water cu doi ani în urmă? Îmi amintesc de gemenii cu păr roşcat care m-au urmărit când mă plimbam prin oraş.

Finn se încordă, iar ea îşi dădu seama după zvâcnetul braţului că el era cât pe ce să ridice puşca.

— Profetul v-a trimis?

— Poftim? Nu. Nu, nici vorbă. Doar am trecut prin acel oraş.

— Şi am plecat de-acolo cât de repede am putut, adăugă August. Facem parte din Simfonia Itinerantă.

Finn zâmbi.

— Ei bine, asta explică vioara, zise el. Îmi amintesc bine de Simfonie. Mâna i se relaxă pe puşcă, iar momentul tensionat trecu. Nu pot spune că mi-a plăcut vreodată Shakespeare din cale-afară, dar a fost cea mai bună muzică pe care am auzit-o de ani de zile.

— Mulţumesc, spuse August.

— Aţi părăsit oraşul după ce profetul a preluat conducerea? întrebă Kirsten.

August manevra pompa în vreme ce Kirsten ţinea bidoanele sub robinet, apa rece stropindu-i mâinile.

— Cei mai demenţi şi blestemaţi oameni pe care i-am întâlnit în toată viaţa mea, zise el. Primejdioşi ca naiba. Câţiva dintre noi ne-am luat copiii şi am şters-o de acolo.

— I-ai cunoscut pe Charlie şi pe Jeremy?

Kirsten puse la loc capacele şi băgă bidoanele în raniţa ei şi în geanta lui August.

— Erau muzicieni, nu-i aşa? Ea era negresă, iar el, asiatic?

— Da.

— Nu prea bine. Ne salutam doar. Au plecat împreună cu bebeluşul lor, cu câteva zile înaintea mea.

— Ştii unde s-au dus?

— Habar n-am.

— Ne poţi spune ce se află mai departe pe drum?

— Nu e nimic pe kilometri întregi. Două oraşe abandonate, nelocuite de nimeni, din câte ştiu. După aceea, Severn City şi lacul.

— Ai fost vreodată acolo?

Se îndreptau spre drum. Kirsten se uită dintr-o parte la bărbat, iar cicatricea se văzu clar: un „t” cu o linie în plus, simbolul pe care îl văzuse desenat cu spray pe unele clădiri din St. Deborah by the Water.

— În Severn City? De la colaps, nu.

— Cum este, întrebă Kirsten, să trăieşti aici, în afara unui oraş?

— E linişte. Finn ridică din umeri. N-aş fi riscat asta cu opt sau zece ani în urmă, dar, cu excepţia profetului, a fost un deceniu foarte liniştit. Ezită. N-am fost foarte cinstit cu voi. Cunosc locul despre care vorbiţi – muzeul. Se pare că sunt destul de mulţi oameni acolo.

— N-ai fost tentat să te duci acolo când ai plecat din St. Deborah?

— Se pare că profetul e de-acolo, spuse el. Acei oameni de la aeroport. Dacă sunt oamenii profetului?

Kirsten şi August merseră mai mult în tăcere. O căprioară traversă drumul în faţa lor şi se opri să se uite la ei înainte de a dispărea printre copaci. Frumuseţea acestei lumi din care aproape toţi dispăruseră. Dacă infernul sunt ceilalţi oameni, ce este o lume aproape complet lipsită de oameni? Poate că, în curând, omenirea se va stinge pur şi simplu, dar lui Kirsten acest gând i se păru mai degrabă paşnic decât trist. Atât de multe specii apăruseră, iar mai târziu dispăruseră de pe acest Pământ – ce mai conta una în plus? De fapt, câţi oameni mai rămăseseră?

— Cicatricea lui, rosti August.

— Ştiu. Şi unde-i Simfonia? De ce să fi schimbat ruta?

August nu răspunse. Existau foarte multe motive pentru care Simfonia s-ar fi putut abate de la traseul plănuit. Au fost ameninţaţi cumva şi s-au decis să aleagă o cale mai puţin directă. Gândindu-se mai bine, au decis că o altă rută era mai rapidă şi se aşteptau să se întâlnească la aeroport cu Kirsten şi cu August. Cotiseră unde nu trebuia şi dispăruseră în peisaj.

La începutul după-amiezii, August găsi o alee. Se odihneau la

umbră când el se ridică şi traversă drumul. Kirsten remarcase pâlcul de copaci tineri de-acolo, dar fusese prea obosită şi prea toropită de căldură pentru a se gândi ce însemnau. August se lăsă într-un genunchi şi pipăi solul.

— Pietriş, spuse el.

Era o alee pe care crescuse atâta vegetaţie, încât aproape că dispăruse complet. Pădurea făcea loc unei poieni în care se aflau o casă cu două niveluri, două maşini ruginite şi o camionetă cu cauciucurile distruse. Aşteptară o vreme la marginea pădurii, dar nu observară nicio mişcare.

Uşa din faţă era încuiată, un detaliu neobişnuit. Dădură ocol casei, însă şi uşa din spate era încuiată. Kirsten o descuie cu un şperaclu. Din clipa în care păşiră în sufragerie, le fu clar că nimeni altcineva nu mai fusese aici. Perne decorative erau frumos aranjate pe canapea. O telecomandă se afla pe măsuţa de cafea acoperită de praf. Se uitară unul la altul cu sprâncenele ridicate peste cârpele cu care îşi acoperiseră feţele. De ani de zile, nu mai dăduseră peste o casă neatinsă.

În bucătărie, Kirsten îşi trecu degetele peste şirul de farfurii din uscătorul de vase şi luă câteva furculiţe care aveau să-i fie mai târziu de folos. La etaj se afla o cameră care, cândva, îi aparţinuse unui copil. Copilul în chestiune încă era prezent, nişte rămăşiţe în pat – Kirsten trase o cuvertură peste capul său, în vreme ce August cerceta baia de la parter –, iar pe perete se afla o fotografie înrămată a unui băiat cu părinţii lui, cu toţii zâmbind şi radiind de fericire, băiatul într-o uniformă de liga mică, părinţii îngenuncheaţi de o parte şi de cealaltă a lui. Auzi paşii lui August în spatele ei.

— Uite ce-am găsit, spuse el.

Găsise o machetă din metal a navei *Enterprise.* Ridică în lumina soarelui obiectul strălucitor de dimensiunea unei libelule. Acela fu momentul când Kirsten remarcă posterul de deasupra patului, care înfăţişa un sistem solar, Pământul fiind un punctuleţ albastru lângă Soare. Băiatului îi plăcuseră baseballul şi spaţiul cosmic.

— Ar trebui s-o luăm din loc, rosti Kirsten după o clipă.

Privirea lui August se oprise asupra patului. Ea ieşi prima din cameră, ca el să poată rosti una dintre rugăciunile lui, cu toate că nu era prea sigură dacă „rugăciune” era cuvântul potrivit. Când murmura lângă morţi, părea că doar vorbeşte cu ei. „Sper că ţi-ai găsit pacea la sfârşit”, îl auzise ea zicând. Sau: „Ai o casă

cu adevărat frumoasă. Îmi pare rău că-ţi iau cizmele.” Sau: „Oriunde te-ai afla, sper că şi familia ta e acolo.” Copilului din pat îi vorbi atât de încet, încât Kirsten nu reuşi să audă. Singurele cuvinte pe care le desluşi fură „sus la stele”, după care se îndreptă repede spre dormitorul principal, ca el să n-o surprindă trăgând cu urechea, însă văzu că August fusese deja acolo – părinţii băiatului muriseră în patul lor, iar un nor de praf plutea deasupra lor, de la păturile ridicate de August pentru a le acoperi feţele.

În baia aferentă, Kirsten închise ochii pentru o secundă în timp ce apăsă întrerupătorul de lumină. Fireşte, nimic nu se întâmplă, dar, ca de obicei în astfel de momente, se pomeni făcând eforturi pentru a-şi aminti cum fusese când acest gest avea consecinţe: să intri într-o cameră, să apeşi întrerupătorul, iar încăperea să fie inundată de lumină. Din păcate, nu era sigură dacă îşi amintea sau doar îşi imagina că îşi aminteşte. Îşi trecu vârfurile degetelor peste o casetă din porţelan albastru cu alb aflată pe poliţa din baie, admiră şirurile de beţişoare pentru urechi înainte de a le băga în buzunar. Păreau utile pentru curăţarea urechilor şi a instrumentelor muzicale. Kirsten îşi ridică privirea şi îşi întâlni chipul din oglindă. Trebuia să se tundă. Zâmbi, apoi îşi ajustă zâmbetul pentru a ascunde cât de cât un dinte lipsă. Deschise un dulap şi se uită la un teanc de prosoape curate. Cel de deasupra era albastru cu răţuşte galbene şi avea o emblemă ţesută într-un colţ.

De ce nu-l luaseră părinţii pe băiat în patul lor dacă erau cu toţii bolnavi? Poate că părinţii muriseră primii. Nu vru să se gândească la asta.

Uşa care dădea spre dormitorul liber fusese închisă, iar fereastra, lăsată întredeschisă, aşa încât covorul fusese distrus, dar hainele din şifonier scăpaseră de mirosul morţii. Găsi o rochie care îi plăcu, din mătase albastră moale şi cu buzunare, în care se schimbă în vreme ce August încă era în dormitorul băiatului. Mai dădu acolo peste o rochie de nuntă şi un costum negru. Le luă. Ceea ce făcea Simfonia, ceea ce ei făceau mereu era să încerce să arunce o vrajă, iar costumele le erau de ajutor. Vieţile celor pe care-i întâlneau erau grele, oameni care îşi petreceau timpul luptându-se să subziste. Câţiva dintre actori considerau că Shakespeare era mai accesibil dacă se îmbrăcau în haine peticite şi decolorate, asemenea spectatorilor lor, însă Kirsten credea că

era important s-o vezi pe Titania în rochie, iar pe Hamlet în cămaşă cu cravată. Tuba era e acord cu ea.

— Treaba cu lumea nouă, spusese tuba odată, e că-i lipseşte cumplit eleganţa.

El ştia multe despre eleganţă. Înainte de colaps, el şi dirijoarea făcuseră parte din aceeaşi orchestră militară. Uneori, vorbea despre balurile militare. Oare unde se afla el? „Nu te gândi la Simfonie! Nu te gândi la Simfonie! Există doar aici, îşi spuse ea, există doar această casă."

— Frumoasă rochie, rosti August când se întâlni cu el la parter, în sufragerie.

— Cea veche mirosea a fum şi a măruntaie de peşte.

— Am găsit câteva valize la subsol, spuse el.

Plecară fiecare cu câte o valiză, luând prosoape, haine şi un vraf de reviste pe care Kirsten voia să le răsfoiască mai târziu, o cutie nedesfăcută cu sare, precum şi diverse alte lucruri care puteau să le fie de folos, nu înainte ca ea să cerceteze rafturile cu cărţi din living, iar August să se uite după un *Ghid TV* sau volume de poezie.

— Te interesează ceva anume? întrebă el după ce renunţă la căutare.

Kirsten văzu că el se gândea să ia telecomanda. O ţinea în mână şi apăsa alene butoanele.

— *Doctor Eleven,* fireşte. Dar m-aş mulţumi şi cu *Dragă V.*

Ultima era o carte pe care ea o pierduse cumva pe drum, cu doi sau trei ani în urmă, iar de-atunci tot încercase să găsească un alt exemplar. Cartea îi aparţinuse mamei ei, fiind cumpărată chiar înainte să se sfârşească totul. *Dragă V.: Un portret neautorizat al lui Arthur Leander.* Textul alb din partea de sus a primei coperte declara că era numărul 1 pe lista de bestselleruri. Fotografia copertei era în alb şi negru, Arthur privind peste umăr în timp ce se urca într-o maşină. Expresia de pe chipul lui ar fi putut însemna orice – poate că era uşor hăituită, dar la fel de posibil era ca tocmai să-l fi strigat cineva, iar el să se fi întors pentru a se uita la el sau la ea. Cartea era alcătuită exclusiv din scrisori pentru o prietenă, anonima V.

Când Kirsten plecase din Toronto împreună cu fratele ei, el îi spusese că putea să-şi ia o singură carte în rucsac, aşa că ea luase *Dragă V.,* pentru că mama ei îi spusese că nu are voie s-o citească. Fratele ei ridicase dintr-o sprânceană, dar nu făcuse nicio remarcă.

25

CÂTEVA DINTRE SCRISORI:

Dragă V.,

Este frig în Toronto, dar îmi place unde locuiesc. Lucrul cu care nu mă pot obişnui este că, atunci când e înnorat şi stă să ningă, cerul pare portocaliu. Portocaliu. Ştiu că este doar lumina reflectată de oraş, dar e sinistru.

În ultima vreme fac plimbări lungi, pentru că, după ce plătesc chiria, spălatul rufelor şi alimentele, nu prea îmi permit să mă deplasez altfel. Ieri am găsit un penny într-o rigolă şi am decis că este un talisman norocos. Îl lipesc cu bandă adezivă de această scrisoare. E nenatural de strălucitor, nu? Seara trecută, cu ocazia celei de-a 19-a aniversări a zilei mele de naştere, m-am dus la un club de dans din centru unde intrarea costă 5$. A fost iresponsabil să cheltuiesc 5$ pentru atât de puţine ore în restaurant, dar, în sfârşit, îmi place să dansez, deşi habar n-am ce fac şi probabil că arăt de parcă aş fi posedat. M-am dus acasă cu prietenul meu Clark, iar el spunea ceva despre o chestie experimentală pe care o văzuse, în care actorii poartă gigantice măşti din papier maché, ceea ce pare grozav, dar cam pretenţios. I-am spus asta lui C., iar el m-a întrebat: „Ştii ce însemnă pretenţios? Părul tău”, şi nu încerca să fie rău, dar dimineaţă i-am pregătit micul dejun unuia dintre colegii de cameră în schimbul unei tunsori, şi nu cred că a ieşit rău. Colegul meu e la şcoala de frizeri. Coada de cal a dispărut! Nu m-ai recunoaşte! Iubesc acest oraş şi îl şi urăsc, şi mi-e dor de tine.

A.

Dragă V.

Noaptea trecută, am visat că eram din nou la tine acasă, jucând mah jong (aşa se scrie?) cu mama ta. Cred că, în realitate, am jucat doar o dată şi ştiu că eram ameţiţi, dar mi-a plăcut, mi-au plăcut piesele alea mici. În sfârşit. În dimineaţa asta, mă gândeam la ce-mi plăcea la casa ta, acea iluzie optică: oceanul, felul în care arată din sufragerie, ca şi cum oceanul se află chiar la capătul peluzei din faţă, dar, când ieşi, dai de o stâncă între iarbă şi apă, cu scara aia rahitică rău, care mereu mă înspăimânta de moarte.

Nu mi-e chiar dor de casă, dar nici nu pot spune că nu-mi este. Mi-am petrecut mult timp cu Clark, care e la cursul meu de actorie şi de care cred că ţi-ar plăcea. C. are părul punk-rock, pe jumătate ras, roz partea nerasă. Părinţii lui C. vor ca el să se ducă la şcoala de afaceri sau măcar să obţină o diplomă pentru vreo meserie, iar C. mi-a spus că ar prefera să moară decât să facă asta, ceea ce pare extrem, dar, pe de

altă parte, îmi aduc aminte că şi eu i-am zis că mă gândeam că mai degrabă aş muri decât să mai stau pe insulă, aşa că i-am spus că înţeleg. În seara asta, am avut un curs reuşit. Sper că îţi merge bine. Scrie-mi curând.

A.

Dragă V.,

Îţi aminteşti cum ascultam muzică în camera ta din casa de pe stâncă? Mă gândeam ce plăcut a fost, cu toate că eu eram pe cale să plec la Toronto, aşa că a fost şi trist. Îmi amintesc cum priveam frunzele de la fereastra ta şi încercam să-mi imaginez că mă uitam la zgârie-nori şi cum ar fi asta, dacă îmi vor lipsi frunzele etc., apoi am ajuns în Toronto şi chiar în faţa geamului meu se află un copac, aşa că nu văd decât frunze. Este însă un gingkobiloba, cum nu am mai văzut în Vest. E frumos. Frunzele au forma unor mici evantaie.

A.

Dragă V.,

Sunt un actor cumplit, în acest oraş e al naibii de frig şi mi-e dor de tine.

A.

Dragă V.,

Îţi aminteşti de noaptea aceea în care am stat treji ca să vedem cometa? Cometa Hyakutake, în noaptea aceea foarte friguroasă de martie, cu gheaţă pe iarbă. Îmi aduc aminte că-i şopteam numele iarăşi şi iarăşi, Hyakutake, Hyakutake. Mi s-a părut că era frumoasă acea lumină care atârna, pur şi simplu, pe cer. În sfârşit, tocmai mă gândeam la ea şi mă întrebam dacă îţi aminteşti noaptea aceea la fel de bine ca mine. Nu prea poţi vedea stelele aici.

A.

Dragă V.,

Nu ţi-am spus asta, dar, luna trecută, la cursul de actorie, instructorul mi-a spus că are impresia că sunt cam inexpresiv, ceea ce este modul lui de a zice că este de părere că sunt un actor cumplit. A spus ceva vag şi aproape amabil despre cât de greu poate fi să îmbunătăţeşti lucrurile. I-am zis „stai să vezi”, iar el a părut surprins şi mi-a făcut cu ochiul, apoi m-a ignorat trei săptămâni. Dar aseară îmi rosteam monologul, iar când mi-am ridicat privirea, am văzut că mă urmărea, chiar mă urmărea cu atenţie, şi a fost prima dată în trei săptămâni când mi-a zis „noapte bună”, iar eu am simţit că există speranţă. Sunt ca un om în scaun cu rotile care îi priveşte pe alţii cum aleargă. Văd ce înseamnă o interpretare bună, dar eu nu prea reuşesc, însă uneori sunt foarte aproape, V. Mă străduiesc din răsputeri.

Mă gândeam la insulă. Pare să fie cumva în trecut, ca un vis pe care l-am avut cândva. Merg pe aceste străzi, intru şi ies din parcuri şi cluburi de dans, şi mă gândesc: „Cândva mă plimbam pe plajă cu prietena mea cea mai bună, V., cândva construiam forturi cu frăţiorul meu în pădure, cândva tot ce vedeam erau copaci” şi toate acele lucruri adevărate par false, e ca un basm pe care mi l-a spus cineva. Stau şi aştept să se schimbe lumina semafoarelor la intersecţiile din Toronto, iar tot locul acela, mă refer la insulă, pare ca o altă planetă. Nu vreau să te jignesc, dar mi se pare ciudat să mă gândesc că tu eşti tot acolo.

Al tău,
A.

E ultima scrisoare, dragă V., pentru că de patru luni nu mi-ai răspuns la nicio scrisoare şi nu mi-ai scris nimic mai lung de o ilustrată în cinci luni. Astăzi am ieşit afară, iar copacii explodau de flori de primăvară, oare am visat că mergeai alături de mine pe aceste străzi strălucitoare? (V., scuze, colegul meu de cameră a venit binedispus acasă, cu nişte marijuana excelentă, iar eu am luat-o puţin razna şi mă simt singur, tu nu ştii cum e să fii atât de departe de casă pentru că tu nu pleci niciodată, V., nu-i aşa?) Mai devreme mă gândeam că, pentru a putea să cunoşti acest oraş, trebuie să ajungi lefter, fiindcă sărăcia (sărăcie adevărată, adică să nu ai 2$ pentru metrou) te sileşte să mergi pe jos peste tot, iar cel mai bine vezi oraşul când mergi pe jos. În sfârşit. O să devin actor şi o să fiu bun, ăsta-i lucrul important, vreau să fac ceva remarcabil, dar nu ştiu ce. I-am spus asta unuia dintre colegii mei de cameră, iar el a râs şi a zis că sunt tânăr, dar că toţi îmbătrânim şi că asta se întâmplă atât de repede. Am 19 ani deja.

Mă gândesc să particip la audiţiile pentru admiterea la o şcoală de actorie din New York.

M-am gândit la un lucru care o să ţi se pară dur, şi îmi pare rău pentru asta: ai zis că o să fii mereu prietena mea, dar, de fapt, nu eşti, nu-i aşa? Mi-am dat seama de asta abia recent. Nu te interesează deloc viaţa mea.

O să ţi se pară o răutate, dar nu asta e intenţia mea, V., doar exprim un fapt: tu mă suni doar dacă te sun eu primul. Ai remarcat asta? Dacă eu te sun şi îţi las un mesaj, mă suni înapoi, dar <u>tu nu mă suni niciodată prima.</u>

Şi cred că e un lucru cam oribil, V., atunci când se presupune că eşti prietena cuiva. Eu mereu te caut. Tu spui mereu că eşti prietena mea, dar nu mă cauţi niciodată, astfel încât cred că trebuie să încetez să-ţi ascult cuvintele, V., şi să-ţi iau în considerare faptele. Amicul meu C. crede că am aşteptări prea mari de la o prietenie, însă eu nu cred că are dreptate.

Ai grijă de tine, V. O să-mi fie dor de tine.

A.

V.,

Au trecut ani (decenii?) de când ţi-am scris ultima oară, dar m-am gândit adesea la tine. Mi-a făcut plăcere să te văd de Crăciun. N-am ştiut că mama avea de gând să invite lume. Mereu face asta când sunt acolo, cred că pentru a se lăuda cu mine într-un fel, cu toate că, dacă ar fi fost după ea, n-aş fi părăsit niciodată insula şi aş fi condus plugul de zăpadă al tatii. A fost ciudat să ne aflăm împreună în aceeaşi cameră, dar şi minunat să te văd din nou şi să stăm puţin de vorbă după atâta vreme. Patru copii! Nici nu-mi pot imagina.

Au trecut ani de zile de când n-am mai scris cuiva, nu numai ţie, aşa că-ţi mărturisesc că mi-am pierdut îndemânarea. Dar am veşti, veşti importante, iar când s-a întâmplat, ai fost prima căreia am vrut să-i spun. Mă însor. E foarte brusc. Nu ţi-am pomenit de asta de Crăciun, dar o fac acum şi mi se pare perfect normal. Numele ei este Miranda şi este şi ea de pe insulă, dar ne-am cunoscut în Toronto. Este artistă şi face benzi desenate foarte frumoase. Ne mutăm împreună la L.A., luna viitoare.

Cum de-am îmbătrânit atât de mult, V.? Îmi amintesc cum construiam împreună forturi în pădure, când aveam cinci ani. Putem fi din nou prieteni. Mi-a fost teribil de dor de tine.

A.

Dragă V.,

Sunt zile ciudate. Am sentimentul că viaţa unui om seamănă cu un film. Sunt atât de dezorientat, V., că nu-ţi pot spune. Mă pomenesc pe neaşteptate întrebându-mă cum de-am ajuns aici. Cum de am aterizat în această viaţă? Fiindcă, dacă mă uit îndărăt la succesiunea evenimentelor, pare un rezultat improbabil. Cunosc duzini de actori mai talentaţi decât mine care nu au reuşit.

Am cunoscut pe cineva şi m-am îndrăgostit. Elizabeth. Are atâta graţie, atâta frumuseţe, dar, mult mai important, un soi de lumină care nu mi-am dat seama că-mi lipsea. Când nu face modelling sau nu filmează, face cursuri de istoria artei. Ştiu că este discutabil, V. Clark cred că ştie. Am dat un dineu aseară (foarte ciudat şi o idee proastă, privind retrospectiv lucrurile – e o poveste lungă dar, la vremea aceea, a părut o idee bună), iar la un moment dat mi-am ridicat privirea şi el se uita la mine ca şi cum l-aş fi dezamăgit personal, iar eu mi-am dat seama că avea dreptate să fie dezamăgit. M-am dezamăgit şi pe mine. Nu ştiu, V., totul e un haos.

Al tău,
A.

Dragă V.,

Aseară, Clark a venit la cină pentru prima dată după şase luni, sau cam aşa ceva. Am fost agitat la gândul întâlnirii cu el, parţial pentru că îl consider mai puţin interesant acum decât pe vremea când amândoi aveam 19 ani (nu e amabil din partea mea să spun asta, dar oare nu putem fi sinceri în legătură cu modul cum se schimbă oamenii?), parţial pentru că, ultima dată când a fost aici, eu încă eram însurat cu Miranda, iar Elizabeth era doar un alt oaspete la cină. Însă Elizabeth a făcut pui fript şi l-a impresionat în rolul unei casnice din anii ’50, aşa că el a plăcut-o, cred. Toată seara a afişat cea mai strălucitoare imagine a ei, a fost absolut fermecătoare etc. Şi, măcar cu această ocazie, n-a băut prea mult.

Îţi aminteşti de profesorul ăla de engleză de la şcoală care era înnebunit după Yeats? Entuziasmul lui ţi se transmitea cumva, şi îmi aduc aminte că, pentru o vreme, ai avut un citat din el lipit pe peretele dormitorului din casa de la lac, şi în ultimul timp m-am tot gândit la el: <u>Iubirea este precum colţii unui leu.</u>

Al tău,
A.

26

— Te rog, spune-mi că glumeşti, rosti Clark atunci când Elizabeth Colton îl sună ca să-i zică de carte.

Elizabeth nu glumea. Nu văzuse cartea încă – avea să fie publicată peste o săptămână –, dar aflase dintr-o sursă de încredere că amândoi apăreau în ea. Era furioasă. Se gândea la un proces, dar nu era sigură pe cine să dea în judecată. Editura? Pe V.? Decisese că nu era rezonabil să-l dea pe Arthur în judecată deoarece se părea că nici el nu ştiuse de carte.

— Ce spune el despre noi? întrebă Clark.

— Nu ştiu, zise Elizabeth. Dar se pare că vorbeşte în detaliu despre căsătoriile şi despre prieteniile lui. Cuvintele folosite de amicul meu au fost „din plin”.

— Din plin, rosti Clark. Asta ar putea însemna orice.

„Dar probabil că nimic bun”, decise el.

— Se pare că îi plăcea să-i descrie pe oamenii din viaţa lui. Măcar a avut bunul-simţ să se supere şi el când l-am sunat.

Pe fir se auzi un fâşâit static.

— Se cheamă *Dragă B.?*

— *Dragă V.* E prietena lui, Victoria.

— Fosta prietenă, îmi imaginez. O să-l sun mâine, spuse Clark.

— O să înceapă să fie incoerent, să deturneze lucrurile şi să se mire, zise ea. Sau poate că doar cu mine vorbeşte aşa. Ţi s-a întâmplat să vorbeşti vreodată cu el şi să ai senzaţia că joacă teatru?

— Chiar trebuie să plec, spuse Clark. Am un interviu la ora unsprezece.

— Vin la New York peste câteva zile. Poate că ar trebui să ne întâlnim şi să discutăm despre asta.

— În regulă. Nu o văzuse de ani de zile. Pune-o pe asistenta ta să discute cu a mea şi vom stabili ceva.

După ce închise telefonul, nu putu să se gândească decât la *Dragă V.* Plecă de la birou fără să se uite în ochii nimănui, într-o stare de letargie care făcea să-i fie imposibil să discute cu colegii lui – oare citise vreunul dintre ei cartea? –, şi ieşi pe 23rd Street. Dorea să obţină imediat un exemplar al cărţii – cu siguranţă, cunoştea pe cineva care îi putea face rost de unul –, însă nu avea timp înainte de întâlnire. Conducea o şedinţă de obţinere de

feedback din mai multe surse la o firmă de consultanţă pentru sisteme de alimentare cu apă de lângă Grand Central Station.

În ultimii ani, acest gen de şedinţe devenise specialitatea lui. În centrul fiecăreia se afla un director executiv pe care compania clientului spera să-l facă mai bun, referindu-se la el, fără ironie, ca „ţinta”. Ţintele curente ale lui Clark includeau un reprezentat comercial care făcea milioane pentru firmă, dar care ţipa la subordonaţii săi, un avocat evident strălucit care lucra până la trei dimineaţa, dar cumva nu reuşea să-şi respecte termenele-limită, un director de relaţii publice al cărui talent de a relaţiona cu clienţii era egal cu totala lui incapacitate de a-şi controla personalul. Fiecare şedinţă implica intervievarea a circa o duzină de oameni care lucrau în imediata vecinătate a ţintei, prezentându-i ţintei o serie de rapoarte constând în comentarii anonime din interviuri – cele pozitive mai întâi, pentru a le îndulci pe cele nimicitoare –, iar ulterior, în faza finală a proiectului, urmau câteva luni de îndrumare.

23rd Street nu era aglomerată – era puţin înainte prânz –, însă el tot rămânea blocat în spatele câte unui zombi cu iPhone, oameni care aveau pe jumătate vârsta lui şi care umblau ca prin vis, cu ochii lipiţi de ecranele lor. Îi înghionti intenţionat pe doi dintre ei, mergând mai repede decât de obicei, supărat într-un mod fundamental care îl făcea să simtă nevoia să dea cu pumnii în ziduri, să o ia la goană cu toată viteza, să se repeadă pe un ring de dans, deşi nu o mai făcuse de două decenii. În vreme ce Arthur dansa, el avea un stil de a se bâţâi puţin pe lângă ritmul muzicii. O tânără femeie se opri brusc în capul scărilor de la metrou, iar el aproape că se lovi de ea, îi aruncă o privire urâtă când o ocoli razant – ea nu observă, captivată fiind de ecranul ei – şi urcă într-un metrou chiar înainte de închiderea uşilor, primul moment plăcut al zilei.

Clocoti tot drumul până la Grand Central Station, unde urcă scările câte două odată, spre un coridor de marmură care se desprindea din sala principală, trecu repede prin aerul condimentat din Grand Central Market şi printr-un pasaj care făcea legătura cu Graybar Building.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spuse el celui pe care urma să-l intervieveze, dar acesta ridică din umeri şi îi făcu semn să se aşeze pe scaunul pentru vizitatori.

— Dacă tu crezi că două minute înseamnă întârziere, n-o să ne înţelegem foarte bine.

Oare accentul era texan? Dahlia avea în jur de 40 de ani, o coafură cu margini de aceeaşi nuanţă de roşu ca şi rujul.

Clark începu obişnuita introducere şi preambulul şedinţei pe care urmau s-o aibă, şeful ei fiind ţinta, spuse că intervieva 15 oameni şi că totul va fi anonim, comentariile fiind fragmentate şi inserate pe categorii în rapoarte separate pentru subordonaţi, egali şi superiori, cu un minimum de trei în fiecare grup etc. El îşi ascultă de la distanţă vocea şi fu mulţumit să constate că era fermă.

— Deci, rostul, spuse ea, dacă înţeleg corect, este să-l schimbăm pe şeful meu?

— Ei bine, de a identifica zonele cu potenţiale slăbiciuni, zise Clark.

În timp ce spunea asta, se gândi iarăşi la *Dragă V.* pentru că nu este indiscreţia însăşi definiţia slăbiciunii?

— Pentru a-l schimba, insistă ea zâmbind.

— Presupun că poţi vedea lucrurile astfel.

Ea dădu din cap.

— Nu cred în perfectibilitatea personală, zise ea.

— Ah, rosti el. Gândul care îi trecu prin minte fu că ea părea puţin cam în vârstă pentru a vorbi ca o studentă la filosofie. Ce părere ai atunci de îmbunătăţirea personală?

— Nu ştiu.

Se lăsă pe spate în scaun, cu braţele încrucişate, reflectând la întrebare. Tonul ei era uşor, însă el începu să-şi dea seama că nu avea nimic superficial. Îşi amintea unele dintre comentariile neplăcute pe care colegii le făcuseră la adresa ei în interviuri anterioare, când întrebările lui vizaseră echipa.

— Ai spus că faci asta de ceva vreme, nu?

— De douăzeci şi unu de ani.

— Aceşti oameni pe care îi instruieşti chiar se schimbă vreodată? Adică, în mod durabil, remarcabil?

El ezită. De fapt, şi el îşi pusese această întrebare.

— Îşi schimbă comportamentul, spuse el. Unii dintre ei. Adesea, oamenii, pur şi simplu, habar n-au că toţi ceilalţi cred că ar avea nevoie de îmbunătăţiri într-o anumită zonă, dar apoi văd raportul…

Ea dădu din cap.

— Deci, faci diferenţa între schimbarea oamenilor şi schimbarea comportamentului.

— Desigur.

— Uite cum stă treaba, spuse Dahlia. Fac pariu că îl poţi instrui pe Dan, iar la el probabil că se va vedea o schimbare bruscă, anumite aspecte se vor îmbunătăţi, dar el tot un ticălos trist va rămâne.

— Trist…

— Nu, stai, nu scrie asta. Dă-mi voie să reformulez. În regulă, să zicem că se va schimba puţin, probabil, dacă te ocupi de el, însă el tot o persoană de succes, dar nefericită va rămâne, care lucrează până la ora nouă în fiecare seară, pentru că are o căsnicie cumplită şi nu vrea să se ducă acasă, şi nu mă întreba de unde ştiu asta, toată lumea ştie, e ca şi cum ţi-ar mirosi respiraţia, te apropii de o persoană şi este evident. Şi când spun asta, mă refer la cineva care pare să-şi dorească să fi făcut altceva cu viaţa sa, adică aproape orice altceva – vorbesc prea mult?

— Nu. Te rog, continuă.

— Bine. Îmi iubesc slujba şi nu zic asta doar pentru că şeful meu va vedea comentariile mele şi, apropo, nu cred că el nu va fi în stare să-şi dea seama cine ce a spus, anonim sau nu. Dar, în sfârşit, uneori mă uit în jur şi mă gândesc – asta s-ar putea să pară ciudat – că e ca şi cum lumea corporatistă ar fi plină de fantome. Şi, de fapt, dă-mi voie să reformulez, părinţii mei fac parte din lumea academică, aşa că am avut loc în primul rând la *acel* spectacol horror, aşa că poate ar fi mai corect spus că maturitatea e plină de fantome.

— Îmi pare rău, nu sunt sigur că…

— Vorbesc despre aceşti oameni care au ajuns să trăiască o viaţă, în loc de alta, şi care sunt atât de dezamăgiţi. Ştii ce vreau să spun? Au făcut ce se aştepta de la ei. Vor să facă altceva, dar este imposibil acum, au o ipotecă, copii şi alte alea, sunt captivi. Dan este aşa.

— Deci, nu crezi că îi place slujba lui.

— Corect, zise ea, dar cred că nici măcar nu-şi dă seama. Poate că întâlneşti mereu oameni ca el. În esenţă somnambuli care funcţionează la capacitate maximă.

Oare ce anume din această declaraţie îl făcu pe Clark să-i vină să plângă? Dădea din cap, notând cât de mult putea.

— Crezi că el s-ar descrie ca fiind nefericit cu munca lui?

— Nu, rosti Dahlia, cred că oamenii ca el gândesc că e normal ca munca să fie o corvoadă pigmentată cu momente foarte rare de fericire, însă când spun fericire mă refer la distracţie. Ştii ce

vreau să spun?

— Nu. Te rog, dezvoltă.

— Bine. Să zicem că te duci în camera de odihnă, iar doi oameni pe care îi simpatizezi se află acolo. Să spunem că unul povesteşte ceva amuzant, tu râzi puţin, te simţi inclus, toată lumea e atât de amuzantă, apoi te întorci la biroul tău cu un soi de, nu ştiu, cred că „inerţie luminoasă” ar fi expresia? Te întorci la biroul tău cu o inerţie luminoasă, dar pe la patru sau cinci după-amiază, ziua devine doar o altă zi, iar tu continui aşa, aşteptând să se facă ora cinci, apoi să vină weekendul, apoi cele două sau trei săptămâni anuale de concediu plătit, zilele vin, zilele trec şi asta se întâmplă cu viaţa ta.

— Aşa este, rosti Clark.

În clipa aceea, simţi un dor inexprimabil. Cu o zi în urmă, intrase în camera de odihnă şi petrecuse cinci minute râzând de impresia unui coleg despre un subiect de la *Daily Show.*

— Aş zice că asta este *considerată* viaţă. Asta este considerată fericire de către cei mai mulţi oameni. Tipii ca Dan sunt ca somnambulii, spuse ea, şi nimic nu-i trezeşte vreodată.

El termină restul interviului, îi strânse mâna, străbătu holul boltit al Graybar Building şi ieşi în Lexington Avenue. Aerul era rece, dar tânjea să ajungă afară, departe de alţi oameni. O luă pe un traseu lung şi ocolit, cotind spre est pe două bulevarde ca să ajungă pe relativ liniştitul Second Avenue.

Se gândea la carte, se gândea la ce spusese Dahlia despre somnambulism şi ceva ciudat îi veni în minte: oare Arthur văzuse că el era somnambul? Exista asta în scrisorile către V.? Pentru că el chiar *fusese* somnambul, îşi dădu seama Clark, mişcându-se pe jumătate adormit prin viaţa sa, de ceva vreme, de ani buni; nu tocmai nefericit, dar când îi făcuse ultima oară cu adevărat plăcere munca lui? Când fusese ultima oară cu adevărat mişcat de ceva? Când avusese ultima oară un sentiment de veneraţie sau de inspiraţie? Îşi dori să se poată întoarce cumva şi să-i găsească pe oamenii cu iPhone pe care îi îmbrâncise mai devreme pe trotuar şi să le ceară scuze – „Îmi pare rău, tocmai mi-am dat seama că sunt la fel de puţin prezent în această lume ca şi voi, n-aveam niciun drept să vă judec” – şi, de asemenea, îşi dori să le sune pe toate ţintele sale şi să le ceară scuze, pentru că este un lucru cumplit să apari în rapoartele cuiva – îşi dădea seama de asta acum –, este un lucru cumplit să fii ţinta.

5
Toronto

27

A existat un moment pe Pământ, improbabil în retrospectivă şi, de fapt, mai scurt decât un moment din intervalul istoriei omenirii, mai degrabă o clipire din ochi, când era posibil să trăieşti exclusiv din fotografierea şi intervievarea oamenilor faimoşi. Cu şapte ani înainte de sfârşitul lumii, Jeevan Chaudhary stabilise să-i ia un interviu lui Arthur Leander.

De câţiva ani, Jeevan lucra ca paparazzo şi trăia acceptabil din asta, dar era plictisit de moarte să urmărească persoanele celebre de după ghivecele cu plante de pe trotuar şi să aştepte în maşini parcate, aşa că încerca să devină jurnalist de divertisment, ceea ce i se părea înjositor, dar mai puţin înjositor decât profesia actuală.

— Îl *cunosc* pe tipul ăsta, îi spuse el unui editor căruia îi dusese, mai de mult, câteva dintre fotografiile lui, atunci când subiectul Arthur Leander apăru în discuţia la un pahar. I-am văzut toate filmele, pe unele dintre ele de două ori, l-am urmărit prin tot oraşul, i-am fotografiat nevestele. Îl pot face să stea de vorbă cu mine.

Editorul fu de acord să-i dea o şansă, aşa că, în ziua stabilită, Jeevan se duse cu maşina la un hotel şi îşi prezentă actul de identitate şi acreditările unei tinere agente de presă aflate în faţa unui penthouse.

— Ai cincisprezece minute, zise ea şi îl conduse înăuntru.

Apartamentul era tot acoperit cu parchet şi lumini strălucitoare. Exista o încăpere în care pe o masă se aflau tartine, iar mai mulţi jurnalişti îşi priveau telefoanele, şi o altă cameră în care se afla Arthur. Bărbatul pe care Jeevan îl considera cel mai bun actor al generaţiei sale şedea într-un fotoliu de lângă fereastră şi privea spre centrul oraşului Los Angeles. Jeevan, care era capabil să recunoască lucrurile scumpe, remarcă bogăţia draperiilor, tapiţeria lucioasă a fotoliului, croiala costumului purtat de Arthur. Jeevan îşi tot spunea că nu exista niciun motiv pentru care Arthur să ştie că el era unul dintre cei care o fotografiaseră pe Miranda, dar fireşte că exista: nu se putea gândi decât la cât de prost fusese că-i spusese numele său Mirandei, în noaptea aceea. Toată ideea de a deveni jurnalist de divertisment fusese o greşeală – era evident

acum. În vreme ce traversa duşumeaua parchetată, în minte îi răsări gândul sălbatic de a mima o boală subită şi de a-şi lua tălpăşiţa înainte ca Arthur să-şi ridice privirea, dar Arthur zâmbi şi-i întinse o mână când agenta de presă le făcu cunoştinţă. Aparent, numele lui Jeevan nu însemna nimic pentru Arthur şi, aparent, nici chipul lui. Jeevan făcuse eforturi mari ca să-şi schimbe înfăţişarea. Îşi răsese perciunii. Îşi scosese lentilele de contact, iar acum purta ochelari care spera că-l fac să pară mai serios. Se aşeză în fotoliul din faţa lui Arthur şi puse reportofonul pe măsuţa de cafea dintre ei.

În ultimele două zile, revăzuse toate filmele lui Arthur şi, în plus, se documentase substanţial. Însă Arthur nu dori să vorbească despre filmul pe care îl făcea sau despre pregătirea lui, sau despre influenţe, sau despre ce îl inspira ca artist, sau despre motivul pentru care încă se considera un outsider, după cum spuse într-unul dintre primele interviuri date cu câţiva ani în urmă. Răspunse monosilabic la primele trei întrebări ale lui Jeevan. Părea ameţit şi mahmur. Arăta ca şi cum nu mai dormise bine de ceva timp.

— Spune-mi, zise el după ceea ce lui Jeevan i se păru o tăcere stânjenitor de lungă. Agenta de presă pusese un cappuccino pentru urgenţe în mâinile lui, cu o clipă mai devreme. Cum devine o persoană jurnalist de divertisment?

— Este asta una dintre chestiile alea postmoderniste? întrebă Jeevan. Când se întoarce masa, iar dumneavoastră mă intervievaţi pe mine, ca acele celebrităţi care îi fotografiază pe paparazzi?

„Ai grijă”, gândi el. Dezamăgirea faţă de dezinteresul lui Arthur de a vorbi cu el se transforma în ostilitate, iar dincolo de ea pândeau câteva întrebări mai cuprinzătoare, de genul celor care îl ţineau treaz noaptea: intervievarea actorilor era mai bună decât urmărirea lor, dar ce fel de carieră în jurnalism era asta? Ce fel de viaţă? Unii oameni reuşeau să facă lucruri care chiar contau. Unii oameni – de pildă, Frank, fratele lui – se ocupau, pentru Reuters, de războiul din Afganistan. Jeevan nu voia în mod deosebit să fie ca Frank, dar nu putea să nu se gândească la faptul că, spre deosebire de el, făcuse câteva alegeri greşite.

— Nu ştiu, spuse Arthur, sunt doar curios. Cum ajungi să faci meseria asta?

— Treptat, apoi, brusc.

Actorul se încruntă ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte

ceva.

— Treptat, iar apoi, brusc, repetă el. Rămase tăcut o clipă. Nu, serios, spuse el ieşind din reverie. M-am întrebat mereu ce vă determină să faceţi asta.

— În general vorbind, banii.

— Desigur, dar nu există şi meserii mai simple? Toată treaba asta cu jurnalismul de divertisment… Adică nu spun că un tip ca tine este la fel ca paparazzi…

„Mulţumesc că le-ai acordat atât de puţină atenţie”, gândi Jeevan.

— … Ceea ce faci tu ştiu că nu e acelaşi lucru cu ce fac ei, dar am văzut tipi… Arthur ridică o mână – „aşteaptă puţin” – şi bău jumătate din cappuccino. Infuzia de cofeină îi făcu bine. Am văzut tipi urcându-se în *copaci,* spuse el. Nu glumesc. Asta s-a întâmplat în timpul divorţului meu, cam când s-a mutat Miranda. Spălam vasele şi m-am uitat pe fereastră, şi l-am văzut pe tip stând pe o creangă, cu o cameră în mână.

— Spălaţi vase?

— Mda, menajera vorbea cu presa, aşa că am concediat-o, şi maşina de spălat vase s-a stricat.

— O nenorocire nu vine niciodată singură, nu?

Arthur rânji.

— Îmi place de tine, spuse el.

Jeevan zâmbi ruşinat de cât de flatat se simţi.

— Este o meserie interesantă, zise el. Întâlneşti oameni interesanţi.

De asemenea, întâlneşti şi cei mai plictisitori oameni de pe faţa pământului, dar se gândi că puţină flatare nu strica.

— Întotdeauna m-au interesat oamenii, spuse Arthur. Ce îi determină să facă tot ce fac, ce îi impresionează, genul ăsta de lucruri.

Jeevan căută pe chipul lui urme de sarcasm, dar el părea complet sincer.

— Şi pe mine la fel.

— Te întreb, rosti Arthur, pentru că nu pari a fi ca majoritatea celorlalţi.

— Nu? Serios?

— Vreau să spun, ai dorit mereu să te ocupi de divertisment?

— Am fost fotograf.

— Ce fel de fotografie ai făcut?

Arthur îşi termină cappuccino.

— Nunţi şi portrete.

— Şi de la asta ai trecut la a scrie despre oameni ca mine?

— Da, spuse Jeevan. Asta am făcut.

— De ce?

— M-am săturat să mă duc la nunţi. Primeam mai mulţi bani. Era mai puţină bătaie de cap. De ce întrebaţi?

Arthur se întinse spre masă şi opri reportofonul lui Jeevan.

— Ai idee cât de sătul sunt să vorbesc despre mine?

— Daţi multe interviuri.

— Prea multe. Să nu scrii că am zis asta. Era mai uşor pe vremea când mă ocupam doar de teatru şi de seriale TV. Ocazional, un profil sau o prezentare, sau un interviu, sau ceva de genul ăsta. Dar, după ce ai succes în filme, Cristoase, este ca şi cum ar fi cu totul altceva. Ridică uşor cana, cerând să i se mai aducă nişte cappuccino, iar Jeevan auzi tocurile agentei de presă clămpănind pe duşumeaua din spatele lui în timp ce se îndepărta. Îmi pare rău, rosti el, ştiu că este puţin necinstit să te plângi de o meserie ca a mea.

„Habar n-ai tu, gândi Jeevan. Eşti bogat şi mereu vei fi bogat, iar, dacă vrei, te poţi opri oricând şi să nu mai munceşti niciodată."

— Dar faceţi filme de ani de zile, spuse el pe tonul său cel mai neutru.

— Mda, zise Arthur. Cred că încă nu m-am obişnuit cu asta. Toată atenţia asta încă este destul de jenantă. Le spun oamenilor că nu-i mai observ pe paparazzi, dar îi observ. Doar că nu pot să mă uit la ei.

„Lucru pe care îl apreciez", gândi Jeevan. Era conştient că acele 15 minute alocate se terminau. Îşi luă reportofonul astfel încât Arthur să-l observe, îl porni şi îl aşeză pe măsuţa de cafea dintre ei.

— Aţi avut un succes considerabil, zise Jeevan. Iar asta presupune, desigur, o anumită pierdere a intimităţii. Este corect să spunem că atenţia acordată vi se pare greu de suportat?

Arthur suspină. Îşi strânse mâinile, iar Jeevan avu impresia că îşi aduna forţele.

— Ştii? rosti Arthur cu voce limpede şi însufleţită, interpretând un nou personaj, nepăsător, despre care n-ai fi zis, ascultând mai târziu înregistrarea, că era palid şi evident nedormit, cu cearcăne negre sub ochi. Poate că asta face parte din afacere, ştii? Suntem atât de norocoşi să ne aflăm în poziţia asta, noi, cei care

trăim din actorie, aşa încât consider că văicărelile legate de invadarea intimităţii sunt necinstite. Sincer. Vreau să spun, hai să fim serioşi, noi am vrut să fim faimoşi, nu? Doar ştiam ce ne aşteaptă.

Discursul păru să smulgă ceva din el. Se ofili vizibil şi acceptă o altă ceaşcă cu cappuccino de la agenta lui de presă, mulţumindu-i cu o înclinare a capului. O tăcere ciudată se instală.

— Deci, aţi luat, pur şi simplu, avionul din Chicago, rosti Jeevan în cele din urmă.

— Da, asta am făcut. Arthur se întinse şi opri din nou reportofonul lui Jeevan. Spune-mi ceva, zise el. Cum spuneai că te cheamă?

— Jeevan Chaudhary.

— Dacă îţi zic ceva, Jeevan Chaudhary, cât timp am la dispoziţie până se publică?

— Ei bine, rosti Jeevan, ce vreţi să-mi spuneţi?

— Ceva ce nimeni altcineva nu ştie, dar vrea douăzeci şi patru de ore până să fie publicat.

— Arthur, zise agenta de presă de undeva din spatele lui Jeevan, trăim în epoca informaţiei. O să fie pe TMZ[10] înainte ca el să ajungă în parcare.

— Sunt un om de cuvânt, spuse Jeevan.

În acel moment din viaţa sa lipsită de direcţie, nu era sigur dacă era adevărat sau nu, dar era plăcut să creadă că ar fi.

— Ce înseamnă asta? întrebă Arthur.

— Înseamnă că fac ce spun că fac.

— Bine, uite ce e, reluă Arthur, dacă îţi spun ceva…

— Garantat în exclusivitate?

— Da. N-o să mai spun nimănui altcuiva, cu condiţia să-mi dai un răgaz de douăzeci şi patru de ore.

— Bine, se învoi Jeevan, v-aş putea acorda douăzeci şi patru de ore până se publică.

— Nu doar până se publică. Douăzeci şi patru de ore până când vei spune altcuiva, pentru că nu vreau ca vreun intern de oriunde naiba ai lucra să lase asta să scape.

— În regulă, zise Jeevan. Douăzeci şi patru de ore înainte de a-i spune altcuiva.

Era încântat de intrigă.

— Arthur, rosti agenta de presă, pot să-ţi vorbesc un

[10] http://www.tmz.com – site de cancan (n.tr.).

moment?

— Nu, spuse Arthur, trebuie să fac asta.

— Nu trebuie să faci nimic, zise ea. Aminteşte-ţi cu cine stai de vorbă.

— Sunt un om de cuvânt, repetă Jeevan.

Suna puţin cam ridicol a doua oară.

— Eşti jurnalist, spuse ea. Nu fi penibil, Arthur…

— În regulă, uite, îi zise Arthur lui Jeevan, am venit aici direct de la aeroport.

— Bine.

— Am venit aici cu două ore mai devreme, aproape trei de fapt, pentru că n-am vrut să mă duc acasă întâi.

— De ce n-aţi…?

— Îmi părăsesc soţia pentru Lydia Marks, spuse Arthur.

— O, Doamne! exclamă agenta de presă.

Lydia Marks era partenera lui Arthur în pelicula care tocmai se terminase de filmat în Chicago. Cândva, Jeevan o fotografiase la ieşirea dintr-un club din Los Angeles, cu ochii strălucitori şi aproape nefiresc de aranjată la ora trei dimineaţa. Era genul de persoană căreia îi plăceau paparazzii, iar uneori chiar îi chema. Îi aruncase un zâmbet triumfal.

— O părăsiţi pe Elizabeth Colton? rosti Jeevan. De ce?

— Pentru că trebuie. Sunt îndrăgostit de altcineva.

— De ce îmi spuneţi asta?

— Luna viitoare, mă mut cu Lydia, zise el, iar Elizabeth nu ştie încă. Cu o săptămână în urmă, când am avut o pauză la filmări, am venit aici special pentru a-i spune, dar, pur şi simplu, n-am putut s-o fac. Uite ce e, trebuie să înţelegi ceva în legătură cu Elizabeth: ei nu i s-a întâmplat niciodată nimic rău.

— Nimic?

— Nu scrie asta. N-ar fi trebuit să-ţi zic. Chestia este că n-am putut să-i spun. N-am putut să-i zic nici când am vorbit la telefon, de mai multe ori, şi n-am putut s-o fac nici astăzi. Dar, dacă îmi spui că povestea asta o să apară mâine, asta îmi forţează mâna, nu-i aşa?

— O să fie o poveste sensibilă, zise Jeevan. Sunteţi în continuare prieten cu Elizabeth şi îi doriţi tot ce-i mai bun, nu aveţi alte comentarii şi vreţi ca intimitatea ei să fie respectată în aceste clipe dificile. E bine?

Arthur suspină. Cumva, părea mai bătrân de 44 de ani.

— Poţi să scrii că a fost de comun acord, pentru binele ei?

— Despărţirea s-a făcut de comun acord şi, ăăă, amical. Rămâneţi în continuare prieten cu Elizabeth. Aveţi un respect… un respect considerabil unul pentru celălalt şi aţi decis de comun acord că e mai bine să o luaţi pe drumuri separate, şi că doriţi să vă fie respectată intimitatea în – ştiu eu? – aceste momente dificile?

— E perfect.

— Vreţi să pomenesc de…?

Jeevan nu termină propoziţia, dar nici nu avu de ce. Arthur tresări şi îşi ridică privirea spre tavan.

— Da, rosti el cu voce încordată, hai să pomenim de copil. De ce nu?

— Principala prioritate este fiul vostru, Tyler, iar împreună cu Elizabeth sunteţi hotărâţi să vă îndepliniţi responsabilităţile de părinţi. O să fac să sune mai puţin ciudat decât am formulat acum.

— Mulţumesc, spuse Arthur.

28

Arthur i-a mulţumit, iar apoi ce? Pe canapeaua fratelui său dintr-un turn din marginea sudică a oraşului Toronto, la opt zile după moartea lui Arthur, Jeevan privea tavanul şi încerca să-şi aducă aminte ce se întâmplase. Îi oferise agenta de presă un cappuccino? Nu, nu-i oferise, deşi ar fi fost plăcut. (Jeevan se gândise mult la cappuccino pentru că era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult, iar el realizase că, dacă situaţia era atât de gravă cum sugerau ştirile de la televizor, era posibil să nu mai bea niciodată unul. „Lucrurile asupra cărora ne fixăm”, gândi el.) În sfârşit, agenta de presă îl condusese la ieşire fără să se uite la el şi îi închisese uşa în nas, dar cumva toate astea se petrecuseră deja cu şapte ani în urmă.

Jeevan stătea întins pe canapea. Frânturi de amintiri disparate şi gânduri precum cele legate de cappuccino şi de bere îi reveneau în minte, în timp ce Frank lucra la ultimul său proiect, scriind pentru altcineva memoriile unui filantrop al cărui nume îi era interzis prin contract să-l pomenească. Jeevan se tot gândea la prietena lui, la casa lui din Cabbagetown, întrebându-se dacă avea s-o mai vadă vreodată pe vreuna din ele. Telefoanele mobile deja nu mai funcţionau. Fratele lui nu avea telefon fix. Afară, lumea se sfârşea, iar zăpada continua să cadă.

29

Totuşi, se ţinuse de cuvânt. Acesta era unul dintre puţinele momente din viaţa profesională de care Jeevan era mândru. Nu spusese nimănui că Arthur se despărţea de Elizabeth, absolut nimănui, vreme de 24 de ore pline de la interviu.

— De ce zâmbeşti? întrebă Frank.

— Mă gândeam la Arthur Leander.

Într-o altă viaţă, Jeevan stătuse ore în şir în faţa casei lui Arthur, fumând ţigări şi privind ferestrele, năucit de plictiseală. Într-o noapte, o păcălise pe prima soţie a lui Arthur şi îi făcuse o fotografie deloc flatantă, pe care obţinuse bani frumoşi, dar lui încă îi mai părea rău pentru ce făcuse. Felul în care ea se uitase la el – şocată şi tristă, cu ţigara în mână, cu părul zburlit în toate direcţiile, cu breteaua de la rochie căzută de pe umăr. Era ciudat să se gândească la asta acum, în acest oraş invadat de iarnă.

30

— Trebuie să încetezi să mai cânţi cântecul acela, spuse Frank.

— Scuze, dar este cântecul perfect.

— Nu neg, dar ai o voce cumplită.

Era sfârşitul lumii aşa cum o ştiau ei! Pe Jeevan, cântecul acela îl obseda de câteva zile, de când apăruse la uşa fratelui său cu cărucioarele de cumpărături. De câteva zile, trăiau în faţa televizorului uitându-se la ştiri, cu volumul dat încet, o litanie murmurată de coşmaruri care îi secătuise şi îi făcuse să se cutremure, adormind şi trezindu-se. Cum de era posibil ca atât de mulţi oameni să moară atât de repede? Cifrele păreau imposibile. Jeevan lipi bucăţi de plastic peste toate gurile de aerisire ale apartamentului şi se întrebă dacă asta era suficient, dacă nu cumva virusul tot mai putea ajunge la ei fie prin, fie cumva pe lângă marginile benzii adezive. Luase prosoapele de baie ale lui Frank şi acoperise ferestrele, pentru a împiedica lumina să scape în noapte, şi împinsese şifonierul lui Frank în dreptul uşii de la intrare. Cineva bătea uneori la uşă, iar când se întâmpla asta, Jeevan şi Frank amuţeau. Se temeau de oricine. De două ori, cineva încercase să forţeze uşa, zgâriind în jurul broaştei cu o unealtă metalică, în vreme ce Frank şi Jeevan aşteptau în agonie, încremeniţi, dar broasca nu cedă.

Zilele trecură, iar ştirile continuară întruna, până ajunseră să pară abstracte, un film de groază care nu se mai sfârşea. Prezentatorii aveau un fel amorţit, inexpresiv de a vorbi. Uneori chiar plângeau.

Sufrageria lui Frank se afla pe colţul clădirii, cu vedere şi spre oraş, şi spre lac. Jeevan prefera priveliştea lacului. Dacă îndrepta telescopul lui Frank spre oraş, vedea autostrada, ceea ce era deprimant. Traficul se tot intensificase în primele două zile, cu rulote în spatele maşinilor, cutii de plastic şi valize legate pe capote, dar în a treia dimineaţă blocajul era total, iar oamenii o luară pe jos printre maşini, cu valizele, cu copiii şi câinii lor.

În Ziua Cinci, Frank se apucă să lucreze la proiectul său, în loc să se uite la ştiri, spunând că ştirile aveau să-i înnebunească pe

amândoi, oricum, cei mai mulţi prezentatori de ştiri nici nu mai erau prezentatori de ştiri, ci doar oameni care lucrau la televiziunea respectivă şi care erau evident neobişnuiţi să se afle de partea cealaltă a camerei de filmat, cameramani şi administratori vorbind şovăielnic, apoi ţările începură să se cufunde în întuneric, oraş după oraş – dispărură ştirile de la Moscova, apoi de la Beijing, după aceea Sydney, Londra, Paris etc., reţelele de socializare vuind de veşti isterice –, iar ştirile locale deveniră tot mai locale, staţiile de emisie căzând una câte una, până când, în cele din urmă, ultimul post emise doar din studioul de ştiri, angajaţii făcând cu schimbul în faţa camerei şi transmiţând orice informaţii aveau, apoi, într-o noapte, Jeevan deschise ochii la ora două şi văzu că studioul de ştiri era gol. Toată lumea plecase. Mult timp, privi încăperea goală de pe ecran.

Pe celelalte canale se vedeau de mai de mult doar puncte statice şi mire, cu excepţia unuia care emitea repetat o avertizare emisă de guvern, sfaturi inutile de a rămâne în casă şi de a evita spaţiile aglomerate. O zi mai târziu, cineva opri în cele din urmă camera, sau aceasta se stinse singură. După încă o zi, nu mai exista internet.

Peste Toronto se aşternea tăcerea. În fiecare dimineaţă, tăcerea era tot mai profundă, zumzetul perpetuu al oraşului stingându-se. Jeevan îi spuse asta lui Frank, care zise:

— Toţi rămân fără combustibil.

Privind maşinile oprite pe autostradă, Jeevan îşi dădu seama că nici chiar oamenii care nu rămăseseră fără carburant nu puteau să mai meargă undeva acum. Toate drumurile erau blocate de maşini abandonate.

Frank nu se oprea niciodată din lucru. Memoriile filantropului erau aproape gata.

— Probabil că el e mort, spuse Jeevan.

— Probabil, fu Frank de acord.

— Atunci, de ce mai scrii despre el?

— Am semnat un contract.

— Dar toţi ceilalţi care au semnat contractul…

— Ştiu, zise Frank.

Jeevan se duse cu celularul la fereastră. Mesajul „niciun serviciu disponibil” apăru pe ecran. Lăsă telefonul să cadă pe canapea şi privi lacul. Poate că va veni o barcă şi…

În apartamentul fratelui său, într-o după-amiază tăcută, Jeevan se pomeni gândindu-se cât de uman este oraşul, cât de uman este totul. „Deplângeam impersonalitatea lumii moderne, dar era o minciună, aprecie el. Nu a fost impersonală niciodată. Mereu a existat o infrastructură masivă şi delicată de oameni, cu toţii muncind nebăgaţi în seamă în jurul nostru, iar când oamenii nu se mai duc la muncă, totul stă în loc. Maşinile sunt blocate. Avioanele nu pot zbura. Camioanele rămân în autobaze. Mâncarea nu mai ajunge în oraşe; magazinele alimentare se închid. Firmele se închid, apoi sunt jefuite. Nimeni nu merge la lucru în centralele electrice sau în substaţii, nimeni nu îndepărtează copacii căzuţi pe liniile electrice.” Jeevan stătea în picioare lângă fereastră când luminile se stinseră.

Există un moment stupid, sau două, când se duse lângă uşa de la intrare şi tot apăsă comutatoarele. Pornit/oprit, pornit/oprit.

— Încetează, rosti Frank. Făcea notiţe pe marginea manuscrisului, în lumina cenuşie care se prelingea printre jaluzele. Mă înnebuneşti.

Jeevan îşi dădu seama că Frank se ascundea în spatele proiectului său, însă nu putea condamna strategia lui Frank. Dacă Jeevan ar fi avut un proiect, şi el s-ar fi ascuns în spatele lui.

— Poate că e doar la noi, spuse Jeevan. Poate că a sărit o siguranţă la subsol.

— Fireşte că nu e doar la noi. Singurul lucru remarcabil este că lumina a rămas aprinsă atât de mult timp.

— Parcă ar fi căsuţa din copac, spuse Frank.

Era cam prin Ziua 30, la câteva zile după ce se oprise apa curentă. Treceau zile întregi fără să vorbească, însă existau inexplicabile momente de pace. Jeevan nu se mai simţise niciodată atât de apropiat de fratele lui. Frank lucra la memoriile filantropului, iar Jeevan citea. Îşi petrecea ore întregi studiind lacul cu ajutorul telescopului, însă cerul şi apa erau pustii. Nu tu avioane, nu tu ambarcaţiuni, şi unde era internetul?

Nu se mai gândise la căsuţa din copac de mult timp. Se afla în curtea din spate a casei copilăriei lor, din suburbiile oraşului Toronto, iar ei petrecuseră acolo ore în şir, în compania cărţilor cu benzi desenate. Exista o scară de funie care putea fi trasă sus, pentru a zădărnici planurile eventualilor invadatori.

— Ne putem descurca o vreme, zise Jeevan.

Avea grijă de rezerva de apă, care încă era rezonabilă.

Umpluse cu apă fiecare recipient din apartament înainte ca apa să nu mai curgă la robinete, iar de curând începuse să adune în vase şi boluri zăpada de pe balcon.

— Da, spuse Frank, dar apoi ce facem?

— Ei bine, o să stăm aici până revine lumina sau până apare Crucea Roşie, sau ceva.

În ultimul timp, Jeevan începuse să viseze cu ochii deschişi, imaginile contopindu-se şi suprapunându-se, iar filmul lui favorit era că, într-o dimineaţă, se trezea în sunetul unui megafon, armata sosind şi anunţând că totul se sfârşise, că toată treaba asta cu gripa se terminase, fusese rezolvată, iar totul revenea la normal. Avea să dea la o parte şifonierul din uşă şi să coboare în parcare, fiindcă, poate, un soldat avea să-i ofere o cană cu cafea, bătându-l pe spate. Îşi imagina că oamenii îl felicitau pentru că avusese prevederea să facă provizii de mâncare.

— Ce te face să crezi că lumina va reveni? întrebă Frank fără să-şi ridice privirea.

Jeevan dădu să-i răspundă, dar nu găsi cuvintele.

31

Interviul luat lui Kirsten Raymonde de François Diallo, bibliotecar la biblioteca din New Petoskey şi editor la *New Petoskey News,* Anul 15, continuare:

DIALLO: Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te întreb de cuţitele tatuate.

RAYMONDE: Te-am iertat.

DIALLO: Mulţumesc. Totuşi, te-aş putea întreba de colaps?

RAYMONDE: Sigur.

DIALLO: Te aflai în Toronto, cred. Erai cu părinţii?

RAYMONDE: Nu. În acea ultimă noapte, Ziua Unu în Toronto, sau cred că era Noaptea Întâi, nu-i aşa? Cum vrei s-o numeşti. Aveam un rol în *Regele Lear,* iar actorul principal a murit pe scenă. Mai ţii minte? Am vorbit despre asta cu câţiva ani în urmă, iar tu aveai necrologul lui într-unul dintre ziarele tale.

DIALLO: Dar poate că nu te-ar deranja, pentru cititorii ziarului nostru…

RAYMONDE: Bine, da. A avut un atac de cord pe scenă, după cum spuneam. Nu-mi amintesc prea multe detalii despre el pentru că nu-mi amintesc prea multe despre nimic din vremurile acelea, dar mi-a rămas un soi de impresie despre el, dacă asta are sens. Ştiu că era bun cu mine şi că era un soi de prietenie între noi, şi îmi amintesc foarte clar seara în care a murit. Eram pe scenă împreună cu alte două fete din piesă, iar eu mă aflam în spatele lui Arthur, aşa că nu i-am văzut chipul. Dar îmi aduc aminte că s-a produs ceva agitaţie chiar în faţa scenei. Am auzit un sunet, o lovitură puternică, atunci când Arthur a izbit cu mâna coloana din placaj de lângă capul meu. S-a împleticit cumva îndărăt, şi-a ridicat braţul, iar un bărbat din public a urcat pe scenă şi a alegat spre el…

DIALLO: Misteriosul bărbat din public care ştia cum să resusciteze pe cineva. Este pomenit în necrologul din New York Times.

RAYMONDE: A fost bun cu mine. Îi ştii numele?

DIALLO: Nu cred că îl ştie cineva.

32

În Ziua 47, Jeevan văzu fum înălţându-se în zare. Nu-şi imagina că focul avea să ajungă foarte departe cu toată zăpada aceea, dar gândul la incendii într-un oraş fără pompieri nu-i trecuse prin minte.

Uneori, Jeevan auzea împuşcături în toiul nopţii. Nici prosoapele rulate, nici foliile de plastic, nici banda adezivă nu reuşeau să împiedice duhoarea de pe hol să se infiltreze înăuntru, aşa că ţineau permanent ferestrele deschise şi purtau mai multe rânduri de haine. Dormeau înghesuiţi unul în altul, în patul lui Frank, ca să se încălzească.

— Până la urmă, va trebuie să plecăm de-aici, spuse Jeevan.

Frank lăsă tocul jos şi privi dincolo de Jeevan, pe fereastră, către lac şi cerul albastru şi rece.

— Nu ştiu unde m-aş duce, zice el. Nu ştiu cum aş face-o.

Jeevan se întinse pe canapea şi închise ochii. Vor trebui să ia nişte decizii în curând. Mai aveau mâncare suficientă doar pentru două săptămâni.

Când Jeevan se uita la autostradă, îl chinuia gândul că manevrarea scaunului cu rotile al lui Frank prin acea îmbulzeală de maşini oprite avea să fie imposibilă. Trebuiau s-o ia pe drumuri ocolitoare, dar dacă toate drumurile erau la fel?

De peste o săptămână nu mai auziseră pe nimeni pe coridor, aşa că, în acea noapte, Jeevan se decise să rişte să se aventureze afară din apartament. Împinse şifonierul din faţa uşii şi urcă scările până pe acoperiş. După atâtea săptămâni petrecute înăuntru, se simţi expus în aerul rece. Lumina lunii se reflecta în sticlă, dar altă lumină nu exista. O frumuseţe desăvârşită şi neaşteptată, metropola tăcută, lipsa oricărei mişcări. Deasupra lacului, stelele dispăreau, stingându-se una după alta, pe măsură ce erau acoperite de nori. Simţi miros de zăpadă în aer. Decise că aveau să plece şi că aveau să se folosească de viscol ca acoperire.

— Dar cum o să fie afară? întrebă Frank. Nu sunt idiot, Jeevan. Aud împuşcăturile. Am văzut ştirile înainte de întreruperea

emisiilor.

— Nu ştiu. O să găsim un oraş undeva. O fermă.

— O fermă? Eşti fermier? Chiar dacă n-am fi în toiul iernii, Jeevan, funcţionează fermele fără electricitate şi fără sisteme de irigare? Ce crezi că va creşte la primăvară? Ce vom mânca între timp?

— Nu ştiu, Frank.

— Ştii să vânezi?

— Fireşte că nu. N-am tras niciodată cu o armă.

— Ştii să pescuieşti?

— Încetează, rosti Jeevan.

— După ce am fost împuşcat, când mi-au spus că nu voi mai putea să merg şi când zăceam într-un pat de spital, mi-am petrecut multă vreme gândindu-mă la civilizaţie. Ce înseamnă şi ce preţuiesc la ea. Mă gândeam că nu mai vreau să văd niciodată o zonă de război cât timp voi trăi. Tot nu vreau să văd.

— Încă mai există o lume afară, zise Jeevan, dincolo de acest apartament.

— Cred că afară nu există decât supravieţuirea, Jeevan. Cred că ar trebui să te duci acolo şi să încerci să supravieţuieşti.

— Nu te pot părăsi.

— O să plec eu primul, spuse Frank. M-am gândit destul de mult la asta.

— Ce vrei să zici? întrebă el, dar ştia ce vrea să spună Frank.

33

RAYMONDE: Mai ai necrologul lui Arthur Leander? Îmi amintesc că mi l-ai arătat cu ani în urmă, dar nu-mi aduc aminte dacă era trecut numele...

DIALLO: Dacă mai am exemplarul din penultimul număr al *New York Times?* Ce întrebare! Fireşte că îl am. Dar nu, nu era trecut numele. Acel bărbat din public care a încercat să-l resusciteze pe Arthur Leander a rămas neidentificat. În condiţii normale, probabil că ar fi existat o continuare a articolului. Cineva l-ar fi găsit, ar fi dat de el. Dar spune-mi ce s-a întâmplat. Domnul Leander a căzut, apoi...

RAYMONDE: Da, s-a prăbuşit, iar un bărbat s-a apropiat alergând pe scenă, şi eu mi-am dat seama că venise din public. Încerca să-l salveze pe Arthur, îl resuscita, au venit medicii, şi bărbatul din public a stat cu mine în timp ce ei şi-au făcut treaba. Îmi aduc aminte că a căzut cortina, iar eu stăteam pe scenă, privindu-i pe medici, şi bărbatul din public vorbea cu mine. Era atât de calm – asta îmi amintesc despre el. Ne-am dus şi am stat în culise o vreme, până când ne-a găsit cea care se ocupa de mine. Bănuiesc că era o bonă. Treaba ei era să aibă grijă de mine şi de ceilalţi doi copii din piesă.

DIALLO: Îţi aminteşti numele ei?

RAYMONDE: Nu. Ştiu doar că plângea, chiar hohotea, iar asta m-a făcut şi pe mine să plâng. Mi-a şters machiajul, apoi mi-a dăruit acel prespapier de sticlă pe care ţi l-am arătat cândva.

DIALLO: Eşti sigura persoană din câte cunosc care cară în rucsac un prespapier.

RAYMONDE: Nu este greu.

DIALLO: Pare un cadou neobişnuit pentru un copil.

RAYMONDE: Ştiu, dar m-am gândit că este frumos. Încă mai cred că este frumos.

DIALLO: De aia l-ai luat cu tine când ai plecat din Toronto?

RAYMONDE: Da. În sfârşit, ea mi l-a dat, apoi cred că ne-am liniştit în cele din urmă. Îmi amintesc că, după aceea, am stat în cabina mea şi am jucat cărţi, iar ea i-a tot sunat pe părinţii mei, dar ei n-au venit.

DIALLO: Au sunat-o înapoi?

RAYMONDE: Nu a reuşit să dea de ei. Ar trebui să-ţi spun că

nu-mi amintesc cu adevărat ce a urmat, dar fratele meu mi-a povestit. În cele din urmă, ea l-a sunat pe Peter, fratele meu, care era acasă în seara aceea. A spus că nici el nu ştia unde erau ei, dar că ea putea să mă aducă acasă şi că va avea el grijă de mine. Peter era mult mai mare decât mine, avea cincisprezece sau şaisprezece ani la vremea aceea, aşa că a avut grijă de mine mult timp. Femeia m-a dus acasă şi m-a lăsat acolo, cu el.

DIALLO: Şi părinţii tăi...?

RAYMONDE: Nu i-am mai văzut niciodată. Am prieteni cu poveşti similare. Oamenii, pur şi simplu, au dispărut.

DIALLO: Au fost printre primii, deci, dacă aceasta a fost Ziua Unu în Toronto.

RAYMONDE: Da, trebuie să fi fost. Uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu ei. Cred că, poate, li s-a făcut rău în birourile lor şi s-au dus la Urgenţe. Acesta pare scenariul cel mai probabil. Apoi, odată ajunşi acolo, ei bine, nu-mi pot imagina cum ar fi putut supravieţui cineva în oricare dintre spitalele alea.

DIALLO: Deci, ai rămas cu fratele tău acasă şi i-aţi aşteptat să se întoarcă.

RAYMONDE: Nu ştiam ce se petrece. Pentru scurt timp, aşteptarea a părut să aibă sens.

34

— Citeşte-mi ceva, spuse Jeevan în Ziua 58.

Stătea întins pe canapea, privind tavanul, după ce tot aţipise şi se trezise. Era primul lucru pe care îl zicea după două zile.

Frank îşi drese glasul.

— Ceva anume?

Nici el nu vorbise de două zile.

— Pagina la care lucrezi acum.

— Serios? Vrei să afli gândurile mai mult decât secrete ale filantropului despre actele de caritate ale actorilor de la Hollywood?

— De ce nu?

Frank îşi drese vocea din nou.

— Cuvintele nemuritoare ale filantropului al cărui nume nu îmi este îngăduit să-l divulg, dar pe care oricum nu l-ai auzit niciodată, spuse el.

Îmi place să văd cum actorii se folosesc de celebritatea lor într-un mod interesant. Unii dintre ei au fundaţii caritabile, fac lucruri cum ar fi atragerea atenţiei asupra situaţiei dificile a femeilor şi fetelor din Afganistan sau încearcă să salveze rinocerul alb african, sau îşi descoperă o pasiune faţă de literatura pentru adulţi, sau altele asemenea. Toate, cauze nobile, desigur, iar eu ştiu că faima lor ajută la aducerea acestor lucruri la cunoştinţa publicului.

Dar hai să fim oneşti. Niciunul dintre ei nu a intrat în industria divertismentului pentru că a vrut să răspândească binele în lume. Referindu-mă la mine, eu nici măcar nu m-am gândit la caritate până n-am avut succes. Înainte de a fi faimoşi, prietenii mei actori se duceau la audiţii şi se luptau să fie remarcaţi, făcând orice puteau găsi, jucând pe gratis în filmele prietenilor, lucrând în restaurante sau pentru firme de catering, încercând să răzbească.

Jucau pentru că le plăcea să joace, dar şi pentru că – hai să fim sinceri – voiau să fie remarcaţi. Tot ce doreau era să fie văzuţi.

În ultima vreme, m-am gândit la nemurire. Ce înseamnă să fii ţinut minte, pentru ce vreau să fiu ţinut minte, punându-mi anumite întrebări despre amintire şi faimă. Îmi place să mă uit la filme vechi. Urmăresc pe ecran chipurile actorilor de mult decedaţi şi mă gândesc că nu vor muri niciodată cu adevărat. Ştiu că este un clişeu, dar se întâmplă să fie adevărat. Nu doar cei faimoşi, pe care toată lumea îi ştie, Clark Gable-ii şi Gardner-ele, ci şi actorii cu roluri mici, servitoarea care duce

tava, majordomul, cowboy-i din bar, a treia fată din stânga din clubul de noapte. Cu toţii sunt nemuritori pentru mine. Întâi, vrem doar să fim văzuţi, dar, după ce suntem văzuţi, asta nu mai e îndeajuns. După aceea, vrem să fim ţinuţi minte.

35

DIALLO: Cum a fost în acele ultime zile de dinainte de a pleca din Toronto?

RAYMONDE: Am stat în pivniţă, uitându-mă la televizor. Cartierul se golea. Peter ieşea noaptea – presupun că fura mâncare –, apoi, într-o dimineaţă, a spus: „Kiki, trebuie să plecăm.” A reuşit să pornească o maşină pe care vecinii o abandonaseră şi am mers cu ea o vreme, dar ne-am blocat. Toate rampele spre autostradă erau ticsite cu maşini abandonate, la fel şi drumurile secundare. În cele din urmă, a trebuit să mergem pe jos, ca toată lumea.

DIALLO: Unde v-aţi dus?

RAYMONDE: Spre est şi sud. Am ocolit lacul şi am intrat în Statele Unite. Graniţa era deja deschisă la vremea aceea. Toţi grănicerii plecaseră.

DIALLO: Aveaţi o destinaţie stabilită?

RAYMONDE: Nu cred. Nu. Dar alternativele erau fie să plecăm, fie să aşteptăm în Toronto, dar ce era să aşteptăm acolo?

36

Jeevan se decise să ocolească lacul. Plaja era toată numai pietriş şi stânci, dificil de străbătut pe zăpadă, în amurg, iar el se temea să nu-şi scrântească vreo gleznă şi nu-i plăceau urmele de paşi pe care le lăsa în spate, însă era hotărât să evite pe cât posibil drumurile. Îşi dorea foarte mult să-i evite pe ceilalţi oameni.

În ultima seară petrecută în apartament, stătuse lângă fereastră, urmărind autostrada cu ajutorul telescopului. În trei ore de privit, nu văzuse decât doi oameni, ambii îndepărtându-se de oraş, furişându-se, uitându-se peste umăr. În fiecare clipă din acele ore, fu conştient de tăcerea din dormitorul lui Frank. Verificase de două ori pentru a se asigura că Frank nu mai respira, a doua oară ştiind că era iraţional, dar gândindu-se cât de cumplit ar fi dacă Frank s-ar trezi singur. Simţi o cedare vertiginoasă, pământul sfărâmându-se sub picioarele lui, însă îşi păstră minţile doar prin puterea voinţei. Nu se simţea bine, dar exista cineva care se simţea bine?

În vreme ce aştepta ca ziua să se încheie, stătu la biroul lui Frank privind lacul. Încercând să se agaţe de pacea acestor ultime câteva momente petrecute aici, în acest apartament în care stătuse atâta timp. Frank îşi lăsase manuscrisul pe birou. Jeevan găsi pagina la care lucrase, gândurile unui filantrop despre filme vechi şi celebritate. Impecabilul scris de mână al lui Frank pe marginea de sus a paginii: „În ultima vreme, m-am gândit la nemurire.” Îi aparţinea această propoziţie lui Frank, nu filantropului? Era imposibil de spus. Jeevan împături foaia de hârtie şi o băgă în buzunar.

Imediat după apus, părăsi apartamentul, cu un rucsac prăfuit pe care Frank îl luase în excursiile pe munte, în zilele de dinainte de a se alege cu leziuni ale măduvei spinării. Existenţa sa era cumva un mister. Oare Frank îşi imaginase că va merge din nou într-o bună zi? Plănuia să i-l dea cuiva? Când ultima geană de lumină se stinse deasupra lacului, Jeevan împinse şifonierul la o parte, ieşi în cumplitul coridor duhnind a moarte şi a gunoi şi coborî scările pe întuneric. Rămase câteva minute în spatele uşii care dădea în holul principal, ascultând înainte de a o deschide şi a intra cu inima bubuind. Holul era pustiu, dar uşile de sticlă

fuseseră sparte.

Lumea se golise de când o văzuse ultima oară. Nu se zărea nicio mişcare în piaţetă sau pe stradă, sau pe autostrada îndepărtată. Un miros de fum în aer, cu iz de chimicale care vorbea despre incendii în birouri şi case. Dar cea mai izbitoare era absenţa absolută a luminii electrice. Când avea vreo 20 de ani, se plimbase odată pe Yonge Street, la ora 11 noaptea, şi toate luminile de pe stradă se stinseseră. Pentru o clipă, oraşul dispăruse din jurul lui, apoi luminile se aprinseră din nou atât de repede, încât fu ca o halucinaţie, toţi cei de pe stradă întrebându-şi tovarăşii dacă şi ei văzuseră ce se întâmplase – „Oare numai mie mi s-a părut?” –, iar la vremea aceea se înfiorase la gândul unui oraş în beznă. Era la fel de înfricoşător cum îşi imaginase. Îşi dori doar să scape de-acolo.

Luna era o seceră pe cerul serii. Merse cât mai silenţios posibil, rucsacul atârnând tot mai greu cu fiecare pas. Evită drumurile cât putu de mult. Lacul în stânga lui, cu apa neagră licărind. Plaja era albă în lumina semilunii. Îi era imposibil să nu se gândească la Frank zăcând nemişcat pe pat, cu o sticluţă de somnifere goală pe noptieră, dar nu putea să stăruie cu gândul asupra lui Frank pentru că fiecare zgomot era posibil să însemne sfârşitul a orice, fiecare umbră putea ascunde pe cineva cu o armă, care îşi dorea rucsacul lui. Îşi ascuţi simţurile şi se concentră. De asta avea nevoie.

Pe lac era ceva, o formă albă care se legăna. Îşi zise că era o ambarcaţiune cu pânze, probabil cea pe care o văzuse cu săptămâni în urmă din apartament, probabil fără nimeni la bord. Continuă să meargă, iar oraşul continuă să-l îndepărteze de lac. Urcă rambleul şi o luă pe străzile de pe malul lacului, până când ajunse lângă apă, până când oraşul se termină în sfârşit. Se oprea adesea şi asculta, însă nu auzi decât apa pe plaja acoperită de pietriş şi vântul domol.

După câteva ore, auzi împuşcături în depărtare, două zgomote rapide şi stridente, apoi noaptea acoperi sunetele şi nu rămaseră decât Jeevan, apa, sufletele înspăimântate care mai existau. Îşi dori să se poată deplasa mai repede.

Luna apunea. Trecea pe lângă o zonă industrială pustie. Se gândi că era foarte obosit, dar şi că ar fi primejdios să adoarmă. Cumva, nu se gândise cum va fi să doarmă aici, afară, neprotejat. Îi era frig. Nu-şi mai simţea degetele de la picioare şi nici limba, pentru că îşi băgase zăpadă în gură ca să nu se

deshidrateze. Îşi puse puţină zăpadă pe limbă şi îşi aminti cum, în copilărie, împreună cu Frank şi cu mama lor, făcea îngheţată din zăpadă – „Întâi, amesteci vanilia” –, Frank stând pe un taburet în picioarele sale minunat de funcţionale înainte de Libia, glonţul care avea să-i reteze măduva spinării fiind la 25 de ani distanţă, însă apropiindu-se deja: o femeie dând naştere unui copil care, într-o zi, avea să apese trăgaciul unei arme, un proiectant schiţând arma sau o precursoare a sa, un dictator luând o decizie care va declanşa, când va veni vremea, o conflagraţie din cauza căreia Frank se va duce peste mări ca s-o relateze pentru Reuters, piesele puzzle-ului aşezându-se una câte una la locul lor.

Jeevan se aşeză pe un buştean ca să privească răsăritul. Se întrebă ce se întâmplase cu prietena lui. Îi părea foarte departe. Se gândi la casa lui şi se întrebă dacă avea s-o vadă din nou, ştiind aproape în aceeaşi clipă că nu. În timp ce se lumina, îşi construi un adăpost din lemne aduse de apă şi din pungile de gunoi pe care le luase cu el, o improvizaţie care avea să-l ferească de vânt şi care spera că, de la distanţă, arăta ca un morman de gunoi. Se încovrigă în jurul rucsacului şi căzu într-un somn cu întreruperi.

Când se trezi mai târziu în acea dimineaţă, avu un moment în care nu ştiu unde se afla. Niciodată în viaţă nu-i fusese atât de frig.

Mersese două zile înainte să vadă pe cineva. La început, singurătatea fu o uşurare – de o mie de ori îşi imaginase o lume fără legi, îşi imaginase că avea să i se fure rucsacul şi că va fi lăsat să moară fără provizii –, dar, pe măsură ce zilele treceau, semnificaţia pustietăţii începu să i se releve. Gripa georgiană era atât eficientă, încât nu mai rămăsese aproape nimeni.

Dar, în Ziua Cinci, văzu trei oameni departe în faţa lui pe ţărm, iar inima îi tresări. Călătoreau în aceeaşi direcţie ca Jeevan. Rămase la circa un kilometru jumătate în spatele lor, întreaga zi. La căderea nopţii, aceştia făcură un foc pe plajă, iar el decise să rişte. Oamenii îi auziră paşii şi îl urmăriră în timp ce se apropia. El se opri la şase metri distanţă, îşi ridică mâinile ca să le arate că nu este înarmat şi îi salută, apoi aşteptă până când unul dintre ei îi făcu semn să se apropie. Erau doi tineri de 19 sau 20 de ani şi o femeie mai în vârstă – Ben, Abdul şi Jenny –, obosiţi şi

ponosiţi la lumina focului. Merseseră o zi mai mult decât el, traversând oraşul din suburbiile nordice.

— Sunt multe crime în oraş?

— Sigur, spuse Abdul. Era slab şi nervos, cu părul până la umeri; îşi răsucea o şuviţă în jurul degetului în timp ce vorbea. Anarhie, nu? Nici urmă de poliţie. Al naibii de îngrozitor.

— Dar, de fapt, nu sunt aşa de multe crime cum te-ai aştepta, zise Jenny. Pur şi simplu, nu mai sunt atât de mulţi oameni.

— Au plecat sau sunt cu toţii…?

— Dacă te îmbolnăveai, spuse Ben, mureai în patruzeci şi opt de ore.

Ştia câte ceva despre asta. Prietena lui, părinţii şi cele două surori muriseră în prima săptămână. Nu-şi putea explica de ce nu era şi el mort. Avusese grijă de toţi pentru că, până în Ziua Trei, toate spitalele se închiseseră. Săpase cinci morminte în curtea din spatele casei.

— Probabil că eşti imun, zise Jeevan.

— Da. Ben privi fix flăcările. Sunt cel mai norocos om în viaţă, nu-i aşa?

Călătoriră împreună aproape o săptămână, până ajunseră într-un loc de unde Jeevan dori să meargă mai departe pe malul lacului, iar ceilalţi trei să cotească spre est, către oraşul în care locuise sora lui Jenny. Dezbătură chestiunea o oră sau două, Jeevan fiind sigur că era periculos să se aventureze într-un oraş, iar ceilalţi contrazicându-l, Jenny temându-se că nu-şi va mai vedea sora niciodată. Până la urmă, îşi urară noroc şi se despărţiră. În timp ce Jeevan mergea singur, se simţea dispărând în peisaj. Era un lucru mic şi insignifiant care umbla pe ţărm. Nu se simţise niciodată atât de plin de viaţă şi totuşi atât de trist.

Câteva zile mai târziu, într-o dimineaţă senină, când îşi ridică privirea, văzu oraşul Toronto pe malul celălalt al lacului, fantomatic în depărtare. Un turn albastru şi zvelt străpungând cerul, oraşul de sticlă. De la această distanţă, arăta ca dintr-o poveste.

Câteodată se întâlnea cu alţi călători, dar atât de puţini… Aproape toată lumea se îndrepta spre sud.

— E ca în filmele alea cu dezastre, îi spusese el lui Frank, cu peste două luni în urmă, în a treia sau a patra noapte petrecută în apartament.

Erau zilele de dinaintea sfârşitului televiziunii. Erau încremeniţi de groază, dar încă nu conştientizaseră pe deplin tot ce se întâmpla, iar în seara aceea era o năuceală cumplită. Toate dovezile sugerau că în centru era haos – „Oare asta se întâmplă cu adevărat?” se întrebară unul pe altul –, dar ei aveau mâncare şi apă, cel puţin pentru moment erau în siguranţă şi nu se îmbolnăviseră.

— Ştii, zisese Jeevan, în versiunea cinematografică are loc apocalipsa, iar după aceea…

— Ce te face să crezi că vom rezista până după aceea?

Frank era mereu atât de al naibii de calm în legătură cu orice.

Peisajul tăcut. Zăpadă şi maşini oprite, cu lucruri cumplite în ele. Trecutul peste cadavre. Drumul părea primejdios. Jeevan îl evita, rămânând mai mult în pădure. Pe drum treceau călători cu expresii şocate, copii purtând pături peste haine, oameni care erau ucişi pentru conţinutul rucsacurilor lor, câini înfometaţi. Auzi împuşcăturile din oraşe, aşa că le evită şi pe acestea. Intră în case de la ţară, căutând conserve cu mâncare, în timp ce foştii locatari zăceau morţi la etaj.

Îi era tot mai greu să nu uite de sine. Încercă să recite o litanie de fapte biografice, în timp ce mergea, făcând eforturi să se ancoreze în această viaţă, de acest Pământ. „Numele meu este Jeevan Chaudhary. Am fost fotograf şi urma să devin paramedic. Părinţii mei au fost George, din Ottawa, şi Amala, din Hyderabad. M-am născut în suburbiile oraşului Toronto. Am avut o casă pe Winchester Street.” Dar aceste gânduri se frânseră în mintea lui şi fură înlocuite de fragmente ciudate: „Acesta este sufletul meu şi lumea depănându-se, aceasta e inima mea în aerul nemişcat al iernii.” În cele din urmă ajunse să şoptească la nesfârşit aceleaşi trei cuvinte: „Mergi mai departe. Mergi mai departe. Mergi mai departe.” Se uită în sus şi întâlni ochii unei bufniţe privindu-l de pe o creangă încărcată cu zăpadă.

37

DIALLO: Deci, când aţi plecat, aţi mers, pur şi simplu, fără nicio destinaţie în minte?

RAYMONDE: Din câte ştiu. De fapt, nu-mi amintesc deloc acel an.

DIALLO: Nimic?

RAYMONDE: Absolut nimic.

DIALLO: Ei bine, şocul trebuie să fi fost considerabil.

RAYMONDE: Desigur, dar, în cele din urmă, ne-am oprit într-un oraş, şi îmi amintesc tot ce s-a întâmplat după aceea. Te poţi obişnui cu orice. Cred că, de fapt, a fost mai uşor pentru copii.

DIALLO: Copiii păreau cumplit de traumatizaţi.

RAYMONDE: La vremea aceea, fireşte. Cu toţii erau. Dar doi ani mai târziu? Cinci ani? Zece? Uite ce e, eu aveam opt ani. Nouă, când am încetat să mai umblăm. Nu-mi pot aminti anul pe care l-am petrecut pe drum, şi cred că asta înseamnă că nu-mi amintesc ce a fost mai rău. Ce vreau să spun este că nu ţi se pare că oamenii care o duc cel mai rău în această… această epocă actuală, oricum ai vrea s-o numeşti, lumea de după gripa georgiană… nu ţi se pare că oamenii cărora le este cel mai greu sunt oamenii care îşi amintesc clar vechea lume?

DIALLO: Nu m-am gândit la asta.

RAYMONDE: Ce vreau să spun este că pe cât de multe îţi aminteşti, pe-atât de multe ai pierdut.

DIALLO: Dar tu îţi aminteşti unele lucruri…

RAYMONDE: Dar atât de puţine! Amintirile mele de dinainte de colaps îmi par ca nişte vise acum. Îmi aduc aminte că mă uitam pe geamul unui avion – asta probabil că s-a întâmplat în timpul ultimului an sau al ultimilor doi – şi vedeam oraşul New York. L-ai văzut vreodată aşa?

DIALLO: Da.

RAYMONDE: O mare de lumini electrice. Mă înfior când mă gândesc la asta. Nu mi-i amintesc cu adevărat pe părinţii mei. Sunt, de fapt, doar impresii. Îmi amintesc aerul cald care venea iarna prin gurile de ventilaţie şi aparatele din care se auzea muzică. Îmi amintesc cum arătau computerele cu ecranele aprinse. Îmi amintesc cum am deschis frigiderul şi aerul rece şi

lumina se revărsau din el. Sau congelatoarele, chiar mai reci, şi acele mici cubuleţe de gheaţă în tăviţe. Îţi aminteşti frigiderele?

DIALLO: Desigur. A trecut ceva vreme de când am văzut unul folosit altfel decât ca dulap.

RAYMONDE: Şi aveau lumină şi aer rece înăuntru, nu? Nu-mi imaginez doar?

DIALLO: Aveau lumină înăuntru.

6
Avioane

38

Când Kirsten şi August părăsiră casa din pădure, când târâră şi cărară noile lor valize printre copaci, până la drum, fu un moment când Kirsten se opri şi privi în urmă, către aleea potopită de vegetaţie, în vreme ce August făcu mici ajustări – mută cărţile de poezie şi sticlele cu apă din rucsac în valiza pe roţi ca să nu mai care atâta greutate în spinare –, iar dacă n-ar fi existat acele dovezi fizice, valizele pline cu prosoape şi şampon, şi acea cutie cu sare pe care o găsiseră în bucătărie, rochia de mătase albastră pe care o purta şi umflătura pe care o făcea macheta navei *Enterprise* în buzunarul vestei lui August, poate că ar fi crezut că îşi imaginaseră casa.

— O casă care nu a fost jefuită, rosti August de îndată ce îşi reluară mersul.

Roţile valizei erau înţepenite, iar lui Kirsten nu-i plăcea sunetul pe care îl făceau pe drum, dar altminteri valizele erau perfecte.

— N-aş fi crezut că voi mai vedea vreodată una.

— A fost incredibil. Aproape că mi-a venit să încui uşa în urma noastră.

„Aşa ar fi fost, îşi dădu ea seama, să locuieşti într-o casă. Plecai şi încuiai uşa în urma ta, iar toată ziua aveai o cheie la tine. Dieter şi Sayid probabil că îşi amintesc cum era să locuieşti într-o casă şi să ai chei la tine.” Toate gândurile duceau la ei.

August credea în teoria universurilor multiple. Susţinea că era fizică pură, după cum se exprima, sau, dacă nu chiar fizică obişnuită, poate o culme a mecanicii cuantice sau, în sfârşit, categoric nu o teorie trăsnită inventată de el.

— Mă tem că habar n-am, spusese tuba când Kirsten ceruse o confirmare din partea bărbatului, cu câţiva ani în urmă.

Se dovedi că nimeni n-avea habar. Nimeni dintre membrii mai în vârstă ai Simfoniei nu avea cunoştinţe ştiinţifice, ceea ce, sincer, era înnebunitor având în vedere cât timp avuseseră aceşti oameni să caute tot felul de lucruri pe internet înainte ca lumea să se sfârşească. Gil îi oferise o amintire nesigură despre un articol pe care îl citise cândva, ceva despre cum particulele subatomice dispar şi reapar constant, ceea ce însemna –

presupunea el – că exista un alt loc unde să ajungă, ceea ce putea sugera că, teoretic, o persoană putea să fie simultan prezentă şi absentă, poate trăind o altă viaţă într-un univers paralel, sau în două.

— Dar, uite ce e, zisese el, eu n-am fost niciodată un savant.

În orice caz, lui August îi plăcuse ideea unui număr infinit de universuri paralele înşirate în toate direcţiile. Kirsten îşi imagină acest aranjament ca pe ceva ca nişte planuri succesive formate atunci când două oglinzi se reflectă una în alta, imaginile devenind tot mai şterse şi mai înceţoşate cu fiecare repetare, până când dispar spre infinit. Văzuse asta odată, într-un magazin de haine dintr-un mall părăsit.

August spuse că, dat fiind numărul infinit de universuri paralele, trebuia să existe unul în care nu fusese pandemie şi în care el devenise fizician, aşa cum fusese plănuit, sau unul în care fusese pandemie, dar virusul avusese o structură genetică subtil diferită, o variaţie minusculă care îngăduise supravieţuirea, în orice caz un univers în care civilizaţia nu fusese distrusă atât de brutal. Discutară despre asta pe un dig, după-amiază târziu, odihnindu-se şi frunzărind revistele pe care Kirsten le luase din casă.

— Într-un univers alternativ, spuse August, poate că ai ajuns în pozele din tabloid. Nu este aceasta una dintre soţiile actorului tău?

— Serios?

Luă revista de la el. Era a treia soţie a lui Arthur, Lydia, la cumpărături în New York. Purta pantofi nesiguri şi căra o duzină de pungi cu cumpărături. Pandemia avea să ajungă în America de Nord în mai puţin de o lună. Poza era interesantă, dar nu suficient de interesantă pentru a o adăuga colecţiei.

În ultima revistă, Kirsten găsi o altă fostă soţie. Fotografia unei femei care se apropia de 40 de ani, cu o pălărie trasă pe ochi, uitându-se urât spre camera foto, în timp ce ieşea dintr-o clădire.

REAPRINDEREA FLĂCĂRII???

Vai, salut, Miranda! Miranda Carroll, directoarea unei firme de transport şi prima soţie a actorului Arthur Leander, stârneşte întrebări ieşind pe furiş, pe uşa din spate a teatrului din Toronto unde Leander îl interpretează pe regele Lear. Un martor ocular dezvăluie că au stat singuri în cabina lui Leander aproape o oră!

„Cu toţii am fost puţin surprinşi”, a spus martorul.

— Cred că eram acolo, zise Kirsten. E posibil să fi fost în clădire, în acel moment.

În spatele Mirandei, văzu doar o uşă din oţel şi zidul de piatră al clădirii. Se gândi că trebuie să fi fost şi îşi dori să-şi poată aminti.

Interesat, August studie fotografia.

— Îţi aminteşti s-o fi văzut atunci?

O carte de colorat, mirosul creioanelor, vocea lui Arthur, în camera încălzită, cu covor roşu, lumină electrică. Oare fusese o a treia persoană în încăpere? Nu era sigură.

— Nu, spuse ea. Nu-mi amintesc de ea.

Rupse fotografia cu tot cu textul din pagină.

— Uită-te la dată, zise August. Cu două săptămâni înainte de apocalipsă!

— Ei bine, e plăcut că măcar bârfele despre celebrităţi au supravieţuit.

Nimic altceva în restul revistelor, dar această descoperire era remarcabilă, era destul. Păstrară două reviste ca să facă focul mai târziu şi le îngropară pe celelalte trei sub frunze.

— Ai fi fost tu în aceste poze de tabloid, spuse el reluând tema universului paralel. Adică tu eşti în acele poze într-un univers paralel unde colapsul nu a avut loc.

— Încă mai cred că ai inventat teoria universului paralel, zise ea, însă unul dintre puţinele lucruri pe care August nu le ştia despre ea era că, uneori, când se uita la colecţia ei de fotografii, încerca să se imagineze şi să se plaseze în acea altă viaţă.

Intri într-o cameră şi apeşi comutatorul, iar încăperea se umple cu lumină. Îţi pui gunoiul în pungi la marginea trotuarului, iar un camion vine şi le transportă într-un loc invizibil. Când eşti în primejdie, chemi poliţia. Apă fierbinte curge de la robinete. Ridici un receptor sau apeşi butonul unui telefon şi poţi vorbi cu oricine. Toate informaţiile din lume se află pe internet, iar internetul este pretutindeni în jurul tău, plutind prin aer ca polenul purtat de o adiere de primăvară. Există bani, bilete de hârtie pe care le poţi da pentru orice: case, bărci, dinţi perfecţi. Există dentişti. Încercă să-şi imagineze această viaţă desfăşurându-se undeva chiar în clipa aceea. O Kirsten paralelă, într-o cameră cu aer condiţionat, trezindu-se dintr-un vis urât, în care umbla printr-un peisaj pustiu.

— Un univers paralel în care călătoria în spaţiu a fost inventată, spuse August.

Acesta era un joc pe care îl jucau de un deceniu. Stăteau întinşi pe spate, toropiţi de căldură. Crengile mesteacănului se legănau în vântul care adia, lumina soarelui filtrându-se printre frunze. Kirsten închise ochii şi urmări contururile frunzelor plutind în spatele pleoapelor.

— Dar călătoria în spaţiu a fost inventată, nu-i aşa? Am văzut poze.

Mâna ei se îndreptă spre cicatricea de pe obraz. Dacă existau universuri mai bune, atunci probabil că existau şi universuri mult mai rele. Universuri în care, de pildă, îşi amintea primul an pe drum sau în care îşi amintea ce-i pricinuise cicatricea de pe faţă, sau unde îşi pierduse mai mult de doi dinţi.

— Am ajuns doar până pe acea lună gri, rosti August. Nu am mers nicăieri mai departe. Mă refer la genul de călătorii spaţiale pe care le vedeai la televizor, spre alte galaxii, alte planete.

— Ca în comicsurile mele?

— Comicsurile tale sunt ciudate. Mă gândesc mai degrabă la *Star Trek.*

— Un univers paralel în care comicsurile sunt reale, spuse ea.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic un univers paralel în care ne îmbarcăm pe Staţia Eleven şi scăpăm înainte ca lumea să se sfârşească, spuse Kirsten.

— Lumea nu s-a sfârşit, zise el. Încă se mai învârte. Dar, în sfârşit, ai vrea să locuieşti pe Staţia Eleven?

— Cred că e frumos. Cu toate acele insule şi poduri.

— Dar este mereu noapte sau amurg, nu-i aşa?

— Nu cred că m-ar deranja.

— Mie îmi place mai mult lumea asta, zise August. Are măcar Staţia Eleven o orchestră? Sau aş fi doar eu stând de unul singur pe stânci, întuneric, cântând la vioară pentru căluţi-de-mare uriaşi.

— Bine, un univers paralel cu stomatologie mai bună, spuse ea.

— Ţinteşti sus, nu-i aşa?

— Dacă ţi-ai fi pierdut vreun dinte, ai fi ştiu cât de sus ţintesc.

— Corect. Îmi pare rău pentru dinţii tăi.

— Un univers paralel în care n-am tatuaje cu cuţite.

— Şi acolo mi-ar plăcea să trăiesc, rosti August. Un univers

paralel în care Sayid şi Dieter n-au dispărut.

— Un univers paralel în care telefoanele încă există, aşa că putem să-i sunăm pe cei din Simfonie şi să-i întrebăm unde sunt, apoi să-i sunăm pe Dieter şi pe Sayid şi să ne întâlnim cu toţii undeva.

Rămaseră tăcuţi, privind frunzele de deasupra.

— O s-o găsim, spuse Kirsten, o să vedem Simfonia din nou.

Dar, fireşte, nu puteau fi siguri.

Îşi târâră valizele pe dig, până la drum. Erau foarte aproape de Severn City. În amurg, drumul coti din nou spre malul lacului, iar primele case din Severn City apărură la orizont. Existau mesteceni tineri între drum şi lac, dar altminteri nu era nicio pădure, ci doar peluze pe care crescuse vegetaţie şi case acoperite de vrejuri şi buruieni, o plajă cu pietre şi nisip.

— Nu vreau să fac asta noaptea, zise August.

Aleseră o casă la întâmplare, îşi croiră cu greu drum spre curtea din spate şi îşi instalară tabăra după o magazie. Nu exista nimic de mâncare. August se duse în explorare şi se întoarse cu nişte afine.

— Stau eu de veghe prima, spuse Kirsten.

Era epuizată, dar nu credea că ar putea dormi. Se aşeză pe valiza ei, cu spatele sprijinit de peretele magaziei şi cu un cuţit în mână. Urmări ridicarea lentă a licuricilor din iarbă şi ascultă apa lovindu-se de plaja de dincolo de drum, suspinul vântului printre frunze. O bătaie de aer şi chiţăitul unui rozător – o bufniţă prinzându-şi prada.

— Îţi aminteşti de omul pe care l-am întâlnit la benzinărie? întrebă August.

Ea crezuse că el adormise.

— Desigur. Ce-i cu el?

— Cicatricea de pe faţa lui, zise ridicându-se în capul oaselor. Mă gândeam la ea şi mi-am dat seama ce este.

— Profetul l-a marcat.

Amintirea o făcu să se agite. Cu o mişcare din încheietură, cuţitul ei reteză pălăria unei ciuperci albe aflate la circa un metru distanţă.

— Da, dar simbolul însuşi, modelul cicatricei. Cum l-ai descrie.

— Nu ştiu, spuse ea retrăgându-şi cuţitul. Arăta ca un „t” mic cu o linie în plus sub cealaltă.

— O linie mai scurtă. Către bază. Gândeşte-te. Nu e ceva abstract.

— Mă gândesc. Mie mi s-a părut abstract.
— Este un avion, rosti August.

39

Cu două săptămâni înainte de sfârşitul călătoriilor aeriene comerciale, Miranda zbură de la New York la Toronto. Era sfârşit de octombrie, iar ea nu mai fusese în Canada de câteva luni. Mereu îi plăcuse aterizarea în acest oraş, turnurile aglomerate pe malul lacului, felul în care oceanul infinit al suburbiilor se aduna spre metropolă şi ajungea la punctul care era vârful CN Tower. CN Tower i se părea că era urât de aproape, dar neaşteptat de frumos când era privit de pe geamul unui avion. Ca întotdeauna, avu sentimentul că Toronto există pe mai multe planuri: oraşul care o şocase cu vastitatea sa atunci când ajunsese aici de pe insula Delano, la 17 ani, încă mai exista, dar ocupa acelaşi spaţiu geografic ca un oraş care acum i se părea mult mai mic, un loc diluat de anii pe care-i petrecuse călătorind între Londra, New York şi oraşele-port ale Asiei. Avionul coborî în suburbii. Trecu fără probleme prin punctul de control al paşapoartelor – agentul de la serviciul de frontieră al Canadei făcând eforturi să găsească un colţişor neştampilat în paşaportul ei –, după care se urcă în maşina care o aştepta şi se îndreptă spre sediul Neptune Logistics, din Toronto, unde îi ură şoferului o zi bună şi îi strecură o bancnotă de 20 de dolari peste spătarul scaunului.

— Mulţumesc, spuse el surprins. Vreţi să vă dau rest?

— Nu, mersi.

Ea dăduse bacşişuri mari din clipa în care avusese bani. Erau mici compensaţii pentru cât de norocoasă fusese. Îşi trase valiza pe rotile în holul de la Neptune Logistics, trecu prin sistemul de securitate al clădirii şi luă liftul până la etajul 18.

Aici, văzu pretutindeni fantomele proprii. O Miranda de 23 de ani, cu haine nepotrivite şi cu părul zburlit, spălându-şi mâinile şi privindu-se cu teamă în oglinda din toaleta doamnelor; o Miranda de 28 de ani, recent divorţată, traversând cu mers greoi holul, cu ochelarii de soare pe nas, dorindu-şi să poată dispărea, plângând pentru că se văzuse pe un website de bârfe, în acea dimineaţă, iar titlul era chinuitor: „Oare o sună Arthur în secret pe Miranda?” (Răspuns: Nu.) Acele versiuni anterioare ale ei erau atât de îndepărtate, încât să-şi aducă aminte de ele era aproape ca şi cum şi-ar fi amintit de alte persoane, cunoştinţe, tinere femei pe care le întâlnise cu mult timp în urmă, iar ea simţea o mare

compasiune faţă de ele. „Nu regret nimic”, spuse ea propriei reflexii din oglinda aflată în toaleta doamnelor şi chiar crezu. În acea zi, participă la o serie de întâlniri, iar după-amiază târziu, o altă maşină o duse la un hotel. Încă mai avea o oră său două de pierdut până când urma să-l vadă pe Arthur din nou.

În august, el sunase la biroul ei din New York.

— Preiei un apel de la Arthur Smith-Jones? întrebă asistenta ei, iar Miranda încremeni pentru o clipă.

Numele provenea dintr-o glumă pe care ea şi Arthur o făcuseră când se căsătoriseră. După atâţia ani, nu-şi amintea de ce numele „Smith-Jones” i se păruse atunci amuzant.

— Mulţumesc, Laetitia, o să răspund. Se auzi un clic. Bună, Arthur.

— Miranda?

Păru nesigur. Ea se întrebă dacă glasul ei se schimbase. Vorbi cu vocea cea mai sigură pe care o folosea la şedinţele cu mulţi participanţi.

— Arthur. A trecut ceva vreme. Urmă un moment de tăcere. Eşti acolo?

— A murit tata.

Ea se răsuci cu scaunul, ca să se uite spre Central Park. În august, parcul avea un farmec subtropical care o fascina, bogăţia copacilor creând o senzaţie greutate şi de moleşeală.

— Îmi pare rău, Arthur. Îmi plăcea de tatăl tău.

Se gândi la o seară de pe insula Delano, din primul an al căsătoriei lor şi singura dată când se întorseseră împreună în Canada pentru a petrece Crăciunul, tatăl lui Arthur vorbind cu mare însufleţire despre un poet pe care tocmai îl citea. Amintirea pălise de când se gândise ultima dată la asta, detaliile devenind imprecise. Nu-şi mai amintea numele poetului sau altceva din conversaţie.

— Mulţumesc, bâigui el.

— Îţi aminteşti numele poetului care îi plăcea? se auzi Miranda întrebând. Cu mult timp în urmă. Când ne-am dus acolo de Crăciun.

— Probabil Lorca. Vorbea mult despre Lorca.

În parc era o persoană care purta un tricou de un roşu aprins ce contrasta magnific cu verdele din jur. Urmări tricoul dispărând după o cotitură.

— A condus un plug de zăpadă şi a făcut tâmplărie toată

viaţa, spuse Arthur.

Miranda nu fu sigură ce să răspundă la asta – ştiuse cu ce se ocupa tatăl lui Arthur –, însă Arthur nu părea să aştepte un răspuns. Rămaseră tăcuţi un moment, Miranda uitându-se să vadă dacă tricoul nu mai apărea. Nu apăru.

— Ştiu, zise ea. Mi-ai arătat atelierul lui.

— Vreau să spun că, probabil, viaţa mea i se părea de neimaginat.

— Probabil că viaţa ta le pare de neimaginat celor mai mulţi oameni. De ce m-ai sunat, Arthur?

Tonul ei fu cât mai blând posibil.

— Pe tine am simţit nevoia să te sun când am primit vestea, rosti el.

— Dar de ce pe mine? N-am mai vorbit de la ultima înfăţişare pentru divorţ.

— Tu ştii de unde provin, zise el, iar ea înţelese ce voise el să spună.

„Cândva, am trăit pe o insulă din ocean. Cândva, luam feribotul ca să ne ducem la liceu, iar noaptea cerul era strălucitor fără toate aceste lumini ale oraşului. Cândva, vâsleam în canoe ca să ne ducem la far şi să ne uităm la petroglife şi pescuiam somon, şi ne plimbam prin pădurea adâncă, însă toate astea erau absolut banale fiindcă toată lumea pe care o cunoşteam făcea aceleaşi lucruri, iar aici, în aceste vieţi pe care ni le-am făcut, aici, în aceste oraşe dure şi sclipitoare, nimic din toate astea nu mi s-ar părea real dacă n-ai fi tu.” Şi, în afară de asta, îşi dădu ea seama, acum era neînsurat.

Arthur avea rolul principal în *Regele Lear,* care deocamdată se juca în avanpremieră la teatrul Elgin. Aranjaseră să se întâlnească aici pentru că Arthur era în divorţ de a treia lui nevastă, Lydia, şi se temea că oricare restaurant în care ar fi intrat ar fi atras un cârd de camere foto.

Paparazzii se plictisiseră de mult de existenţa neinteresantă a Mirandei de după despărţirea de Arthur, aşa că încetaseră să o urmărească, dar cu toate astea, Miranda petrecu ceva timp ca să se aranjeze, înainte de a ieşi din camera de hotel, ca să semene cât mai puţin posibil cu cea care fusese cândva. Îşi întinse şi îşi prinse părul – în viaţa ei de la Hollywood şi din tabloide, avusese o claie de bucle –, şi se îmbrăcă în taiorul ei favorit, cenuşiu-închis cu paspoaluri albe. Pantofi albi scumpi, cu tocuri

înalte, genul pe care îi purta adesea la şedinţe, dar la care Miranda, soţia de la Hollywood, nu se gândise niciodată.

— Arăţi ca o directoare de companie, îşi spuse ea în oglindă, iar gândul din spatele vorbelor fu: „Arăţi ca o străină.” Îl alungă.

Miranda ieşi când începu să se însereze. Aerul era limpede şi tăios, un vânt rece bătând dinspre lac. Familiaritatea acestor străzi. Se opri la un Starbucks să-şi ia un *latte* decofeinizat şi fu uimită de părul de un verde strălucitor al celui care o servi.

— Ai un păr frumos, spuse ea, iar tânărul zâmbi.

Plăcerea de a se plimba pe străzile reci cu o cafea fierbinte în mână. De ce nimeni de pe Staţia Eleven nu avea părul verde? Poate cineva din Undersea. Sau unul dintre asociaţii doctorului Eleven. Nu, din Undersea. Când ajunse la trei străzi distanţă de teatru, îşi puse o beretă tricotată şi ochelari fumurii.

În faţa teatrului erau cinci sau şase oameni având aparate foto cu teleobiective atârnate de gât. Fumau şi îşi butonau telefoanele. Miranda se simţi învăluită de o linişte de moarte. Îi plăcea să se considere o persoană care nu ura pe nimeni, dar ce simţea faţă de aceşti oameni dacă nu ură? Încercă să treacă pe lângă ei cât mai discret posibil, dar faptul că purta ochelari de soare după ce se întunecase se dovedi o greşeală tactică.

— Acea Miranda Carroll? întrebă unul dintre ei.

Parazit nenorocit. Îşi ţinu capul aplecat în timp ce se declanşă o explozie de bliţuri şi se strecură pe uşa din spate.

Cabina lui Arthur era mai degrabă un apartament. Un asistent al cărui nume îl uită imediat o conduse într-un salon în care două canapele erau puse faţă în faţă, între ele aflându-se o măsuţă din sticlă. Prin uşile deschise, întrezări o baie şi un dressing cu un cuier pentru costume – văzu o pelerină de catifea – şi o oglindă înconjurată de lumini. Din această a doua încăpere apăru Arthur.

Arthur nu era bătrân, dar nu îmbătrânea prea bine. Ei i se păru că zăreşte dezamăgire pe chipul lui, iar ochii aveau o expresie înstrăinată, pe care nu-şi amintea s-o fi văzut înainte.

— Miranda, rosti el. Cât timp a trecut?

Asta i se păru o întrebare prostească. Îşi dădu seama că presupusese că toată lumea îşi amintea data la care divorţase, la fel cum toată lumea îşi amintea data la care se căsătorise.

— Unsprezece ani, spuse ea.

— Te rog, ia loc. Pot să-ţi ofer ceva?

— Ai nişte ceai?

— Am ceai.

— M-am gândit că ai.

Miranda îşi dădu jos haina şi bereta şi se aşeză pe una dintre canapele, care era exact la fel de incomodă cum părea, în vreme ce Arthur se agită cu un ibric electric de pe un blat. „Iată-ne”, gândi ea.

— Cum merg repetiţiile?

— Bine, spuse el. De fapt, mai mult decât bine. A trecut multă vreme de când n-am mai jucat Shakespeare, dar am lucrat cu un instructor. De fapt, bănuiesc că „instructor” nu este cuvântul potrivit. Un expert în Shakespeare.

Se apropie din nou de canapele şi se aşeză vizavi de ea. Ea îi urmări privirea care îi cercetă taiorul, pantofii şi îşi dădu seama că el încerca aceeaşi reconciliere ca şi ea, ajustând imaginea din minte a soţiei de demult pentru a se potrivi cu persoana schimbată care şedea în faţa lui.

— Un expert în Shakespeare?

— Un exeget al operei lui Shakespeare. De la Universitatea din Toronto. Îmi place la culme să lucrez cu el.

— Trebuie să fie foarte interesant.

— Este. Are un bagaj de cunoştinţe extrem de impresionant, aflu multe de la el, dar, în acelaşi timp, îmi susţine total viziunea pe care o am asupra rolului.

„Susţine viziunea”? Adoptase noi tipare de vorbire. Dar fireşte că o făcuse pentru că, de când îl văzuse ultima oară, trecuseră 11 ani cu prieteni şi cunoştinţe, şi întâlniri, şi petreceri, călătorii într-un loc sau altul, filme, două căsătorii şi două divorţuri, un copil. Presupunea că era normal ca el să fie o altă persoană acum.

— Ce oportunitate grozavă, spuse ea, să lucrezi cu cineva ca el. Oare şezuse vreodată în viaţă pe o canapea mai incomodă? Îşi apăsă degetele pe capitonaj şi abia dacă lăsă o urmă. Arthur, rosti ea, îmi pare atât de rău de tatăl tău.

— Mulţumesc. Se uită la ea şi păru să facă eforturi pentru a găsi cuvintele potrivite. Miranda, trebuie să-ţi spun ceva.

— Asta nu sună bine.

— Nici nu e. Ascultă, o să apară o carte.

V., prietena lui din copilărie, publicase scrisorile pe care i le trimisese el. *Dragă V.: Un portret neautorizat al lui Arthur Leander* avea să fie disponibilă la vânzare peste o săptămână şi jumătate. Un prieten care lucra în domeniul editorial îi trimisese

în avans un exemplar.
— Apar şi eu în ea?
— Mă tem că da. Îmi pare rău, Miranda.
— Spune-mi despre ce este vorba.
— Te-am menţionat de câteva ori când i-am scris. Asta-i tot. Vreau să ştii că nu am zis niciodată ceva neplăcut despre tine.
— În regulă. Bine.
Era oare corect să fie atât de furioasă cum era? El nu avusese de unde să ştie că Victoria va vinde scrisorile.
— S-ar putea să-ţi vină greu să crezi asta, rosti el, dar am un oarecare simţ al discreţiei. De fapt, este unul dintre lucrurile pentru care sunt renumit.
— Îmi pare rău, spuse ea, dar tocmai ai zis că eşti faimos pentru discreţia ta?
— Uite ce e, tot ce vreau să spun este că nu i-am zis Victoriei totul.
— Apreciez asta. O tăcere încordată se instală, timp în care Miranda îşi dori să înceapă să fluiere ceainicul. Ştii de ce a făcut asta?
— Victoria? Presupun că pentru bani. Ultima dată când am auzit de ea, lucra ca menajeră într-o staţiune de pe coasta vestică a insulei Vancouver. Probabil că din cartea asta a scos mai mulţi bani decât a câştigat în ultimul deceniu.
— O s-o dai în judecată?
— Ar însemna doar mai multă publicitate. Agentul meu crede că e mai bine să lăsăm, pur şi simplu, cartea să-şi urmeze cursul.
Ceainicul fluieră în sfârşit; el se ridică repede, iar ea îşi dădu seama că şi el îşi dorise ca apa să fiarbă.
— Să sperăm că, după ce va apărea, va fi doar o poveste de o săptămână sau două, după care va fi uitată şi va dispărea. Ceai verde sau muşeţel?
— Verde, spuse ea. Trebuie să fie enervant că ţi-a vândut scrisorile.
— La început, am fost furios. Încă sunt furios, dar adevărul este că probabil merit tot ce-am căpătat.
Puse două căni cu ceai verde pe măsuţa de cafea, acesta lăsând inele de aburi pe sticlă.
— De ce crezi că meriţi asta?
— Am tratat-o pe Victoria de parcă ar fi fost un jurnal.
Îşi luă cana, suflă în ea, apoi o puse cu mare grijă pe măsuţă. Gestul fu de o eleganţă studiată, iar Miranda avu ciudata

impresie că el interpreta o scenă.

— La început mi-a scris, după ce tocmai am plecat. Poate două scrisori şi trei ilustrate, pe vremea când începusem să-i scriu din Toronto. Apoi, două bileţele scurte, prin care mă anunţa că îşi schimbase adresa, cu un mesaj sumar la început: „Bună, scuze că nu ţi-am scris, am fost ocupată, iată noua mea adresă.”

— Deci, de câte ori te-am văzut scriindu-i, spuse Miranda, ea nu ţi-a răspuns niciodată?

Fu surprinsă de cât de mult o întristă asta.

— Nu. Am folosit-o ca pe un depozit al gândurilor mele. Cred că am încetat să mă gândesc la ea ca la o fiinţă omenească lecturând o scrisoare.

El îşi ridică privirea – şi urmă o pauză în care Miranda aproape că putu citi scenariul: „Arthur îşi ridică privirea. Obosit.” Oare interpreta un rol? Nu-şi putu da seama.

— Adevărul este că bănuiesc c-am uitat că e o fiinţă reală.

Oare asta li se întâmpla tuturor actorilor, apăreau aceste graniţe neclare dintre spectacol şi viaţă? Bărbatul care interpreta rolul unui actor care îmbătrânea sorbi din ceai şi, în acel moment, jucând teatru sau nu, ei i se păru că era profund nefericit.

— Mi se pare că ai avut un an dificil, spuse ea. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Nu a fost uşor, dar îmi tot spun că oamenii au ani mai răi decât al meu. Am pierdut câteva bătălii, rosti el, dar nu este acelaşi lucru cu a pierde războiul.

Miranda îşi luă cana.

— Pentru război! toastă ea, ceea ce îl făcu să zâmbească uşor. Ce altceva se mai întâmplă?

— Vorbesc mereu despre mine, zise el. Cum e viaţa ta?

— Bună. Foarte bună. Nu am de ce să mă vait.

— Te ocupi de transporturi maritime, nu-i aşa?

— Da. Îmi place la nebunie.

— Te-ai căsătorit?

— Dumnezeule, nu!

— N-ai copii?

— Poziţia mea vizavi de acest subiect nu s-a schimbat. Tu ai un fiu cu Elizabeth, nu?

— Tyler. Are aproape opt ani. Este cu maică-sa în Ierusalim.

Chiar în clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă, iar Arthur se ridică. Miranda îl urmări traversând încăperea şi se gândi la ultimul dineu dat de ei în casa din Los Angeles – Elizabeth Colton

inconştientă pe o canapea, Arthur urcând scările spre dormitor. Nu era foarte sigură ce căuta aici.

Persoana din uşă era foarte mică.

— Bună, Kiki, rosti Arthur.

Vizitatoarea era o fetiţă de şapte sau opt ani. Strângea o carte de colorat într-o mânuţă şi un penar în cealaltă. Era foarte blondă, genul de copil care pare aproape incandescent într-o anumită lumină. Miranda nu-şi putu imagina ce rol ar fi putut exista în *Regele Lear* pentru o fetiţă de şapte sau opt ani, dar, la vremea ei, văzuse destui copii actori, aşa că putea să recunoască unul de la prima vedere.

— Pot să-mi colorez cartea aici? întrebă fetiţa.

— Desigur, spuse Arthur. Intră. Fă cunoştinţă cu prietena mea Miranda.

— Bună, rosti fetiţa neinteresată.

— Bună, zise Miranda.

Se gândi că fetiţa arăta ca o păpuşă de porţelan. Arăta ca un copil care fusese bine îngrijit şi cocoloşit toată viaţa. Probabil, când se va face mare, va fi precum asistenta Mirandei, Laetitia, ca asistenta lui Leon, Thea, deloc aventuroasă şi bine îngrijită.

— Lui Kirsten îi place să mă viziteze uneori, explică Arthur. Vorbim despre interpretarea rolurilor. Cea care se ocupă de tine ştie unde eşti?

Din felul în care el o privea pe fetiţă, Miranda îşi dădu seama cât de mult îi lipsea propriul copil, fiul îndepărtat.

— Vorbea la telefon, zise Kirsten. M-am furişat afară.

Se aşeză pe covor, lângă uşă, îşi deschise cartea de colorat la o pagină pe jumătate completată, în care se vedeau o prinţesă, un castel îndepărtat şi o broască, îşi deschise penarul şi începu să deseneze dungi roşii în jurul poalelor rochiei prinţesei.

— Mai desenezi? o întrebă Arthur pe Miranda.

Părea evident mai relaxat cu Kirsten în cameră.

Mereu. Da. Când călătorea, avea în bagaj un bloc de desen pentru nopţile când era singură în camere de hotel. Elementul central al cărţii se schimbase treptat. Ani de zile, dr. Eleven fusese eroul naraţiunii, dar, în ultima vreme, începuse s-o enerveze, iar ea devenise mai interesată de Undersea. De aceşti oameni care îşi trăiau vieţile în adăposturi subacvatice, agăţându-se de speranţa că lumea pe care şi-o aminteau putea fi refăcută. Undersea era pragul infernului. Îşi petrecu ore lungi desenând vieţile care se desfăşurau în încăperile de sub apă.

— Tocmai mi-ai amintit. Ţi-am adus ceva.

În cele din urmă, asamblase primele două numere ale seriei de comicsuri *Dr. Eleven* şi avea câteva exemplare tipărite pe cheltuiala ei. Scoase câte două exemplare din *Dr. Eleven,* vol. 1, nr. 1: *Staţia Eleven* şi *Dr. Eleven,* vol. 1, nr. 2: *Urmărirea* şi i le întinse peste măsuţă.

— Opera ta. Arthur zâmbi. Sunt frumoase. Coperta primului era pe peretele studioului tău din L.A., nu?

— Ţi-ai amintit.

O imagine despre care Arthur spusese cândva că era ca stabilirea decorului general pentru un film: insulele colţuroase din City, străzile şi clădirile construite în trepte pe stâncă, podurile înalte dintre ele. Departe în adâncul întunericului acvatic, contururile uşilor ecluzei care ducea spre Undersea, formele masive de pe fudul oceanului. Arthur deschise la întâmplare primul număr, nimerind peste o imagine care se întindea pe două pagini alăturate înfăţişând oceanul şi insulele legate prin poduri, în amurg, dr. Eleven stând în picioare pe o stâncă, pomeranianul lui aflându-i-se alături. Textul: „Am stat şi m-am uitat la casa mea distrusă şi am încercat să uit dulceaţa vieţii de pe Pământ.”

— Se afla pe o staţie spaţială, spuse Arthur. Uitasem asta. Întorcea paginile. Mai ai câinele?

— Luli? A murit cu doi ani în urmă.

— Îmi pare rău să aud asta. Sunt frumoase, zise el din nou. Mulţumesc.

— Ce-s alea? întrebă fetiţa de pe covor.

Miranda uitase de ea pentru o clipă.

— Nişte cărţi făcute de prietena mea Miranda, spuse Arthur. O să ţi le arăt mai târziu, Kiki. La ce lucrezi acolo?

— La prinţesă, zise Kirsten. Matilda a spus că nu-i pot face rochia în dungi.

— Ei bine, rosti Arthur, n-aş putea zice că sunt de acord cu ea. Acesta este motivul pentru care ai şters-o din cabina ta? Iarăşi te certai cu Matilda?

— A spus că nu trebuie să aibă dungi.

— Cred că dungile sunt perfecte.

— Cine-i Matilda? întrebă Miranda.

— Şi ea e actriţă, zise Kirsten. Uneori este foarte rea.

— E o punere în scenă neobişnuită, spuse Arthur. La început, trei fetiţe le interpretează pe fiicele lui Lear când erau copile,

apoi revin ca halucinaţii, în actul al IV-lea. Nu au replici, doar sunt prezente.

— Ea crede că e mai bună decât oricine pentru că se duce la Şcoala Naţională de Balet, zise Kirsten revenind la subiectul Matilda.

— Şi tu dansezi? întrebă Miranda.

— Mda, dar nu vreau să fiu dansatoare. Cred că baletul e o prostie.

— Kirsten mi-a spus că vrea să fie actriţă, zise Arthur.

— O, ce interesant!

— Da, rosti Kirsten fără să-şi ridice privirea. Am jucat în multe chestii.

— Serios? spuse Miranda.

Cum să-i vorbeşti unui copil de opt ani? Se uită la Arthur, care ridică din umeri.

— Ce anume?

— *Chestii,* zise fetiţa ca şi cum nu ea deschisese subiectul.

Miranda îşi amintea că niciodată nu-i plăcuseră copiii actori.

— Luna trecută, Kirsten s-a dus la o audiţie la New York, spuse Arthur.

— Am zburat cu avionul. Kirsten se opri din colorat şi studie prinţesa. Rochia nu e bine, rosti ea.

Vocea îi tremură.

— Eu cred că rochia este frumoasă, spuse Miranda. Ai făcut treabă bună.

— Trebuie să fiu de acord cu Miranda în privinţa asta, zise Arthur. Dungile au fost o alegere inspirată.

Kirsten dădu pagina. Contururile unui cavaler, ale unui balaur, ale unui copac.

— Nu o termini pe prinţesă? întrebă Arthur.

— Nu e perfectă, rosti Kirsten.

Şezură o vreme în tăcere, Kirsten umplând balaurul cu solzi verzi şi purpurii, Arthur frunzărind *Staţia Eleven.* Miranda îşi bău ceaiul şi încercă să nu judece prea aspru expresiile de pe chipul lui.

— Te vizitează des? întrebă Miranda încet când el ajunse la ultima pagină.

— Aproape zilnic. Nu se înţelege cu celelalte fete. Un copil nefericit.

Câteva clipe, sorbiră din ceai fără să vorbească. Frecatul creioanelor fetiţei pe pagina cărţii de colorat, inelele de condens

lăsate de căni pe sticla măsuţei de cafea, fierbinţeala plăcută a ceaiului, căldura şi frumuseţea acestei încăperi: acestea fură lucrurile pe care Miranda şi le aminti în ultimele câteva ore, două săptămâni mai târziu, în vreme ce se cufunda şi ieşea dintr-o stare de delir pe o plajă din Malaysia.

— Cât timp stai în Toronto? întrebă Arthur.

— Patru zile. Vineri plec în Asia.

— Ce faci acolo?

— În general, lucrez în sediul nostru din Tokio. Există posibilitatea să mă transfer acolo la anul. Am întâlniri la filialele locale din Singapore şi Malaysia, vizitez câteva nave. Ştiai, rosti ea, că douăsprezece procente din flota de transport a lumii este ancorată la 50 de mile marine distanţă de portul din Singapore?

— Nu ştiam. Zâmbi. Asia, rosti el. Îţi vine să crezi cum e viaţa asta?

Miranda se întoarse la hotel înainte de a-şi aminti de prespapier. Lăsă geanta să-i cadă pe pat şi îl auzi ciocnindu-se de chei. Era prespapierul din sticlă pe care Clark Thompson îl adusese cu ocazia dineului din Los Angeles, cu 11 ani în urmă, şi pe care îl luase din biroul lui Arthur, în seara aceea. Intenţionase să i-l dea înapoi lui Arthur.

Ţinu câteva clipe prespapierul în mână, admirându-l la lumina lustrei. Scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie cu antetul hotelului, îşi încălţă din nou pantofii, coborî la recepţie şi aranjă să fie trimis prin curier la teatrul Elgin.

40

Două săptămâni mai târziu, chiar înainte ca lumea veche să se sfârşească, Miranda stătea în picioare pe o plajă de pe coasta Malaysiei, privind marea. Fusese adusă la hotelul ei, după o zi plină de şedinţe, şi îşi petrecuse o vreme terminând un raport şi mâncând cina comandată la room-service. Plănuise să se culce devreme, dar zări pe fereastră luminile flotei de nave-container, aşa că se duse pe ţărm să le vadă mai bine.

Cele mai apropiate trei aeroporturi se închiseseră în ultimele 90 de minute, dar Miranda încă nu ştia asta. Aflase de gripa georgiană, desigur, însă trăia cu impresia că era o criză neclară a sănătăţii care se întâmpla în Georgia şi Rusia. Personalul de la hotel fusese instruit să evite a-i alarma pe oaspeţi, aşa că nimeni nu pomeni de pandemie în timp ce ea traversa holul, deşi observă în treacăt că la recepţie erau mai puţini angajaţi. În orice caz, era o plăcere să scape din răceala de coşciug a aerului condiţionat din hotel, să străbată aleea bine luminată care ducea spre plajă şi să-şi scoată pantofii ca să stea cu picioarele goale pe nisip.

Mai târziu în acea seară avea să fie tulburată, iar uneori chiar puţin amuzată de amintirea nepăsării cu care toată lumea folosise cândva cuvântul „colaps”, înainte ca toţi să înţeleagă ce însemna cu adevărat cuvântul, dar, în orice caz, existaseră colapsuri economice, sau cel puţin aşa le numise toată lumea la vremea respectivă, iar acum, cea mai mare flotă de transport care existase vreodată se afla la 50 de mile marine de portul din Singapore. Douăsprezece vapoare aparţineau companiei Neptune Logistics, inclusiv două nave din clasa Panamax care încă nu transportaseră niciun container de marfă, cu punţile strălucitoare după ce ieşiseră din şantierele navale ale Coreei de Sud; vase comandate într-un moment când părea că deja cererea va creşte la nesfârşit, construite în următorii trei ani, timp în care economia suferise o implozie, şi inutile acum, când nimeni nu mai cheltuia bani.

Mai devreme în acea după-amiază, la birourile filialei, Mirandei i se spusese că pescarii locali se temeau de vapoare. Pescarii suspectau că era ceva nenatural cu aceste nave, matahale nemişcate la orizont ziua, luminate după lăsarea

întunericului. Directorul local râsese de absurditatea spaimelor pescarilor, iar Miranda zâmbise împreună cu toţi cei de la masă, dar era chiar atât de absurd să te întrebi dacă nu cumva aceste lumini erau chiar nepământene? Ştia că vapoarele erau luminate doar pentru a împiedica eventuale coliziuni, dar, în vreme ce stătu pe plajă în acea seară, tot i se păru că priveliştea avea ceva nelumesc. Când telefonul îi vibră în mână, văzu că era Clark Thompson, cel mai vechi prieten al lui Arthur, sunând din New York.

— Miranda, spuse el după nişte preliminarii ciudate. Mă tem că te sun ca să-ţi dau veşti rele. Poate că ar trebui să te aşezi.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Miranda, Arthur a murit din cauza unui atac de cord, aseară. Îmi pare atât de rău.

„O, Arthur!”

Charlie închise telefonul şi se lăsă pe spate în scaunul lui. Lucra în genul de firmă unde uşile nu se închid niciodată, decât dacă cineva e concediat, şi era conştient că deja era, fără îndoială, subiectul speculaţiilor din toată compania. Drama! Oare ce se întâmpla în biroul lui Clark? La un moment dat, se aventurase să iasă ca să-şi ia o cafea, şi toţi afişaseră expresii neutre, însă îngrijorate când trecuse pe lângă ei – acel „nu insist, dar, dacă simţi nevoia să vorbeşti despre…” – şi el trăia una dintre cele mai cumplite dimineţi din viaţa lui, însă îşi procură o mică satisfacţie nespunând nimic şi privând bârfele de combustibil. Trase o linie peste numele Mirandei Carroll, ridică receptorul ca s-o sune pe Elizabeth Colton, se răzgândi şi se duse la fereastră. Un tânăr de pe stradă cânta la saxofon. Charlie deschise geamul, iar încăperea fu inundată de sunete, notele delicate ale saxofonului pe suprafaţa oraşului oceanic, un trâmbiţat de hip-hop dintr-o maşină aflată în trecere, un şofer apăsând insistent claxonul în intersecţie. Charlie închise ochii, încercând să se concentreze asupra saxofonului, dar chiar atunci asistenta lui îl apelă.

— E din nou avocatul lui Arthur Leander, anunţă Tabitha. Să-i spun că eşti într-o şedinţă?

— Pe toţi dracii, omul ăsta nu doarme niciodată?

Heller fusese cel care îi lăsase mesajul vocal în miez de noapte la Los Angeles, la ora trei dimineaţa în New York – „o situaţie urgentă, te rog să mă suni imediat” – şi tot Heller fusese

treaz şi lucrând atunci când Clark îl sunase înapoi, la 6.15 a.m. în New York, 3.15 în L.A. Se înţeleseseră să dea Clark telefoane familiei, deoarece Clark îi cunoscuse cândva familia lui Arthur şi consideraseră că era mai omeneşte aşa. Clark decisese să le anunţe şi pe fostele soţii, chiar şi pe ultima, pe care nu o plăcuse foarte mult, pentru că nu i se păruse normal să le lase să afle vestea din ziare; gândea că – era ceva prea sentimental pentru a o spune cu voce tare şi ştia că niciunul dintre prietenii divorţaţi n-ar fi fost de acord – ceva tot mai rămânea, că exista o perioadă de înjumătăţire a căsătoriei, o amintire a iubirii, dacă nu, fireşte, iubirea însăşi. Gândea că aceşti oameni însemnau ceva unul pentru altul chiar dacă nu se mai plăceau unul pe altul.

O jumătate de oră mai târziu, Heller îl sunase iarăşi, ca să vadă dacă anunţase familia, lucru pe care, evident, Charlie nu-l făcuse deoarece 3.45 a.m. în Los Angeles înseamnă tot 3.45 a.m. pe coasta vestică a Canadei, unde locuia fratele lui Arthur, iar Charlie considera că existau nişte limite în privinţa orelor la care puteai suna pe cineva, indiferent de motiv. Acum era abia nouă în New York şi şase pe coasta lui Heller, aşa că i se păru obscen că omul ăsta, care se pare că nu dormise toată noaptea, încă era treaz şi muncea. Clark începea să şi-l imagineze pe Heller ca pe un soi de liliac, un fel de avocat-vampir sinistru care dormea ziua şi muncea noaptea. Sau poate un ciudat care trăia cu amfetamină? Gândurile lui Clark se îndreptară spre o săptămână deosebit de interesantă petrecută în Toronto, când avea 18 sau 19 ani, iar el şi Arthur acceptaseră nişte pastile de la un prieten nou, pe care şi-l făcuseră într-un club de dans, şi stătuseră treji 72 de ore.

— Vrei să răspunzi? întrebă Tabitha.

— Bine. Fă-mi legătura, te rog.

Pentru o clipă, Tabitha nu făcu nimic, iar după şapte ani de lucrat împreună, el ştia că acest gen de tăcere însemna „Spune-mi ce se petrece, ştii că îmi plac bârfele”, dar nu îi făcu pe plac, şi o cunoştea suficient de bine pentru a desluşi nota de dezamăgire din tonul perfect profesional cu care rosti:

— Preia apelul, te rog.

— Clark? Sunt Heller.

— Am priceput asta, zise Clark. Se gândi că era ceva enervant la oamenii care se prezentau cu numele de familie în vreme ce i se adresau cuiva pe numele mic. Ce mai faci, Gary? N-am mai vorbit de nouăzeci de minute.

— Mă descurc, mă descurc.

În sinea lui, Clark adăugă expresia pe lista celor mai detestate banalităţi.

— Ţi-am luat-o înainte şi am anunţat familia, spuse Heller.

— De ce? Am crezut că am convenit că…

— Ştiu că n-ai vrut să trezeşti familia, dar, când e vorba de asemenea lucruri, de o astfel de situaţie, *trebuie* să trezeşti familia. De fapt, *vrei* să trezeşti familia, ştii? De fapt, e mai decent. Vrei ca familia să afle asta înainte să scape cineva ceva, o fotografie, o filmare video, ceva, apoi *Entertainment Weekly* sună familia pentru a-i cere să facă nişte comentarii şi astfel află ce s-a întâmplat. Gândeşte-te totuşi că omul a murit pe scenă.

— Ai dreptate, zise Clark. Pricep.

Saxofonistul dispăruse. Cenuşiul cerului de noiembrie îi aminti că trebuia să-şi viziteze părinţii la Londra.

— Elizabeth a fost anunţată?

— Cine?

— Elizabeth Colton. A doua soţie.

— Nu, adică ea nu mai face parte din familie, nu? Când am vorbit de anunţarea familiei, m-am referit, de fapt, doar la fratele lui Arthur.

— Bine, dar ea este mama fiului lui Arthur.

— Ai dreptate, ai dreptate, desigur. Câţi ani are el?

— Opt sau nouă.

— Sărmanul micuţ. E o vârstă a naibii să păţeşti asta.

Vocea lui Heller se frânse, de tristeţe sau de epuizare, iar Clark îşi revizui imaginea unui avocat-liliac atârnând cu capul în jos, înlocuind-o cu a unui om trist, palid, dependent de cofeină, suferind de insomnie cronică. Oare îl întâlnise pe Heller? Fusese Heller la acel groaznic dineu din Los Angeles, cu atât de mulţi ani în urmă, chiar înainte ca Miranda şi Arthur să divorţeze? Poate. Clark nu reuşea să-şi amintească.

— Ascultă, rosti Heller pe un ton profesionist din nou, dar profesionist relaxat, pe care Clark îl asocia întru totul cu California, când ai vorbit cu Arthur, mai ales recent, ţi-a pomenit ceva despre o femeie pe nume Tanya Gerard?

— Numele nu mi-e familiar.

— Eşti sigur?

— Nu. De ce? Cine este?

— Ei bine, spuse Heller, între noi fie vorba, se pare că Arthur avea o mică relaţie.

Nu era încântare în glasul lui, nu tocmai. Era importanţă. Era un bărbat căruia îi plăcea să ştie lucruri pe care alţi oameni nu le ştiau.

— Înţeleg, rosti Clark, dar recunosc că nu-mi dau seama cum de-ar fi asta treaba…

— O, desigur, zise Heller, *fireşte* că nu este, dreptul la intimitate şi toate astea, nu e treaba noastră, nu? Nu făceau rău nimănui, adulţi care au consimţit de bunăvoie etcetera, şi vreau să spun că eu sunt extrem de discret, pentru Dumnezeu, n-am nici măcar cont pe *Facebook,* atât de mult cred în asta, în discreţie, sunt ultimul om de pe Pământ care nu are cont pe Facebook. Dar, în sfârşit, această Tanya se pare că a fost costumieră la *Regele Lear.* Mă întrebam doar dacă ţi-a pomenit de ea.

— Nu, Gary, nu cred că a făcut-o vreodată.

— Producătorul mi-a spus că totul a fost foarte secret. Se pare că ea era fata care făcea costumele sau poate că avea grijă de copii, ceva legat de actriţele copii, costume pentru actriţele copii? Cred că asta era, deşi ce să caute actriţe copii în Lear? Dar, în sfârşit, el…

Se vedea lumina soarelui pe celălalt mal al East River? O rază străpunsese norii în depărtare şi cobora pieziş spre Queens. Lui Clark, efectul îi aminti de un tablou în ulei. Se gândi la prima dată când îl văzuse pe Arthur, într-un studio de teatru de pe Danforth Avenue, în Toronto. Arthur la 18 ani: încrezător în ciuda faptului că, în primele şase luni de cursuri de actorie, nu reuşise să joace nici cât o mătură, sau cel puţin asta decretase profesorul de teatru într-o seară când beau ceva într-un bar plin exclusiv cu travestiţi, profesorul încercând să-l agaţe pe Clark, Clark oferindu-i doar refuzuri. Şi era frumos, Arthur era frumos pe vremea aceea.

— Deci, întrebarea evidentă este, spunea Heller, dacă intenţiona să-i lase ceva prin testament acestei fete, pentru că, săptămâna trecută, mi-a trimis un e-mail prin care mă anunţa că vrea să-şi schimbe testamentul deoarece cunoscuse pe cineva şi voia s-o adauge ca beneficiar, iar eu trebuie să presupun că la ea se referea, serios, mă gândesc la cel mai rău caz, că există o ciornă a testamentului pe undeva, un document informativ pe care l-a conceput, pentru că urma să ne întâlnim abia peste câteva săptămâni, asta vreau să lămuresc…

— Ar fi trebuit să-l vezi, zise Clark.

— Ar fi trebuit să-l văd… Scuză-mă, ce-ai spus?

— La început, când s-a apucat de actorie. I-ai văzut talentul, talentul era evident, dar, dacă l-ai fi văzut pe el înainte de orice – de tabloide şi filme, şi divorţuri, de faimă, de toate lucrurile astea deformante.

— Îmi pare rău, nu sunt sigur că înţeleg unde vrei să ajungi. Eu…

— Era minunat, spuse Clark. Pe vremea aceea, la început. Eram atât de fermecat de el! Nu romantic, n-a fost nimic de genul ăsta. Uneori, pur şi simplu, *întâlneşti* pe cineva. Era atât de cumsecade – asta îmi amintesc cel mai clar. Era amabil cu toţi cei pe care îi întâlnea. Modestia lui.

— Ce…?

— Gary, rosti Clark, o să închid acum.

Îşi scoase capul pe fereastră pentru a inhala o gură de aer fortifiant de noiembrie, reveni la biroul lui şi o sună pe Elizabeth Colton. Ea suspină îndelung după ce el îi dădu vestea.

— Când are loc slujba funerară?

— Poimâine. În Toronto.

— În Toronto? Are rude acolo?

— Nu, dar se pare că în testamentul lui se specifică asta. Cred că se simţea ataşat de acest loc.

În timp ce vorbea, Clark îşi aminti de o conversaţie pe care o avusese cu Arthur la un pahar, cu câţiva ani în urmă, într-un bar din New York. Discutaseră despre oraşele în care locuiseră.

— Tu eşti din Londra, spusese Arthur. Un tip ca tine poate considera oraşele ceva firesc. Pentru cineva ca mine, care provine dintr-o aşezare mică… Mă gândesc la copilăria mea, la viaţa pe care am dus-o pe insula Delano – locul ăla era atât de mic. Toată lumea mă cunoştea nu pentru că eram special sau ceva, ci pentru că toată lumea cunoştea pe toată lumea, şi nici nu-ţi pot spune ce senzaţie de claustrofobie îţi dădea asta. Pur şi simplu, îmi doream puţină intimitate. De când mă ştiu, mi-am dorit să plec de-acolo, apoi am ajuns în Toronto, unde nimeni nu mă cunoştea. Am asociat oraşul Toronto cu libertatea.

— Iar apoi te-ai mutat în L.A. şi ai devenit faimos, zisese Clark, şi acum, iarăşi te ştie toată lumea.

— Aşa este. Arthur fusese preocupat de o măslină din paharul lui cu martini, încercând să o străpungă cu o scobitoare. S-ar putea spune că Toronto a fost singurul loc unde m-am simţit liber.

În dimineaţa următoare, Clark luă un taxi şi se duse la aeroport. Acestea au fost orele evitărilor la limită, ale miracolelor considerate astfel doar privite în retrospectivă în zilele următoare. Gripa se răspândea deja în oraş, însă el luă un taxi al cărui şofer nu era bolnav şi nimeni contagios nu atinsese nimic din maşină înaintea lui, iar din acest vehicul improbabil de norocos urmări străzile cufundate în întunericul de dinaintea zorilor, luminile palide ale bodegilor cu flori în spatele perdelelor de plastic, câţiva lucrători care munceau în schimburi mergând pe trotuare. Media online era plină de zvonuri despre gripa din New York, dar Clark nu agrea această formă de comunicare, aşa că nu ştia ce se petrece.

Pe aeroportul internaţional John F. Kennedy, trecu printr-un terminal unde izbuti, prin cine ştie ce coregrafie a norocului, să nu ajungă în apropierea nimănui care fusese infectat – deja erau câţiva oameni infectaţi în acel terminal – şi reuşi să nu atingă nicio suprafaţă contaminată, de fapt, reuşi să se îmbarce într-un avion cu oameni la fel de norocoşi – după el, doar 26 de alte avioane aveau să mai decoleze de pe acel aeroport –, iar în timp ce se petreceau toate astea, el era nedormit fiindcă stătuse până târziu să împacheteze, era obosit şi cufundat în gânduri legate de Arthur, în ascultarea lui Coltrane la căşti, în lucrul fără chef la rapoarte despre şedinţe de evaluare, după ce ajunse la poarta de îmbarcare, încât nu observă că lua acelaşi avion ca Elizabeth Colton decât atunci când îşi ridică privirea şi o văzu îmbarcându-se împreună cu fiul ei.

Era o coincidenţă, dar nu o coincidenţă colosală. Cu o zi în urmă, când vorbiseră la telefon, el îi spusese despre zborul cu care avea să plece – la ora şapte a.m., ca să ajungă la Toronto înaintea viscolului prognozat, care avea să perturbe activitatea aeroporturilor –, iar ea zisese că va încerca să ia acelaşi avion. Şi iat-o într-un taior negru, cu părul tuns scurt, dar instantaneu recognoscibilă, fiul ei aflându-i-se alături. Elizabeth şi Tyler călătoreau la clasa întâi, iar Clark, la clasa economică. Se salutară când Clark trecu pe lângă fotoliul ei, dar nu-şi mai vorbiră decât după o oră şi jumătate de la decolare, când pilotul anunţă că erau redirecţionaţi către un loc din Michigan de care Clark nu mai auzise niciodată, iar toată lumea coborî confuză şi dezorientată pe aeroportul din Severn City.

41

După ce Clark îi dădu Mirandei vestea morţii lui Arthur, Miranda rămase pe plajă o vreme. Se aşeză pe nisip, gândindu-se la Arthur şi privind o bărcuţă venind la ţărm, o lumină strălucitoare plutind pe apă. Se gândi că mereu considerase de la sine înţeles că anumiţi oameni existau pe lume, fie ca prezenţe centrale în viaţa ei, fie nevăzuţi, amintindu-şi rareori de ei. Cum de, fără unul dintre aceşti oameni, lumea era un loc subtil, dar inconfundabil alterat, acul busolei schimbându-şi poziţia cu unu sau două grade. Îşi dădu seama că era foarte obosită, că nu se simţea chiar bine, că începea s-o doară în gât, iar mâine era o altă zi plină de şedinţe. Uitase să-l întrebe pe Clark de funeralii, dar următorul ei gând fu că sigur n-ar vrea să meargă – gândul de a fi ţintuită între paparazzi şi fostele soţii ale lui Arthur – şi la asta se gândea când se ridică în picioare şi porni pe aleea spre hotelul care, de pe plajă, semăna puţin cu un tort de nuntă cu cele două straturi de balcoane albe.

Holul era ciudat de pustiu. Nimeni nu se afla la recepţie. Portarul purta o mască de protecţie. Miranda dădu să se apropie de el ca să-l întrebe ce se petrece, dar în privirea pe care acesta i-o aruncă desluşi o frică inconfundabilă. Înţelese la fel de clar ca şi cum omul ar fi ţipat că îşi dorea foarte mult să nu se apropie de el. Ea se retrase şi se îndreptă grăbită spre lifturi, zguduită, simţindu-i privirea în ceafă. Ajunsă în camera ei, deschise laptopul şi, pentru prima dată în ziua aceea, îşi îndreptă atenţia spre ştiri.

Mai târziu, Miranda petrecu două ore dând telefoane, dar deja nu mai avea cum să plece. Toate aeroporturile din apropiere erau închise.

— Ascultaţi, se răsti în cele din urmă la ea o reprezentantă arţăgoasă a unei companii aeriene, chiar dacă v-aş putea face rezervare la o cursă care pleacă din Malaysia, chiar îmi spuneţi că aţi vrea să vă petreceţi douăsprezece ore respirând aerul recirculat dintr-un avion, alături de două sute de persoane, având în vedere care este situaţia?

Miranda închise telefonul. Când se lăsă pe spate în fotoliu,

privirea ei căzu pe gurile de ventilaţie de deasupra biroului, pe unde intra aer condiţionat. Gândul la aerul care circulase prin toată clădirea, din cameră în cameră. Nu-şi imagina, categoric o durea gâtul.

— E ceva psihosomatic, rosti ea cu voce tare. Dacă te temi că te îmbolnăveşti, te simţi rău. Nu e nimic.

Încercă să considere povestea o aventură incitantă – „când am rămas blocată în Asia, în timpul unei epidemii de gripă” dar nu reuşi să se convingă. O vreme desenă, încercând să se calmeze. O insulă stâncoasă, cu o căsuţă pe ea, lumini la orizontul mării întunecate de pe Staţia Eleven.

Miranda se trezi la ora patru dimineaţa, cu febră. Încercă s-o combată cu trei aspirine, dar încheieturile îi erau noduri de durere, picioarele, slăbite, pielea, dureroasă la atingerea hainelor. Îi fu greu să traverseze camera ca să ajungă la birou. Citi ultimele ştiri pe laptop, ochii durând-o din pricina luminii ecranului, şi înţelese. Simţea febra făcând presiuni în spatele peliculei subţiri a aspirinei. Încercă să sune la recepţie, apoi la birourile din New York şi Toronto ale companiei Neptune Logistics, după care la consulatele Canadei, Statelor Unite, Marii Britanii şi Australiei, dar nu avu parte decât de mesaje de întâmpinare înregistrate şi de telefoane la care nu răspundea nimeni.

Miranda îşi odihni obrazul pe birou – perfecţiunea şi răceala suprafeţei laminate lipită de pielea încinsă – şi se gândi la sărăcia camerei. Sărăcie nu în sens economic, ci în sensul de a nu fi *suficientă* pentru gravitatea momentului, un decor insuficient pentru… pentru ce? Nu se putu gândi la asta încă – aşa că se gândi la plajă, la vapoare, la luminile de la orizont, dacă ar fi posibil să ajungă acolo deşi se simţea atât de rău, gânduri conexe că, poate, dacă ar reuşi să ajungă acolo, cineva de pe plajă ar putea-o ajuta, că, dacă rămânea în cameră, avea să se simtă şi mai rău şi se părea că nimeni nu mai era la recepţie sau la consulate, nimeni nu mai răspundea la telefoane. Dacă i se făcea şi mai rău, avea să rămână captivă aici, prea bolnavă ca să iasă din această cameră. Era posibil să fie pescari pe plajă. Se ridică nesigură pe picioare. Îi luă mult timp şi trebui să se concentreze intens ca să-şi poată pune pantofii.

Pe coridor era linişte. Trebui să meargă foarte încet,

sprijinindu-se cu mâna de perete. Lângă lifturi, un bărbat era ghemuit pe o parte, tremurând. Vru să-i vorbească, dar vorbitul ar fi necesitat un efort prea mare, aşa că, în schimb, se uită la el – „te văd, te văd” – şi speră că era suficient.

Foaierul era pustiu acum. Personalul dispăruse.

Afară, aerul era apăsător şi nemişcat. O lumină verzuie la orizont, începutul răsăritului. O senzaţie de mişcare cu încetinitorul, ca mersul prin apă sau ca în vis. Trebuia să se concentreze la fiecare pas. Această slăbiciune cumplită. O luă pe aleea spre plajă, mergând foarte încet, mâinile întinse atingând frunzele palmierilor aflaţi de o parte şi de alta. La capătul aleii, şezlongurile albe ale hotelului erau înşirate pe nisip, neocupate. Pe plajă nu se afla niciun om. Se prăbuşi pe cel mai apropiat şezlong şi închise ochii.

Epuizare. Îi era groaznic de cald şi era chinuită de frisoane. Gândurile i se tulburară. Nimeni nu veni.

Se gândea la flota de nave-container de la orizont. Echipa de acolo nu fusese expusă la gripă. Acum, era prea târziu ca să mai ajungă la un vapor, dar zâmbi gândindu-se că, în această lume care se clătina, existau oameni care erau în siguranţă.

Miranda deschise ochii la vreme ca să vadă răsăritul. O revărsare violentă de culoare, roz şi fâşii de un portocaliu strălucitor, navele-container de la orizont fiind suspendate între lumina intensă a cerului şi apa cuprinsă de flăcări parcă, peisajul marin transformându-se în viziuni confuze ale Staţiei Eleven, cu apusurile sale extravagante şi marea indigo. Luminile flotei pălind în ale dimineţii, oceanul arzând şi transformându-se în cer.

7
Terminalul

42

La început, oamenii de pe aeroportul Severn City contabilizară trecerea timpului de parcă erau doar temporar blocaţi acolo. Acest lucru fu dificil de explicat tinerilor din deceniile următoare – cu toată sinceritatea, întreaga istorie a blocajelor în aeroporturi de până atunci era, de asemenea, o istorie, cu deblocările în cele din urmă, cu îmbarcarea într-un avion şi cu decolările. La început, păru inevitabil ca Garda Naţională să sosească în orice clipă, cu pături şi cutii cu mâncare, că echipele de la sol se vor întoarce în curând şi că avioanele aveau să aterizeze şi să decoleze din nou. Ziua Unu, Ziua Doi, Ziua 48, Ziua 90, orice speranţă de revenire la normalitate fiind de mult dispărută, apoi Anul 1, Anul 2, Anul 3. Timpul fusese resetat de catastrofă. După o vreme, reveniră la vechiul mod de a număra zilele şi lunile, dar păstrară noul sistem al anilor: 1 ianuarie Anul 3, 17 martie Anul 4 etc. În Anul 4, Clark şi-a dat seama că aşa vor fi socotiţi anii de-acum înainte, unul câte unul din momentul dezastrului.

Ştia de mult timp că schimbările lumii nu aveau să fie reversibile, dar, cu toate astea, conştientizarea făcu ca amintirile să devină şi mai importante. „Ultima dată am mâncat un cornet cu îngheţată într-un parc, în lumina soarelui. Ultima dată am dansat într-un club. Ultima dată când am văzut un autobuz în mişcare. Ultima dată când m-am urcat într-un avion care nu fusese transformat în spaţiu de locuit, un avion care chiar a decolat. Ultima dată când am mâncat o portocală.”

Spre sfârşitul celui de-al doilea deceniu pe aeroport, Clark se gândea cât de norocos fusese. Nu doar simplul fapt al supravieţuirii, ceea ce, desigur, era remarcabil în sine şi pentru sine, ci şi faptul că văzuse o lume sfârşindu-se şi alta începând. Şi nu doar faptul că văzuse amintitele splendori ale fostei lumi, navetele spaţiale şi reţeaua electrică, şi chitarele cu amplificatoare, computerele care puteau fi ţinute în palmă şi trenurile de mare viteză care circulau între oraşe, ci şi faptul că trăise printre acele minuni atât de mult timp. Faptul că trăise 51 de ani ai vieţii sale în acea lume spectaculoasă. Uneori, stătea întins în Sala B din aeroportul Severn City şi se gândea „Am fost acolo”, iar gândul îl bântuia cu un amestec de tristeţe şi de

euforie.

— Este greu de explicat, se surprindea uneori spunându-le tinerilor care intrau în muzeul lui, care, înainte, fusese Skymiles[11] Lounge din Sala C.

Dar îşi luă în serios rolul de curator şi, cu mulţi ani în urmă, decise că „este greu de explicat” nu era suficient, aşa că mereu încerca să explice totul, ori de câte ori cineva îl întreba despre oricare dintre obiectele pe care le colecţionase de-a lungul anilor, de pe aeroport şi de dincolo de el – laptopuri, iPhone-uri, radioul de pe un birou administrativ, prăjitorul de pâine electric din sala de odihnă a personalului aeroportului, patefonul şi discurile de vinil pe care un jefuitor optimist le adusese din Severn City –, şi, desigur, contextul, lumea de dinainte de pandemie, pe care şi-o amintea atât de bine.

— Nu, îi explica acum unei fete de 16 ani care se născuse pe aeroport, avioanele nu se ridicau vertical în cer. Prindeau viteză pe piste lungi şi se ridicau oblic.

— De ce aveau nevoie de piste? întrebă fata de 16 ani.

Numele ei era Emmanuelle. Avea o afecţiune specială pentru ea deoarece îşi amintea naşterea ei ca fiind singurul lucru bun care se întâmplase în acel cumplit prim an.

— Nu puteau să se ridice de la sol fără să prindă viteză. Aveau nevoie de avânt.

— O! rosti ea. Atunci, motoarele nu erau chiar atât de puternice?

— Ba erau, spuse el, dar nu erau ca nişte rachete.

— Rachete...?

— Navele care se duceau în spaţiu.

— Este incredibil, zise ea clătinând din cap.

— Da.

Privind retrospectiv, era incredibil totul, dar mai ales aspectele care aveau legătură cu călătoriile şi comunicaţiile. Aşa sosise pe acest aeroport: se îmbarcase într-o maşinărie care îl transportase cu mare viteză, la un kilometru deasupra pământului. Aşa o informase pe Miranda Carroll despre moartea fostului ei soţ: apăsase o serie de butoane ale unui aparat care, în câteva secunde, îl conectase la un alt aparat, aflat în cealaltă parte a lumii, iar Miranda – desculţă pe o plajă cu nisip alb, cu o flotă de transport strălucind în faţa ei, pe întuneric – apăsase un buton care o conectase, printr-un satelit, cu New Yorkul. Aceste

[11] Programul de loialitate pentru Delta Air Lines (n.tr.).

miracole considerate fireşti care dăinuiseră pretutindeni în jurul lor.

Până la sfârşitul Deceniului al Doilea, majoritatea populaţiei de pe aeroport fie se născuse aici, fie venise mai târziu, dar rămăseseră circa două duzini de oameni care se aflau aici din ziua în care zborurile lor aterizaseră. Avionul lui Clark aterizase fără incidente, redirecţionat dinspre Toronto din motive pe care nimeni nu păruse capabil să le explice imediat, şi trăsese la o poartă a Sălii B. Clark îşi ridicase privirea de la rapoartele de evaluare pe care le întocmea şi fusese surprins de varietatea de avioane de pe aeroport. Singapore Airlines, Cathay Pacific, Air Canada, Lufthansa, Air France, enorme avioane cu reacţie puse unul în spatele celuilalt.

Când Clark intrase din pasarela de acces a avionului în luminile fluorescente ale Sălii B, primul lucru pe care îl remarcase fusese distribuţia neregulată a oamenilor. Mulţimi se adunaseră sub ecranele televizoarelor. Clark îşi spusese că, indiferent la ce se uitau, el nu putea face faţă fără o cană de ceai. Presupusese că era un atac terorist. Îşi luase o cană cu Earl Grey de la un chioşc şi, fără să se grăbească, adăugă lapte. „Aceasta este ultima oară când amestec lapte în ceai fără să ştiu ce s-a întâmplat”, gândise el, nostalgic în avans pentru momentul prezent, şi se alăturase mulţimii de sub un televizor dat pe CNN.

Vestea că pandemia ajunsese în America de Nord se răspândise în timp ce el se aflase în aer. Acesta era un alt lucru greu de explicat ani mai târziu, dar, până în acea dimineaţă, gripa georgiană păruse ceva îndepărtat, mai ales dacă nu urmăreai media. Clark nu urmărise niciodată ştirile foarte îndeaproape şi, de fapt, aflase de gripă cu doar o zi înainte de zbor, citind în ziar o scurtă relatare despre misterioasa apariţie a unui virus în Paris, dar nu fusese clar că va deveni o pandemie. Însă acum urmări evacuările tardive ale oraşelor, revoltele din faţa spitalelor de pe trei continente, exodul cu încetinitorul care aglomera toate drumurile şi îşi dori să fi acordat mai multă atenţie ştirilor. Îl uimeau drumurile blocate, făcându-l să se întrebe unde se duceau toţi aceşti oameni. Dacă rapoartele erau adevărate, nu numai că gripa georgiană ajunsese, dar deja era pretutindeni. Erau prezentate declaraţii ale guvernelor, ale unor epidemiologi cu mânecile suflecate, cu toţii palizi de oboseală şi

cu ochii injectaţi, şi avertizând asupra catastrofei, cu cearcăne negre-albastre sub ochii roşii.

— Nu pare promiţător pentru un sfârşit rapid al acestei situaţii de urgenţă, spuse un prezentator de ştiri, îndulcind lucrurile aşa cum nu mai fuseseră niciodată îndulcite în toată istoria minimalizării, apoi clipi spre cameră şi ceva în el păru să se frângă, cedarea unui mecanism care, până atunci, reuşise să separe viaţa personală de cea profesională, iar el se adresă aparatului de filmat cu o nouă insistenţă:

— Mel, spuse el, dacă te uiţi la asta, iubito, du-i pe copii la ferma părinţilor tăi. Numai pe drumuri secundare, iubita mea, nu pe autostrăzi. Te iubesc atât de mult!

— Trebuie să fie plăcut să ai un post de televiziune la dispoziţie, zise un bărbat de lângă Clark. Nici eu nu ştiu unde este soţia mea. Dumneavoastră ştiţi unde vă este soţia?

În vocea lui se desluşea o notă acută de panică.

Clark decise să pretindă că omul îl întrebase unde se află prietenul lui.

— Nu, spuse el. Habar n-am.

Se îndepărtă de ecran, incapabil să mai suporte ştirile măcar o secundă. Cât timp stătuse aici? Ceaiul i se răcise. Porni prin sala de aşteptare şi se opri în faţa monitoarelor care indicau zborurile. Toate fuseseră anulate.

Cum de se întâmplaseră toate astea atât de repede? De ce nu se uitase la ştiri înainte să plece la aeroport? Clark se gândi că ar trebui să sune pe cineva, de fapt pe toată lumea, că ar trebui să-i sune pe toţi cei pe care îi iubise cândva şi să stea de vorbă cu ei, şi să le spună toate lucrurile care contau, dar se părea că era deja prea târziu pentru asta, telefonul lui afişând un mesaj pe care nu-l mai văzuse înainte: „Sistem supraîncărcat, doar apeluri de urgenţă.” Îşi cumpără un alt ceai, pentru că primul se răcise, dar şi pentru că acum era asaltat de temeri cumplite, iar mersul la chioşc părea o acţiune cu un scop. Dar şi pentru că cele două tinere de la chioşc păreau complet neinteresate de cele prezentate de CNN, fie asta, fie erau extrem de stoice, fie nu observaseră încă, aşa că vizitarea lor era ca întoarcerea în timp, în paradisul de acum o jumătate de oră, când nu ştiuse că totul era în curs de nimicire.

— Puteţi să ne spuneţi mai multe despre… ei bine, despre simptomele la care oamenii ar trebui să fie atenţi? întrebă prezentatorul.

— Aceleaşi simptome pe care le vedem la orice gripă de sezon, zise epidemiologul, doar că mai rele.

— De exemplu…?

— Dureri. Febră bruscă. Respiraţie dificilă. Uitaţi ce e, spuse epidemiologul, are o perioadă de incubaţie foarte scurtă. Dacă eşti expus, te îmbolnăveşti în trei sau patru ore şi mori într-o zi sau două.

— O să luăm o scurtă pauză pentru reclame, rosti prezentatorul.

Personalul aeroportului nu avea nicio informaţie. Nu puteai să le scoţi nici cu cleştele o vorbă şi erau înspăimântaţi. Distribuiră vouchere pentru alimente, care, prin puterea sugestiei, stârniră foamea tuturor, astfel că pasagerii formaseră cozi ca să cumpere porţii uleioase de quesadilla cu brânză şi nacho din unicul restaurant al Sălii B, unul cu specific mexican. Cele două tinere de la chioşc continuară să servească băuturi fierbinţi şi produse de patiserie uşor râncede, încruntându-se adesea la telefoanele lor inutile. Clark îşi croi drum până în Skymiles Lounge şi o găsi pe Elizabeth Colton într-un fotoliu de lângă ecranul unui televizor. În apropiere, Tyler stătea pe podea, cu picioarele încrucişate, ucigând extratereştri pe o consolă Nintendo.

— E o nebunie, îi spuse Clark lui Elizabeth, propoziţia scurtă exprimând lipsa speranţei.

Ea se uita la ştiri cu mâinile în jurul gâtului.

— Este fără precedent, rosti Elizabeth. În toată istoria omenirii…

Lăsă propoziţia neterminată şi clătină din cap. Tyler gemu uşor – o încasase în războaiele extraterestre. Şezură o vreme în tăcere, privind până când Charlie nu se mai putu uita şi se scuză, plecând să mai ia nişte nacho.

Ultimul avion ateriza, un aparat al Air Gradia, dar, în vreme ce Clark îl urmărea, viră încet pe pistă şi se îndepărtă, în loc să se apropie de terminal. Parcă la mare distanţă şi nicio echipă de la sol nu se duse să-l întâmpine. Clark îşi abandonă porţia de nacho şi se duse la fereastră. Observă că avionul Air Gradia se afla cât de departe de terminal era posibil. Aici era când se făcu anunţul: din motive de sănătate publică, aeroportul se închide imediat. Niciun avion nu avea să mai decoleze, pe perioadă nedeterminată. Toţi pasagerii erau rugaţi să-şi ridice bagajele, să părăsească incinta în ordine şi să n-o ia razna.

— Nu e posibil aşa ceva, îşi spuseră pasagerii unii altora şi lor înşişi pe deasupra farfuriilor cu nacho şi adunaţi în grupuri furioase în faţa automatelor cu mâncare.

Înjurară conducerea aeroportului, TSA[12], companiile aeriene, telefoanele lor inutile, furioşi pentru că furia era ultima linie de apărare împotriva situaţiei pe care o prezentau posturile de ştiri. Dincolo de furie era ceva literalmente de nedescris, ştirile televiziunilor conţinând o implicaţie la care nimeni nu avea curajul să se gândească. Era posibil să înţelegi anvergura epidemiei, dar nu era posibil să pricepi ce însemna. Clark stătu în restaurantul mexican, lângă peretele de sticlă al terminalului, privind avionul Air Gradia aflat la mare distanţă, şi mai târziu îşi dădu seama că, dacă nu înţelesese în clipa aceea de ce acesta se afla singur acolo, nu o făcuse pentru că nu voise să ştie.

Cei care lucrau în restaurant şi în magazinul de suvenire îşi dădură afară clienţii şi încuiară obloanele şi porţile de oţel, apoi plecară fără să se uite înapoi. Pasagerii din jurul lui Clark începură şi ei să plece, un exod care se contopi cu procesiunile lente care părăseau celelalte două săli de aşteptare. Elizabeth şi Tyler ieşiră din Skymiles Lounge.

— Plecaţi? întrebă Clark.

Nimic din ce se întâmpla încă nu i se părea pe deplin real.

— Încă nu, spuse Elizabeth. Părea puţin răvăşită, dar la fel arătau toţi. Unde să ne ducem? Ai văzut ştirile.

Toţi cei care urmăriseră ştirile ştiau că drumurile de pretutindeni erau blocate, maşinile fiind abandonate acolo unde rămăseseră fără combustibil, toate zborurile comerciale anulate, la fel şi trenurile, şi cursele de autobuze. Cei mai mulţi plecau totuşi de la aeroport, pentru că vocea de la intercom le spusese că asta ar trebui să facă.

— Cred că o să stau aici deocamdată, zise Clark.

Alţi câţiva păreau să gândească la fel, iar câţiva din cei care plecaseră se întoarseră după o jumătate de oră, cu vestea că nu exista niciun mijloc de transport la sol. Spuseră că restul porniseră pe jos spre Severn City. Clark se aşteptă ca oficialii aeroportului să vină şi să-i gonească pe toţi cei circa o sută de pasageri care rămaseră în terminal, dar nimeni nu veni. O agentă de la Air Gradia plângea lângă casa de bilete. Pe ecranul de deasupra capului ei încă se putea citi „Zborul 452 Air Gradia

[12] Transportation Security Administration (n.tr.).

soseşte acum”, însă când aparatul ei de radio pârâi, Clark auzi cuvântul „carantină”.

Jumătate din pasagerii rămaşi îşi legaseră eşarfe sau tricouri peste gură şi nas, dar trecuseră ore deja, iar Charlie se gândi că, dacă aveau să moară cu toţii de gripă, oare asta nu însemna că unii dintre ei erau deja bolnavi?

Pasagerii care rămaseră pe aeroport erau în general străini. Se uitau pe geamuri la avioanele cu care sosiseră – Cathay Pacific, Lufthansa, Singapore Airlines, Air France – şi care erau trase cap la cap la capătul pistei. Vorbeau limbi pe care Clark nu le înţelegea.

O fetiţă făcea roata dintr-un cap în altul al Sălii B.

Clark se plimba neobosit prin tot aeroportul, surprins să vadă că la punctele de control nu era nimeni. Trecu prin ele de trei sau patru ori doar pentru că putea. Se gândi că s-ar putea simţi eliberat, dar nu simţi decât frică. Se pomeni uitându-se la toţi, căutând simptome. Nimeni nu părea bolnav, dar dacă era purtător al virusului? Găsi un colţişor cât mai îndepărtat posibil de ceilalţi pasageri şi stătu acolo o vreme.

— Trebuie doar să aşteptăm, spuse Elizabeth când veni din nou să se aşeze lângă ea. Cu siguranţă, până mâine-dimineaţă o să apară Garda Naţională.

Clark îşi aminti că lui Arthur îi plăcuse mereu optimismul ei.

Nimeni nu coborî pe pistă din avionul Air Gradia.

Un tânăr făcea flotări lângă poarta B20. Făcea un set de zece, apoi se întindea pe spate şi, o vreme, privea fără să clipească tavanul, apoi făcea alte zece, şi tot aşa.

Clark găsi un exemplar din *New York Times* lăsat pe o bancă şi citi necrologul lui Arthur. Remarcabil actor de film şi teatru decedat la 51 de ani. O viaţă rezumată la o serie de căsătorii eşuate – Miranda, Elizabeth, Lydia – şi un fiu complet absorbit acum de al său Nintendo. Când Arthur se prăbuşise pe scenă, cineva din public încercase să-l resusciteze, dar acea persoană rămăsese neidentificată. Clark împături ziarul şi-l băgă în valiză.

Cunoştinţele lui Clark despre geografia zonei central-vestice a Americii erau sumare. Nu era pe deplin sigur unde se afla. Înţelesese din obiectele oferite de magazinul de suvenire că se aflau undeva în apropiere de lacul Michigan, lucru pe care şi-l putu imagina pentru că păstrase un instantaneu panoramic al Marilor Lacuri, de pe vremea când locuise în Toronto, dar nu auzise niciodată de Severn City. Aeroportul părea foarte nou. Dincolo de pistă, se vedea o pădure. Încercă să stabilească poziţia exactă pe iPhone, însă harta nu se încărca. Niciun telefon nu funcţiona, dar se răspândi vestea că exista un telefon public în Baggage Claim. Clark stătu la coadă o jumătate de oră, apoi formă toate numerele celor care îl interesau, dar auzi doar tonuri de ocupat sau suna şi nu răspundea nimeni. Unde era toată lumea? Omul din spatele lui suspină zgomotos, aşa încât renunţă la telefon şi îşi petrecu ceva timp rătăcind prin aeroport.

Când obosi de atâta plimbare, se întoarse la o bancă pe care o reperase mai devreme, lângă poarta B17, şi se întinse pe spate pe covorul dintre bancă şi un perete de sticlă. Zăpada începu să cadă în după-amiaza târzie. Elizabeth şi Tyler încă se aflau în Skymiles Lounge. Ştia că ar trebui să socializeze şi să stea de vorbă cu ei, însă dorea să fie singur sau pe cât de singur era posibil într-un aeroport cu o sută de oameni îngroziţi şi plângând. La cină mâncă fulgi de porumb şi ciocolată luate de la un automat şi îşi petrecu o vreme ascultând Coltrane la iPod. Se gândea la Robert, cel care, de trei luni, îi era prieten. Clark îşi dorea foarte mult să-l vadă din nou. Oare ce făcea Robert în acest moment? Clark se uită la ştiri. Pe la zece p.m., se spălă pe dinţi şi se întoarse la locul lui de lângă poarta B17, se întinse pe covor şi încercă să-şi imagineze că se afla acasă, în patul lui.

Se trezi la trei dimineaţa, tremurând. Ştirile se înrăutăţiseră. Ţesătura se destrăma. Se gândi că lumii avea să-i fie greu să-şi revină din asta, pentru că, în acele prime zile, încă era de neconceput ca întreaga civilizaţie să nu-şi mai revină deloc din asta.

Clark se uita la NBC când o adolescentă îl abordă. O remarcase mai devreme, şezând singură, cu capul în palme. Părea să aibă în jur de 17 ani, iar pe o nară, un diamant care reflecta lumina.

— Îmi cer scuze că vă întreb, spuse ea, dar aveţi cum un Effexor?

— Effexor?

— Mi s-au terminat, zise ea. Întreb pe toată lumea.

— Îmi pare rău, n-am. Ce este?

— Un antidepresiv, explică fata. Credeam că, la ora asta, o să fiu acasă, în Arizona.

— Îmi pare atât de rău. Cât de cumplit e pentru tine.

— Ei bine, rosti fata, mulţumesc oricum.

Clark o privi îndepărtându-se pentru a întreba un cuplu doar puţin mai în vârstă decât ea, care ascultă o clipă, apoi clătină din cap la unison.

Clark se gândea la un moment din viitor, când se va afla cu Robert într-un restaurant din New York sau Londra şi vor închina un pahar cu vin pentru norocul lor fantastic de a fi scăpat cu bine. Câţi dintre prietenii lor vor fi murit până se va întâlni cu Robert din nou? Aveau să fie funeralii la care să meargă, slujbe de pomenire. Probabil, se va confrunta cu o anumită suferinţă şi vina supravieţuitorului, va face terapie sau altele asemenea.

— Ce perioadă cumplită a fost, îi spuse Clark încet imaginarului Robert, exersând pentru viitor.

— Cumplită, fu de acord imaginarul Robert. Îţi aminteşti zilele alea când erai pe aeroport, iar eu nu ştiam nimic despre tine?

Clark închise ochii. Ştirile continuau pe ecranele de deasupra, însă el nu mai suporta să se uite. Stivele de trupuri băgate în saci pentru cadavre, revoltele, spitalele închise, refugiaţii cu ochi morţi mergând pe autostrăzile interstatale. „Gândeşte-te la altceva!” Dacă nu la viitor, la trecut: dansând cu Arthur, când erau tineri, în Toronto. Gustul de Orange Julius, sucul de portocale care se găsea numai în mallurile canadiene. Cicatricea de pe braţul lui Robert, chiar deasupra cotului, căpătată când îşi rupsese foarte rău braţul în clasa a şaptea, buchetul de crini-tigru pe care Robert i-i trimisese lui Clark la birou, doar cu o săptămână în urmă. Robert, aşa cum era dimineaţa: îi plăcea să citească un roman în timp ce mânca micul dejun. Probabil că era cel mai civilizat obicei pe care Clark îl întâlnise vreodată. Oare Robert era treaz în clipa aceasta? Încerca să plece din New York? Viscolul se terminase, iar zăpada forma un strat gros pe aripile avioanelor. Nu existau sisteme de degivrare, nici urme de cauciucuri, nici urme de paşi. Air Gradia 452 încă era singur pe pistă.

Mai târziu în acea zi, există un moment când Clark clipi şi realiză că privea în gol de ceva vreme. Avu impresia de pericol, că era primejdios să îngăduie gândurilor să rătăcească prea mult, aşa că încercă să lucreze, să citească rapoartele şedinţelor de evaluare, însă gândurile îi erau împrăştiate şi nu se putu abţine să nu se întrebe dacă ţinta şi toţi oamenii pe care îi intervievase nu erau morţi.

Încercă să recitească ziarele, imaginându-şi că, în teorie, asta presupunea mai puţină concentrare decât citirea rapoartelor, găsi din nou necrologul lui Arthur din *New York Times* şi îşi dădu seama că lumea în care Arthur deja murise părea foarte îndepărtată. Îşi pierduse cel mai vechi prieten, însă, dacă ştirile de la televizor erau corecte, probabil că toţi cei care se aflau împreună cu el pe aeroport pierduseră şi ei pe cineva. Brusc, simţi o afecţiune dureroasă pentru ceilalţi refugiaţi, aceşti circa o sută de străini din aeroport. Împături ziarul şi se uită la ei, la compatrioţii lui, dormind sau treji şi frământându-se pe bănci şi pe covoare, plimbându-se, privind ecranele sau aparatele pe care le ţineau în mâini, sau la peisajul cu avioane şi zăpadă, toată lumea aşteptând ceea ce avea să se întâmple.

43

Prima iarnă pe aeroportul din Severn City:

În Ziua a Doua se declanşă un frison de entuziasm când cineva îi recunoscu pe Elizabeth şi pe Tyler, iar vestea se răspândi.

— *Telefonul* meu, îl auzi Clark pe un tânăr rostind frustrat. Avea circa 20 de ani, iar părul îi cădea în ochi. Dumnezeule, de ce nu merg telefoanele? Îmi doresc atât de mult să postez asta.

— Mda, zise melancolică prietena lui. Ceva de genul: „Nu e mare lucru, doar că mor de frig alături de puştiul lui Arthur Leander, la capătul lumii."

— Absolut, spuse bărbatul.

Clark se îndepărtă de ei ca să n-o ia razna, cu toate că, mai târziu, într-un moment când se simţea mai milos, se gândi că cei doi erau probabil şocaţi.

În Ziua Trei, toate automatele de pe aeroport se goliseră de snackuri, iar bateria de la consola Nintendo a lui Tyler se terminase. Tyler plânse, fiind de neconsolat. Fata care avea nevoie de Effexor se simţea foarte rău. „Sevraj", spuse ea. Nimeni de pe aeroport nu avea medicamentul care îi trebuia. Câţiva voluntari porniră să caute prin fiecare încăpere, prin birourile administraţiei şi arestul TSA, prin toate sertarele birourilor, apoi ieşiră şi sparseră cele circa o duzină de maşini abandonate în parcare, scotocind prin torpedouri şi portbagaje. Găsiră nişte lucruri utile în căutările lor, perechi de pantofi şi haine călduroase şi altele asemenea, dar, ca produse farmaceutice, nu găsiră decât analgezice şi antiacide, şi o misterioasă sticluţă cu pastile despre care cineva spuse că era posibil să fie pentru ulcer gastric. Între timp, fata zăcea întinsă pe o bancă, tremurând şi scăldată în sudoare, zicând că îşi simţea capul scânteind de electricitate ori de câte ori se mişca.

Sunară la 911 de la telefonul din sectorul de primire a bagajelor, dar nimeni nu răspunse. Se duseră afară şi rătăciră prin jur, privind parcarea acoperită cu zăpadă, drumul care pleca de la aeroport dispărând printre copaci, dar ce putea să se afle acolo, în afară de gripă?

Prezentatorii de ştiri nu spuneau exact că acesta era sfârşitul lumii, dar cuvântul „apocalipsă” începea să se audă.

— Toţi acei oameni, îi zise Clark imaginarului Robert, dar imaginarul Robert nu răspunse.

În seara aceea, sparseră restaurantul mexican şi prepararǎ masa din carne tocată şi chipsuri de tortilla, şi brânză, şi sosuri pe deasupra. Unii oameni aveau sentimente amestecate în privinţa a ceea ce se întâmpla – era evident că fuseseră abandonaţi aici, tuturor le era foame, iar 911 nu mai era operaţional, dar, pe de altă parte, nimeni nu voia să fie hoţ –, însă un bărbat care călătorea în interes de afaceri, pe nume Max, spuse:

— Uitaţi care e treaba, relaxaţi-vă, plătesc eu tot cu cardul meu Amex[13].

Acest anunţ fu urmat de aplauze. Îşi scoase cardul Amex din portofel, îl flutură şi îl puse lângă casa de marcat, unde rămase neatins următoarele 97 de zile.

În Ziua Patru, mâncarea din restaurantul mexican se termină, la fel şi mâncarea din magazinul de sendvişuri din Sala A. Dădură iama în Skymiles Lounge. Se îmbătară cu şampania din Skymiles Lounge şi mâncară portocalele şi snackurile combinate. Cineva sugeră că, poate, un avion sau un elicopter aflat în trecere ar putea să vadă un foc şi să coboare ca să-i salveze, dar niciun fel de lumini nu traversară cerul fără nori.

Mai târziu, îşi dădu seama că era posibil ca aceea să fi fost ultima lui portocală. „Această lume fără portocale!” îşi spuse Clark, sau poate că îi spuse imaginarului Robert, şi râse într-un mod care atrase priviri îngrijorate din partea celorlalţi. În primul an, toată lumea a fost puţin nebună.

În Ziua Cinci, sparseră magazinul de suvenire, pentru că unii oameni nu aveau haine curate, iar după aceea, în orice clipă, jumătate din populaţie purta tricouri de un roşu sau de un albastru aprins, pe care era scris „Beautiful Northern Michigan”. Îşi spălară hainele în chiuvete, iar oriunde se întorcea, Clark vedea rufe întinse la uscat pe spătarele băncilor. Efectul era

[13] American Stock Exchange (n.tr.).

ciudat de vesel, arătând ca nişte şiruri de steaguri luminoase.

Snakurile din magazinul de cadouri din Sala B se terminară în Ziua Şase. Garda Naţională încă nu sosise.

În Ziua Şapte, posturile de televiziune încetară, unul după altul, să mai emită.

— Pentru ca toţi angajaţii noştri să poată fi alături de familii, spuse un reporter CNN cenuşiu la faţă şi cu ochii sticloşi după 48 de ore în care nu dormise, suspendăm temporar transmisiunea.

— Noapte bună şi noroc! zise NBC o oră mai târziu.

CBS trecu fără niciun comentariu la reluări ale emisiunii *America's Got Talent*[14]. Asta se întâmplă la ora cinci dimineaţa, iar toţi cei care erau treji urmăriră vreme de câteva ore – era plăcut să iei o pauză de la sfârşitul lumii –, apoi, după-amiază devreme, luminile se stinseră. Revenіră aproape imediat, însă probabil că asta însemna, după cum spuse un pilot, că reţeaua căzuse, iar aeroportul trecuse pe generator. Toţi lucrătorii care ştiau cum funcţionau generatoarele plecaseră deja. Oamenii plecaseră începând cu Ziua Trei.

— Este aşteptarea, o auzi Clark pe o femeie spunând. Nu suport aşteptarea, trebuie să fac *ceva* chiar dacă doar o plimbare până în cel mai apropiat oraş, pentru a vedea ce se întâmplă...

Un agent TSA rămăsese în aeroport, unul singur, Tyrone, iar el ştia să vâneze. Până în Ziua Opt, nimeni nu venise la aeroport şi nimeni dintre cei care plecaseră nu se întorsese, niciun avion sau elicopter nu aterizase, toţi erau înfometaţi şi încercau să nu se gândească la filmele despre apocalipsă pe care le văzuseră de-a lungul anilor. Tyrone se duse în pădure împreună cu o femeie care fusese ranger înainte şi cu două arme din dotarea TSA, iar ceva mai târziu se întoarseră cu o căprioară. O legară între două scaune metalice, deasupra unui foc, iar seara, toată lumea mâncă vânat fript şi bău ultimele sticle de şampanie, în timp ce fata care avea nevoie de Effexor se strecură printr-o uşă din cealaltă parte a aeroportului şi se duse în pădure. Un grup încercă s-o găsească, dar nu reuşi.

Fata care avea nevoie de Effexor îşi lăsase acolo valiza şi toate bunurile, inclusiv carnetul de conducere. În poză, părea somnoroasă şi avea părul mai lung. Numele ei era Lily Patterson.

[14] Americanii au talent (n.tr.).

Avea 18 ani. Nimeni nu ştia ce era de făcut cu carnetul de conducere. În cele din urmă, cineva îl puse pe tejgheaua din restaurantul mexican, alături de cardul Amex al lui Max.

Tyler îşi petrecea zilele ghemuit într-un fotoliu din Skymiles Lounge, citind şi recitind comicsuri. Elizabeth şedea alături de el, cu ochii închişi, buzele mişcându-i-se constant, rapid, într-o rugăciune repetată.

Pe ecrane se vedea doar mira.

În Ziua 12, luminile de pe aeroport se stinseră. Însă la toalete mai curgea apă dacă cineva o turna în rezervor, aşa încât colectară tăvile din plastic de la punctele de control şi le umplură cu zăpadă, ducându-le apoi în toalete pentru a se topi. Clark nu se gândise niciodată prea mult la felul în care era construită clădirea unui aeroport, însă era recunoscător că acesta avea foarte multă sticlă. Stăteau treji la lumina zilei şi se culcau la apusul soarelui.

Printre cei blocaţi acolo se aflau trei piloţi. În Ziua 15 pe aeroport, unul dintre ei anunţă că decisese să zboare cu un avion la Los Angeles. Zăpada se topise, aşa încât credea că se va descurca fără maşinile de degivrare. Oamenii îi amintiră că, din câte se spusese la ştiri, situaţia din Los Angeles era destul de proastă.

— Da, dar, conform ştirilor, situaţia e proastă peste tot, zise pilotul. Familia lui era în L.A., iar el nu era dispus să accepte posibilitatea că nu o va mai vedea niciodată. Oricine vrea să vină cu mine, spuse el, va zbura gratis până la Los Angeles.

Chiar şi numai asta părea o dovadă că lumea se sfârşea, deoarece aceasta era o epocă în care oamenii erau taxaţi suplimentar pentru bagajele din cală, pentru că se îmbarcau suficient de devreme ca să-şi înghesuie bagajele în compartimentele de deasupra capetelor, înainte ca acestea să fie deja prea pline, pentru privilegiul de a sta pe rândurile de la ieşire, sporindu-şi şansele de supravieţuire şi având cinci centimetri în plus pentru picioare. Pasagerii se uitară unul la altul.

— Avionul este alimentat, spuse pilotul. Zburam de la Boston la San Diego când am fost redirecţionaţi, şi probabil că avionul

n-o să fie plin.

Lui Clark îi trecu prin minte că nici dacă toţi cei din aeroport se duceau cu el n-o să se ocupe toate locurile din avion.

— Vă dau o zi de gândire, zise pilotul, dar mâine plec, înainte ca temperatura să scadă din nou.

Desigur, nu existau garanţii. De când ecranele televizoarelor se stinseseră, nu mai primiseră veşti din lumea de afară şi existau momente cutremurătoare când părea posibil – Nu probabil! Dar posibil! – ca ei, cele 79 de persoane rămase în aeroport, să fie ultimii oameni în viaţă de pe Pământ. Din câte ştia toată lumea, LAX era un morman de moloz fumegând. Calcule agonizante se făcură. Aproape toată lumea care locuia la vest de Munţii Stâncoşi îl abordă pe pilot. Majoritatea oamenilor care locuiau în Asia aleseră să se urce în avion, ceea ce nu desfiinţa oceanul care se afla între ei şi cei dragi, dar îi aducea cu 3000 de kilometri mai aproape de casă.

A doua zi la prânz, pasagerii se îmbarcară cu ajutorul unei scări pe roţi pe care o găsiseră într-un hangar, iar o mulţime se adună pe pistă pentru a urmări avionul plecând. Sunetul motoarelor era uimitor după atâtea zile de linişte. Există o lungă perioadă când nimic nu se întâmplă, doar motoarele răgeau, înainte ca avionul să se desprindă cu o serie de mişcări delicate din şirul aeronavelor parcate – lăsă un loc între avioanele Cathay Pacific şi Lufthansa – şi să vireze lent spre pista de decolare. Cineva – imposibil de văzut cine de la o asemenea distanţă – făcea cu mâna la unul dintre geamuri. Câţiva oameni şi le fluturară şi ei. Avionul porni pe pistă, prinse viteză, roţile părăsiră pământul, iar privitorii îşi ţinură suflarea în clipa decolării, dar aparatul nu ezită, se ridică, în loc să cadă, iar în vreme ce se îndepărta în seninul cer albastru, Clark îşi dădu seama că avea lacrimi pe faţă. De ce, în toată viaţa lui plină de călătorii, nu realizase niciodată frumuseţea zborului? Improbabilitatea lui. Sunetul motoarelor începu să se stingă, avionul devenind tot mai mic pe fundalul albastru, până când fu învăluit în tăcere şi ajunse un punct îndepărtat pe cer. Clark îl privi până dispăru.

În seara aceea, nimeni din jurul focului nu avu prea multe de spus. Erau 54 acum, cei care hotărâseră să nu plece la Los Angeles. Carnea de vânat era prea tare. Toată lumea mesteca în tăcere. Tyler, care părea să nu vorbească aproape niciodată, stătea lângă Elizabeth şi privea flăcările.

Clark se uită la ceas. Avionul plecase cu cinci ore în urmă. Se apropia de marginea vestică a Continentului sau fusese silit să aterizeze pe o pistă neluminată de undeva de dinainte de California, sau se prăbuşise în flăcări, în vreun peisaj întunecat. Avea să aterizeze la Los Angeles, iar pasagerii aveau să coboare într-o lume diferită sau aveau să aterizeze, iar pasagerii aveau să fie întâmpinaţi de o gloată sălbatică, sau avea să se zdrobească de pista ticsită de alte avioane. Pasagerii aveau să-şi regăsească familiile sau nu. Oare mai exista electricitate în Los Angeles? Toate acele panouri solare în lumina Sudului. Toate amintirile lui despre acel oraş. Miranda la petrecerea ei, fumând afară în vreme ce soţul ei flirta cu următoarea lui soţie. Arthur făcând plajă lângă piscină, o Elizabeth însărcinată moţăind alături.

— Nu pot aştepta până când lucrurile vor reveni la normal, spuse ea acum, tremurând în lumina focului, iar Clark nu găsi absolut nimic de zis.

După plecarea avionului spre Los Angeles, rămaseră doi piloţi, Stephen şi Roy. A doua zi, Roy îşi anunţă şi el intenţia de a pleca.

— Doar în recunoaştere, spuse el. Mă gândesc să zbor până la Marquette – am un prieten acolo –, să arunc o privire, să obţin nişte informaţii despre ce se petrece, poate să fac rost de nişte provizii, şi să mă întorc.

A doua zi dimineaţă, decolă cu un mic avion. Nu se mai întoarse.

— Pur şi simplu, n-are sens, insistă Elizabeth. Trebuie să credem că *s-a sfârşit* civilizaţia?

— Ei bine, rosti Clark, a fost mereu puţin cam fragilă, nu crezi?

Şedeau împreună în Skymiles Lounge, unde Elizabeth şi Tyler îşi instalaseră tabăra.

— Nu ştiu. Elizabeth vorbi încet, privind pista. De-a lungul anilor, am făcut câteva cursuri de istoria artei, printre diverse proiecte. Şi, desigur, istoria artei este întotdeauna legată de istoria non-artei, vezi catastrofă după catastrofă, lucruri cumplite, toate acele momente când probabil că toţi au crezut că lumea se sfârşea, dar toate acele momente au fost temporare. Mereu trec.

Clark rămase tăcut. El nu credea că acesta va trece.

Elizabeth începu să-i povestească despre o carte pe care o

citise cândva, cu ani în urmă, când rămăsese blocată – dar, fireşte, nu *atât* de blocată – pe un aeroport, şi era o carte cu vampiri, nu genul ei obişnuit, dar avea un stil la care se tot gândea. Îi spuse că decorul era postapocaliptic, aşa încât, citind, presupuneai, în mod firesc, că lumea toată se sfârşise, dar apoi devenea clar, datorită unor ingenioase *flash-forward*-uri, că nu toată civilizaţia era pierdută, ci doar America de Nord, care fusese băgată în carantină pentru a se împiedica răspândirea vampirismului.

— Nu cred că asta e o carantină, zise Clark. Cred că nu mai există nimic în lume, sau cel puţin nimic bun.

De fapt, existau câteva argumente solide împotriva teoriei carantinei, şi anume că pandemia începuse în Europa, că ultimele ştiri se referiseră la haos şi dezordine pe toate continentele, cu excepţia Antarcticii, şi, până la urmă, cum să izoleze cineva America de Nord având în vedere călătoriile aeriene şi faptul că America de Sud era, în fond, mai mult sau mai puţin legată de America de Nord?

Însă Elizabeth era de neclintit în convingerile ei.

— Totul se întâmplă cu un motiv, spuse ea. Asta va trece. Totul trece.

Clark nu se putu decide să o contrazică.

Clark avea grijă să se bărbierească o dată la trei zile. Toaletele bărbaţilor nu aveau ferestre, fiind luminate doar de lumânările parfumate luate din rezerva în scădere a magazinului de cadouri, iar apa trebuia încălzită la focul de afară, însă Clark considera că merita efortul. Câţiva dintre bărbaţii din aeroport nu se mai bărbiereau deloc, iar efectul era un aspect sălbatic şi, sincer, deloc flatant. Lui Clark îi displăceau în general oamenii nebărbieriţi, parţial din motive estetice, parţial deoarece credea în teoria ferestrelor sparte a managementului criminalităţii urbane, faptul că apariţia delincvenţei poate pava drumul spre infracţiuni mult mai serioase. În Ziua 27, îşi făcu cu grijă o cărare pe mijlocul capului şi rase părul din partea stângă.

— Este o tunsoare pe care am avut-o de la şaptesprezece la nouăsprezece ani, îi spuse lui Dolores când aceasta ridică o sprânceană.

Dolores era o femeie care călătorise cu afaceri, singură, fără familie, ceea ce însemna că era unul dintre oamenii cei mai zdraveni la cap din aeroport. Ea şi Clark făcuseră o înţelegere: ea

promisese că avea să-i spună dacă el începea să dea semne că îşi pierde minţile şi viceversa. Ceea ce nu-i zise el era că, după atâţia ani de respectabilitate corporatistă, tunsoarea îl făcea să se simtă iarăşi el însuşi.

Păstrarea sănătăţii psihice necesita anumite recalibrări legate de memorie şi vedere. Existau lucruri la care Clark se antrenase să nu se gândească. De pildă, la toate persoanele pe care le cunoscuse în afara aeroportului. Iar aici, pe aeroport, Air Gradia 452, tăcut în depărtare, în apropierea gardului care delimita perimetrul, era un subiect despre care, printr-o înţelegere mută, nu discutau niciodată. Clark încerca să nu se uite la el, iar uneori aproape izbutea să se convingă că era gol, la fel ca toate celelalte avioane de acolo. „Nu te gândi la acea decizie cumplită de a menţine avionul închis, în loc să expui la contaminare fatală un aeroport ticsit. Nu te gândi la ceea ce e posibil să fi presupus punerea în aplicare a acelei decizii. Nu te gândi la acele ultime câteva ore de la bord."

După plecarea lui Roy, zăpada căzu în fiecare zi, însă Elizabeth insistă ca pista să fie menţinută curată mereu. Începea să aibă o privire fixă cumplită, care făcea pe toată lumea să se teamă de ea, aşa că, la început, fu singură afară, dând zăpada la o parte de pe pista 7, după fiecare oră, dar apoi câţiva oameni i se alăturară pentru că faima încă valora ceva, iar ea era afară singură şi superbă – aşa că de ce nu? Munca fizică în aer curat era preferabilă rătăcirii prin aceleaşi săli detestabil de neschimbate sau şederii şi gânditului la toţi oamenii dragi pe care nu aveau să-i mai vadă niciodată, sau faptului că se convingeau singuri că aud voci dinspre avionul Air Gradia. În cele din urmă, fură nouă sau zece oameni care menţineau pista deszăpezită, un grup central care, din când în când, atrăgea voluntari de la periferie. „Totuşi, de ce nu, serios?" Chiar dacă teoria carantinei emisă de Elizabeth era prea frumoasă ca să fie adevărată – gândul că, undeva, lucrurile continuau la fel ca înainte, neatinse de virus, copiii ducându-se la şcoală şi la petreceri aniversare, iar adulţii, la serviciu şi întâlnindu-se să bea cocktailuri în altă parte, toţi vorbind despre ce păcat era că America de Nord fusese pierdută, dar apoi conversaţia îndreptându-se către sport, politică şi vreme – încă mai exista armata cu secretele ei şi adăposturile subterane, cu stocurile de

combustibil, medicamente şi alimente.

— O să aibă nevoie de o pistă curată când vor veni după noi, spuse Elizabeth. Vor veni după noi. Ştii asta, nu?

— E posibil, zise Clark încercând să fie amabil.

— Dacă era să vină cineva după noi, spuse Dolores, cred că ar fi ajuns deja.

Dar văzură o aeronavă după colaps, una singură. În Ziua 65, un elicopter traversă cerul în depărtare, zgomotul slab îndreptându-se rapid de la nord la sud, iar ei rămaseră privind o vreme după trecerea lui. După asta, veghează o perioadă, aşteptând afară în echipe de câte doi, având la îndemână tricouri în culori strălucitoare, pentru a le folosi pe post de steaguri ziua, şi un foc de semnalizare aprins toată noaptea, dar nimic nu mai traversă cerul, cu excepţia păsărilor şi a stelelor căzătoare.

Cerul nopţii era mai strălucitor ca niciodată. În nopţile senine, stelele erau ca un nor de lumină pe întinderea cerului, extravagante prin mulţimea lor. Când Clark remarcă asta prima oară, se întrebă dacă nu cumva avea halucinaţii. Presupunea că în el existau rezerve consistente de rău cumplit care era posibil, în orice clipă, să se transforme în nebunie, aşa cum cancerul osos al bunicii lui se transformase în pete întunecate pe radiografii, în ultimele ei luni. Dar, după două săptămâni, simţi că treaba cu stelele era prea consecventă pentru a fi o halucinaţie – şi prea extremă, avioanele formând umbre chiar şi când se vedea doar o şuviţă de lună –, aşa că riscă şi-i pomeni asta lui Dolores.

— Nu este doar imaginaţia ta, spuse Dolores.

El începuse s-o considere cea mai apropiată prietenă a lui. Îşi petrecuseră împreună o zi plăcută înăuntru, făcând curat, iar acum ajutau la aprinderea unui foc cu lemne pe care cineva le târâse din pădure. Îi explică lucrurile. Una dintre marile întrebări ştiinţifice de pe vremea lui Galileo era dacă stele individuale alcătuiau Calea Lactee. În epoca electricităţii, era imposibil să-ţi imaginezi că asta fusese o problemă, dar cerul nopţii era o baie de lumină pe vremea lui Galileo, şi la fel era şi acum. Epoca în care lumina era poluată se sfârşise. Strălucirea tot mai intensă însemna că reţelele electrice cădeau, întunericul cuprinzând Pământul. „Am trăit sfârşitul electricităţii.” Gândul trimise fiori pe şira spinării lui Clark.

— Luminile o să se aprindă din nou într-o bună zi, tot insista Elizabeth, iar atunci ne vom duce cu toţii acasă, în sfârşit.

Dar exista oare vreun motiv să crezi asta?

Oamenii de pe aeroport îşi făcuseră obiceiul să se adune în jurul focului în fiecare seară, o tradiţie adoptată tacit, pe care Clark o iubea şi o ura. Ce îi plăcea erau conversaţia, momentele de relaxare sau chiar tăcerea, faptul de a nu fi singur. Dar, uneori, micul cerc de oameni şi lumina focului păreau doar să accentueze pustietatea Continentului, singurătatea sa, o lumânare licărind într-un întuneric vast.

Este surprinzător cât de rapid începe să pară normal faptul că trăieşti cu ce ai într-o valiză şi că dormi pe o bancă de lângă poarta pentru plecări.

Tyler purta un pulover al lui Elizabeth, care îi ajungea până la genunchi, mânecile tot mai murdare fiind rulate în sus. În general, stătea singur, citindu-şi comicsurile sau exemplarul din Noul Testament al lui Elizabeth.

Făcură schimb de limbi. Din Ziua Opt, majoritatea oamenilor care nu ştiau engleza când sosiseră începură s-o înveţe, în grupuri de studiu, iar vorbitorii de engleză studiau una sau mai multe limbi aduse aici de Lufthansa, Singapore Airlines, Cathay Pacific şi Air France. Clark învăţa franceza de la Annette, care fusese însoţitoare de zbor la Lufthansa. Îşi şoptea sieşi propoziţiile în vreme ce se ocupa de treburile existenţei zilnice – căra apă şi spăla hainele în chiuvetă, învăţa să jupoaie o căprioară, să facă focuri şi curăţenie. „Je m’appelle Clark. J’habite dans l’aeroport. Tu me manques.[15] Tu me manques. Tu me manques.”

Un viol în noaptea Zilei 85, cei din aeroport fiind treziţi, după miezul nopţii, de ţipătul unei femei. Îl ţinură pe bărbat legat până la răsăritul soarelui, apoi îl duseră în pădure, sub ameninţarea armei, şi îi spuseră că, dacă se întorcea, avea să fie împuşcat.

— O să mor singur aici, zise el hohotind.

Nimeni nu credea că va fi altfel, dar ce puteau să facă?

— De ce n-a venit nimeni aici? întrebă Dolores. Mă tot întreb

[15] Mă cheamă Clark. Locuiesc în aeroport. Mi-e dor de tine. (în lb. franceză, în original) (n.tr.).

asta. Nu mă refer la cineva care să ne salveze, ci la oameni, pur şi simplu.

Aeroportul nu era din cale-afară de izolat. Severn City se afla la circa 30 de kilometri. Nimeni nu venea, dar, în fond, cine mai rămăsese? Rapoartele de la început menţionau o rată a mortalităţii de 99 la sută.

— Trebuie să avem în vedere colapsul social, spuse Garrett. E posibil să nu mai fi rămas nimeni. Era om de afaceri de pe coasta estică a Canadei. De la aterizarea avionului, purtase acelaşi costum, doar că acum avea un tricou cu „Beautiful Northern Michigan” de la magazinul de cadouri. Ochii îi erau luminoşi într-un fel care lui Clark i se părea deconcertant. Violenţa, poate holera şi febra tifoidă, toate bolile infecţioase care se vindecau cu antibiotice pe vremea când era posibil să obţii antibiotice, apoi chestiile precum înţepăturile de albine, astmul… Are cineva o ţigară?

— Eşti amuzant, zise Annette.

Rămăsese fără plasturi cu nicotină în Ziua Patru. În timpul unor momente deosebit de dificile, cu câteva săptămâni în urmă, încercase să fumeze scorţişoară luată din chioşcul de cafea.

— Asta înseamnă nu? Şi diabetul, rosti Garrett, aparent uitând de ţigară. Sida. Tensiunea arterială. Diversele tipuri de cancer care răspundeau la chimioterapie, când chimioterapia era disponibilă.

— Nu mai există chimioterapie, spuse Annette. Şi eu m-am gândit la asta.

— Totul se întâmplă cu un motiv, zise Tyler. Charlie nu observase apropierea lui. În ultima vreme, Tyler începuse să rătăcească prin aeroport şi avea un mod atât de silenţios de a se mişca, încât părea să se materializeze de nicăieri. Vorbea atât de rar, încât era uşor să uiţi că se afla acolo. Asta a spus mama, adăugă el când toţi îl priviră.

— Mda, asta pentru că Elizabeth e o nebună afurisită, zise Garrett.

Clark observă că acesta avea o problemă de filtrare.

— În faţa copilului? Annette îşi răsucea între degete eşarfa uniformei Lufthansa. Vorbeşti despre mama lui. Tyler, nu-l asculta.

Tyler se mulţumi să-l privească fix pe Garrett.

— Îmi pare rău, îi spuse el lui Tyler. Am fost deplasat.

Tyler nu clipi.

— Ştiţi, rosti Clark, cred că ar trebui să ne gândim să trimitem o echipă de cercetaşi.

Cercetaşii plecară în zorii Zilei 100: Tyrone, Dolores şi Allen, un profesor de şcoală generală din Chicago. Dezbătuseră dacă o echipă de cercetaşi era sau nu o idee bună. Reuşiseră să omoare suficiente căprioare pentru a supravieţui şi aveau cam tot ce le era necesar – cu excepţia săpunului şi a bateriilor, care se terminaseră –, şi ce altceva putea să fie acolo în afară de pandemie? Cu toate astea, echipa de cercetaşi plecă la drum, înarmată cu pistolul lui Tyrone şi având nişte hărţi rutiere.

Liniştea Zilei 100. Aşteptarea întoarcerii cu provizii a echipei de cercetaşi sau a întoarcerii cu gripă, sau a întoarcerii urmărite de supravieţuitori dezlănţuiţi, care doreau să omoare pe toată lumea, sau a neîntoarcerii sale. Cu o noapte înainte, ninsese, iar lumea era încremenită. Zăpadă albă, copaci negri, cer cenuşiu, logourile companiilor aeriene de pe cozile avioanelor imobilizate la sol fiind singurele pete de culoare din peisaj.

Clark intră în Skymiles Lounge. O evitase în ultima vreme pentru că o evitase pe Elizabeth, însă era o zonă liniştită a aeroportului, iar lui îi plăceau fotoliile cu vedere spre pistă. Stătu în picioare uitându-se la şirul de avioane şi, pentru prima dată după ceva timp, se pomeni gândindu-se la Robert, prietenul lui. Robert era curator – „Fusese curator? Da, probabil că Robert este la trecut acum, la fel ca aproape toţi ceilalţi, încearcă să nu te gândeşti la asta” –, iar când Clark se îndepărtă de geam, privirea lui căzu pe vitrina de sticlă în care, cândva, se aflaseră sendvişuri.

Dacă Robert ar fi aici – „Cristoase, măcar dacă ar fi!” –, dacă Robert ar fi aici, probabil că ar umple rafturile cu artefacte şi ar improviza un muzeu. Clark îşi puse iPhone-ul inutil pe raftul de sus. Ce altceva? Max plecase cu ultimul avion spre Los Angeles, dar pe cardul Amex încă se aduna praf pe tejgheaua din restaurantul mexican aflat în Sala B. Alături de el zăcea permisul de conducere al lui Lily Patterson. Clark aduse aceste artefacte în Skymiles Lounge şi le puse în vitrina de sticlă. Păreau insuficiente, aşa că adăugă laptopul său şi acesta fu începutul Muzeului Civilizaţiei. Nu spuse asta nimănui, dar, când reveni câteva ore mai târziu, cineva adăugase un alt iPhone, o pereche de pantofi roşii cu toc-cui de 13 centimetri şi un glob cu zăpadă.

Lui Clark îi plăcuseră mereu obiectele frumoase, iar în starea

de spirit actuală, toate obiectele erau frumoase. Stătea lângă vitrină şi se pomenea că era mişcat de fiecare obiect pe care îl vedea acolo, de spiritul întreprinzător omenesc necesar pentru realizarea fiecărui obiect. Se gândi la globul cu zăpadă. Se gândi la mintea care inventase aceste viscole miniaturale, la muncitorul din fabrică transformând foi de plastic în fulgi albi de zăpadă, la mâna care desenase planurile miniaturalului Severn City, cu clopotniţa sa şi cu primăria sa, la muncitorul de la linia de asamblare, care urmărise globul trecând pe o bandă rulantă, undeva în China. Se gândi la mănuşile albe de pe mâinile femeii care băgase globurile cu zăpadă în cutii, pentru a fi împachetate în cutii mai mari, lăzi, containere de transport. Se gândi la partidele de cărţi jucate sub punţi, seara, pe vapoare care transportau containerele peste ocean, o mână stingând o ţigară într-o scrumieră arhiplină, o pâclă de fum albastru în lumina slabă, ritmurile a jumătate de duzină de limbi unite de înjurături comune, visurile marinarilor despre pământ şi femei, aceşti bărbaţi pentru care oceanul era un orizont cenuşiu care trebuia traversat cu vapoare de dimensiunile unor zgârie-nori culcaţi la orizontală. Se gândi la semnătura de pe declaraţia de expediţie a mărfii, o semnătură ca nicio alta pe Pământ, la cana de cafea din mâna şoferului care livrase cutiile la centrul de distribuţie, la speranţele secrete ale omului de la UPS care dusese cutiile de aici la aeroportul Severn City. Clark clătină globul şi îl ridică în lumină. Când se uită în el, planurile erau deformate şi prinse într-o volbură de zăpadă.

Echipa de cercetaşi se întoarse a doua zi, epuizată şi înfrigurată, cu trei cărucioare de oţel dintr-o bucătărie industrială pline cu provizii. Găsiseră un local Chili’s pe care nimeni nu-l jefuise încă şi îşi petrecuseră noaptea tremurând în separeurile acestuia. Aveau hârtie igienică, sos Tabasco, şerveţele, sare şi piper, uriaşe conserve cu tomate, veselă şi pungi cu orez, litri de săpun roz.

Au spus că foarte aproape pe drum era o barieră şi un indicator care avertiza că acolo era carantină. Nimeni nu venise la aeroport pentru că semnul zicea că era gripă aici, pasageri bolnavi, păstraţi distanţa. Cât se vedea cu ochii dincolo de barieră erau maşini abandonate, în unele aflându-se cadavre. Dăduseră peste un hotel în apropierea aeroportului, dar duhoarea era atât de puternică, încât îşi dăduseră seama ce-i

aştepta în holul întunecat, aşa că deciseseră să nu intre. Apoi, puţin mai departe pe drum, găsiră restaurantul fast-food.

— Cum era acolo? întrebă Clark.

— Linişte, spuse Dolores.

Fusese surprinsă de emoţia care o cuprinsese la întoarcere, când echipa de cercetaşi făcuse eforturi pentru a trece de bariera instalată pe drum cu cărucioarele lor cu provizii, cu şerveţelele şi sticlele de Tabasco care se loveau între ele, pe drumul spre aeroport, apoi aeroportul apăru printre copaci. „Acasă”, gândise ea şi se simţise extrem de uşurată.

O zi mai târziu sosi primul străin. Îşi luaseră obiceiul de a posta santinele dotate cu fluiere pentru a fi avertizaţi la apropierea unui străin. Cu toţii văzuseră filme postapocaliptice, cu vagabonzi primejdioşi care se luptau pentru ultimele resturi. Annette spuse că, de fapt, dacă se gândea la asta, în toate filmele postapocaliptice pe care le văzuse ea erau zombi. „Vreau doar să zic, spuse ea, că putea fi mult mai rău.”

Însă primul om care apăru sub cerul jos şi întunecat păru mai degrabă şocat decât primejdios. Era murdar, de vârstă nedeterminată, îmbrăcat cu mai multe straturi de haine şi nu se bărbierise de mult timp. Apăru pe drum cu o armă în mână, dar se opri şi lăsă arma să cadă când Tyrone îi strigă s-o arunce. Îşi ridică mâinile deasupra capului şi se uită la oamenii care se adunau în jurul lui. Toţi aveau întrebări. Păru că face eforturi ca să poată vorbi. Buzele i se mişcară, dar nu se auzi nimic, iar el trebui să-şi dreagă glasul de câteva ori înainte de a reuşi să articuleze ceva. Clark îşi dădu seama că nu mai vorbise de o bună bucată de vreme.

— Eram în hotel, spuse el într-un final. M-am luat după urmele tale de paşi din zăpadă.

Avea lacrimi în ochi.

— În regulă, zise cineva, dar de ce plângi?

— Am crezut că sunt singurul care a rămas, explică el.

44

La sfârşitul Anului 15 erau trei sute de oameni în aeroport, iar Muzeul Civilizaţiei umplea Skymiles Lounge. În vremurile trecute, când pe aeroport erau mai puţini oameni, Clark muncea toată ziua în vederea supravieţuirii: aduna lemne de foc, căra apă la toalete pentru ca acestea să rămână funcţionale, participa la operaţiuni de salvare în abandonatul oraş Severn City, semăna câmpurile înguste dintre pistele de aterizare şi decolare, jupuia căprioare. Dar acum erau mult mai mulţi oameni, iar Clark era mai în vârstă şi nimeni nu părea să se supere că el se îngrijea de muzeu toată ziua.

Se părea că în lume exista un număr nelimitat de obiecte care nu aveau niciun rost practic, dar pe care oamenii doreau să le păstreze: telefoane mobile, cu butoanele lor delicate, iPad-uri, consola Nintendo a lui Tyler, o selecţie de laptopuri. Erau mai mulţi pantofi nepractici, în general cu toc-cui, frumoşi şi ciudaţi. Trei motoare de maşină erau aliniate unul lângă altul, curăţate şi lustruite, şi o motocicletă din crom strălucitor. Uneori, negustorii aduceau lucruri pentru Clark, obiecte fără valoare reală, despre care ştiau că o să-i placă: reviste şi ziare, o colecţie de timbre, monede. Mai erau paşapoarte şi permise de conducere, şi carduri bancare ale oamenilor care locuiseră în aeroport şi care apoi muriseră. Clark ţinea o evidenţă impecabilă.

Păstra paşapoartele lui Elizabeth şi Tyler deschise la pagina cu fotografia. Elizabeth i le dăduse în seara de dinaintea plecării lor, în vara Anului 2. După toţi aceşti ani, el încă se mai simţea tulburat de aceste paşapoarte.

— Erau oameni tulburători, spuse Dolores.

Cu câteva luni înainte de plecarea lor, Clark rupea vreascuri pentru foc când îşi ridică privirea şi avu impresia că era cineva lângă avionul Air Gradia. Un copil, dar erau mai mulţi copii pe aeroport, şi de la distanţă nu-şi dădu seama cine era. Le era strict interzis să se apropie de avion, însă copiilor le plăcea să se sperie unul pe altul cu poveşti despre fantome. Copilul ţinea ceva în mână. O carte? Clark îl găsi pe Tyler stând lângă botul avionul şi citind cu voce tare dintr-o carte cu coperte cartonate.

— „Pentru aceea, într-o singură zi vor veni molimele[16] peste ea”, spuse el avionului, în vreme ce Clark se apropia. Făcu o pauză şi îşi ridică privirea. Aţi auzit? Molimele. „Într-o singură zi, vor veni molimele peste ea: moarte şi tânguire, şi foamete, şi focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă.”

Clark recunoscu textul. Vreme de trei luni în perioada când stătuse în Toronto, avusese un prieten luteran care ţinea o Biblie lângă pat. Tyler încetă să mai citească şi îşi ridică privirea.

— Citeşti foarte bine pentru vârsta pe care o ai, zise Clark.

— Mulţumesc.

Era evident că băiatul era puţin dus, dar ce puteau face pentru el? În Anul 2, toţi erau năuciţi încă.

— Ce făceai?

— Le citesc oamenilor de dinăuntru, spuse Tyler.

— Nu e nimeni înăuntru.

Dar fireşte că era. Clark se înfioră în lumina soarelui. Avionul rămăsese închis pentru că deschiderea lui însemna un coşmar la care nimeni nu voia să se gândească, pentru că nimeni nu ştia dacă virusul putea fi luat de la morţi, pentru că era un mausoleu la fel de bun ca oricare altul. Niciodată nu se aflase atât de aproape de el. Geamurile avionului erau întunecate.

— Vreau doar ca ei să ştie că s-a întâmplat cu un motiv.

— Uite ce e, Tyler, unele lucruri se întâmplă pur şi simplu.

De atât de aproape, nemişcarea avionului era copleşitoare.

— Dar de ce au murit ei, şi nu noi? întrebă băiatul, cu aerul că recită un argument bine repetat.

Privirea lui era fixă.

— Pentru că ei au fost expuşi unui anumit virus, iar noi nu. Poţi căuta motive, şi Dumnezeu ştie că unii oameni de-aici aproape că au luat-o razna încercând s-o facă, dar, Tyler, asta-i tot.

— Dar dacă am fost salvaţi dintr-un alt motiv?

— Salvaţi?

Clark îşi amintea de ce nu vorbea prea des cu Tyler.

— Unii oameni au fost salvaţi. Oameni ca noi.

— Ce vrei să spui cu „oameni ca noi”?

---

[16] Cuvântul englezesc „plague” se traduce şi ca „pedeapsă”, şi ca „molimă”. În Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, este folosit cuvântul „pedeapsă”, dar în contextul cărţii e mai potrivit cuvântul „molimă” (n.tr.).

— Oameni care au fost buni, zise Tyler. Oameni care nu au fost slabi.

— Uite ce este, nu e vorba de a fi fost rău sau… oamenii de aici, din avionul Air Gradia, pur şi simplu, s-au aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

— Bine, rosti Tyler.

Clark se întoarse să plece, iar vocea lui Tyler se auzi aproape imediat în spatele lui, băiatul citind cu voce tare:

— „Focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă."

Elizabeth şi Tyler locuiau în cabina de clasa întâi a avionului Air France. El o găsi şezând în lumina soarelui, pe scara pe roţi care ducea la intrare, tricotând ceva. Nu mai vorbise cu ea de ceva vreme. Nu o evitase cu adevărat, dar, cu siguranţă, nici nu-i căutase compania.

— Îmi fac griji pentru fiul tău, spuse el.

Ea se opri din tricotat. Intensitatea maniacă a primelor ei zile aici se risipise.

— De ce?

— În clipa asta, este lângă avionul aflat în carantină, zise Clark, citindu-le morţilor, cu voce tare, din Apocalipsa Sfântului Ioan.

— O! Zâmbi şi reluă croşetatul. Este foarte avansat la citire.

— Cred că se poate să-şi fi format nişte idei ciudate despre, ei bine, despre ce s-a întâmplat.

Îşi dădu seama că încă nu avea cuvinte să explice asta. Nimeni nu vorbea direct.

— Ce fel de idei ciudate?

— Crede că pandemia s-a întâmplat cu un motiv, spuse Clark.

— Chiar s-a întâmplat cu un motiv.

— Ei bine, în regulă, dar mă refer la alt motiv în afară de faptul că aproape toată lumea de pe Pământ s-a îmbolnăvit de o formă extrem de letală a gripei porcine care a suferit o mutaţie. Pare să creadă că a fost implicată un soi de judecată divină.

— Are dreptate, zise ea.

Pentru o clipă se opri din croşetat ca să numere rândurile.

El simţi că îl apucă ameţeala.

— Elizabeth, ce motiv ar putea exista pentru aşa ceva? Ce fel de plan ar putea presupune…?

Îşi dădu seama că ridicase vocea. Pumnii îi erau încleştaţi.

— Totul se întâmplă cu un motiv, rosti ea. Nu se uită la el. Nu

e nevoie ca noi să ştim.

Mai târziu în vara aceea, o bandă de rătăcitori religioşi se abătu pe-acolo, îndreptându-se spre sud. „O lume nouă are nevoie de zei noi”, au spus ei. „Suntem ghidaţi de viziuni”, au adăugat. Şi au mai zis lucruri vagi despre semne şi vise. Aeroportul i-a găzduit vreme de câteva nopţi neplăcute, pentru că părea mai puţin primejdios decât să-i alunge. Rătăcitorii le mâncară alimentele, iar în schimb le oferiră binecuvântări care în general implicau palme puse pe frunte şi rugăciuni murmurate. Noaptea, se aşezară în cerc în Sala C şi cântară într-o limbă pe care nimeni din aeroport n-o auzise vreodată. Când plecară, Elizabeth şi Tyler li se alăturară.

— Vrem doar să trăim o viaţă mai spirituală, spuse Elizabeth şi îşi ceru scuze că îi părăseau pe ceilalţi, ca şi cum plecarea ei însemna un soi de abandon personal.

Când plecară, mergând în spatele grupului, Tyler păru foarte mic.

„Ar fi trebuit să fac mai mult pentru ea, gândi Clark. Ar fi trebuit s-o trag îndărăt de pe marginea prăpastiei.” Dar avusese nevoie de toate forţele sale pentru a nu ajunge el însuşi acolo. Şi ce ar fi putut să facă? Când grupul dispăru după curba făcută de drumul aeroportului, avu certitudinea că nu era singurul care se simţea uşurat.

— Genul acela de nebunie e contagios, spuse Dolores ca un ecou al gândurilor lui.

În Anul 15, după lungile zile de muncă, oamenii veneau la muzeu ca să se uite la trecutul lor. Câteva din fotoliile originale de la clasa întâi mai erau acolo şi era posibil să te aşezi şi să citeşti ultimele ziare, vechi de 15 ani, întorcând paginile fragile cu mâinile băgate în mănuşi cusute stângaci de Clark dintr-un cearşaf luat de la hotel. Ce se întâmpla aici semăna cumva cu o rugăciune. James, primul om care venise aici, intra aproape în fiecare zi în muzeu pentru a se uita la motocicletă. O găsise în Severn City, în Anul 2, şi o folosise până când benzina din maşini se degradase, iar combustibilul de aviaţie se terminase. Îi lipsea foarte mult. Emmanuelle, primul copil născut în aeroport, venea adesea să se uite la telefoane.

Acum, aici se afla o şcoală, în Sala C. La fel ca toţi copiii de pretutindeni, şi cei din aeroport memorau lucruri abstracte: cândva avioanele de afară zburaseră prin aer. Puteai folosi un

avion pentru a călători dintr-o parte în alta a lumii, dar – profesorul era un om care avea statut de pasager regulat la două companii aeriene –, când te aflai într-un avion, trebuia să opreşti toate aparatele electrice înainte de decolare şi aterizare, aparate precum acele mici maşinării plate la care ascultai muzică şi maşinăriile mai mari care se deschideau ca nişte cărţi şi aveau ecrane care nu fuseseră întotdeauna negre, interioarele fiind pline cu circuite, iar aceste maşinării erau portaluri spre o reţea care se întindea în toată lumea. Sateliţii transmiteau informaţii spre Pământ. Mărfurile erau transportate cu vapoare şi avioane pretutindeni în lume. Nu exista pe Pământ un loc prea îndepărtat pentru a ajunge acolo.

Li s-a spus despre internet, că era pretutindeni şi conecta totul, inclusiv oamenii. Li s-au arătat hărţi şi globuri pământeşti, liniile graniţelor pe care internetul le traversa. Aceasta este suprafaţa galbenă a pământului sub formă de mănuşă; această piuneză de pe perete este Severn City. Acela a fost Chicago. Acela a fost Detroit. Copiii înţelegeau punctele de pe hartă – „aici” dar chiar şi adolescenţii erau derutaţi de linii. Existaseră ţări şi graniţe. Era greu de explicat.

În toamna Anului 15, ceva remarcabil se întâmplă. Un negustor aduse un ziar. Venise la aeroport din Anul 6, iar specialităţile lui erau ustensilele de bucătărie, ciorapii şi cele necesare cusutului. Se instală peste noapte în avionul Air France şi veni la Clark în dimineaţa de dinaintea plecării.

— Am ceva ce cred că ţi-ar plăcea, spuse el, pentru muzeul ăla al tău.

Îi dădu trei foi de hârtie grosolană.

— Ce-i asta?

— Este un ziar, zise negustorul.

Trei numere consecutive, vechi de câteva luni. Negustorul spuse că era publicat neregulat, în New Petoskey. Existau anunţuri de naşteri, decese şi căsătorii. O rubrică de schimburi: un bărbat din zonă căuta pantofi noi, oferind pentru ei lapte şi ouă; altcineva avea o pereche de ochelari de citit pe care spera să-i dea pentru o pereche de jeanşi măsura 36. Exista o poveste despre un grup de trei sălbatici care fusese zărit la sud-vest de oraş – o femeie şi doi copii. Localnicii erau sfătuiţi să-i evite şi, în caz că se întâlneau accidental cu ei, să li se adreseze cu blândeţe şi să evite a face mişcări bruşte. Ceva numit Simfonia

Itinerantă tocmai trecuse prin oraş, deşi Clark îşi dădu seama că nu era doar o orchestră simfonică. Exista o relatare entuziastă despre interpretarea piesei *Regele Lear,* cu menţionarea specială a jocului lui Gil Harris ca Lear şi a lui Kirsten Raymonde în rolul Cordeliei. O fată din oraş dorea să anunţe că avea de dat nişte pisoi abia fătaţi şi că mama pisoilor era foarte pricepută la prinderea şoarecilor. Mai era şi un anunţ prin care se amintea că biblioteca era mereu în căutare de cărţi şi acestea erau plătite în vin.

Bibliotecarul, François Diallo, era şi cel care publica ziarul şi se părea că, atunci când îi rămânea un spaţiu gol în ziar, îl umplea cu texte din colecţia lui. Primul număr conţinea un poem de Emily Dickinson, al doilea, un fragment din biografia lui Abraham Lincoln. Ultima pagină a celui de-al treilea număr – se pare că fusese o lună lipsită de ştiri şi anunţuri – era ocupată de un interviu cu actriţa care o interpretase pe Cordelia, Kirsten Raymonde. Aceasta plecase din Toronto împreună cu fratele ei, atunci când avusese loc colapsul, însă ştia asta doar pentru că îi povestise fratele ei. Amintirile ei erau limitate, însă exista o noapte chiar înainte de sfârşit pe care şi-o amintea în detaliu.

RAYMONDE: Eram pe scenă împreună cu alte două fete din piesă, iar eu mă aflam în spatele lui Arthur, aşa că nu i-am văzut chipul. Dar îmi îmi aduc aminte că s-a produs ceva agitaţie chiar în faţa scenei. Apoi, îmi aduc aminte că am auzit un sunet, o lovitură puternică, când Arthur a izbit cu mâna coloana din placaj de lângă capul meu. S-a împleticit cumva îndărăt, şi-a ridicat braţul, după care un bărbat din public a urcat pe scenă şi a alegat spre el…

Când citi asta, lui Clark i se tăie respiraţia pentru o clipă. Şocul de a întâlni pe cineva care îl ştia pe Arthur, care nu doar că îl cunoscuse, dar îl văzuse murind.

Ziarele fură trecute din mână în mână prin tot aeroportul, vreme de patru zile. Când reveniră la muzeu, Clark le ţinu mult timp în mâini, citind din nou interviul cu actriţa. Îşi dădu seama că, dincolo de pomenirea lui Arthur, era o evoluţie extraordinară. Dacă existau ziare, ce altceva mai era posibil? În vremurile vechi, zburase de câteva ori noaptea de la New York la Los Angeles şi existase un moment când lumina soarelui care răsărea se răspândea de la est la vest peste peisaj, zorii reflectându-se în

râurile şi în lacurile aflate la 9000 de metri sub geamul lui, şi, cu toate că ştia că era doar o chestiune de fus orar, că mereu exista noapte şi mereu exista dimineaţă undeva pe Pământ, în acele clipe avea o plăcere secretă la gândul că lumea întreagă se trezea.

Speră să mai primească şi alte ziare în anii care urmară, dar nu mai sosi niciunul.

45

Interviul din Anul 15 continuă:

RAYMONDE: Mai ai întrebări?
DIALLO: Mai am întrebări, dar n-ai vrut să răspunzi la ele.
RAYMONDE: Îţi răspund dacă nu notezi ce spun.

François Diallo puse pixul şi carnetul pe masă.

— Mulţumesc, spuse Kirsten. Acum, o să-ţi răspund la întrebări, însă doar la cele care nu vor ajunge în ziar.

— De acord. Când te gândeşti la felul în care s-a schimbat lumea de-a lungul vieţii tale, la ce anume te gândeşti?

— Mă gândesc la ucideri.

Privirea ei era calmă.

— Serios? De ce?

— A trebuit s-o faci vreodată?

François suspină. Nu-i plăcea să se gândească la asta.

— Am fost surprins în pădure, cândva.

— Şi eu am fost surprinsă.

Era seară, iar François aprinsese o lumânare în bibliotecă. Pentru siguranţă, se afla în mijlocul unui tub de plastic. Lumina lumânării îndulcea cicatricea de pe obrazul stâng al lui Kirsten. Purta o rochie decolorată de vară, cu imprimeuri cu flori albe pe fond roşu, şi avea trei cuţite băgate în teci la brâu.

— Câţi? întrebă el.

Ea îşi răsuci încheietura pentru a-i arăta tatuajele cu cuţite. Două.

Simfonia se odihnea în New Petoskey de o săptămână şi jumătate deja, iar François îi intervievase aproape pe toţi. August îi povestise cum plecase din casa lui goală din Massachusetts fără să-şi ia vioara, ajungând într-o sectă vreme de trei ani înainte de a pleca din nou şi a întâlni Simfonia.

Viola avea o poveste sfâşietoare despre cum plecase cu bicicleta spre vest, părăsind ruinele suburbiilor incendiate ale Connecticutului, la vârsta de 15 ani, având o idee vagă despre unde se afla California, cum fusese atacată de alţi călători cu mult înainte de a ajunge acolo, cum fusese grav rănită şi se alăturase unei bande de jefuitori adolescenţi pe jumătate

sălbăticiţi, iar apoi se despărţise de ei, mergând singură cale de 160 de kilometri, şoptindu-şi în franceză pentru că toate ororile din viaţa ei se întâmplaseră în engleză, iar ea se gândise că trecerea la altă limbă ar fi putut-o salva, ajungând într-un oraş prin care Simfonia trecu cinci ani mai târziu. Al treilea violoncel îşi îngropase părinţii care muriseră din cauza lipsei de insulină, apoi îşi petrecuse patru ani în siguranţa şi izolarea casei lor din Upper Peninsula, în Michigan, plecând în cele din urmă deoarece se temuse că îşi va pierde minţile dacă nu găsea un alt om cu care să vorbească, dar şi pentru că poţi să mănânci carne de vânat doar până când îţi vine să-ţi dai braţul drept în schimbul aproape oricărui alt fel de hrană. Se îndreptase spre sud şi spre est şi trecuse podul Mackinac cu zece ani înainte ca secţiunea centrală a acestuia să se prăbuşească şi trăise la periferia unei aşezări ocupate de o bandă de pescari unită, din Mackinaw City, până când Simfonia trecuse pe-acolo. Referitor la asta, François îşi dădu seama că toate poveştile membrilor Simfoniei erau la fel, în două variaţiuni. Toţi ceilalţi au murit, eu am plecat, am găsit Simfonia. Sau eram foarte mic atunci când s-a întâmplat, m-am născut după ce s-a întâmplat, nu am amintiri sau am puţine amintiri despre cum se trăia înainte şi am fost pe drumuri toată viaţa.

— Acum, spune-mi tu, zise ea. Tu la ce te gândeşti?

— Când mă gândesc la felul cum s-a schimbat lumea?

— Da.

— La apartamentul meu din Paris.

François era în vacanţă în Michigan când călătoriile aeriene încetaseră. Când închidea ochii, încă putea să vadă ornamentele complicate ale tavanului din salonaşul lui, uşi albe înalte care dădeau spre balcon, duşumelele din lemn şi cărţile. Tu de ce te gândeşti la ucideri?

— Tu n-ai făcut rău nimănui în vechea lume, nu?

— Fireşte că nu. Eram copywriter.

— Ce erai?

— Lucram în publicitate. De multă vreme nu se mai gândise la asta. Panouri şi chestii de genul ăsta. Copywriterii scriu cuvintele de pe ele.

Ea încuviinţă din cap, iar privirea i se îndreptă în altă direcţie. În viaţa actuală, biblioteca era locul favorit al lui François. De-a lungul anilor, adunase o colecţie substanţială. Cărţi, reviste, o vitrină din sticlă cu ziare de dinainte de colaps. Abia de curând

se gândise să înfiinţeze un ziar al lui, iar până acum proiectul fusese revigorant. Kirsten se uită la presa de tipar improvizată, masivă în umbrele din partea din spate a încăperii.

— Cum te-ai ales cu cicatricea de pe obraz? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— De fapt, habar n-am. S-a întâmplat în timpul acelui an de care nu-mi amintesc.

— Fratele tău nu ţi-a spus înainte de a muri?

— A zis că e mai bine să nu-mi amintesc. L-am crezut pe cuvânt.

— Cum era fratele tău?

— Era trist, spuse ea. Îşi amintea totul.

— Nu mi-ai zis niciodată ce s-a întâmplat cu el.

— Genul de moarte stupidă care nu s-ar fi întâmplat niciodată în vechea lume. A călcat pe un cui şi a murit din cauza infecţiei. Se uită pe fereastră la lumina care se stingea. Ar trebui să plec, rosti era. Se lasă înserarea.

Se ridică, iar plăselele cuţitelor scânteiară în lumina slabă. Această femeie slabă, politicoasă, dar letală, care îşi trăia înarmată cu cuţite toate zilele vieţii. Auzise poveşti de la alţi membri ai Simfoniei despre talentul ei la aruncarea cuţitelor. Se spunea că era capabilă să lovească ţintele chiar în centru, legată la ochi.

— Am crezut că în seara asta dau spectacol doar muzicienii.

Ca de obicei, îi părea rău să o vadă plecând.

— Aşa este, dar le-am spus prietenilor mei că voi veni.

— Mulţumesc pentru interviu, zise el conducând-o spre uşă.

— Cu plăcere.

— Dacă nu te superi că te întreb, de ce n-ai vrut să notez ultima parte? Nu este prima oară când aud astfel de confesiuni.

— Ştiu, spuse ea. Aproape toţi cei din Simfonie… dar, uite ce e, eu colecţionez tăieturi din ziare şi reviste cu articole despre celebrităţi.

— Articole despre celebrităţi…?

— Doar despre un actor, Arthur Leander. Datorită colecţiei mele, a acelor articole, înţeleg ceva despre declaraţiile care sunt publicate.

— Şi nu pentru asta vrei să-şi aducă lumea aminte de tine.

— Exact, zise ea. Vii la spectacol?

— Desigur. Te însoţesc.

Se întoarse ca să stingă lumânarea. Pe stradă era

semiîntuneric, însă deasupra golfului cerul încă mai era luminos. Simfonia dădea spectacolul pe un pod aflat la câteva străzi distanţă de biblioteca oraşului, căruţele fiind trase alături. François auzi primele note, cacofonia muzicienilor care îşi exersau părţile şi îşi acordau instrumentele. Încruntându-se, August repeta la nesfârşit aceleaşi două măsuri. Charlie studia partitura. Mai devreme, câţiva oameni din oraş aduseseră bănci de la primăria aflată pe deal, aranjându-le în şiruri cu faţa spre golf. Majoritatea băncilor erau ocupate, adulţii vorbind între ei sau privindu-i pe muzicieni, copiii fiind fascinaţi de instrumente.

— Este loc în ultimul rând, spuse Kirsten, iar François o urmă.

— Ce-i în programul din seara asta?

— O simfonie de Beethoven. Nu sunt sigură care.

La un semn neobservat, muzicienii încheiară repetiţia, acordatul instrumentelor şi de vorbit între ei. Îşi ocupară locurile cu spatele la apă. Se aşternu liniştea. Tăcerea se lăsă şi peste mulţimea adunată. Dirijoarea păşi fără zgomot în faţă, zâmbi publicului şi făcu o plecăciune, apoi, fără un cuvânt, se întoarse spre muzicieni şi spre golf. Un pescăruş plană pe deasupra. Dirijoarea îşi ridică bagheta.

46

În acea seară din vara Anului 15, Jeevan Chaudhary bea vin pe malul unui râu. Lumea era un şir de aşezări, iar aşezările erau tot ce conta, ţinutul în sine nu mai avea un nume, dar, cândva, făcuse parte din statul Virginia.

Jeevan mersese pe jos 1600 de kilometri. În Anul 3, ajunsese într-o aşezare numită McKinley, după numele celor care o întemeiaseră. Iniţial, fuseseră opt oameni, o echipă de vânzări a unei firme de marketing, McKinley Stevenson Davies, blocaţi într-o casă de vacanţă izolată, aparţinând corporaţiei, atunci când gripa georgiană măturase Continentul. La câteva zile distanţă de acea casă, găsiseră un motel abandonat pe un drum dezafectat, la mare distanţă de autostrăzile principale, care li se păruse un loc potrivit unde să se oprească. Echipa de vânzări se instalase în camere şi rămase acolo – la început, pentru că acei primi ani erau îngrozitori şi nimeni nu dorea să trăiască prea departe de alţi oameni, iar mai târziu, din obişnuinţă. Acum erau 27 de familii aici, fiind o aşezare paşnică, cu un râu peste drum. În vara Anului 10, Jeevan se căsătorise cu una dintre fondatoarele aşezării, o fostă asistentă de vânzări pe nume Daria, iar în această seară, ea stătea împreună cu el şi cu un prieten de-al lor pe malul râului.

— Nu ştiu, spuse prietenul lor. Are rost să-i înveţi pe copii despre cum au fost lucrurile?

Numele lui era Michael şi fusese şofer de camion. McKinley avea o şcoală, zece copii care se întâlneau zilnic în cea mai mare cameră a motelului, iar fiica lui de 11 ani venise acasă plângând în acea după-amiază, fiindcă profesoarei îi scăpase că, înainte de gripa georgiană, speranţa de viaţă era mult mai mare, că, demult, la 60 de ani nu erai prea bătrân, iar ea se speriase, nu înţelegea, nu era *cinstit,* voia să trăiască la fel de mult ca oamenii de odinioară.

— Sincer, nu sunt sigură, spuse Daria. Cred că aş dori ca puştii mei să ştie. Toate acele cunoştinţe, acele lucruri incredibile pe care le-am avut.

— Dar care a fost sfârşitul? Michael acceptă cu o înclinare a capului sticla întinsă de ea. Vezi strălucirea din ochii lor când cineva le vorbeşte despre antibiotice sau motoare. Pentru ei,

este ficţiune, nu-i aşa? Iar dacă nu face decât să-i întristeze…

Se întrerupse ca să mai bea o gură de vin.

— Poate că ai dreptate, zise Daria. Presupun că întrebarea este dacă a cunoaşte aceste lucruri îi face mai mult sau mai puţin fericiţi.

— În cazul fiicei mele, mai puţin.

Jeevan asculta doar pe jumătate. Nu era chiar beat. Doar plăcut relaxat după o zi de-a dreptul groaznică: în acea dimineaţă, un vecin de-al lor căzuse de pe o scară, iar Jeevan, care avea cele mai multe cunoştinţe medicale pe o rază de 160 de kilometri, trebuise să-i pună omului la loc braţul rupt. O treabă oribilă, pacientul îmbătat cu alcool făcut în casă, dar tot pe jumătate înnebunit de durere, gemete scăpând pe lângă bucata de lemn pe care o strângea între dinţi. Lui Jeevan îi plăcea ca oamenii să apeleze la el în momente rele, însemna mult pentru el să-i poată ajuta, dar durerea fizică de după epoca postanestezie îl zguduia adesea. Acum, licuricii se ridicau din iarba înaltă de pe malul râului, iar el nu dorea să vorbească, nu chiar, dar era plăcut să se odihnească în compania prietenului său şi a soţiei, iar vinul estompa amintirile cele mai neplăcute ale zilei – sudoarea formată pe fruntea pacientului său când Jeevan îi puse braţul la loc –, la fel şi susurul domol al râului, cicadele din copaci, stelele de deasupra sălciilor plângătoare de pe malul celălalt. Chiar şi după toţi aceşti ani, existau momente când se simţea copleşit de norocul lui de a fi găsit acest loc, această linişte, această femeie, de a fi supravieţuit ca să vadă vremuri pe care merita să le trăieşti. Strânse mâna Dariei.

— Astăzi, când a venit plângând la mine, spuse Michael, m-am pomenit gândindu-mă că poate a venit vremea să încetăm a le mai zice aceste poveşti nebuneşti. Poate că e timpul să trecem peste ce a fost.

— Eu nu vreau să trec peste ce a fost, spuse Jeevan.

— Te strigă cineva? întrebă Daria.

— Sper că nu, rosti Jeevan, dar apoi auzi şi el.

Îl urmară înapoi la hotel, unde un bărbat tocmai sosise călare, cuprinzând cu un braţ o femeie culcată pe şa.

— Soţia mea a fost împuşcată, spuse el, iar din tonul vocii Jeevan înţelese că o iubea.

Când o traseră pe femeie jos, aceasta tremura în ciuda serii calde, pe jumătate conştientă, cu pleoapele fluturând. O duseră într-o cameră de hotel care îi servea lui Jeevan drept cabinet.

Michael aprinse lămpile cu ulei, iar încăperea se umplu de o lumină galbenă.

— Eşti doctor? întrebă omul care o adusese.

Îi părea familiar, însă Jeevan nu-l putu identifica. Avea peste 40 de ani, părul fiindu-i împletit în şuviţe, la fel ca al soţiei lui.

— Pe-aproape, spuse Jeevan. Cum te cheamă?

— Edward. Zici că nu eşti medic adevărat?

— Înainte de gripă, mă pregăteam să devin paramedic. Vreme de cinci ani, i-am fost ucenic unui doctor, apoi m-am decis să plec mai departe spre sud. Am învăţat tot ce-am putut.

— Dar nu ai făcut o facultate de medicină, spuse Edward pe un ton nefericit.

— Ei bine, mi-ar fi plăcut, dar am înţeles că nu mai primesc cereri de înscriere.

— Îmi pare rău. Edward îşi şterse cu o batistă sudoarea de pe faţă. Am auzit că eşti bun. Nu am vrut să te jignesc. Doar că ea, doar că ea a fost împuşcată…

— Lasă-mă să văd dacă o pot ajuta.

Jeevan nu mai văzuse o rană împuşcată de ceva vreme. În Anul 15, muniţia era deja puţină, armele fiind folosite rar şi numai pentru vânătoare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el mai mult pentru a-i distrage atenţia lui Edward.

— Profetul.

— Nu ştiu cine-i el. Cel puţin, rana era destul de curată, o gaură prin care glonţul îi intrase în abdomen, şi nu exista o gaură de ieşire. Pierduse ceva sânge. Pulsul îi era slab, dar regulat. Care profet?

— Am crezut că legenda omului e cunoscută, rosti Edward ţinându-şi soţia de mână. A fost prin tot Sudul.

— Am auzit de o duzină de profeţi de-a lungul anilor. Nu este o ocupaţie neobişnuită.

Jeevan scoase o sticlă cu alcool din dulap.

— Sterilizezi instrumentele cu ăla?

— Mai devreme, am sterilizat acul în apă fiartă, dar o să-l sterilizez din nou, cu asta.

— Acul? O coşi fără să-i scoţi glonţul?

— Este prea primejdios, spuse Jeevan încet. Uite, sângerarea e pe cale să se oprească. Dacă mă apuc să-l caut, poate începe hemoragia. Este mai sigur să-l las înăuntru.

Turnă nişte alcool într-un vas şi îşi frecă mâinile cu el, apoi

trecu acul şi aţa prin alcool.

— Pot să fac ceva? întrebă Edward nesigur.

— Voi trei o puteţi ţine nemişcată cât o cos. Deci, a fost un profet, zise el.

Considera că e mai bine să le abată atenţia oamenilor care veneau cu pacienţii lui.

— A apărut în după-amiaza aceasta, spuse Edward. El şi adepţii lui, cred că erau vreo douăzeci cu toţii.

Jeevan îşi aminti unde îl întâlnise pe Edward.

— Locuieşti pe vechea plantaţie, nu-i aşa? Am fost acolo cu doctorul, de câteva ori, pe vremea când eram ucenicul lui.

— Da, pe plantaţie, exact. Lucram la câmp, iar un prieten de-al meu a venit în fugă, spunând că se apropie un grup de vreo douăzeci, douăzeci şi doi de oameni care cântau un soi de imn ciudat. După un timp, i-am auzit şi eu, iar în cele din urmă, au ajuns în dreptul nostru. Formau un grup, zâmbeau, mergeau aproape unul de altul. Până să ajungă la noi, au încetat să cânte şi erau mai puţini decât mă aşteptasem, mai degrabă vreo cincisprezece.

Edward rămase tăcut o clipă, în vreme ce Jeevan turnă alcool pe abdomenul femeii. Ea gemu şi un firicel subţire de sânge se prelinse din rană.

— Spune mai departe.

— I-am întrebat cine sunt, iar liderul lor mi-a zâmbit şi a zis: „Noi suntem lumina.”

— Lumina? Jeevan trecu acul prin pielea femeii. Nu te uita, rosti el când Edward înghiţi un nod. Doar ţine-o nemişcată.

— Atunci mi-am dat seama cine este. Auzisem poveşti de la negustori şi de la alţi oameni. Oamenii ăştia sunt nemiloşi. Au un soi de religie dementă, sunt înarmaţi şi iau tot ce poftesc. Aşa că am încercat să-mi păstrez calmul, la fel şi ceilalţi, am văzut că vecinii mei şi-au dat seama cu cine aveam de-a face. I-am întrebat dacă au nevoie de ceva sau sunt doar în vizită, iar profetul mi-a zâmbit şi a spus că ei au ceva de care noi avem nevoie şi că ne dau în schimbul armelor şi muniţiei.

— Încă mai aveţi muniţie?

— Am avut până astăzi. Exista un stoc consistent pe plantaţie. Iar în timp ce el vorbea, eu m-am uitat în jur şi mi-am dat seama că nu ştiu unde este copilul meu. Era cu mama lui, dar unde era mama lui? I-am întrebat: „Ce anume aveţi de credeţi că ne trebuie?”

— Şi ce-a urmat?

— Grupul s-a despărţit în două, iar între ei se afla fiul meu. Puseseră mâna pe el. Băiatul are cinci ani, da? Iar ei îl legaseră şi îi puseseră căluş. Şi m-am îngrozit pentru că nu ştiam unde-i mama lui.

— Aşa că le-aţi dat armele?

— Le-am dat armele, iar ei mi l-au dat pe băiat. Un alt grup pusese mâna pe soţia mea. De aia în faţa mea se aflau cincisprezece oameni, şi nu douăzeci. O răpiseră de pe drum ca pe un fel de, nu ştiu, o „poliţă de asigurare” – vocea lui era plină de dezgust –, şi ne-a spus că, dacă nimeni nu-i urmăreşte, soţia mea se va întoarce teafără după o oră sau două. Au zis că pleacă din zonă, că se îndreaptă spre nord, şi atunci a fost ultima dată când i-am văzut. Au zâmbit tot timpul, foarte liniştiţi, de parcă nu făcuseră nimic rău. Aşa că noi l-am luat pe băiat, ei au plecat cu armele şi muniţia, după care am aşteptat. După trei ore, văzând că ea nu se întoarce, câţiva dintre noi ne-am dus după ei şi am găsit-o împuşcată pe marginea drumului.

— De ce au făcut asta?

Jeevan îşi dădu seama că femeia era trează. Plângea în tăcere, cu ochii închişi. O ultimă împunsătură.

— A spus că profetul a vrut ca ea să rămână cu ei, zise Edward, să se ducă în Nord cu ei şi să devină soţia unuia dintre oamenii lui, dar ea a refuzat, aşa că el a împuşcat-o. Nu pentru a o ucide, evident, cel puţin nu repede. Doar pentru a-i provoca durere.

Jeevan tăie aţa şi apăsă un prosop curat pe abdomenul femeii.

— Dă-mi un bandaj, îi ceru el Dariei, dar ea deja se afla lângă el, cu fâşii dintr-un cearşaf vechi.

O pansă pe femeie cu grijă.

— O să se facă bine, zise el, dacă nu se infectează, dar nu am niciun motiv să cred că se va întâmpla asta. Gloanţele se sterilizează singure datorită fierbinţelii lor. Am folosit şi alcool. Dar voi doi ar trebui să rămâneţi aici câteva zile.

— Îţi sunt recunoscător, spuse Edward.

— Fac ce pot.

După ce se strânse ustensilele, iar femeia căzu într-un somn agitat, cu soţul ei alături, Jeevan puse acul însângerat într-o tăviţă şi traversă drumul, îndreptându-se spre malul râului.

Îngenunche în iarbă ca să umple tăviţa cu apă şi se întoarse la motel, unde aprinse cuptorul improvizat din faţa camerei sale şi puse tăviţa pe el. Se aşeză la o masă de picnic din apropiere şi aşteptă ca apa să dea în clocot.

Umplu o pipă cu tutun scos din buzunarul cămăşii – un ritual liniştitor. Încercând să nu se gândească la nimic, doar la stele şi la susurul râului, încercând să nu se gândească la durerea femeii şi la sângele ei, la genul de oameni care o împuşcaseră din răutate şi o lăsaseră să zacă la marginea drumului. McKinley se afla la sud de vechea plantaţie. Dacă profetul spusese adevărul, atunci el şi oamenii lui se îndepărtau de McKinley, îndreptându-se spre Nordul nebănuitor. Jeevan se întrebă de ce spre nord şi cât de departe se vor duce. Se gândi la Toronto, la mersul prin zăpadă. Gândurile legate de Toronto duseră inevitabil la gânduri despre fratele lui, despre turnul de lângă lac, despre oraşul-fantomă care se prăbuşea, despre Elgin and Winter Garden Theatre Centre care încă mai avea afişe cu *Regele Lear,* amintirea acelei nopţi de la începutul şi sfârşitul a tot, când Arthur murise.

Daria venise în spatele lui. El tresări când ea îi atinse braţul. Apa clocotea de ceva vreme, iar acul probabil că era steril de-acum. Daria îi luă mâna în a ei şi i-o sărută cu blândeţe.

— E târziu, murmură ea. Hai în pat.

47

Clark, la 70 de ani, în Anul 19: era mai obosit decât fusese vreodată şi se mişca încet. Încheieturile şi mâinile îl dureau, mai ales când era frig. Îşi răsese tot capul, nu doar partea stângă, şi purta patru cercei în urechea stângă. Draga lui prietenă Annette murise de o boală necunoscută, în Anul 17, iar el purta la gât eşarfa Lufthansa, în amintirea ei. Nu mai era foarte trist, dar era mereu conştient de prezenţa morţii.

În muzeu se afla un fotoliu din care putea vedea aproape toată pista. Zona de pregătire, unde vânătorii îşi atârnau căprioarele, mistreţii şi iepurii pe nişte suporturi improvizate, sub aripa unui 737, tăind carnea pentru oameni şi hrănind câinii cu măruntaie. Cimitirul dintre pistele şase şi şapte, fiecare mormânt fiind marcat cu ajutorul unor tăvi de servit din avioane, înfipte în pământ, detalii despre decedaţi fiind scrijelite în plasticul dur. În acea dimineaţă, pusese nişte flori sălbatice pe mormântul lui Annette, şi le putea vedea de aici, o pată de albastru şi purpuriu. Avioanele înşirate la capătul pistei erau acum dungate de rugină. Câmpul de porumb, Air Gradia 452 singur în depărtare, perimetrul protejat de un gard de sârmă, iar dincolo de el, pădurea, aceiaşi copaci la care se uita de două decenii.

De curând, pusese la dispoziţia publicului rapoartele sale de evaluare, gândindu-se că toţi cei implicaţi erau aproape sigur morţi. Foştii membri ai conducerii aeroportului le citiră cu mare interes. Erau trei rapoarte, câte unul pentru subordonaţi, cei cu funcţii egale şi superiorii unui director probabil de mult mort de la Water Inc., pe nume Dan.

— În regulă, să-l luăm pe ăsta de exemplu, spuse Garrett într-una dintre după-amiezile petrecute pe aeroport, la sfârşitul lunii iulie. De-a lungul anilor, deveniseră prieteni buni. Mai ales lui Garrett, rapoartele i se păreau deosebit de fascinante. Comunicare, iar apoi…

— La care raport te uiţi?

Clark era cufundat în fotoliul lui favorit şi avea ochii închişi.

— Al subordonaţilor, spuse Garrett. În regulă, deci sub „Comunicare” se află primul comentariu. „Nu se pricepe să transmită informaţiile în cascadă personalului.” Făcea rafting pe ape învolburate, Clark? Sunt curios.

— Da, zise Clark. Sunt sigur că la asta se referea cel intervievat. La cascade.

— Asta e o altă favorită de-a mea. „Are succes în relaţionarea cu clienţii pe care îi avem deja, dar, în ceea ce-i priveşte pe clienţii noi, este ca un fruct pe o ramură joasă. Are o perspectivă de la mare altitudine, dar nu forează până la nivelul de granulaţie la care am putea extrage noi oportunităţi.”

Clark tresări.

— Îmi amintesc asta. Cred că e posibil să fi avut un mic atac cerebral când el a spus asta.

— Ridică unele întrebări, rosti Garrett.

— Cu siguranţă.

— Există, se pare, altitudini mari, de asemenea fructe pe crengile de jos, granule de ceva şi foraje.

— Poate că era un sondor care urca în munţi şi fora într-o livadă în timpul liber. Sunt mândru să spun, zise Clark, că eu niciodată n-am vorbit aşa.

— Ai folosit vreodată expresia „în mix”?

— Nu cred. Nu. N-aş fi făcut asta.

— Pe asta o uram în mod special.

Garrett studie raportul.

— O, pe mine nu mă deranja foarte tare. Mă făcea să mă gândesc la prăjituri. Mama cumpăra mixturi de prăjituri când eram copil.

— Îţi aminteşti fursecurile cu ciocolată?

— Visez fursecurile cu ciocolată. Nu mă tortura.

Garrett rămase tăcut atât de mult timp, încât Clark deschise ochii ca să se asigure că acesta mai respira. Garrett se uita absorbit la doi copii care se jucau pe pistă, ascunzându-se în spatele roţilor avionului Air Canada şi urmărindu-se unul pe altul. Devenise mai calm de-a lungul anilor, dar îşi păstrase obiceiul de a privi în gol, iar Clark ştiu care avea să fie următoarea întrebare.

— Ţi-am spus vreodată de ultimul telefon pe care l-am dat? întrebă Garrett.

— Da, rosti Clark cu blândeţe. Cred că da.

Garrett avusese o soţie şi doi gemeni de patru ani în Halifax, dar ultimul telefon i-l dăduse şefului său. Ultimele cuvinte pe care le spusese la telefon fuseseră un buchet de clişee corporatiste, care îi rămăseseră oribil întipărite în memorie.

— Hai să luăm legătura cu Nancy, îşi aminti el că zisese, apoi ar trebui să ajungem la Bob şi să reluăm discuţia săptămâna

viitoare. O să-i trag un e-mail lui Larry. Acum, poate fără să conştientizeze, şopti: O să reluăm discuţia săptămâna viitoare. Îşi drese vocea. De ce ziceam mereu că „tragem” e-mailuri?

— Nu ştiu. Şi eu m-am întrebat.

— De ce nu spuneam, pur şi simplu, că le trimitem? Doar apăsam un buton, nu?

— Nu era un buton real, ci imaginea unui buton pe ecran.

— Da, rosti Garrett, exact despre asta vorbesc.

— De fapt, nu era o armă cu e-mailuri, în loc de gloanţe. Deşi ar fi fost plăcut. Aş fi preferat.

Garrett mimă cu degetele o armă şi ţinti spre pădure.

— Poc! şopti el. Apoi mai tare: Obişnuiam să scriu „T-H-X”[17], în loc de „mulţumesc”.

— Şi eu făceam asta. De ce? Pentru că dura prea mult şi era un efort prea mare ca să scrii trei litere în plus? Nu pot să-mi dau seama.

— Cuvântul „relua” mereu mă face să mă gândesc în secret la bărci. Laşi pe cineva pe ţărm, apoi te întorci şi îl iei mai târziu. Garrett rămase tăcut o clipă. Îmi place asta, spuse el. „În esenţă, somnambuli care funcţionează la capacitate maximă.”

— Mi-o amintesc pe femeia care a zis asta.

Clark se întrebă ce se întâmplase cu ea. În ultima vreme, îşi petrecuse mai mult timp în trecut. Îi plăcea să închidă ochii şi să lase amintirile să pună stăpânire pe el. Îşi aminti că viaţa este un şir de fotografii şi de filme scurte, disparate: piesa de la şcoală în care jucase când avea nouă ani, tatăl lui zâmbindu-i din primul rând; cluburile pe care le frecventa cu Arthur în Toronto, cu luminile lor care se roteau; un amfiteatru de la NYU. Un director, un client, trecându-şi mâinile prin păr în vreme ce vorbea despre cumplitul lui şef. O procesiune de iubiţi de care îşi amintea în detaliu: nişte aşternuturi bleumarin, o cană cu ceai perfect, o pereche de ochelari de soare, un zâmbet. Arborele de piper brazilian aflat în curtea din spate a casei din Silver Lake a prietenului său. Un buchet de crini-tigru pe un birou. Zâmbetul lui Robert. Mâinile mamei lui care croşetau în timp ce asculta ştirile transmise de BBC.

Se trezi la auzul vocilor tăcute. Asta se întâmpla tot mai des în ultima vreme, această aţipeală neaşteptată lăsându-l cu o senzaţie neliniştitoare că era o repetiţie. Adormi pentru perioade scurte, apoi mai lungi, apoi pentru totdeauna. Clipind, îşi

---

[17] Thanks (n.tr.).

îndreptă trupul în fotoliu. Garrett plecase. Ultima rază a zilei străbătu pieziş sticla şi aprinse perfecţiunea de crom a motocicletei.

— Eu te-am trezit? întrebă Sullivan. Era şeful securităţii, un bărbat la 50 de ani, care venise cu un deceniu în urmă împreună cu fiica lui. Aş vrea să ţi-i prezint pe ultimii nou-veniţi.

— Bună ziua, rosti Clark.

Nou-veniţii erau un bărbat şi o femeie, amândoi pe la 30 de ani, femeia având un bebeluş într-o bandulieră.

— Eu sunt Charlie, spuse ea. El e Jeremy, soţul meu, iar aceasta este micuţa Annabel.

Tatuaje acopereau aproape fiecare centimetru pătrat al braţelor ei goale. El văzu flori, note muzicale, nume scrise cu litere elaborate, un iepure. Patru cuţite erau tatuate la rând pe antebraţul drept. Ştia ce însemnau aceste tatuaje, iar când se uită, văzu ceva similar pe pielea soţului ei, două mici săgeţi negre pe dosul încheieturii stângi. Ea ucisese patru oameni, iar el ucisese doi, şi acum veniseră aici cu bebeluşul lor, prin standardele absurde ale noi lumi – o parte din el nu contenea niciodată să protesteze faţă de standardele absurde ale noii lumi – acest lucru fiind perfect normal. Bebeluşul îi zâmbi lui Clark. Clark îi zâmbi la rându-i.

— Veţi rămâne aici o vreme? întrebă Clark.

— Dacă ne primiţi, spuse Jeremy. Am fost despărţiţi de oamenii noştri.

— Stai să auzi cine sunt oameni lor, zise Sullivan. Îţi aminteşti de ziarele alea din New Petoskey?

— Simfonia Itinerantă, rosti Charlie.

— Oamenii aceştia ai voştri, spuse Sullivan fluturându-şi degetele în faţa lui Annabel, care se uita, pe lângă degete, la chipul lui. Nu mi-aţi zis cum v-aţi despărţit de ei.

— Este o poveste complicată, spuse Charlie. A fost un profet. A zis că-i de-aici.

De aici? Existase vreodată un profet pe aeroport? Clark şi-ar fi amintit cu siguranţă de un profet.

— Cum îl cheamă?

— Nu sunt sigur că ştie cineva, zise Jeremy. Începu să-l descrie pe bărbatul cu păr blond care pusese stăpânire pe oraşul St. Deborah by the Water, conducând cu o combinaţie de charismă, violenţă şi versete alese din Apocalipsa Sfântului Ioan. Se opri când văzu expresia de pe chipul lui Clark. E ceva în

neregulă?

Clark se ridică anevoie din fotoliul său. Ei îl urmăriră cu privirea în timp ce se îndreptară spre prima vitrină a muzeului.

— Mama lui mai trăieşte?

Charlie se uită la paşaportul lui Elizabeth, la fotografia sa din trecutul inimaginabil.

— A cui mamă? A profetului?

— Da.

— Nu cred, spuse Charlie. N-am auzit niciodată nimic despre ea.

— Nu e nicio femeie în vârstă cu el?

— Nu.

„Ce s-a întâmplat cu tine, Elizabeth, pe drumuri alături de fiul tău?” Dar, la urma urmelor, ce se întâmplase cu toţi? Cu părinţii lui, cu colegii lui, cu toţi prietenii din viaţa de dinainte de aeroport, cu Robert? Dacă toţi dispăruseră neştiuţi, de ce nu şi Elizabeth. Închise ochii. Gândindu-se la un băiat care stătea pe pistă lângă avionul-fantomă, Air Gradia 452, iubitul fiu al lui Arthur Leander, citindu-le cu voce tare morţilor versete despre molime.

8
Profetul

48

La trei zile după ce Kirsten şi August se despărţiseră de Simfonie, în spatele unei magazii din grădina plină de bălării a unei case de la periferia oraşului Severn City, Kirsten se trezi brusc, cu lacrimi în ochi. Visase că mergea pe drum împreună cu August, apoi se întorsese şi el dispăruse, iar ea ştiuse că era mort. Îi strigase numele şi alergase pe drum, dar nu era nicăieri. Când se trezi, el se uita la ea, cu mâna pe braţul ei.

— Sunt aici, spuse.

Probabil că ea îi strigase numele.

— N-am nimic. A fost doar un vis.

— Şi eu am vise urâte.

Ţinea nava *Enterprise* în cealaltă mână.

Încă nu era dimineaţă pe deplin. Cerul se lumina, dar noaptea mai zăbovea în umbre, lumina era cenuşie şi picături de rouă poleiau iarba.

— Hai să ne spălăm, zise August. S-ar putea să ne întâlnim cu nişte oameni astăzi.

Traversară drumul spre plajă. Apa oglindea cerul perlat, primele nuanţe de roz ale răsăritului unduindu-se în lac. Se îmbăiară cu şamponul pe care Kirsten îl găsise în ultima casă – le lăsă un parfum de piersici sintetice pe piele şi insuliţe de balonaşe plutind pe lac –, iar Kirsten îşi spălă şi îşi stoarse rochia, apoi o îmbrăcă udă. August avea o foarfecă în valiza lui. Ea îi tăie părul – îi cădea în ochi –, apoi el i-l tăie ei.

— Ai încredere, şopti el. O să-i găsim.

Hotelurile din staţiune erau înşirate pe malul lacului, cu ferestrele în cea mai mare parte sparte, cioburile reflectând cerul. Copaci creşteau în parcări, printre maşini ruginite. Kirsten şi August îşi abandonară valizele, rotilele lor făcând prea mult zgomot pe asfaltul spart. Îşi făcură boccele din cearşafuri şi îşi cărară lucrurile pe umeri. După doi sau trei kilometri văzură un semn cu un avion alb atârnând strâmb într-o intersecţie, o săgeată indicând centrul oraşului.

Severn City fusese un oraş însemnat cândva. Existau străzi comerciale cu clădiri din cărămidă roşie, flori crescute dezordonat în ghivece mari şi rădăcini ale arţarilor ieşite prin asfaltul trotuarelor. O viţă înflorită acoperea cea mai mare parte

a oficiului poştal şi se extindea peste stradă. Merseră făcând cât mai puţin zgomot posibil, cu armele în mâini. Păsările intrau şi ieşeau pe ferestrele sparte şi stăteau pe firele lăsate dintre stâlpi.

— August.

— Ce-i?

— N-ai auzit lătratul unui câine?

Chiar în faţa lor se afla parcul municipal plin de bălării, un mic deluşor înălţându-se lângă drum. Îl urcară şi se băgară repede în tufe, dându-şi jos boccelele şi lăsându-se pe vine. O mişcare se zări la capătul unei străzi laterale: o căprioară alergând în salturi dinspre malul lacului.

— Ceva a speriat-o, şopti August.

Kirsten prinse mai bine cuţitul în palmă. Un fluture-monarh zbură pe lângă ei. Ea îl privi în timp ce asculta şi aştepta, aripile sale fiind ca o hârtie strălucitoare. Insectele bâzâiau slab pretutindeni în jurul lor. Auzi voci şi paşi.

Bărbatul care apăru pe drum era atât de murdar, încât Kirsten nu-l recunoscu imediat, iar când o făcu, trebui să-şi înăbuşe un icnet. Sayid era numai piele şi os. Se mişca încet. Avea sânge pe faţă, iar un ochi îi era închis de umflat ce era. Hainele îi erau murdare şi rupte, iar barba, nerasă de câteva zile. Doi bărbaţi şi un băiat mergeau la câţiva paşi în urma lui. Băiatul avea o macetă. Unul dintre bărbaţi ţinea în mână o puşcă având ţeava retezată îndreptată spre sol. Celălalt era înarmat cu un arc pe jumătate încordat, cu o săgeată pregătită şi o tolbă pe spate.

Mişcându-se foarte încet, Kirsten scoase al doilea cuţit de la brâu.

— Eu mă ocup de cel cu arma, şopti August. Tu ai grijă de arcaş.

Degetele lui se strânseră în jurul unei pietre de dimensiunea pumnului său. Se ridică şi o azvârli cu boltă peste drum. Piatra se lovi de peretele unei case pe jumătate prăbuşite, iar bărbaţii tresăriră, întorcându-se în direcţia din care se auzise sunetul, chiar în clipa în care săgeata lui August pătrunse în spinarea bărbatului înarmat cu puşcă. Kirsten auzi paşii care se îndepărtau, băiatul cu macetă luând-o la fugă. Arcaşul îşi ridică arcul, iar o săgeată şuieră pe lângă urechea lui Kirsten, dar cuţitul ei deja zburase din mâna stângă. Arcaşul căzu în genunchi, holbându-se la mânerul care îi ieşea dintre coaste. Un stol de păsări se ridică deasupra acoperişurilor şi se aşeză în

liniştea bruscă.

August înjură în şoaptă. Sayid îngenunche pe drum, cu capul în mâini. Kirsten alergă la el şi îi puse capul pe pieptul ei. El nu se opuse.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea în părul lui năclăit de sânge. Îmi pare atât de rău că te-au rănit.

— Nu e niciun câine, spuse August. Maxilarele îi erau încleştate, iar chipul îi era acoperit cu o peliculă de sudoare. Unde-i câinele? Am auzit un lătrat.

— Profetul e în spatele nostru şi are un câine, şopti Sayid. Este însoţit de doi oameni. Cam la un kilometru în urmă, ne-am despărţit pentru a o lua pe drumuri diferite.

Kirsten îl ajută să se ridice.

— Arcaşul trăieşte încă, zise August.

Bărbatul era întins pe spate. Ochii lui o urmăriră pe Kirsten, dar nu făcu nicio mişcare. Ea îngenunche lângă el. Se aflase în public atunci când jucaseră *Visul unei nopţi de vară* în St. Deborah by the Water, aplaudând din primul rând, la sfârşitul spectacolului, cu ochii strălucindu-i în lumina lumânărilor.

— De ce l-aţi luat pe Sayid? îl întrebă ea. Unde sunt ceilalţi doi?

— Aţi luat ceva ce ne aparţine, şopti omul. Aveam de gând să facem un schimb.

Sângele i se întindea rapid pe cămaşă şi se prelingea pe ridurile de pe gât, formând o băltoacă sub el.

— N-am luat nimic. Habar n-am despre ce vorbeşti. August scotocea prin bagajele bărbatului. Nu există muniţie pentru puşcă, spuse el dezgustat. Iar arma nu era încărcată.

— Fata, rosti Sayid. Vocea îi era răguşită. Vorbeşte despre pasagera clandestină.

— A cincea mireasă, şopti arcaşul. A fost datoria mea. A fost aleasă.

— Eleanor? August îşi ridică privirea. Copila aia speriată?

— Este proprietatea profetului.

— Are doisprezece ani, spuse Kirsten. Voi credeţi tot ce zice profetul?

Arcaşul zâmbi.

— Virusul a fost îngerul, şopti el. Numele noastre sunt scrise în cartea vieţii.

— În regulă, zise Kirsten. Unde sunt ceilalţi? El doar o privi zâmbind. Ea se uită la Sayid. Sunt undeva în spate?

— Clarinetul a scăpat, spuse Sayid.

— Dar Dieter?

— Kirsten, rosti Sayid încet.

— O, Dumnezeule! exclamă August. Nu Dieter. Nu!

— Îmi pare rău. Sayid îşi acoperi chipul cu mâinile. N-am putut…

— Şi iată, şopti arcaşul, că a apărut un nou cer şi un nou pământ, pentru că vechiul cer şi vechiul pământ se sfârşiseră.

Culoarea îi dispărea din obraji.

Kirsten îşi smulse pumnalul din pieptul arcaşului. Acesta icni, sângele năvăli prin rană, iar ea auzi un horcăit din gâtul lui în timp ce ochii i se stingeau. „Trei”, gândi ea şi se simţi cumplit de obosită.

— Am auzit un scâncet în pădure, spuse Sayid. Mergea încet, şchiopătând. În noaptea în care am patrulat. Ne aflam cam la opt sute de metri de Simfonie, tocmai eram pe cale să ne întoarcem când am auzit un sunet din tufişuri, părea că este un copil rătăcit.

— Un şiretlic, zise August.

Când Kirsten se uită la el, văzu că ochii îi străluceau.

— Aşa încât, ca nişte idioţi, ne-am dus să investigăm, iar următorul lucru pe care îl ştiu este că cineva mi-a apăsat ceva pe faţă, o cârpă îmbibată cu ceva, un miros de chimicale, apoi m-am trezit într-o poiană din pădure.

— Dar Dieter?

— El nu s-a trezit.

— Ce vrei să spui?

— Exact asta. Era alergic la cloroform? Era chiar cloroform sau ceva mult mai toxic? Oamenii profetului mi-au dat apă, mi-au zis că o vor pe fată, că au decis să ia doi ostatici pe care să îi dea la schimb. Presupuseseră că ne îndreptam spre Muzeul Civilizaţiei, pentru că într-acolo călătoream şi existau zvonuri că şi Charlie cu Jeremy se duseseră acolo. Iar în timp ce ei explicau asta, m-am uitat la Dieter, care dormea lângă mine, şi l-am văzut că devine tot mai palid şi că buzele îi sunt albastre. Am încercat să-l trezesc, dar n-am putut. N-am putut. Eram legat lângă el şi l-am tot lovit, i-am strigat să se trezească, dar…

— Dar ce?

— Dar nu s-a trezit, rosti Sayid. Am aşteptat toată ziua următoare – eu legat, iar oamenii venind şi plecând –, iar după-amiază târziu a încetat să mai respire. Am văzut cum s-a

întâmplat.

Ochii lui Kirsten se umplură cu lacrimi.

— Îi urmăream respiraţia, spuse Sayid. A devenit atât de palid. Pieptul i se ridica şi cobora, şi a urmat o ultimă expiraţie şi atât. Am ţipat şi am încercat să-l readuc la viaţă, dar n-am reuşit… nimic n-a dat rezultate. Nimic. Ei s-au certat o vreme, apoi doi dintre ei au plecat şi, câteva ore mai târziu, s-au întors cu clarinetul.

49

Clarinetul îl ura pe Shakespeare – ăsta era adevărul. Ea avusese două specialităţi la facultate, teatru şi muzică, fiind în anul doi când lumea se schimbase şi având o obsesie faţă de teatrul experimental german din secolul XXI. La 20 de ani după colaps, iubea muzica Simfoniei, îi plăcea faptul că făcea parte din ea, însă considera că insistenţa Simfoniei de a juca Shakespeare era insuportabilă. Încercă să păstreze această opinie pentru sine, iar uneori reuşea.

Cu un an înainte de a fi răpită de oamenii profetului, şedea singură pe o plajă din Mackinaw City. Era o dimineaţă răcoroasă, ceaţa plutind peste apă. Trecuseră prin acest loc de mai multe ori decât îşi amintea, dar niciodată nu se sătura de el. Îi plăcea modul cum Upper Peninsula dispărea în zilele ceţoase, avea un sentiment de posibilităţi infinite când privea podul dispărând într-un nor.

În ultima vreme, se gândise să scrie ea o piesă şi să vadă dacă îl putea convinge pe Gil s-o pună în scenă cu actorii Simfoniei. Dorea să scrie ceva modern, ceva legat de această epocă în care aterizaseră cumva. „Supravieţuirea n-o fi suficientă, îi spunea ea lui Dieter în disputele din serile târzii, dar, pe de altă parte, nici Shakespeare nu este.” El îi debitase argumentele obişnuite, cum că Shakespeare trăise într-o societate chinuită de molime, fără electricitate, la fel ca Simfonia Itinerantă. Dar ea îi zisese că diferenţa era că ei văzuseră electricitatea, că ei văzuseră totul, priviseră colapsul civilizaţiei, iar Shakespeare nu făcuse aşa ceva. Pe vremea lui Shakespeare, minunile tehnologiei erau lucruri din viitor, nu din trecut şi cu atât mai puţin nu fuseseră pierdute.

— Dacă tu crezi că poţi scrie ceva mai bun, spusese el, de ce nu scrii o piesă pe care să i-o arăţi lui Gil?

— Nu cred că pot scrie ceva mai bun, îi zise ea. Nu asta spun. Spun doar că repertoriul este inadecvat.

Cu toate astea, scrierea unei piese era o idee interesantă. Începu să scrie primul act pe ţărm, în dimineaţa următoare, dar nu trecu niciodată de începutul monologului de deschidere, pe care ea îl concepuse ca pe o scrisoare: „Dragi prieteni, mă simt incomensurabil de obosită, aşa că m-am dus să mă odihnesc în

pădure.” Chiar atunci, atenţia îi fu distrasă de un pescăruş care coborî nu departe de picioarele ei. Ciuguli ceva dintre pietre, iar în clipa aceea, ea îl auzi pe Dieter apropiindu-se dinspre tabăra Simfoniei, cu două căni ciobite în care se afla zeama care era considerată cafea în lumea nouă.

— Ce scrii? întrebă el.

— O piesă, zise ea şi împături hârtia.

El zâmbi.

— Ei bine, abia aştept s-o citesc.

În lunile care urmară, ea se gândi adesea la monologul de deschidere, cântărind acele prime cuvinte ca pe nişte monede sau pietricele frământate la nesfârşit într-un buzunar, dar fu incapabilă să găsească propoziţia următoare. Monologul rămase un fragment îndesat adânc în rucsacul ei, până în ziua când, unsprezece luni mai târziu, membrii Simfoniei îl găsiră în orele de după răpirea clarinetului de către oamenii profetului şi se întrebară dacă nu cumva se uitau la un bilet lăsat de cineva care avea gânduri de sinucidere.

În vreme ce ei îl citeau, ea se trezea dintr-un somn nenatural, într-o poiană. Visase o încăpere, o sală de repetiţii de la facultate, impresia unui hohot de râs – cineva spuse o glumă –, iar ea încercă să se agaţe de asta, ţinându-se strâns de aceste rămăşiţe pentru că îi fu clar, chiar înainte de a se trezi complet, că totul era în neregulă. Stătea întinsă pe o parte, în pădure. Se simţea otrăvită. Pământul era dur sub umărul ei şi îi era foarte frig. Mâinile îi erau legate la spate, gleznele îi erau şi ele legate şi îşi dădu imediat seama că Simfonia nu se vedea nicăieri în preajmă – o absenţă cumplită. Era cu Jackson şi umpleau bidoanele cu apă, apoi ce? Îşi amintea că auzise un sunet venind din spate şi se răsucise în timp ce o cârpă era apăsată pe faţa ei, iar mâna cuiva o apucă de ceafă. Era seară acum. Şase bărbaţi stăteau chirciţi într-un cerc, în apropiere. Doi oameni aveau puşti mari, unul era înarmat cu un arc şi o tolbă cu săgeţi, altul avea o ciudată arbaletă din metal, iar al cincilea, o macetă. Al şaselea stătea cu spatele la ea, aşa că nu putu vedea dacă era înarmat.

— Dar nu ştim pe ce drum o vor lua, spuse unul dintre bărbaţii care aveau puşti.

— Uită-te pe hartă, replică omul care stătea cu spatele la ea. De aici, există o singură rută logică spre aeroportul din Severn City.

Ea recunoscu vocea profetului.

— Ar putea s-o ia pe Lewis Avenue, după ce ajung în Severn City. Se pare că drumul ăsta nu e cu mult mai lung.

— O să ne despărţim, rosti profetul. Două grupuri, câte unul pe fiecare rută, şi ne întâlnim pe drumul spre aeroport.

— Presupun că aveţi un plan, domnilor.

Aceasta era vocea lui Sayid răsunând de undeva din apropiere. Sayid! Îşi dori să-i vorbească, să-l întrebe unde se aflau şi ce se întâmpla, să-i spună că Simfonia îi căutase pe el şi pe Dieter după ce dispăruseră, însă îi era prea greaţă ca să se mişte.

— Ţi-am zis, vrem doar să vă dăm pe voi doi la schimb pentru mireasă, zise bărbatul cu puşcă, atâta vreme cât nimeni nu încearcă să facă o prostie. O s-o luăm pe ea, apoi ne vom vedea de drum.

— Înţeleg, rosti Sayid. Vă place meseria asta sau o faceţi doar pentru pensie?

— Ce e o pensie? întrebă cel cu maceta.

Era foarte tânăr. Părea să aibă vreo 15 ani.

— Toate astea, spuse profetul senin, toate activităţile noastre, Sayid, trebuie să înţelegi asta, toate suferinţele voastre fac parte dintr-un plan măreţ.

— Ai fi surprins cât de puţin mă alină chestia asta.

Clarinetul îşi aminti ceva ce ştiuse întotdeauna despre Sayid, şi anume că îi era greu să-şi ţină gura când era furios. Îşi întinse gâtul şi îl văzu pe Dieter zăcând pe spate, la câţiva metri distanţă. Pielea lui arăta ca marmura.

— În viaţă, unele lucruri par inexplicabile, zise arcaşul, dar trebuie să avem încredere în existenţa unui plan măreţ.

— Ne pare rău, spuse băiatul cu maceta pe un ton ca şi cum credea ce zicea. Ne pare rău pentru prietenul tău.

— Sunt sigur că vă pare rău de toţi, rosti Sayid, dar, dacă tot discutăm de strategie aici, nu aţi avut absolut niciun motiv să răpiţi clarinetul.

— Doi ostatici sunt mai convingători decât unul, spuse arcaşul.

— Sunteţi atât de *luminaţi,* voi toţi, zise Sayid. Asta admir cel mai mult la voi, cred.

Bărbatul cu puşcă dădu să se ridice, dar profetul îşi puse o mână pe braţul lui, iar acesta se lăsă la loc pe pământ, clătinând din cap.

— Ostaticul e un test, rosti profetul. Oare nu putem suporta batjocura celor căzuţi? Nu face asta parte din misiunea noastră?

— Iartă-mă, murmură bărbatul cu puşcă.

— Cei căzuţi umblă printre noi. Noi trebuie să fim lumina. Noi *suntem* lumina.

— Noi suntem lumina, repetară ceilalţi patru la unison.

Clarinetul se mişcă îndurerat – mişcarea făcând-o să vadă o furtună de puncte negre – şi îşi lungi gâtul până îl văzu pe Sayid. Se afla la vreo trei sau patru metri distanţă de ea.

— Drumul e la 50 de paşi spre est, rosti el pe muteşte. Ia-o spre stânga când ajungi acolo.

Clarinetul dădu din cap în semn că a înţeles şi închise ochii pentru a face faţă unui val de greaţă.

— Prietena ta încă doarme? se auzi vocea arcaşului.

— Dacă o atingi, te ucid, spuse Sayid.

— Nu e nevoie, amice. Nimeni n-o va deranja. Sperăm doar să evităm repetarea...

— Las-o să doarmă, zise profetul. Oricum, Simfonia s-a oprit peste noapte. O s-o ajungem din urmă dimineaţă.

Când clarinetul deschise ochii, bărbaţii păreau să doarmă ghemuiţi pe pământ. Trecuse ceva vreme. Oare dormise? Nu-i mai era atât de rău ca înainte. Cineva acoperise cu un material chipul lui Dieter. Sayid şedea acolo unde îl văzuse ultima oară, vorbind cu băiatul cu maceta, care stătea cu spatele la ea.

— În Sud? spunea băiatul. Nu ştiu, nu-mi place să mă gândesc la asta. Am făcut ce a trebuit să facem.

Nu auzi replica lui Sayid.

— Te macină, zise băiatul, dacă te gândeşti la asta. Când îmi amintesc ce am făcut noi, mă simt pustiit. Nu ştiu cum altfel să mă exprim.

— Dar credeţi ce spune el? Cu toţii?

— Ei bine, Clancy crede cu adevărat, îl auzi ea pe băiat zicând foarte încet. Făcu un semn spre bărbaţii care dormeau. Şi Steve, probabil că mai mult decât majoritatea. Dar Tom? Bărbatul mai tânăr care are puşcă. Sincer să fiu, cred că, poate, e cu noi pentru că liderul nostru s-a însurat cu sora lui.

— Foarte isteţ din partea lui, rosti Sayid. Dar tot nu înţeleg de ce profetul e cu voi.

— Din când în când, vine cu noi în patrulare. Ocazional, liderul trebuie să-şi conducă oamenii în sălbăticie.

Oare ea îşi imagină tristeţea din vocea lui? Clarinetul zăcu

nemişcat o vreme, până localiză Steaua Nordului. Descoperi că, stând pe o parte şi arcuindu-şi spatele, era posibil să-şi aducă picioarele suficient de aproape de mâini ca să-şi dezlege funia de la glezne. Sayid şi băiatul încă şuşoteau.

— În regulă, îl auzi ea pe Sayid, dar voi sunteţi şase, iar noi suntem treizeci. Toţi oamenii din Simfonie sunt înarmaţi.

— Ştii cât de silenţioşi suntem. Băiatul suspină. Nu spun că e bine, zise el. Ştiu că nu este bine.

— Dacă ştii că nu e bine…

— Ce alegere am? Ştii cum aceste… aceste vremuri pe care le trăim silesc o persoană să facă anumite lucruri.

— Asta pare o afirmaţie ciudată, rosti Sayid, din partea cuiva prea tânăr pentru a-şi aminti alte timpuri, când era altfel.

— Am citit cărţi. Reviste. Chiar am găsit un ziar odată. Ştiu că totul era altfel.

— Dar, ca să revenim la subiect, voi sunteţi doar şase, iar…

— Nu ne-aţi auzit venind în spatele vostru pe drum, nu? Aşa suntem antrenaţi. Ne mişcăm în linişte şi atacăm din spate. Aşa am dezarmat zece oraşe şi le-am luat armele pentru liderul nostru, înainte de a ajunge în St. Deborah by the Water. Aşa le-am răpit pe două dintre soţiile liderului. Şi uite, prietena ta de exemplu – clarinetul închise ochii –, am venit din spatele ei, în pădure, iar ea nu a auzit nimic.

— Eu nu…

— Putem să vă luăm unul câte unul, spuse băiatul. Din tonul lui, părea că-şi cere scuze. Mă antrenez de la cinci ani. Voi aveţi arme, dar nu aveţi deprinderile noastre. Dacă Simfonia nu ne dă fata în schimbul vostru, putem să vă ucidem unul câte unul, de la adăpostul pădurii, până când ne-o daţi înapoi.

Clarinetul începu din nou să se mişte, luptându-se cu frenezie să-şi dezlege nodul de la glezne. Îşi dădu seama că Sayid o putea vedea, dar că îşi menţine privirea aţintită asupra chipului băiatului. Trecu mult timp în care ea nu ascultă conversaţia, concentrându-se doar asupra funiei. După ce îşi dezlegă gleznele, făcu un efort să se ridice în genunchi.

— Dar nu sunt sigur că pricep exact, spunea Sayid. Acea parte din filosofia voastră despre faptul că *sunteţi* lumina. Cum *aduceţi* lumina dacă voi *sunteţi* lumina? Mă întreb dacă ai putea să-mi explici…

Clarinetul era unul dintre cei mai buni vânători ai Simfoniei. După colaps, timp de trei ani supravieţuise singură în pădure,

aşa că acum, deşi îi era rău din pricina otrăvii, deşi avea încheieturile legate la spate, reuşi să se întoarcă şi să dispară fără zgomot printre copaci, departe de poiană, să nu scoată aproape niciun sunet când ajunse pe drum. Alergând în timp ce noaptea lăsa loc zorilor cenuşii, iar soarele răsărea, mergând şi împleticindu-se ore chinuitoare, halucinând, visând apă, căzând în braţele cercetaşilor din ariergardă ai Simfoniei în timpul dimineţii, în vreme ce cerul se întuneca deasupra ei, transmiţându-şi mesajul – „Trebuie să schimbaţi ruta” – pe când ei o duceau înapoi la Simfonie, acolo unde ultimul copac care bloca drumul tocmai fusese îndepărtat. Primele picături de ploaie cădeau când dirijoarea auzi mesajul şi ordonă imediat schimbarea rutei, cercetaşi fiind trimişi să-i găsească pe Kirsten şi pe August – care pescuiau undeva în faţă –, dar nereuşind să-i găsească din cauza furtunii, Simfonia cotind spre interiorul Continentului, pe un nou traseu, o combinaţie ocolită de drumuri lăturalnice care, în cele din urmă, avea să-i ducă la aeroportul din Severn City, clarinetul tot pierzându-şi şi recăpătându-şi cunoştinţa în partea din spate a primei căruţe, în vreme ce Alexandra îi tot ducea câte o sticlă cu apă la buze.

50

Cuţitele tatuate pe încheietura lui Kirsten:

Primul reprezenta un bărbat care o atacase în timpul primului ei an alături de Simfonie, când avea 15 ani, repezindu-se letal dintr-o pădurice, fără să scoată o vorbă, dar ea pricepuse ce intenţii avea. În vreme ce se apropia de ea, sunetele dispărură din lume, iar timpul păru să încetinească. Conştientiză că el se mişca repede, dar că ea avea mai mult decât suficient timp să scoată cuţitul de la brâu şi să-l trimită învârtindu-se prin aer – atât de încet, oţelul scânteind în soare – până când se contopi cu bărbatul, iar el se apucă de gât. Ţipă – ea nu-l auzi, dar îi văzu gura deschizându-i-se şi ştiu că probabil ceilalţi l-au auzit pentru că toţi membrii Simfoniei fură brusc în jurul ei, acela fiind momentul când volumul crescu încet, iar timpul îşi reluă ritmul normal.

— Este o reacţie psihologică la pericol, îi spuse Dieter când Kirsten îi povesti despre acele secunde fără sunete şi despre felul în care timpul se întindea şi se lăţea.

Păru o explicaţie suficient de rezonabilă, dar nimic din amintirile ei nu lămurea calmul ei de după aceea, când îşi scosese cuţitul din gâtul omului şi îl curăţase, acesta fiind motivul pentru care încetă să se străduiască să-şi amintească primul an petrecut pe drumuri, treisprezece luni din care nu-şi amintea nimic, de când plecase din Toronto împreună cu fratele ei şi până ajunsese în oraşul din Ohio unde stătuseră până la moartea lui, iar ea plecase cu Simfonia. Îşi dădu seama că, indiferent ce se întâmplase în acel an, ea nu dorea să ştie.

Al doilea cuţit era pentru un bărbat pe care îl doborâse doi ani mai târziu, lângă Mackinaw City. Simfonia fusese avertizată că erau briganzi în zonă, dar fu un şoc când aceştia se materializară din ceaţă, pe drumul din faţa lor. Patru bărbaţi: doi cu arme de foc, doi cu macete. Cu o voce monotonă, unul din bărbaţii cu arme ceru mâncare, patru cai şi o femeie.

— Daţi-ne ce vrem, spuse el, şi nimeni nu trebuie să moară.

Însă Kirsten mai degrabă simţi decât o auzi pe chitara a şasea potrivind o săgeată în arc, în spatele ei.

— Armele întâi, îi şopti el la ureche. Eu mă ocup de cel din stânga. Unu, doi…

Iar la trei, bărbaţii care aveau arme de foc se prăbuşiră, unul uitându-se pe lângă săgeata care îi ieşea din frunte, celălalt încleştându-şi mâine pe cuţitul lui Kirsten, care i se înfipsese în piept. Cu două împuşcături rapide, dirijoarea îi termină pe ceilalţi doi. Luară armele, îi târâră pe bărbaţi în pădure, pentru a fi hrană animalelor, apoi intrară în Mackinaw City ca să joace *Romeo şi Julieta.*

Ea sperase că nu va exista un al treilea.

— Au fost un cer nou şi un pământ nou, şopti arcaşul.

Imediat după aceea, ea văzu expresia de pe chipul lui August şi îşi dădu seama că omul cu puşcă fusese primul ucis de el – avusese un noroc colosal să ajungă în Anul 20 fără a trebui să omoare pe cineva –, iar dacă n-ar fi fost atât de obosită, dacă n-ar fi avut nevoie de toate forţele pentru a continua să respire având în vedere cumplita veste dată de Sayid, poate că i-ar fi spus ce ştia ea: „Este posibil să supravieţuieşti, dar nu neafectat, căci îi vei vedea pe aceşti bărbaţi în toate nopţile vieţii tale."

Unde era profetul? Merseră mai mult în tăcere, împietriţi de durere, Sayid şchiopătând, atenţi să audă lătratul câinelui. Indicatoarele către aeroport îi conduseră departe de lac, spre ieşirea din oraş, pe străzi rezidenţiale cu case construite pe structuri din lemn. Câteva acoperişuri se prăbuşiseră acolo, majoritatea sub greutatea copacilor căzuţi. În lumina dimineţii exista o frumuseţe în această decrepitudine, lumina soarelui scoţând în evidenţă florile care răsăriseră prin pietrişul aleilor de mult distruse, verande acoperite cu muşchi de un verde strălucitor, o tufă cu flori albe părând însufleţită datorită mulţimii de fluturi. Această lume uimitoare! O durere în gâtul lui Kirsten. Casele se răriră, spaţiile dintre alei fiind tot mai mari, iar acum, banda din dreapta drumului era înţesată de maşini, exoschelete ruginite pe cauciucuri dezumflate. Când se uită pe geamuri, văzu doar gunoaie din vechea lume, pungi mototolite în care se aflaseră chipsuri, resturi de cutii de pizza, obiecte electronice cu butoane şi ecrane.

Când ajunseră pe autostradă, zăriră un indicator spre aeroport, dar găsirea aeroportului ar fi fost simplă chiar şi doar urmând blocajul traficului. Se părea că toată lumea încercase să ajungă acolo, la sfârşit, chiar înainte de a rămâne fără benzină sau înainte de a-şi abandona maşinile din cauza aglomeraţiei, sau înainte de a muri de gripă la volan. Nu se zărea nici urmă de profet, nicio mişcare printre coloanele nesfârşite de maşini care

străluceau în lumina soarelui.

Merseră pe acostamentul cu pietriş. Dădură peste un loc unde iedera se întinsese dinspre pădure şi acoperise acri întregi din autostradă cu verde. Păşiră peste ea, Kirsten simţind frunzele moi sub sandalele cu care era încălţată. Toate simţurile îi erau încordate, încercând să intuiască locul unde se afla profetul – în spate sau în faţă? –, dar nu desluşiră decât agitaţia lumii din jurul lor, cicadele, păsările, libelulele, o familie de căprioare. Alinierea maşinilor era strâmbă, unele fiind oprite în unghiuri ciudate, altele fiind proptite în bara de protecţie a celor din faţă, unele pe jumătate ieşite de pe drum. Ştergătoarele de parbriz erau ridicate, bălţi de lanţuri ruginite încurcându-se în jurul unora dintre roţi. Ninsese atunci, probabil abundent, iar autostrada nu fusese deszăpezită. Maşinile alunecaseră şi derapaseră pe zăpada tasată şi pe gheaţă.

— Ce este? întrebă August, iar ea îşi dădu seama că se oprise.

Gripa, zăpada, blocajul, decizia: să stai în maşina blocată acum de celelalte maşini adunate în spate, lăsând motorul la ralanti pentru a avea căldură până se termina combustibilul? Sau să-ţi abandonezi maşina, luând-o pe jos, poate cu copii mici, dar unde să te duci? Mai departe, către aeroport? Înapoi acasă?

— Vezi ceva? întrebă Sayid în şoaptă.

August îl susţinuse ultimii aproape doi kilometri, braţul lui Sayid aflându-se pe umerii lui.

„Văd totul.”

— Nimic, spuse Kirsten.

Cândva, cunoscuse un bătrân în apropiere de Kincardine, care jurase că oamenii omorâţi îşi urmează ucigaşii până la mormânt, iar ea se gândi la asta în timp ce mergea – suflete târâte pe drum ca nişte cutii de conserve legate cu o sfoară. La felul în care zâmbise arcaşul chiar la sfârşit.

O luară pe breteaua spre aeroport şi, la mijlocul după-amiezii, ajunseră la barieră. O placă străveche care indica faptul că acolo era carantină din cauza gripei georgiene, un şir de conuri de trafic răsturnate şi garduri de plastic portocaliu pe jos. Gândul de a ajunge până aici pe jos, prin viscol, disperat să scapi de boala din oraş, iar până la urmă să ajungi la semnul acesta şi, citindu-l, să înţelegi că nu va fi posibil să scapi. Poate că eşti bolnav deja, poate că duci în braţe un copilaş care are febră. Kirsten îşi îndepărtă privirea de la barieră şi, fără să se uite, ştiu că existau schelete în pădurea de acolo. Unii oameni probabil că s-au întors

pe urmele proprii kilometri întregi, au încercat să găsească o altă cale de scăpare de boala care era pretutindeni, de care deja nu se mai putea scăpa. Alţii, bolnavi sau foarte obosiţi, au ieşit de pe drum şi s-au întins pe spate, pentru a privi zăpada căzând pe ei, pentru a privi cerul rece. „Noaptea trecută, am visat că am văzut un avion.” Se opri copleşită de amintirea lui Dieter, iar în acel moment, auzi lătratul îndepărtat al unui câine.

— Kirsten, rosti August peste umăr.

Ea văzu pe chipul lui că nu auzise ce auzise ea.

— Aproape că am ajuns.

— Hai în pădure! spuse ea încet. Cred că am auzit câinele profetului.

Îl ajutară pe Sayid să coboare de pe drum. Era foarte palid acum. Se prăbuşi în tufe şi închise ochii.

În tăcerea care urmă după lătratul câinelui, Kirsten se ghemui în tufe şi îşi ascultă bătăile inimii. Profetul şi oamenii lui se aflaseră la ceva distanţă în spatele lor. Trecu mult timp până le auziră paşii. Sunetul păru ciudat de amplificat, însă ea ştia că era doar tensiunea care o cuprinsese, simţurile ascuţindu-i-se din cauza fricii. Lumina soarelui care cădea pe această fâşie de drum era filtrată prin frunze, iar primul lucru pe care îl văzu fu ţeava lungă a puştii profetului intrând şi ieşind din umbră în timp ce înainta. El conducea grupul, senin şi fără a se grăbi, câinele ţopăind pe lângă picioarele lui. Băiatul care, în acea dimineaţă, scăpase din ambuscada lui Kirsten şi August avea acum o armă de foc, maceta fiindu-i legată pe spinare, iar în spatele lor mergeau un bărbat care avea o armă complicată, aşa cum Kirsten nu mai văzuse niciodată, o arbaletă metalică ameninţătoare, cu patru săgeţi scurte pregătite, şi un al patrulea om, cu o armă de foc.

„Nu vă opriţi! Nu vă opriţi!” Însă, când câinele trecu pe lângă tufa în care se ascundea Kirsten, încetini şi îşi ridică botul. Kirsten îşi ţinu respiraţia. Îşi dădu seama că nu se îndepărtase suficient de mult de drum. Se afla la nici zece paşi distanţă.

— Ai mirosit ceva, Luli? întrebă omul cu arbaleta.

Câinele lătră o dată. Kirsten îşi ţinu respiraţia. Bărbaţii se adunară în jurul câinelui.

— Probabil că e doar o altă veveriţă, spuse băiatul, dar păru încordat.

Kirsten văzu că se temea, şi acest lucru i se păru foarte trist. „N-am vrut niciodată nimic din toate astea.”

— Sau poate că e cineva în pădure.

— Ultima dată când a lătrat, a fost doar o veveriţă.

Câinele rămăsese nemişcat, amuşinând.

„Te rog, gândi ea. Te rog.” Dar Luli lătră din nou şi se uită direct la Kirsten, prin ecranul de frunze.

Profetul zâmbi.

— Te văd, spuse omul cu arbaleta.

Putea să se ridice din spatele tufei şi să arunce un cuţit, iar în timp ce acesta se va roti prin aer, ea avea să fie străpunsă de un glonţ sau de o săgeată metalică – arbaleta şi cele trei arme erau aţintite asupra ei –, sau putea să rămână nemişcată până când ei aveau să fie siliţi să se apropie, să atace de la mică distanţă şi să fie ucişi de unul dintre ceilalţi. Dar se vor apropia sau vor trage în tufişul în spatele căruia se ascundea ea? Simţi chinul lui August ca pe un curent slab de aer. El era ascuns mai bine decât ea, în dosul unui buştean.

O săgeată metalică se înfipse cu o bufnitură surdă în ţărâna de la picioarele ei.

— Următoarea îţi va intra în inimă. Bărbatul cu arbaleta era mai în vârstă decât profetul, având o urmă veche de arsură pe faţă şi pe gât. Ridică-te! Încet. Sus mâinile!

Kirsten se ridică din ascunzătoare.

— Lasă cuţitul jos.

Ea lăsă cuţitul să-i cadă din mână, în tufă. Perfect conştientă de celelalte două cuţite de la brâu, atât de aproape, dar imposibil de atins. Dacă întindea mâna după unul acum, dacă era suficient de rapidă, va avea măcar timp să-l doboare pe profet înainte ca primul glonţ să-i sfâşie inima? Deloc probabil.

— Apropie-te. Dacă întinzi mâna după cuţitele alea, mori.

Bărbatul cu arbaleta vorbea calm. Nimic din această situaţie nu era ceva nou pentru el. Băiatul părea îndurerat.

Îşi dădu seama şocată că probabil acesta chiar era sfârşitul după o viaţă trăită pe muchie de cuţit, după tot acest timp. Păşi înainte prin lumea radiantă – lumină şi umbră, şi verde. Gândindu-se să facă o faptă eroică, să arunce un cuţit în timp ce se prăbuşea. Gândind: „Te rog, fă să nu-i găsească pe August şi pe Sayid.” Gândindu-se la Dieter, deşi gândurile legate de Dieter erau însoţite de o durere fizică aproape, ca şi cum scormonea o rană deschisă. Păşi pe suprafaţa dură a drumului şi se opri în faţa profetului, cu mâinile ridicate.

— Titania! exclamă profetul.

Îşi ridică puşca spre locul dintre ochii ei. În privirea lui, ea nu zări decât curiozitate. Era interesat să vadă ce va urma. Toate cele trei arme erau îndreptate spre Kirsten. Omul cu arbaleta ţintea spre pădure, dar nimic din atitudinea lui nu sugera că îl văzuse pe August sau pe Sayid. Profetul dădu din cap spre băiat, care se apropie şi îi scoase cu mare delicateţe cuţitele de la brâu. Îl recunoscu. Stătuse de santinelă atunci când ei plecaseră din St. Deborah by the Water, veghind şi frigându-şi cina înfiptă într-un băţ. El îi evită privirea. Câinele se părea că îşi pierduse interesul de a adulmeca mirosurile din pădure şi se întinsese pe asfalt, urmărindu-i cu privirea şi ţinându-şi botul culcat pe labe.

— În genunchi, rosti profetul.

Ea îngenunche. Ţeava puştii lui o urmă. El se apropie.

Ea înghiţi un nod.

— Ai un nume? întrebă ea.

Un vag instinct de a întârzia lucrurile.

— Uneori, numele reprezintă o piedică. Unde îţi sunt tovarăşii?

— Simfonia? Nu ştiu.

Durerea acestui fapt chiar şi acum, când era prea târziu ca să mai conteze. Se gândi la Simfonie, la caravana de căruţe trase de cai înaintând sub cerul verii, la zgomotul copitelor cailor. Călătorind pe undeva sau poate că deja ajunseseră cu toţii la aeroport, în siguranţă, teferi. Îi iubea cu atâta disperare.

— Dar ceilalţi tovarăşi? Cei care te-au ajutat să-mi ucizi oamenii, azi-dimineaţă?

— N-am avut încotro.

— Înţeleg, spuse el. Unde sunt?

— Au murit.

— Eşti sigură?

Îşi mişcă uşor puşca, trasând un cerc prin aer.

— Am fost trei, zise ea, inclusiv Sayid. Arcaşul tău i-a doborât înainte de a muri.

Era plauzibil. Băiatul cu maceta fugise înainte ca arcaşul să se prăbuşească. Avu grijă să nu se uite la el.

— Arcaşul meu a fost un om de ispravă, spuse profetul. Loial.

Kirsten nu zise nimic. Înţelegea calculele pe care le făcea August în clipa aceea. Ţeava puştii profetului se afla la doi centimetri de fruntea ei. Dacă August îşi dezvăluia poziţia doborându-l pe unul dintre oameni, ceilalţi aveau să se năpustească asupra lui şi a lui Sayid într-o clipită. Sayid nu se

putea apăra, zăcând însângerat şi slăbit, iar Kirsten – îngenuncheată pe drum şi dezarmată – tot avea să moară, după toate probabilităţile.

— Toată viaţa mea, am umblat prin această lume murdară, spuse profetul, şi am văzut atâta întuneric, atâtea umbre, atâtea orori.

Kirsten nu voia să se mai uite la profet sau, mai precis, nu dorea ca ultimul lucru pe care îl vedea pe acest pământ să fie faţa lui şi ţeava puştii sale. Îşi înălţă privirea ca să se uite în sus, la frunzele care scânteiau în lumina soarelui, la cerul de un albastru strălucitor. Cântec de păsări. Conştientă de fiecare respiraţie, de fiecare bătaie a inimii. Îşi dori să-i poată transmite un mesaj lui August, pentru a-l linişti cumva: „Ştiu că a fost ori eu, ori toţi trei. Înţeleg de ce n-ai putut să tragi.” Îşi dori să-i poată spune lui Sayid că încă îl iubea. O amintire senzorială a trupului ei întins lângă Sayid, în nopţile de dinaintea despărţirii lor, arcuirea coastelor lui sub mâna ei, când şi-o trecea peste tot corpul lui, buclele fine de la ceafa lui.

— Această lume, spuse profetul este un ocean de întuneric.

Ea fu surprinsă să vadă că băiatul, care avea o armă de foc, plângea, chipul fiindu-i ud. Măcar dacă ar putea să-i vorbească lui August. „Am călătorit atât de departe, iar prietenia ta a fost totul pentru mine. A fost foarte dificil, dar au existat momente de frumuseţe. Totul se sfârşeşte. Nu mă tem.”

— Vine cineva, zise unul dintre oamenii profetului.

Şi Kirsten auzi. Un zgomot îndepărtat de copite, doi sau trei cai care se apropiau repede din direcţia autostrăzii.

Profetul se încruntă, dar nu-şi îndepărtă privirea de la chipul lui Kirsten.

— Ştii cine vine? întrebă el.

— Nu, şopti ea.

Cât de departe erau caii? Nu-şi dădea seama.

— Indiferent cine sunt, spuse profetul, vor sosi prea târziu. Tu crezi că îngenunchezi în faţa unui om, dar de fapt îngenunchezi în faţa răsăritului. Noi suntem lumina care se deplasează pe suprafaţa apelor, prin întunericul de sub mare.

— Undersea? şopti ea, însă profetul nu o mai asculta.

O expresie de seninătate perfectă apăruse pe chipul lui, iar el se uita la ea, *nu, prin* ea, cu un surâs pe buze.

— „Nu vrem decât să ne ducem acasă”, spuse Kirsten. Era din primul număr al *Staţiei Eleven.* O confruntare între doctorul

Eleven şi un adversar din Undersea. „Visăm la lumina soarelui, visăm să ne plimbăm pe pământ.”

Expresia de pe chipul profetului era indescifrabilă. Recunoscuse textul?

— „Rătăcim de atât de mult timp”, zise ea citând în continuare din carte.

Se uită pe lângă el, la băiat. Acesta privea fix arma din mâinile lui. Dădea din cap, aparent pentru sine.

— „Tânjim după lumea în care ne-am născut.”

— Dar este prea târziu pentru asta, spuse profetul.

Trase aer în piept şi strânse mai bine puşca.

Detunătura fu atât de puternică, încât ea simţi zgomotul în piept, o bubuitură lângă inimă. Băiatul era în mişcare, iar ea nu era moartă, împuşcătura nu pornise din arma profetului. În liniştea insondabilă care urmă, ea îşi atinse fruntea cu degetele şi privi cum profetul se prăbuşeşte în faţa ei, puşca legănându-i-se în mâini. Băiatul îl împuşcase pe profet în cap. Ceilalţi doi bărbaţi părură încremeniţi de uimire, doar pentru o clipă, dar, în acea clipă, săgeţile lui August zbârnâiră prin aer, iar bărbatul cu arbaleta se prăbuşi înecându-se cu sânge. Bărbatul cu armă trase sălbatic în copaci, dar trăgaciul acţionă în gol, muniţia fiind isprăvită. El înjură şi scotoci în buzunar până când altă săgeată îi străpunse fruntea, iar el se prăbuşi, apoi Kirsten şi băiatul rămaseră singuri pe drum.

Băiatul avea privirea rătăcită, buzele i se mişcau în timp ce el se holba la profetul care zăcea într-o baltă de sânge ce se mărea rapid. Îşi duse ţeava armei la gură.

— Nu face asta, rosti Kirsten nu, te rog…

Însă băiatul îşi strânse buzele în jurul ţevii şi trase.

Ea îngenunche acolo, uitându-se la ei, apoi se întinse pe spate pentru a privi cerul. Păsările descriau cercuri. Şocul de a fi în viaţă. Îşi întoarse capul şi se uită în ochii albaştri şi morţi ai profetului. Urechile îi răsunau. Simţi vibraţia copitelor în asfalt. August îi strigă numele, iar ea îşi ridică privirea în vreme ce cercetaşii din avangarda Simfoniei se iviră călări de după cotul drumului, ca o viziune dintr-un vis, Viola şi Jackson, lumina soarelui scânteind pe armele lor şi pe binoclul care atârna de gâtul Violei.

— Vrei asta? o întrebă August ceva mai târziu.

Kirsten şedea lângă profet, privindu-l fix în timp ce Jackson îl

ajută pe Sayid să iasă din pădure, iar August şi Viola căutară prin bagajele care aparţinuseră profetului şi oamenilor săi.

— L-am găsit în geanta profetului.

Un exemplar din Noul Testament lipit cu bandă adezivă. Kirsten îl deschise la nimereală. Aproape ilizibile, se vedeau nişte note pe margine, semne de exclamare şi sublinieri.

O bucată împăturită de hârtie căzu din carte. Era o pagină ruptă din *Dr. Eleven,* vol. 1, nr. 1: *Staţia Eleven,* prima pagină care nu aparţinea exemplarelor ei pe care o vedea. Toată pagina era dedicată unei singure imagini: dr. Eleven îngenuncheat lângă trupul căpitanului Lonagan, mentorul şi prietenul lui. Se află într-o încăpere pe care doctorul Eleven o foloseşte uneori pentru şedinţe, o zonă dintr-un birou, cu un perete de sticlă prin care se văd oraşul, podurile şi insulele, şi ambarcaţiunile. Dr. Eleven este tulburat şi îşi acoperă gura cu o mână. Un asociat se află şi el acolo, o bulă de text plutind deasupra capului său: „Doctore Eleven, eraţi secundul lui. În absenţa lui, trebuie să preluaţi conducerea.”

„Cine erai tu? Cum de ai ajuns în posesia acestei pagini?” Kirsten îngenunche lângă profet, lângă băltoaca formată de sângele lui, însă el nu era decât un alt mort pe drum, fără răspunsuri, purtătorul unei alte poveşti de nepătruns despre plecarea dintr-o lume şi intrarea în alta. Unul dintre braţe era întins spre ea.

Stând pe vine lângă ea, August îi vorbi din nou:

— Simfonia se află la doar câteva ore distanţă în urma noastră, rosti el cu mare blândeţe. Viola şi Jackson se întorc la ea, iar noi trei vom merge mai departe spre aeroport. Nu e departe.

„Toată viaţa mea, am umblat prin această lume murdară.” După ce plecase din Toronto împreună cu fratele ei, după acel prim an pe care nu şi-l amintea, fratele ei fusese chinuit de coşmaruri.

— Drumul, spunea el mereu când îl trezea şi îl întreba ce visase. Sper că nu-ţi vei aminti niciodată.

Profetul era cam de-o seamă cu ea. Indiferent ce devenise profetul, cândva, el fusese un băiat care rătăcea pe drumuri şi poate că avusese ghinionul să-şi amintească totul. Kirsten atinse chipul profetului, îi închise ochii şi puse pagina împăturită din *Staţia Eleven* în mâna lui.

51

Când Sayid, August şi Kirsten plecară de lângă cadavrele de pe drum, reluându-şi mersul lent spre aeroport, câinele profetului îi urmă la oarecare distanţă. Când se opriră pentru a se odihni, câinele se aşeză la câţiva metri depărtare.

— Luli, rosti Kirsten. Luli.

Îi aruncă o bucăţică uscată de carne de vânat, iar câinele o prinse din zbor. Se apropie şi o lăsă să-l mângâie pe cap. Ea îşi trecu degetele prin blana groasă de la baza gâtului lui. Când porniră din nou la drum, câinele rămase aproape de ea.

După câteva sute de metri, drumul coti şi ieşi din pădure, clădirea terminalului apărându-le masivă în faţa ochilor: un monolit de beton cu două niveluri strălucind peste o parcare cât un ocean. Kirsten ştia că, aproape sigur, erau deja supravegheaţi, însă nu văzu nicio mişcare în peisaj. Câinele chelălăi şi îşi ridică botul.

— Simţiţi mirosul? întrebă Sayid.

— Cineva frige o căprioară, spuse August.

Drumul se despărţi în faţa lor, câte o alee ducând la Sosiri, Plecări şi Parcare.

— Încotro?

— Hai să ne prefacem că e o cale de a pleca de pe acest continent. Sayid avea o expresie detaşată. Ultima dată când văzuse un aeroport fusese cu două luni înainte de colaps, când se întorsese acasă după ce îşi vizitase familia la Berlin şi aterizase pe aeroportul O'Hare din Chicago. Hai să mergem la Plecări.

Aleea spre Plecări urca spre o intrare de la nivelul al doilea, un şir de uşi rotative din sticlă şi oţel, un autobuz municipal sclipind în lumina soarelui. Se aflau la 300 de metri de uşi când un fluier sună scurt, de trei ori. Două santinele apărură din spatele autobuzului, o femeie şi un bărbat, arbaletele lor fiind aţintite spre sol.

— Ne cerem scuze pentru arbalete, spuse cu voce plăcută bărbatul, dar mă tem că este o măsură de precauţie necesară…

Dar se opri confuz fiindcă arbaleta femeii căzuse pe asfalt, iar ea alega spre nou-veniţi, râdea şi le striga numele şi încerca să-i

îmbrăţişeze pe toţi odată.

În acel an, 320 de oameni locuiau în aeroportul din Severn City, una dintre cele mai mari aşezări din câte văzuse Kirsten vreodată. August îl duse pe Sayid la infirmerie, iar Kirsten se întinse ameţită în cortul lui Charlie.

La începutul Anului 2, ocupanţii aeroportului se săturaseră să se uite unul la altul, dar, pe de altă parte, nu voiau să doarmă prea departe unii de alţii, aşa încât instalaseră două şiruri de corturi de-a lungul Sălii B. Corturile erau de diferite mărimi, cu cadre făcute din crengi aduse din pădure, de circa 3,5 x 3,5 metri, cu acoperişuri ţuguiate. Adunaseră din birourile aeroportului capsatoare şi prinseră cearşafurile peste cadre. Existase o oarecare controversă dacă era sau nu cea mai bună întrebuinţare a muntelui de cearşafuri luat din hotelurile aflate în apropiere, însă, pe vremea aceea, toată lumea tânjea după intimitate. În cortul lui Charlie şi Jeremy exista un pat, două cutii de plastic pentru haine şi scutece, instrumentele lor. O lumină slabă se filtra prin ţesătură. Luli se băgă şi ea în cort şi se întinse lângă Kirsten.

— Îmi pare rău de Dieter, spuse Charlie. August mi-a zis.

— Nu pare real. Kirsten simţi nevoia să închidă ochii, dar se temea de ce ar visa dacă ar adormi. Charlie, există aici cineva care face tatuaje?

Charlie mângâie cu vârful degetelor încheietura dreaptă a lui Kirsten, cele două pumnale tatuate la doi ani distanţă.

— Câţi?

— Unul. Un arcaş de pe drum.

— E cineva care face tatuaje. Locuieşte în avionul Lufthansa. Îţi fac mâine cunoştinţă cu el.

Kirsten privea o furnică traversând exteriorul acoperişului, umbra trupului ei minuscul şi picioruşele punctiforme pe ţesătură.

— Mă gândeam la camera copilului, spuse ea.

Cu câţiva ani în urmă, Kirsten, Charlie şi August intraseră într-o casă de ţară aflată în apropiere de gura râului St. Clair, un loc care fusese scotocit nu doar o dată, dar nu în ultimii ani, poate nici chiar în ultimul deceniu, era praf pretutindeni şi, în cele din urmă, August spusese că ar trebui să se întoarcă la Simfonie. Kirsten urcase la etaj după Charlie şi o găsise într-o cameră care în mod evident aparţinuse unui copil mic,

uitându-se la un set de ceai din porţelan, pentru păpuşi. Nu-şi ridicase privirea când Kirsten îi rostise numele.

— Ar trebui să plecăm, Charlie, spusese ea. Suntem la un kilometru şi jumătate de drum.

Însă Charlie nu dăduse niciun semn că o auzise.

— Haide, putem lua asta cu noi, îi zisese Kirsten arătând spre setul de ceai care fusese aşezat cu o precizie improbabilă pe o măsuţă miniaturală.

Charlie tot nu reacţionase. Privea setul de ceai de parcă era în transă. August le strigase de jos, iar Kirsten avu brusc impresia că cineva le privea dintr-un colţ al camerei, însă cu excepţia ei şi a lui Charlie nu era nimeni acolo. Cea mai mare parte a mobilierului dispăruse, nemairămânând nimic cu excepţia măsuţei pentru păpuşi şi a unui scaun-balansoar pentru copii. Cum de rămăsese măsuţa asta aranjată, când restul casei fusese răscolit şi era în dezordine? Privind, Kirsten îşi dădu seama că nu era praf pe setul pentru ceai. Singurele urme de paşi din praful de pe jos erau ale ei şi ale lui Charlie, iar Charlie nu se afla suficient de aproape de măsuţă pentru a-l fi şters. Ce mânuţă pusese ceştile pentru păpuşi pe măsuţă? Era foarte uşor să-ţi imaginezi că balansoarul se mişca, deşi foarte puţin. Kirsten încercă să nu se uite la el. Înveli cât mai repede posibil ceşcuţele şi farfurioarele într-o faţă de pernă, în vreme ce Charlie privea, tot fără să vorbească, apoi Kirsten îndesă bocceluţa în geanta lui Charlie, o luă de mână şi o trase în jos pe scări, scoţând-o pe peluza năpădită de bălării, unde Charlie clipi şi îşi veni încet în fire, în lumina primăverii târzii.

— Camera copilului a fost doar un moment straniu, spuse Charlie acum, atâţia ani mai târziu, în cortul ei din aeroport.

— Atâta tot? Doar un moment straniu?

— Am vorbit despre asta de o sută de ori. Nu a fost nimeni în camera aia, în afară de noi.

— Nu era deloc praf pe setul pentru ceai.

— Mă întrebi dacă eu cred în fantome?

— Nu ştiu. Poate. Da.

— Fireşte că nu. Imaginează-ţi câte ar fi aici.

— Da, rosti Kirsten, exact despre asta-i vorba.

— Închide ochii, murmură Charlie. O să stau cu tine. Încearcă să dormi.

A fost muzică în seara aceea, August cu Charlie şi a şasea

chitară. Sayid a dormit în infirmeria de la parter, la Primiri bagaje, cu rănile curăţate şi bandajate. Charlie cântă la violoncel cu ochii închişi, zâmbind. Kirsten stătu în spatele mulţimii. Încercă să se concentreze asupra sunetelor, dar muzica o desprindea mereu de realitate, iar gândurile începură să-i rătăcească. Dieter. Profetul, singura persoană din câte cunoştea ea care fusese în posesia unui exemplar din *Staţia Eleven.* Arcaşul de pe drum cu cuţitul ei înfipt în piept. Dieter ca Tezeu, în *Visul unei nopţi de vară.* Dieter fierbându-şi dimineaţa surogatul de cafea. Dieter contrazicându-se cu ea în privinţa tatuajelor. Dieter în seara în care îl cunoscuse, în centrul fostului Ohio, când ea avea 14 ani, iar el se apropia de 30, cu o jumătate de viaţă în urmă.

În prima ei seară cu Simfonia, el îi servise cina lângă foc. Fusese atât de singură de la moartea fratelui ei, încât atunci când Simfonia o acceptase în mijlocul său, i se păruse cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, aşa că, în acea primă seară, aproape că fusese prea entuziasmată ca să mănânce. Şi-l aminti pe Dieter vorbindu-i despre Shakespeare, despre operele şi familia lui Shakespeare, despre viaţa lui Shakespeare bântuită de molime.

— Stai, vrei să spui că a luat molima? întrebă ea.

— Nu, spuse Dieter, vreau să zic că a fost definit de ea. Nu ştiu câtă şcoală ai făcut. Ştii ce înseamnă asta, să fii definit de ceva?

Da. „Erau un nou cer şi un nou pământ.” Kirsten se îndepărtă de lumină şi de muzică. Peretele sudic al terminalului era aproape în întregime din sticlă, amprente ale unor mâini de copii zărindu-se ici şi colo, la înălţimea taliei ei. Se lăsa noaptea, iar avioanele erau luminoase în lumina stelelor. Auzi în depărtare mişcările celor patru vaci ale aeroportului sechestrate peste noapte într-o boxă, cotcodăcitul găinilor. O mişcare fluidă jos pe pistă: o pisică vânând în umbre.

Un bătrân şedea pe o bancă, la o oarecare distanţă de spectacol, privind-o apropiindu-se. Îşi răsese tot părul de pe cap şi purta la gât o eşarfă de mătase legată cu un nod complicat. Văzu licărirea cerceilor, patru ineluşe în lobul stâng. Nu dorea să stea de vorbă cu nimeni, dar când îl observă era deja prea târziu ca să-i întoarcă spatele fără a fi nepoliticoasă, aşa că dădu din cap spre el şi se aşeză la celălalt capăt al băncii.

— Eşti Kirsten Raymonde. Mai avea urme de accent

englezesc. Eu sunt Clark Thompson.

— Îmi cer scuze, spuse ea, am făcut cunoştinţă mai devreme, nu-i aşa?

— Urma să-mi permiţi să te duc într-un tur al muzeului meu.

— Mi-ar face plăcere să-l văd. Poate mâine. Sunt foarte obosită în seara asta.

— Înţeleg. Rămaseră în tăcere vreme de câteva minute. Mi s-a spus că Simfonia va sosi în curând, rosti el.

Ea încuviinţă din cap. Avea să fie o altă Simfonie acum, fără Dieter. Tot ce-şi dorea era să doarmă. Se auzi zgomot de gheare pe duşumea când Luli se apropie de ea. Se aşeză alături şi îşi puse botul în poala ei.

— Câinele acesta pare să-ţi fie devotat.

— Este prietenul meu.

Clark îşi drese glasul.

— Am petrecut mult timp cu Charlie, în acest ultim an. A pomenit faptul că te interesează electricitatea. Se ridică şi se sprijini în baston. Ştiu că eşti obosită, spuse el. Înţeleg că ai avut câteva zile grele. Dar e ceva ce cred că ai vrea să vezi.

Ea se gândi o clipă înainte de a accepta. Nu era în obiceiul ei să-i urmeze pe străini, dar el era în vârstă şi se mişca încet, iar ea avea trei cuţite la brâu.

— Unde mergem?

— În turnul de control al traficului aerian.

— Afară?

El mergea în faţa ei. Ea îl urmă printr-o uşă din oţel de lângă intrarea în muzeu, în jos pe nişte scări neluminate şi în noaptea de afară. Cântecul greierilor, un mic liliac săgetând prin aer în urmărirea prăzii. De pe pistă, concertul era o pată de lumină în Sala C.

De aproape, avioanele erau mai mari decât şi-ar fi imaginat. Îşi ridică privirea spre geamurile întunecate, spre arcuirea aripilor. Era imposibil de imaginat că aceste maşinării enorme se ridicaseră vreodată în aer. Clark mergea încet. Ea văzu din nou pisica, alergând repede la baza turnului de control, auzi chiţăitul unui şoarece când fu prins. Uşa din oţel a turnului se deschise, iar ea se pomeni într-o mică încăpere unde o santinelă se uita printr-o fereastră de control, lumina lumânării reflectându-se din uşile liftului. Uşa spre scări era proptită cu o piatră.

— Sunt nouă etaje, spuse Clark. Mă tem că s-ar putea să dureze ceva timp.

— Nu mă grăbesc.

Era liniştitor să urce cu el. Părea că nu se aştepta ca ea să stea de vorbă cu el. O ascensiune lentă pe scările umbrite, palierele luminate de lună, sunetul bastonului lovind oţelul. Respiraţia lui era anevoioasă. Pe fiecare palier se oprea ca să se odihnească, la un moment dat atât de mult, încât Kirsten aproape că adormi înainte de a-l auzi pornind din nou, sprijinindu-se de balustradă. Câinele se întindea pe fiecare palier şi scotea un suspin teatral. Erau ferestre deschise la fiecare etaj, dar în noaptea aceea nu se simţea nicio adiere, iar aerul era fierbinte şi încremenit.

— Am citit acel interviu pe care l-ai dat cu ani în urmă, spuse el când ajunseră la etajul şase.

— Pentru ziarul din New Petoskey.

— Da. Clark îşi ştergea fruntea cu o batistă. Mâine, vreau să vorbesc cu tine despre asta.

La etajul nouă, Clark bătu codat cu bastonul în uşă, apoi fură primiţi într-o cameră octogonală, cu pereţi de sticlă şi o mulţime de ecrane întunecate, patru oameni cu binocluri supraveghind pista, terminalul, umbrele din grădini, gardul-barieră. Câinele adulmecă în jur. Era dezorientant să te afli atât de sus faţă de sol. Avioanele străluceau palid sub stele. Concertul din Sala C părea să se fi terminat.

— Uită-te aici, spuse Clark, spre sud. Asta am vrut să vezi.

Ea privi în direcţia indicată de degetul lui, spre un loc de la orizontul sudic, unde stelele păreau mai puţin luminoase decât oriunde în altă parte pe cer.

— A apărut cu o săptămână în urmă, zise el. Este lucrul cel mai extraordinar. Nu ştiu cum au făcut asta la o scară atât de mare.

— Nu ştii cine cum ce a făcut?

— O să-ţi arăt. James, pot să-ţi împrumut telescopul?

James mută trepiedul, iar Clark se uită prin telescop, lentilele fiind orientate spre locul de sub zona slab luminată a cerului.

— Ştiu că eşti obosită în seara asta. Reglă telescopul cu degetele înţepenite pe buton. Dar sper că vei fi de acord că asta a meritat urcuşul.

— Ce este?

El se dădu înapoi.

— Telescopul este reglat, spuse el. Nu-l mişca, doar uită-te prin el.

Kirsten se uită, dar, la început, nu-şi putu da seama ce vedea. Făcu un pas îndărăt.

— Nu e posibil, rosti ea.

— Şi totuşi, iată! Uită-te din nou.

În depărtare, mici lumini alcătuiau o reţea. Acolo, perfect vizibile pe coasta unui deal, la kilometri distanţă: un oraş sau un sat ale cărui străzi erau luminate cu ajutorul electricităţii.

52

Kirsten se uită prin telescop la oraşul luminat cu ajutorul energiei electrice.

În clădirea terminalului, Charlie şi August stau lângă patul lui Sayid din infirmeria de la Primire bagaje şi îi povestesc despre concert, iar el zâmbeşte pentru prima dată după multe zile.

La 1600 de kilometri sud de aeroport, Jeevan coace pâine într-un cuptor instalat afară. Se gândeşte foarte rar la fosta lui viaţă, cu toate că uneori visează o scenă, un actor prăbuşit în zăpada sclipitoare, iar alteori că împinge cărucioare prin viscol. Fiul lui stă în genunchi la picioarele lui, jucându-se cu un căţeluş. Acest băiat s-a născut într-o lume nouă, mama lui odihnindu-se înăuntru, cu bebeluşul.

— Frank, îi spune Jeevan fiului său, du-te şi vezi dacă mamei îi este foame.

Scoate tava cu pâine din cuptorul care, într-o încarnare anterioară, fusese un butoi pentru ulei. Fiul lui dă fuga înăuntru, cu căţeluşul pe urmele lui.

Este o seară caldă, iar el aude un vecin râzând. Adierea aduce parfum de gardenii. Peste o clipă, se va duce la râu să scoată carnea păstrată la rece într-o fostă cafetieră cufundată în apă, va face sendvişuri pentru mica lui familie şi va oferi nişte pâine vecinilor, dar deocamdată stă şi priveşte siluetele soţiei şi copiilor lui aflaţi în spatele perdelei subţiri a camerei în care trăiesc. Daria se apleacă să ridice bebeluşul din pătuţ, apoi se apleacă din nou pentru a stinge lumânarea, iar după asta, dispare, siluetele dispar, iar Frank aleargă înaintea ei pe iarbă.

— Vino să verifici pâinea, spune el, iar micul Frank îngenunchează lângă pâine şi, cu o expresie gravă, o împunge cu un deget, apoi se apleacă şi-i inhalează mirosul.

— Pare că se simte mai bine, zice Daria.

Frank a avut febră cu o noapte în urmă. Ea i-a murmurat cântece de leagăn duioase, în vreme ce Jeevan îi punea comprese reci pe frunte.

— A revenit la normal, spune Jeevan. Cum pare pâinea aia, Frank?

— Cred că e prea fierbinte ca s-o mâncăm.

— O s-o lăsăm să se răcească un pic.

Băiatul se răsuceşte spre părinţii lui şi, pentru o clipă, în lumina amurgului, seamănă perfect cu tizul lui, fratele lui Jeevan. Se apropie de ei, clipa trece, iar Jeevan îl ia în braţe ca să-i sărute părul mătăsos. Mereu aceste amintiri abia îngropate.

Departe spre nord, într-un loc atât de îndepărtat încât, în această lume fără zboruri, ar putea la fel de bine să fie pe altă planetă, caravana Simfoniei Itinerante soseşte pe aeroportul din Severn City.

9
Staţia Eleven

53

În ultima lui dimineaţă pe pământ, Arthur era obosit. Zăcuse treaz până la răsăritul soarelui, apoi se deşteptase dintr-un soi de moţăială dimineaţă târziu, somnoros şi deshidratat, cu o durere de cap care-i pulsa în spatele ochilor. Sucul de portocale l-ar fi ajutat, dar, când se uită în frigider, constată că mai era doar o gură pe fundul unei cutii. De ce nu cumpărase mai mult? Avusese insomnie în ultimele trei nopţi, şi era atât de epuizat încât acest simplu neajuns fu suficient pentru a-i stârni ceva nu prea departe de furie, furie stăpânită cu dificultate, respirând adânc şi numărând până la cinci, calmată de aerul care îi răcori faţa. Închise uşa frigiderului, îşi făcu micul dejun – ouă jumări – şi un duş, se îmbrăcă, îşi pieptănă părul, plecă la teatru cu o oră mai devreme, ca să aibă timp să se relaxeze cu un ziar la penultima lui cafea în cafeneaua favorită, toate micile detalii care caracterizează o dimineaţă, o viaţă.

Buletinele meteo anunţaseră un viscol care se apropia, iar el îl simţi în aer, în cenuşiul-albăstrui al norilor grei de pe cerul dimineţii târzii. Luă o decizie fermă: după ce piesa *Regele Lear* nu se va mai juca, avea să se mute în Israel. Ideea era captivantă. Avea să se lepede de toate obligaţiile şi bunurile sale şi o va lua de la capăt în ţara în care locuia fiul său. Avea să-şi cumpere un apartament în apropierea casei lui Elizabeth şi îl va vedea pe Tyler în fiecare zi.

— Se pare că o să ningă, spuse fata de la cafenea.

Arthur îl salută dând din cap pe vânzătorul de hotdog, care se afla în colţul lui de la jumătatea distanţei dintre hotel şi teatru. Tipul îi zâmbi. Un porumbel mergea în cercuri pe lângă taraba cu hotdog, sperând să cadă nişte garnitură şi firimituri. Frumuseţea gâtului luminescent al porumbelului.

Ajunse la teatru la prânz, pentru şedinţa informativă, dar informaţiile degenerară într-o ceartă, care dură mult mai mult decât se preconizase. Arthur încercă să fie atent, dar cafeaua nu avea efectul sperat. După-amiază târziu, se întinse pe o canapea din cabina lui, sperând să se remonteze aţipind puţin, dar, în

ciuda extenuării, camera i se păru apăsătoare. Gândurile nu-i dădeau pace. În cele din urmă, renunţă şi părăsi teatrul. Ignorându-i pe fotografii plictisiţi din faţa uşii actorilor, care îi făcură poze şi îi puseră întrebări despre Miranda în timp ce el făcea semn unui taxi. Oare o băgaseră din nou în tabloide după ce îl vizitase cu două săptămâni în urmă? Simţi vechea vinovăţie. Ea nu ceruse niciodată nimic din toate astea.

— Intersecţia Queen West cu Spadina, îi spuse el şoferului unui taxi portocaliu cu verde şi îşi sprijini fruntea ca să se uite la peisajul de pe Queen Street.

Cândva, locuise în zonă, dar toate magazinele şi cafenelele pe care le ştia dispăruseră. Se gândi la o cină luată în apropiere de Queen West cu Spadina, un loc pe care îl frecventase împreună cu Clark, când aveau 17 ani. Nu-şi putu aminti exact unde se aflau, dar îl găsi în cele din urmă, puţin mai departe spre est decât se aşteptase.

Deşi trecuseră atâtea decenii, locul părea straniu de neschimbat. Acelaşi şir de separeuri cu tapiţerie roşie, taburete de-a lungul barului, un ceas străvechi pe perete. Oare era posibil ca aceasta să fie aceeaşi chelneriţă? Nu, se înşela, pentru că femeia de 50 de ani care îl servise cu cafea când el avea 17 ani era imposibil să aibă acum tot 50 de ani. Îşi aminti că venea aici cu Clark, la trei sau patru, sau uneori chiar la cinci dimineaţa, având, la vremea aceea, impresia că aia era maturitatea, iar acum, că fusese un vis. Visul durase doar o clipă, dar clipa fusese strălucitoare: amândoi făceau cursuri de actorie, Arthur lucrând ca ospătar, în vreme ce Clark toca o mică moştenire. De fapt, privind retrospectiv, Clark era magnific. De aproape doi metri şi slab, cu o înclinaţie spre costume vintage şi cu jumătate de păr ras, iar cealaltă tăiată neglijent şi vopsită în roz sau, ocazional, în turcoaz ori purpuriu, cu ochii fardaţi la ocazii speciale, acel captivant accent tărăgănat de şcoală britanică.

Sendvişul cu brânză la grătar al lui Arthur sosi. Se gândi să-l sune pe Clark, să-i spună doar: „N-o să ghiceşti niciodată de unde te sun”, dar se răzgândi. Îşi dori să-l sune pe fiul lui, dar era patru dimineaţa în Israel.

Arthur îşi termină cina şi luă un taxi ca să se întoarcă la teatru, unde mai avea puţin timp. Se aşeză pe o canapea din cabina lui şi se uită peste scenariu – îşi ştia replicile pe de rost, dar avea obiceiul să încerce să reţină câte ceva şi din replicile

celorlalţi, pentru că îi plăcea să ştie ce va urma –, însă, înainte să ajungă la sfârşitul primului act, se auzi o bătaie în uşă. Când se ridică, încăperea nu se învârti cu adevărat, dar nici nu rămase la fel nemişcată cum ar fi trebuit. Tanya trecu pe lângă el şi intră în cameră.

— Arăţi ca naiba, spuse ea. E totul în regulă?

— Sunt obosit, spuse el. Iarăşi am avut insomnie.

O sărută, iar ea se cocoţă pe una din canapele. Buna dispoziţie pe care o simţea ori de câte ori o vedea. Ca întotdeauna, fu captivat de tinereţea ei excesivă. Abia dacă avea puţin mai mult de jumătate din vârsta lui. Treaba ei era să aibă grijă de cele trei mici actriţe care jucau versiunile din copilărie ale fiicelor lui Lear.

— Ai uitat că urma să ne întâlnim la micul dejun, nu-i aşa?

El se plesni peste frunte.

— Îmi pare atât de rău. Azi nu funcţionez la capacitate maximă. Cât timp ai aşteptat?

— O jumătate de oră.

— De ce nu m-ai sunat?

— Mi-a murit bateria telefonului, spuse ea. E-n regulă. Poţi să te revanşezi cu un pahar de vin.

Asta era ceva ce adora la ea, felul în care trecea cu atâta uşurinţă peste orice. „Ce plăcut este, se gândise el în ultima vreme, să fii cu o femeie care nu ţine supărarea." Găsi în frigider o sticlă pe jumătate plină cu vin roşu – ei îi plăcea vinul rece – şi, în timp ce îi turna în pahar, observă că mâinile îi tremurau.

— Arăţi cu adevărat cumplit, zise ea. Eşti sigur că nu eşti bolnav?

— Doar obosit, cred.

Îi plăcea să se uite la ea cum bea vin, felul în care se concentra asupra gustului. Ea aprecia lucrurile bune, ceea ce se întâmpla doar atunci când creşteai cu bani puţini.

— Mai ai ciocolăţele din alea?

— Ştii ceva, cred că da.

Ea îi zâmbi – felul în care zâmbetul ei îl încălzea! – şi îşi puse paharul pe măsuţa de cafea. După câteva minute de scotocit în bufetul de lângă chiuvetă, flutură triumfător o cutiuţă aurie. Scoase o trufă de ciocolată neagră cu zmeură.

— Ce-i asta? întrebă ea între două bomboane, ridicând de pe măsuţa de cafea *Dr. Eleven,* vol. 1, nr. 1: *Staţia Eleven.*

— Fosta mea nevastă le-a adus cu două săptămâni în urmă.

— Care dintre ele?

El simţi o undă de tristeţe. Acesta era un semn că o apucase serios pe căi greşite, nu-i aşa? Să aibă mai mult de o soţie? Nu era foarte sigur cu ce greşise exact.

— Prima, Miranda. Nu sunt sigur ce să fac cu ele.

— Poftim? Nu le păstrezi?

— Nu citesc comicsuri, spuse Arthur. Ea mi-a dat două exemplare din fiecare, aşa că pe celelalte i le-am trimis fiului meu.

— Mi-ai zis că încerci să te lepezi de bunurile tale sau cam aşa ceva, nu?

— Exact. Sunt minunate, dar nu mai vreau alte *lucruri.*

— Cred că înţeleg. Tanya citea. Interesant subiect, spuse ea după câteva pagini.

— Nu ştiu, zise el. Niciodată nu l-am înţeles cu adevărat. După toţi aceşti ani, era o uşurare să recunoască asta faţă de cineva. Mai ales treaba cu Undersea. Toţi oamenii ăia aflaţi în pragul iadului, aşteptând, complotând, pentru ce?

— Mie îmi place, rosti Tanya. Desenele sunt cu adevărat bune, nu?

— Îi plăcea mai mult să deseneze decât să scrie dialogurile.

Abia acum îşi amintea asta. Cândva, deschisese uşa studioului Mirandei şi o privise lucrând preţ de câteva minute înainte ca ea să-şi dea seama că el era acolo. Arcuirea gâtul ei în timp ce stătea aplecată pe planşeta de desen, concentrarea ei absolută. Cât de vulnerabilă păruse când era absorbită de muncă.

— Este frumos.

Tanya studia o imagine din Undersea, o încăpere plină cu haşuri reprezentând arcadele făcute din mahon luat din pădurile scufundate ale Staţiei Eleven. Camera îi aminti lui Arthur de un loc unde fusese, dar nu-l putu identifica.

Ea se uită la ceas.

— Probabil că ar trebui să plec. Micuţele mele năzdrăvane trebuie să apară în cincisprezece minute.

— Stai, am ceva pentru tine.

Cu două săptămâni în urmă, un curier adusese un prespapier trimis de Miranda de la hotel, după întâlnirea cu el. Clark îl adusese la casa lor din Los Angeles, iar ea regreta că îl luase, fiind sigură că el i-l adusese lui Arthur, nu ei, îi explica ea în bileţel, însă când el ridică globul de sticlă în lumină nu avu nicio

amintire legată de el, nu-şi aminti când îl primiseră de la Clark şi, oricum, un prespapier era ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţa lui.

— E superb, spuse Tanya când el i-l dădu. Privi în adâncurile înnorate. Mulţumesc.

— Te sun dacă apare Kirsten aici. Ne vedem după spectacol.

Ea îl sărută.

— Desigur, zise ea.

După plecarea ei, se întinse pe canapea şi închise ochii, dar Kirsten apăru la uşa lui 15 minute mai târziu. Epuizarea lui căpăta forţa unei boli. Picături de sudoare îi apărură pe frunte când se ridică. O lăsă să intre.

— Mama a cumpărat o carte cu tine pe copertă, spuse ea.

Se aşeză vizavi de el, pe cealaltă canapea.

Singura carte cu Arthur pe copertă era *Dragă V.* Simţi că i se face greaţă.

— Ai citit-o?

— Mama nu mă lasă s-o citesc. Zice că e nepotrivită.

— Aşa a spus? Nepotrivită?

— Da.

— Ei bine, zise Arthur, cred că existenţa cărţii e nepotrivită. Are dreptate să nu ţi-o dea.

Singura dată când o întâlnise pe mama lui Kirsten, ea îl încolţise ca să-l întrebe dacă are proiecte viitoare care să includă roluri pentru o fetiţă. El simţise nevoia s-o zgâlţâie. „Fetiţa ta este atât de mică, dorise el să-i spună. Las-o să fie copil, dă-i o şansă, nu ştiu de ce vrei asta pentru ea.” Nu înţelegea de ce oamenii voiau ca odraslele lor să joace în filme.

— Este cartea proastă?

— Aş vrea să nu fi existat. Dar mă bucur că ai trecut pe-aici, zise el.

— De ce?

— Am un cadou pentru tine.

Se simţi puţin vinovat când îi dădu comicsurile *Dr. Eleven,* pentru că, la urma urmelor, Miranda dorise ca el să le aibă, dar el nu voia comicsurile pentru că nu voia să aibă lucruri. Nu dorea nimic, cu excepţia fiului său.

Când rămase singur, Arthur îşi puse costumul. Stătu jos câteva minute, în gătelile lui, plăcându-i greutatea pelerinei de catifea. Îşi puse coroana pe măsuţa de cafea alături de struguri şi

străbătu holul spre cabina de machiaj. Plăcerea de a fi cu alţi oameni. Se gândi că, probabil, mâncase ceva stricat. Poate la cină. Petrecu o oră singur în cabina sa, unde bău ceai de muşeţel şi adresă cu voce tare replicile reflexiei proprii din oglindă, se plimbă, îşi apăsă pungile de sub ochi, îşi potrivi coroana. Când auzi anunţul că mai era o jumătate de oră până la începerea spectacolului, o sună pe Tanya.

— Vreau să fac ceva pentru tine, spuse el. O să ţi se pară foarte pe neaşteptate, dar mă gândesc la asta de o săptămână.

— Ce anume?

Nu era atentă. Le auzi pe cele trei fetiţe ciondănindu-se în fundal.

— Ce datorii mai ai pentru creditele studenţeşti?

Ea îi spusese cândva, dar el nu-şi amintea suma.

— Patruzeci şi şapte de mii de dolari, zise ea, iar el desluşi speranţa din vocea ei, acel nu-îndrăznesc-să-sper, neîncrederea.

— Vreau să ţi-i plătesc eu.

Nu pentru asta erau banii? Asta avea să însemne viaţa lui în cele din urmă, după toţi aceşti ani în care nu reuşise să câştige Oscaruri, după acest şir de declinuri ale box-office-ului. Va fi cunoscut drept omul care şi-a dăruit averea. Avea să păstreze doar atâţia bani cât să aibă din ce trăi. Îşi va cumpăra un apartament în Ierusalim, îl va vedea pe Tyler în fiecare zi şi o va lua de la capăt.

— Arthur, rosti ea.

— Dă-mi voie să fac asta pentru tine.

— Arthur, e prea mult.

— Nu este. Cât timp ţi-ar lua să plăteşti tu, întrebă el cu blândeţe, la rata pe care o ai acum?

— O să am vreo şaizeci şi cinci de ani, dar este datoria făcută de mine, eu…

— Atunci, dă-mi voie să te ajut, spuse el. Fără nicio obligaţie. Îţi promit. Vino în cabina mea după spectacolul din seara asta şi îngăduie-mi să-ţi dau un cec.

— Ce le voi zice părinţilor mei? Dacă le spun, vor vrea să ştie cum am obţinut banii.

— Zi-le adevărul. Spune-le că un actor excentric ţi-a dat un cec de patruzeci şi şapte de mii de dolari, fără nicio obligaţie.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise ea.

După ce încheie convorbirea, simţi o pace neaşteptată. Va arunca peste bord tot ce putea fi aruncat, această greutate

reprezentată de bani şi posesiuni, şi, făcând asta, va fi un om mai uşor.

— Cincisprezece minute, anunţă directorul de scenă de dincolo de uşă.

— Mulţumesc, cincisprezece, rosti Arthur şi începu să-şi recitească replicile de la început.

Când ajunse la „eşti cea dintâi născută, vorbeşte-ntâi”, se uită la ceas. Era abia şase dimineaţa în Israel, dar ştia că Tyler şi Elizabeth se trezesc devreme. Negocie cu fosta lui soţie:

— Două minute, Elizabeth, ştiu că se pregăteşte pentru şcoală, însă vreau doar să-i aud vocea.

Închise ochii şi ascultă foşnetele telefonului transferat în mâinile micuţe ale fiului său. Cel dintâi născut, singurul meu născut, inima mea.

— De ce ai sunat?

Acea mică voce suspicioasă. Îşi aminti că Tyler era supărat pe el.

— Am vrut să te salut.

— Atunci, de ce n-ai venit la ziua mea?

Arthur îi promisese că va veni în Ierusalim de ziua lui, dar făcuse promisiunea cu zece luni în urmă şi, sincer, uitase de ea până când Tyler îl sunase, cu o zi în urmă. Scuzele lui Arthur nu ţinuseră.

— Nu pot ajunge acolo, amice. Aş veni dacă aş putea. Dar nu o să vii tu la New York, în curând? Nu ne vedem săptămâna viitoare?

Tyler nu avu nimic de comentat la asta.

— Pleci la New York în seara asta, nu?

— Bănuiesc.

— Ai citit comicsurile pe care ţi le-am trimis?

Tyler nu spuse nimic. Arthur se aşeză pe o canapea şi îşi sprijini fruntea în palmă.

— Ţi-au plăcut, Tyler? Comicsurile acelea?

— Da.

— Zece minute, spuse directorul de scenă la uşă.

— Mulţumesc, zece. M-am uitat la comicsurile alea, zise Arthur, dar nu cred că am înţeles pe deplin despre e este vorba. Speram că, poate, mi-ai putea explica.

— Ce-i cu ele?

— Ei bine, povesteşte-mi despre doctorul Eleven.

— Locuieşte pe o staţie spaţială.

— Serios. O staţie spaţială?

— Este ca o planetă, dar o planetă mică, rosti Tyler. De fapt, s-a cam defectat. A trecut printr-o gaură de vierme, aşa că se ascunde în spaţiu, dar sistemele sale s-au stricat, aşa că aproape toată suprafaţa e acoperită cu apă.

Se ambala povestind.

— Toată suprafaţa e acoperită cu apă! Arthur îşi înălţă capul. Fusese o greşeală să-l lase pe Tyler să plece atât de departe de el, dar poate că nu era o greşeală iremediabilă. Deci, trăiesc în apă, doctorul Eleven şi… oamenii lui?

— Trăiesc pe insule. Au un oraş alcătuit numai din insule. Au poduri şi bărci. Dar este primejdios din cauza căluţilor-de-mare.

— Căluţii-de-mare sunt primejdioşi?

— Nu sunt precum căluţii-de-mare pe care i-am văzut în acvariul din Chinatown, când am fost acolo, o singură dată. Sunt mari.

— Cât de mari?

— Foarte mari. Cred că sunt foarte mari. Sunt nişte chestii uriaşe – nişte chestii uriaşe care ies din apă şi au ochi ca de peşte, iar oamenii îi călăresc şi ei vor să te prindă.

— Ce se întâmplă dacă un căluţ-de-mare te prinde?

— Te trage sub apă, iar apoi ajungi în Undersea.

— Undersea?

— Este un loc sub apă. Vorbea repede acum, captivat. Cei de acolo sunt duşmanii doctorului Eleven, dar nu sunt cu adevărat răi. Vor doar să se ducă acasă.

— Amice, spuse Arthur, Tyler, vreau să ştii că te iubesc.

Tăcerea fu atât de lungă, încât ar fi putut crede că se întrerupsese convorbirea dacă nu ar fi auzit zgomotul făcut de o maşină care trecu pe-acolo. Probabil că băiatul stătea lângă o fereastră deschisă.

— Şi eu, zise Tyler.

Îi fu greu să-l audă. Vocea lui fusese atât de mică.

Uşa cabinei lui se întredeschise.

— Cinci minute, rosti directorul de scenă.

Arthur îşi flutură mâna drept răspuns.

— Amice, spuse el, trebuie să plec.

— Faci un film?

— Nu în seara asta, amice. Mă duc pe scenă.

— Bine. Pa, zise Tyler.

— La revedere. Ne vedem în New York, săptămâna viitoare.

Arthur închise telefonul şi stătu singur vreme de câteva minute. Îi fu greu să-şi întâlnească privirea în oglinda din cabină. Era foarte obosit.

— Pe scenă! spuse regizorul.

Decorul *Regelui Lear* era magnific. O platformă înaltă fusese construită în partea din spate a scenei, pictată ca să arate ca un balcon cu coloane elaborate, cu piatră în faţă şi placaj simplu în spate. În primul act, platforma era camera de lucru a unui rege bătrân, iar Arthur trebuia să şadă într-un fotoliu purpuriu, în vreme ce sala se umplea de lume, cu profilul spre public, ţinându-şi coroana în mâini. Un rege obosit, la sfârşitul domniei, cu mintea poate nu la fel de pătrunzătoare cum fusese cândva, contemplând dezastruoasa împărţire a regatului său.

Sub scena principală, trei fetiţe se jucau bătând din palme într-o lumină blândă. La un semn al directorului de scenă, se ridicară şi dispărură în culise, luminile din casă se diminuară şi veni rândul lui Arthur să primească un semn pentru a se ridica şi a pleca. Ieşi pe întuneric în culise, ghidat de un asistent cu o lanternă, în timp ce Kent, Gloucester şi Edmund intrară din dreapta scenei.

— Nu pricep, îi spusese Arthur regizorului, al cărui nume era Quentin şi pe care, în sinea lui, Arthur nu-l plăcea foarte mult. De ce stau aici sus?

— Ei bine, tu să-mi spui. Chibzuieşti la capriciile puterii, da? Te gândeşti la împărţirea Angliei. Te gândeşti la pensie. Interpretează cum vrei. Dar ai încredere în mine, efectul vizual e reuşit.

— Deci, stau acolo sus pentru că îţi place cum *arată?*

— Încearcă să nu te gândeşti prea mult la asta, spuse Quentin.

Dar ce era să facă acolo sus pe platformă dacă nu să se gândească? În seara avanpremierei, Arthur stătuse în fotoliu în vreme ce sala se umplea, ascultând şoaptele din public când oamenii îl observau acolo, uitându-se la coroana din mâinile lui, şi fu surprins cât de nesigur se simţise. Mai făcuse şi altădată asta, să zăbovească pe scenă în vreme ce publicul intra, dar îşi dădu seama că, ultima dată când făcuse asta, avea 21 de ani. Îşi aminti că, pe vremea aceea, îi plăcuse provocarea de a trăi în lumea piesei de dinainte ca piesa să înceapă, dar acum luminile erau prea aproape, prea fierbinţi, iar transpiraţia îi şiroia pe spinare.

Pe vremea când era căsătorit cu Miranda, se duseseră la o petrecere de după o decernare a Globurilor de Aur care degenerase la sfârşitul serii. La plecare, Miranda, care poate că băuse un cocktail prea mult şi nu era obişnuită cu tocurile înalte, se împiedicase şi îşi scrântise glezna în luminile bliţurilor, nereuşind să se agaţe de Arthur, care era prea departe, iar el ştiuse, chiar în clipa în care ea cădea, că întâmplarea va ajunge subiect de tabloid. Pe vremea aceea, cunoştea câţiva actori ale căror cariere fuseseră distruse, iar acum trăiau un fel de jumătate de viaţă cenuşie, cu clinici de dezintoxicare şi divorţuri, ştia ce-i putea face un tabloid unei persoane, efectul coroziv al acelui gen de atenţie. Se răstise la Miranda, în mare parte dintr-un sentiment de vină, şi amândoi îşi spuseseră lucruri neplăcute în maşină. Ea intrase în casă fără să-i vorbească.

Mai târziu, el trecuse pe lângă uşa deschisă a băii şi o auzise vorbind singură, în timp ce se demachia. „Nu regret nimic”, o auzise el adresându-se reflexiei din oglindă. Se răsucise şi se îndepărtase, dar cuvintele îi rămaseră în minte. Ani mai târziu, în Toronto, pe o platformă din placaj făcând parte din decorul pentru *Regele Lear,* cuvintele clarificară problema. Descoperi că el era un om care regreta aproape totul, regretele înghesuindu-se în jurul lui ca moliile la lumină. De fapt, aceasta este diferenţa principală dintre 21 şi 51 de ani, conchise el, volumul regretelor. Făcuse unele lucruri de care nu era mândru. Dacă Miranda era atât de nefericită la Hollywood, de ce n-a luat-o, pur şi simplu, de acolo? N-ar fi fost prea greu. Felul în care se despărţise de Miranda pentru Elizabeth, iar de Elizabeth pentru Lydia, lăsând-o apoi pe Lydia să plece cu altcineva. Felul în care îngăduise ca Tyler să fie dus în cealaltă parte a lumii. Felul în care îşi petrecuse întreaga viaţă alergând după ceva, bani sau faimă, sau nemurire, sau toate împreună. Nici măcar nu-l cunoştea cu adevărat pe singurul său frate. Câte prietenii neglijase până se stinseseră? În seara avanpremierei, abia dacă reuşise să plece de pe scenă. În a doua seară, când ajunsese pe platformă, avea o strategie. Îşi privi fix coroana şi parcurse în minte o listă secretă cu tot ce era bun.

Magnoliile roz din curtea din spate a casei din Los Angeles.

Concertele în aer liber, felul în care sunetele se înalţă spre cer.

Tyler la doi ani, în cadă, râzând într-un nor de balonaşe de săpun.

Elizabeth în piscină, noaptea, la început, înainte să se fi certat măcar o dată, felul în care plonja aproape fără zgomot, cele două luni de pe suprafaţa apei transformându-se în cioburi.

Dansurile cu Clark, când amândoi aveau 18 ani, actele false pe care le aveau în buzunar, Clark licărind în lumina stroboscopului.

Ochii Mirandei, felul în care se uita la el, pe vremea când avea 25 de ani şi încă îl iubea.

A treia lui soţie, Lydia, făcând yoga în patioul din spate, dimineaţa.

Croasanţii din cafeneaua de vizavi de hotel.

Tanya sorbind vin, zâmbetul ei.

Plimbarea cu plugul de deszăpezit al tatălui său, când avea nouă ani, el spusese o glumă, iar tatăl şi fratele lui mai mic nu se putură opri din râs, bucuria pură pe care o simţise în momentele acelea.

Tyler.

În seara ultimului său spectacol, Arthur era abia la jumătatea listei când i se făcu semn să iasă din scenă. Urmă săgeata din bandă adezivă albă şi lumina lanternei asistentului şi coborî în dreapta scenei. O văzu pe Tanya în culisele din partea cealaltă a scenei, mânându-le pe cele trei fetiţe în direcţia cabinelor. Ea îi zâmbi şi îi trimise un sărut. Îi trimise şi el un sărut – de ce nu? – şi ignoră murmurele care se stârniră în spatele scenei.

Mai târziu, o femeie de la garderobă puse o coroană de flori pe capul său. Era îmbrăcat în zdrenţe, urmând să joace scena nebuniei. O văzu din nou pe Tanya în partea cealaltă a scenei – aflându-se deja în ultima săptămână a vieţii ei, gripa georgiană fiind atât de aproape –, apoi un asistent de scenă apăru lângă el, ţinând-o pe Kirsten de mână.

— Bună, şopti Kirsten. Îmi plac comicsurile.

— Le-ai citit deja?

— Am avut timp să citesc doar începutul.

— Iată semnalul pentru intrarea mea, şopti. Vorbim mai târziu, adăugă el şi intră în furtuna zgomotoasă simulată pe scenă.

— „Dar cine vine-ncoace?” rosti cel care îl juca pe Edgar. Peste patru zile, avea să moară de gripă. „Nicicând, o minte-ntreagă nu şi-ar înveşmânta stăpânu-n chipul ăsta.”

— Nu mă pot aresta pe-nvinuirea că am bătut bani falşi, rosti Arthur rasolind replica de data aceasta. „Concentrează-te!” îşi spuse el, dar îşi simţea mintea împrăştiată, era puţin ameţit. Eu sunt regele!

— „O, zise Edgar, întristătoare privelişte!”

Gloucester ridică o mână la ochii acoperiţi. Peste şapte zile, avea să moară de frig pe o autostradă din Quebec.

Lui Arthur îi era greu să respire. Auzi un susur de muzică de harpă, iar copilele intrară în scenă, fetiţele care fuseseră fiicele lui, halucinaţii, mici năluci. Două dintre ele aveau să moară de gripă, în ziua de marţi a săptămânii următoare, una dimineaţă, cealaltă după-amiază târziu. A treia, Kirsten, fugi după o coloană.

— „Şi dincoace de brâu parcă-s centauri”, rosti Arthur, şi atunci se întâmplă.

O durere ascuţită, o încleştare, o greutate în piept. Se împletici şi întinse mâna spre coloana din placaj despre care ştia că se afla undeva în apropiere, dar aprecie greşit distanţa şi lovi cu palma lemnul acesteia. Îşi duse mâna la piept şi i se păru că mai făcuse asta, gestul avea ceva familiar. Când avea şapte ani, pe insula Delano, el şi fratele lui găsiseră pe plajă o pasăre rănită.

— „Şi pasărea, şi musca-şi fac de cap”, spuse Arthur gândindu-se la pasăre, dar vocea îi păru sugrumată, Edgar uitându-se la el într-un fel care îl făcu să se întrebe dacă nu greşise replica, era atât de confuz acum. Şi pasărea…

Un bărbat din primul rând se ridica de pe scaun. Arthur îşi duse mâna la piept ca şi cum ar fi ţinut o pasăre. Nu mai era sigur unde se afla sau poate că era în două locuri simultan. Putea auzi valurile lovindu-se de plajă. Luminile scenei trasau dâre în întuneric la fel cum făcuse cândva o cometă, pe vremea când era adolescent, stând pe jos afară, alături de Victoria, prietena lui, cu privirile ridicate în noapte, cometa Hyakutake părând suspendată ca un felinar pe cerul rece. Ce îşi amintea din acea zi pe plajă, de când avea şapte ani, era că inima păsării încetase să mai bată în palma lui, un fâlfâit şovăielnic şi apoi nemişcarea. Bărbatul din primul rând alerga acum, iar Arthur se mişca şi el – se sprijini de stâlp şi începu să alunece, iar acum zăpada cădea pretutindeni în jurul său, strălucind în lumină. Se gândi că era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

54

În *Dr. Eleven,* vol. 1, nr. 2: *Urmărirea,* doctorul Eleven este vizitat de fantoma mentorului său, căpitanul Lonagan, de curând ucis de un asasin din Undersea. Miranda aruncase cincisprezece versiuni ale acestei imagini înainte de a simţi că fantoma era exact aşa cum trebuia, lucrând ore în şir, iar ani mai târziu, la sfârşit, delirând pe o plajă pustie de pe coasta Malaysiei, cu păsări marine înălţându-se şi plonjând din cer şi cu un şir de vapoare estompându-se la orizont, aceasta fu imaginea la care se tot gândi, îndepărtându-se de ea, apoi ducându-se spre ea, apoi, intrând cumva în cadru: căpitanul este realizat cu acuarele delicate, o siluetă translucidă în lumina slabă a biroului doctorului Eleven, care este identic cu zona administrativă a birourilor lui Leon Prevant din sediul din Toronto, inclusiv cele două capsatoare de pe birou. Diferenţa este că birourile lui Leon Prevant aveau vedere spre întinderea placidă a lacului Ontario, în vreme ce fereastra biroului doctorului Eleven dădea spre City, spre insulele stâncoase şi podurile arcuindu-se peste porturi. Pomeranianul, Luli, doarme încovrigat într-un colţ. Două zone ale biroului nu se văd din cauza bulelor de dialog:

Dr. Eleven: Ce ai simţit la sfârşit?

Căpitanul Lonagan: A fost exact ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis.

55

Simfonia Itinerantă părăsi aeroportul într-o dimineaţă luminoasă de septembrie. Rămăseseră cinci săptămâni, odihnindu-se şi reparându-şi căruţele, jucând Shakespeare şi dând concerte în seri alternative, în urma lor rămânând un fel de mahmureală orchestrală şi teatrală. În acea după-amiază, Garrett fredona un concert Brandenburg în vreme ce lucra în grădină, Dolores îşi şoptea fragmente din Shakespeare în timp ce mătura duşumeaua unei săli, iar copiii se duelau cu săbii de lemn. Clark se retrase în muzeu. Trecu un pămătuf de pene peste obiectele lui şi se gândi la Simfonia care cobora de-a lungul coastei, ducând cu ea piesele de Shakespeare şi armele, şi muzica.

Cu o zi în urmă, Kirsten îi dăduse unul din cele două comicsuri *Dr. Eleven.* Văzuse că o durea să se despartă de el, dar Simfonia urma să intre într-un teritoriu necunoscut, iar ea dorea ca măcar unul să fie în siguranţă, în caz că dădeau de necaz pe drum.

— Din câte ştiu, direcţia în care mergeţi e sigură, îi spuse Clark.

Cu câteva zile în urmă, o asigurase şi pe dirijoare de asta.

— Negustorii vin de acolo câteodată.

— Dar nu este teritoriul nostru obişnuit, zise Kirsten, şi dacă nu ar fi ajuns s-o cunoască puţin, în săptămânile în care Simfonia locuise în Sala A şi cântase sau interpretase Shakespeare în fiecare seară, poate că n-ar fi sesizat entuziasmul din vocea ei.

Kirsten ardea de nerăbdare să vadă îndepărtatul oraş sudic care avea curent electric.

— Când ne întoarcem, o să-l iau înapoi pe ăsta şi ţi-l las pe celălalt. În felul acesta, măcar una dintre cărţi va fi în siguranţă.

Seara devreme, Clark termină de şters praful de pe iubitele lui obiecte din Muzeul Civilizaţiei şi se instalează în fotoliul său favorit pentru a citi aventurile doctorului Eleven, la lumina lumânării.

Face pauză când ajunge la scena petrecerii de pe Staţia Eleven. Are ceva familiar. O femeie purtând ochelari cu rame îşi aminteşte de viaţa de pe Pământ: „Am călătorit prin toată lumea înainte de război, spune ea. Am petrecut ceva vreme în Cehia,

ştiţi, *Praha...”* Ochii lui se umplu cu lacrimi pentru că recunoaşte petrecerea, a fost acolo, îşi aminteşte de femeia cu *Praha,* de ochelarii ei, preţiozitatea ei. Bărbatul care stă alături de ea aduce cu Clark. Femeia blondă din capătul îndepărtat al mesei din carte este negreşit Elizabeth Colton, iar bărbatul de lângă ea, aflat în umbră, seamănă puţin cu Arthur. Cândva, în Los Angeles, Clark a stat cu ei toţi la o masă la lumină electrică. Doar Miranda lipseşte din pagină, locul ei fiind ocupat de doctorul Eleven.

În versiunea din carte, doctorul Eleven stă cu braţele încrucişate, neatent la conversaţie, pierdut în gânduri. În amintirile lui Clark, chelnerii toarnă vin, iar el simte o mare afecţiune pentru ei, pentru toţi: pentru ospătari, pentru gazde, pentru oaspeţi, chiar dacă Arthur se poartă urât, chiar şi pentru avocatul cu bronz portocaliu al lui Arthur, pentru femeia care a spus „Praha” în loc de „Praga”, pentru câinele care se uită prin geam. În capătul îndepărtat al mesei, Elizabeth se uită în paharul cu vin. În amintirea lui, Miranda se scuză şi se ridică, iar el o priveşte ieşind în noapte. Este curios în privinţa ei şi vrea s-o cunoască mai bine, aşa că le spune celorlalţi că vrea să fumeze şi iese după ea. Ce s-o fi întâmplat cu Miranda? Nu se mai gândise la ea de atât de mult timp. Toate aceste fantome. Îşi aminti că lucra la o firmă de transporturi maritime.

Clark priveşte activitatea de seară de pe pistă, avioanele care au rămas la sol de 20 de ani, reflectarea flăcării de la lumânare în geam. Nu se aşteaptă să mai vadă în viaţa lui avioane ridicându-se în aer, dar este posibil ca undeva să existe vapoare care pleacă în larg? Dacă există din nou oraşe care au felinare pe stradă, dacă există simfonii şi ziare, ce altceva s-ar mai putea afla în această lume care se trezeşte? Poate că nave pornesc la drum chiar acum, apropiindu-se sau îndepărtându-se de el, manevrate de marinari înarmaţi cu hărţi şi cunoştinţe despre stele, mânaţi de nevoie sau poate doar din curiozitate: ce s-a întâmplat cu ţările de pe partea cealaltă? Dacă nu altceva, e plăcut să iei în calcul această posibilitate. Îi place să se gândească la vapoare care se deplasează prin apă, îndreptându-se către o altă lume, care nu se vede.

Note

Cartea la care se face referire în capitolul 43 (vampiri, America de Nord plasată în carantină) este *The Passage,* de Justin Cronin.

Expresia pictată pe căruţa din faţă şi tatuată pe braţul lui Kirsten, „Supravieţuirea nu este suficientă”, este din *Star Trek: Voyager,* episodul 122, care a fost difuzat pentru prima dată în septembrie 1999, scenariul fiind scris de Ronald D. Moore.

Am o datorie faţă de Simon Parry, al cărui articol din 28 septembrie 2009 apărut în *Daily Mail,* „Dezvăluire: Flota-fantomă a recesiunii, la ancoră la est de Singapore” a inspirat capitolele plasate în Malaysia.

Punerea în scenă a *Regelui Lear,* din Toronto, descrisă în această carte se bazează parţial pe spectaculoasa punere în scenă din 2007 a lui James Lapine, la Public Theater din New York, în acea producţie a lui Lapine apărând în mod neobişnuit trei fetiţe care le interpretau pe cele trei fiice ale lui Lear în copilărie.

Mulţumiri

Minunatei mele agente, Katherine Fausset, şi colegilor ei de la Curtis Brown;

Annei Webber şi colegilor ei de la United Agents;

Editorilor mei, a căror muncă neobosită a făcut ca această carte să fie mult mai bună decât ar fi fost altminteri. În ordine alfabetică: Jenny Jackson, de la Knopf, Sophie Jonathan, de la Picador UK, şi Jennifer Lambert, de la Harper Collins Canada;

Tuturor celor care au achiziţionat şi/sau au lucrat la această carte de la Knopf, Picador, Harper Collins şi din străinătate;

Lui Greg Michalson, Fred Ramey şi colegilor lor de la Unbridled, pentru sprijin şi generozitate;

Lui Michele Filgate şi Peter Geye, pentru citirea şi comentarea versiunilor iniţiale ale manuscrisului;

Pamelei Murray, lui Sarah MacLachlan, Nancy Miller, Christine Kopprasch, Kathy Pories, Maggie Riggs, Laurei Perciaseppe şi Andreei Schulz, pentru entuziasmul lor faţă de carte şi pentru comentariile editoriale extrem de utile;

Lui Richard Fausset, pentru informaţiile antropologice;

Lui Jon Rosten, pentru detaliile legate de Mackinac Bridge;

Lui Kevin Mandel, întotdeauna, pentru tot.